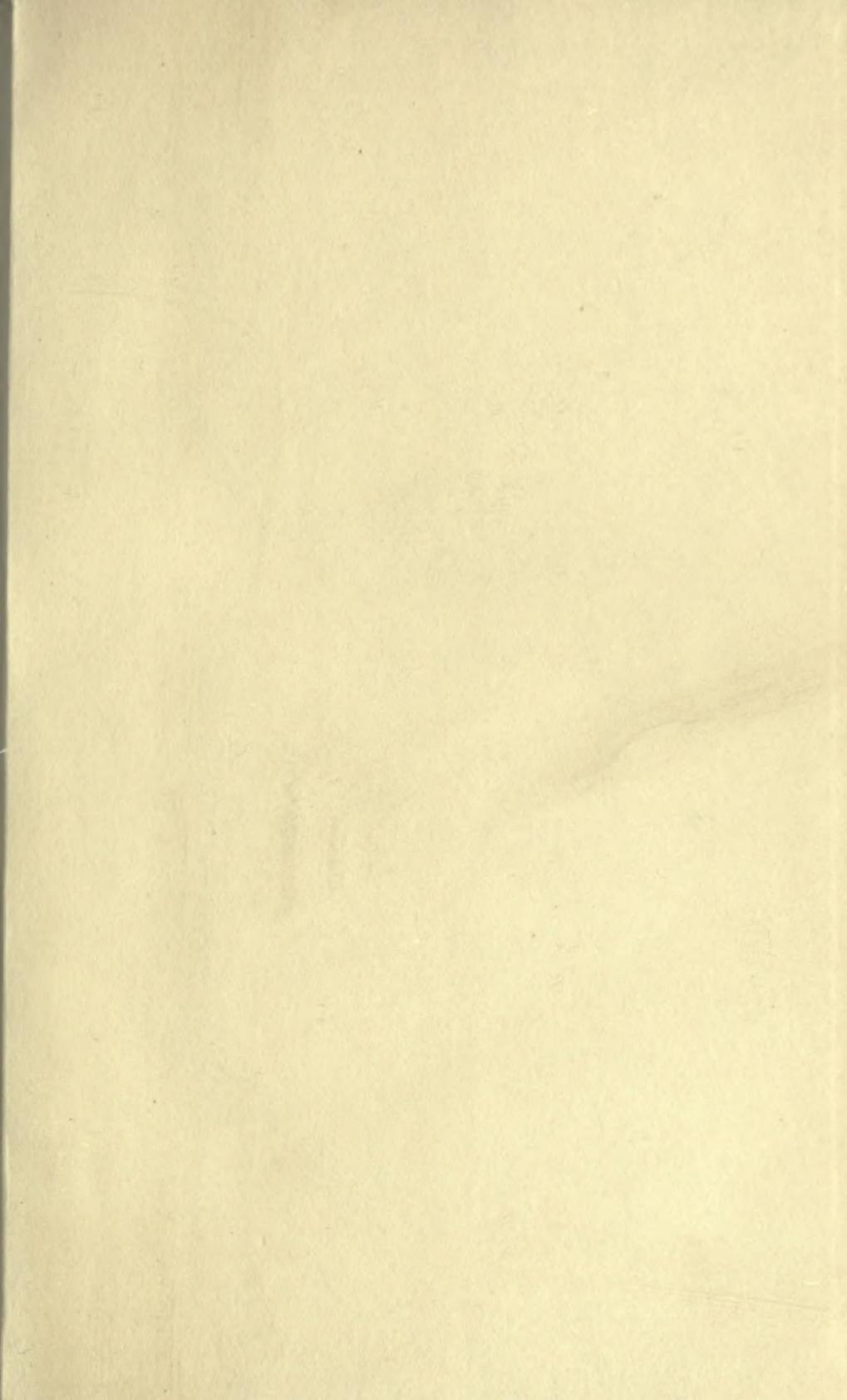

3 1761 06836736 6

HANDBOUND
AT THE

UNIVERSITY OF
TORONTO PRESS

Digitized by the Internet Archive
in 2008 with funding from
Microsoft Corporation

8114

I

80

SHAKESPEARE, W. H. AND JOHN
CHARLES CHAPMAN'S ELLIOT MELCHIONE
THE RAVEN'S TALE
THE HISTORY OF RICHARD III.

SOPHOCLES

SHAKESPEARE, W. H. AND JOHN
CHARLES CHAPMAN'S ELLIOT MELCHIONE
THE RAVEN'S TALE
THE HISTORY OF RICHARD III.

London: C. J. CLAY AND SONS,
CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS WAREHOUSE,
AVE MARIA LANE.
Glasgow: 263, ARGYLE STREET.

Leipzig: F. A. BROCKHAUS.
New York: THE MACMILLAN COMPANY.
Bombay: E. SEYMOUR HALE.

S712 Je

SOPHOCLES

THE TEXT OF THE SEVEN PLAYS

EDITED

WITH AN INTRODUCTION

BY

R. C. JEBB, LITT.D.

REGIUS PROFESSOR OF GREEK AND FELLOW OF TRINITY COLLEGE
IN THE UNIVERSITY OF CAMBRIDGE.

CAMBRIDGE
AT THE UNIVERSITY PRESS

1897

[*All Rights reserved*]

40925
28 | 1 | 98

SOPHOCLES

THE TEXT OF THE

EDITION

WITH NOTES AND A HISTORY OF THE AUTHOR

BY JAMES SWANSON

CAMBRIDGE:

PRINTED BY J. AND C. F. CLAY,
AT THE UNIVERSITY PRESS.

PA
4413
A2
1897b

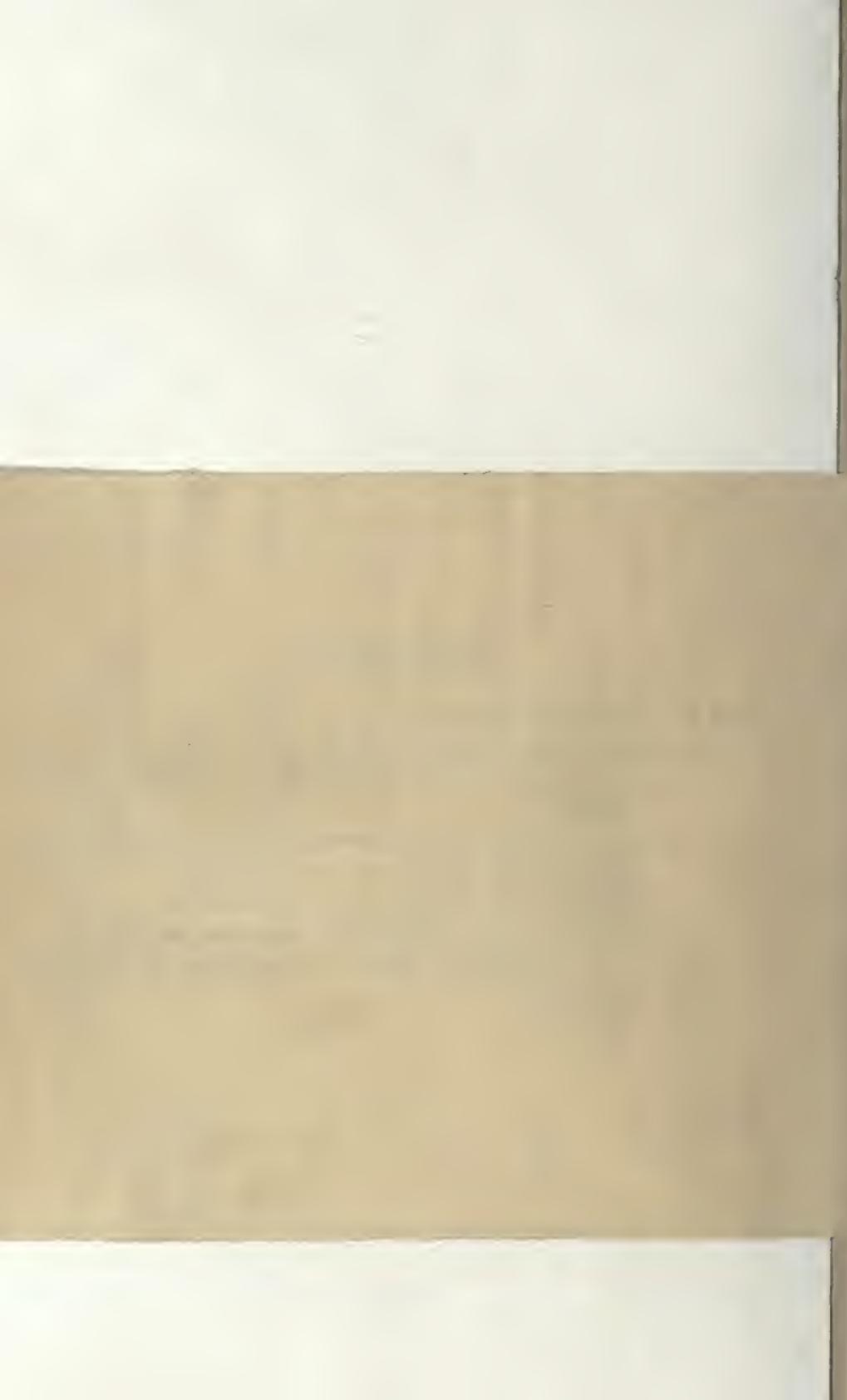
CONTENTS.

	PAGE
INTRODUCTION	vii
OEDIPUS TYRANNUS	1
OEDIPUS COLONEUS	53
ANTIGONE	117
AJAX	165
ELECTRA	215
TRACHINIAE	267
PHILOCTETES	313

CORRIGENDA.

Page xxiv, line 7, after 300 add B.C.

- ,, xxxvii, line 2 from bottom, *for Wilhem read Wilhelm.*
- ,, 30, note on *O. T.* 870, *for οὐδὲ μὴν λάθραι read οὐδὲ μήν ποτε λάθραι.*
- ,, 76, n. on *O. C.* 617, *for T. Johnson (London ed. of 1722) read London ed. of 1722.*
- ,, 131, n. on *Ant.* 339 f., *for ἀπλομένων read ἀπλομένων.*
- ,, 201, n. on *Ai.* 1022, *for (London ed., 1722) read (ed. 1705).*
- ,, 336, n. on *Phil.* 648, *for London ed. (1747) read T. Johnson (ed. 1746).*

INTRODUCTION.

I. *The Laurentian Manuscript of Sophocles.*

1. The oldest and also the best source for the text of Sophocles is the famous codex Laurentianus¹ (L), numbered xxxii. 9 in the Biblioteca Mediceo-Laurenziana at Florence. This ms., written on vellum, is a volume measuring $12\frac{1}{4}$ by $8\frac{1}{2}$ inches, of 264 leaves (= 528 pages). It contains:—(1) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 1—118, or pp. 1—236. (2) The seven plays of Aeschylus² on leaves 119—189. (3) The *Argonautica* of Apollonius Rhodius, leaves 190—264.

The ms. was probably written in the first half of the

¹ At one time it was more generally called, as by Dindorf, the codex Mediceus (M). The name of the Library, 'Mediceo-Laurenziana,' denotes that it (1) was founded by the Medici, and (2) is adjacent to the Church of San Lorenzo, which itself was restored by members of that house. So the Marciana at Venice is named from St Mark, the Ambrosiana at Milan from St Ambrose. 'Laurenziana' is the more distinctive part of the name; for Cosimo de' Medici the Elder founded also the Library of San Marco at Florence (see below, p. xxxiii). Hence the 'Mediceo-Laurenziana' is often called simply 'Laurenziana,' but not simply 'Medicea'; and for the same reason the codex should be called 'Laurentianus' rather than 'Mediceus.'

² Of the *Agamemnon* it has only vv. 1—310 and 1067—1159, having lost the quire which contained vv. 311—1066, and also six leaves of another quire, which contained vv. 1160—1673, and *Cho.* 1—9.

eleventh century. This approximate date is inferred from the general character of the writing: there is no other evidence. Minuscule writing, as seen in medieval MSS., passes through phases of development which shade into each other, but in which three periods can be broadly distinguished¹.

(1) In the earliest of these, from the ninth century to about the middle of the tenth, the minuscule hand is regular, formal, calligraphic, being an effort to adapt the ordinary cursive writing of the day to literary (especially liturgical) uses in a shape which should be comparable for beauty with the uncial character of an earlier time.

(2) The second period extends from about the middle of the tenth to the middle of the thirteenth century. A more fluent style now appears alongside of the other. This new hand is more set and formal than the common cursive, but less calligraphic than the standard models of literary penmanship. It was employed, indeed, in transcribing books; but chiefly when the book was intended to be a working copy for every-day use by students, rather than the ornament of a library, or a volume for the service of the Church. The Laurentian MS. is an example of this style. It approximates in general character to a MS. of St Ephraem which bears the date 1049 A.D.². And one peculiarity which it exhibits confirms the inference from the type of the hand. Medieval MSS. were usually ruled with lines to guide the scribe; and in the minuscule MSS. of the ninth century the custom was to write above the line. But in the tenth century a fashion of writing under the line came in, and in the course of the eleventh century this system superseded the other. In the Laurentian MS. the writing is sometimes above, sometimes below, the line; a circumstance which points to a time of transition, when a

¹ On this subject generally, see Sir E. M. Thompson, *Handbook of Greek and Latin Palaeography*, chap. XII.

² Omont, *Fac-simile des plus anciens MSS. grecs de la Bibl. Nat.* (1892), pl. 21.

scribe felt free to follow whichever method he found the more convenient in a particular place¹.

(3) The third period of minuscule, from the middle of the thirteenth to the middle of the fifteenth century, is one of gradual change from the more exact and beautiful forms of writing to others of a more hurried and irregular kind, with a growing use of contractions; until, in the sixteenth century, loose and straggling hands, of an almost modern type, begin to appear. It will be seen, then, that the date assigned to the Laurentian ms. rests on grounds which, if purely palaeographical, are definite.

2. The ms. was produced in a regular workshop or *scriptorium* at Byzantium, whence it came to Florence. The Sophocles is contained in 14 quires of 4 sheets (or 8 leaves) each, followed by one quire of 6 leaves,—that number sufficing to complete the text. With regard to ruling, the first quire differs from the rest. On the outer sheet (fol. 1 and fol. 8) each page has 39 close-set lines: the other three sheets (ff. 2—7) have 40 lines. In the other quires, each page is ruled with 38 lines for the text. Two lines at the top of each page, and three lines at the bottom, are ruled at intervals twice as wide as the spaces between the text-lines. These five extra lines were intended to receive scholia; for which ample room is also marked off in the margins by two pairs of vertical lines, one pair on each side of the text-space. A peculiar feature of the ms. is the laxity with which the scribe treats the ruling. He almost always exceeds the number of 38 verses on a page, often writing as many as 48. He evidently knew how far he might encroach, in any given place, on the room available for scholia; a fact which makes it probable that there were scholia in the ms. which he copied.

¹ Sir E. M. Thompson, *Introduction to the autotype Facsimile of the Laurentian ms.*, published in 1885 by the Society for the Promotion of Hellenic Studies, p. 7.

3. The Sophocles and the Apollonius are by the same hand, which wrote also the first quire of Aeschylus (to *Persae* 705), i.e., leaves 1—126 and 190—264 of the ms. This writer is known as ‘the first scribe’. The rest of Aeschylus (leaves 127—189) is by ‘the second scribe’, with whom we are not here concerned. The first scribe writes an easy and flexible hand, with only occasional stiffness (as at the beginning of the *Ajax*). The letters have a slight leaning to the right (the cursive tendency); and the general style of the writing is that which marks the second period of minuscule, as described above. He uses very few contractions¹.

But the professional scribe acted under the supervision of a more scholarly person, who controlled the work. The scribe wrote the text of Sophocles, with the title and colophon of each play, the ‘Dramatis Personae’, and the Arguments. His supervisor then compared the ms. with the archetype, corrected it, and wrote the scholia in the spaces prepared for them. Hence he is usually designated by the letter S (scholiast), or as the ‘diorthotes’ (i.e., the first and chief corrector).

S wrote the scholia in a character which combines the uncial with the minuscule, and is known as ‘semi-uncial’. In mss. of that period the semi-uncial was often used for scholia, titles, ‘Dramatis Personae’, etc., while the body of the text was written in minuscule. But S made occasional use of minuscule also, viz., in supplying verses which the scribe had omitted, and (as a rule) in noting variants. Hence the hand of S can be compared with the hand of the scribe in two different phases; in the semi-uncial used habitually by

¹ The examples which occur are mostly in words to which contraction was commonly applied in biblical or liturgical mss., such as πατήρ, μήτηρ, υἱός, θεός, ἀνθρωπος, οὐρανός, πνεῦμα. πολλά for πόλιν in *O. T.* 104 (f. 34 b), and ἐλάνθανε (ἐλάνθανεν) in *El.* 914 (f. 26 b) are exceptional. So, too, are πάρον (παρθένον) in *Tr.* 148 (f. 66 b), and πάρον *ib.* 1219 (f. 78 b).

In the scholia (written by S) contractions are far more frequent.

S, and occasionally (as in titles, ‘Dramatis Personae’, etc.) by the scribe; or in the minuscule used habitually by the scribe, and occasionally by S. The general difference is well marked. The hand of the scribe is freer and more flexible: that of S is delicate and clear, but stiffer and more formal; and his letters, when they descend below the line, are longer than those of the scribe.

4. Errors in the text are sometimes corrected by the hand of the scribe¹, sometimes by that of S². The task of supplying verses which had been accidentally omitted is also shared between them³. The various readings in the margin are nearly all due to S. These variants appear to be set down, not as corrections of readings in the text, but rather as alternatives which the writer thought worthy of record: the prefixed *γρ.* is to be understood as *γράφεται*, not as *γράφε* or *γραπτέον*. They are of various degrees of value. In some cases the variant mentioned by the scholiast is the true reading (see below, p. xxx). Other vv. ll. were originally glosses (as *El.* 1101 *γρ.* *μαστεύω*, on *ιστορῶ*); or arose from clerical errors (as *Ai.* 1506 *γρ.* *ἔλοιδόρει*, for *ἔλοι δορῖ*). Others,

¹ As in *Tr.* 1265 (f. 79a), where the scribe wrote *συγνωμοσύνην*, and then added the second *γ* above: and in *El.* 443 (f. 21b), where he first wrote *δέξασθαι δέξας νέκυσ*, then erased *δέξας* and wrote *νέκυσ* in its place.

² As in *O. C.* 564 (f. 103b), *κινέματα* corrected to *κινδυνεύματα*: *ib.* 1729 (f. 117a) *τάδ'* added: *Ant.* 565 (f. 56a) *·ῆν* written over the last syllable of *κακοῦσ*.

³ The following are instances of verses supplied by S. (1) In the text. *Phil.* 1263 (f. 93b): *Trach.* 177 (f. 66b). (2) In the margin (often with the sign *στίχ*, i.e. *στίχος*, to show that the words form a verse in the text, and not a comment). *El.* 1007 (f. 27b): *Trach.* 445 (f. 69b), 536 (f. 70b), 705 (f. 72b).

The following are instances of verses supplied by the scribe. (1) In the text. *El.* 993 (f. 27b): *Ant.* 69 (f. 50b). (2) In the margin. *El.* 584—586 (f. 23a): *O. T.* 62 (f. 34a): *Ant.* 68 (f. 50b): *O. C.* 899 (f. 107b), 1375 (f. 110a).—*El.* 15 (f. 17a), and *O. C.* 1256, both marginal, are doubtful between S and the scribe, but may probably be attributed to the latter.

again, are worthless conjectures, remarkable, in some instances, for their temerity (as in *O. T.* 134 τήνδε θεσπίζει γραφήν for τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν). Taken altogether, the variants indicate that S either was incapable of distinguishing the good from the bad, or wished to record every noteworthy reading that he knew.

5. A few corrections or variants here and there are due to hands later than S. But no one has yet succeeded in distinguishing these hands from one another with clearness or precision. One or two of them may be referred to the fifteenth or sixteenth century. These latest corrections are attributable to scholars living in Italy. Giovanni Aurispa, a Sicilian conspicuous for his success as a collector and merchant of manuscripts, was at Byzantium in 1422 and 1423. At the end of the latter year he returned to Venice with no fewer than 238 volumes¹. But while still at Byzantium he had sent one of his choicest prizes, the codex now known as the Laurentian, to Florence. The recipient was Niccolo de' Niccoli, a distinguished humanist, prominent in the literary group which surrounded Cosimo de' Medici². Ambrogio Traversari, another member of that circle, writing (in 1424) to Niccoli, congratulates him on the rare beauty of the manuscript, and on the value of the scholia contained in it³.

¹ See Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, vol. I. pp. 263 f.

² As to Niccoli and Traversari, see Voigt, I. pp. 295 and 314; Symonds, *Renaissance*, vol. II. pp. 178 and 193.

³ *Ambrosii Traversarii Latinae Epistolae* (Flor. 1759), lib. viii., c. viii.

'Heri vesperi, posteaquam ceperam scribere ad te, redditum est mihi a Pantaleone volumen illud eximium ad te ex Byzantio delatum. Quod sane ut vidi, facile a me obtinuit ut, omissa cura, in se animum oculosque converterem. Est enim eximiae pulchritudinis et dignum sane quod in bibliothecam tuam iampridem immigraret.... Atque ut totum breviter explicem, nunquam poeticum aliquod volumen formosius vidi. Graecanicae sordes [i.e., Byzantine corruptions] nusquam fere libro illi obsuerunt; sed comptus satis ac nitidus perstitit. Aurispa noster in hoc profecto amicissimi viri implevit munus, quod tanta illi cura fuit, ut volumen ipsum in tuas deveniret manus.'

II. Other MSS.

1. Besides L, at least 103¹ Sophoclean MSS. are extant; but only a small proportion of them is of any value for the criticism of the text. The most important collections are those of the Laurentian Library at Florence; the National Library at Paris; St Mark's at Venice; the Vatican; and the Ambrosian Library at Milan. In respect to contents, these MSS. stand as follows:—

(1) 8, besides L, contain the seven plays in their entirety. [These are, Lb and R at Florence: A and T at Paris: V³, cod. 470, and cod. 617 at Venice: and a MS. at Madrid, I. Ω. 9 in the Escorial.]

(2) 4 contain seven plays, but are imperfect in one or more of them.

(3) 2 contain six plays (omitting *O. C.*).

(4) 3 contain five plays.

(5) 10 contain four plays.

(6) 37 contain the favourite triad, *Ajax*, *Electra*, *Oedipus Tyrannus*.

¹ The careful and valuable list of manuscripts given by Professor Lewis Campbell in his edition of Sophocles (vol. i. p. xvii) is, so far as I know, the fullest which has yet been published. It enumerates, in all, 108 MSS. Of these I eliminate four: viz., Vat. 104, the 12th century MS. of Demosthenes (included in the list, because Soph. *Ant.* 175—190 is quoted in Dem. or. 19, § 247); the MS., not identified, which is described by Brunck (*praef.* p. iii) as ‘bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram’: and ‘Liv. 1, 2,’ two MSS., not identified, which Joannes Livineius (John Lievens, of Antwerp, *ob.* 1599) collated at Rome with the Aldine text. (The readings of these so-called ‘codices Livineii’ are given in *Classical Journ.* xiv. p. 428.)

The list is possibly not exhaustive, though the MSS., if any, which it omits can scarcely be numerous or important. But at least it affords a basis for definite figures, which, even though they be merely approximate, conduce to clearness.

(7) 22 contain two plays. Of these, 18 have *Ai.*, *El.*: 1 has *Ai.*, *Ant.*: 2 have *El.*, *O. T.*: and 1 has *Ph.*, *Tr.*

(8) 11 contain a single play each. Of these, 8 have *Ai.*: 1 has *Ant.*: 1, *O. T.*: and 1, *El.*

(9) 6 are merely *γνωμολογίαι*, containing ‘sentences’ extracted from one or more of the plays.

2. The great mass of these MSS. date from the 14th or 15th century, those of the 15th being the more numerous. A few (probably not more than six) are of the 16th century.

The only MSS. (besides L) of a date earlier than the 14th century are the following:—Vat. a, no. 40 in the Vatican, of the late 12th or early 13th century: Parisinus A, of the 13th: Laur. Γ, of the 13th (1282 A.D.). Three others are doubtful between the late 13th and early 14th, viz., V, M, E. (These six are more particularly mentioned below, §§ 6—8.) Two MSS. which contain only ‘sentences’ are referred to the 12th century; viz. cod. 507 at Venice, and cod. Barocc. 143 in the Bodleian Library at Oxford.

3. The figure appended to each play in the following list denotes the number of MSS. in which it is wholly or partly preserved (the six MSS. which contain only ‘sentences’ being left out of account):—*Ajax*, 88: *Electra*, 82: *Oedipus Tyrannus*, 66: *Antigone*, 27: *Philoctetes*, 24: *Trachiniae*, 20: *Oedipus Coloneus*, 19¹.

The pre-eminent favour which the *Ajax* and the *Electra* seem to have enjoyed in Byzantine times probably dates from a still earlier age, and was connected with their frequent use in schools. Next in popularity came the *Oedipus Tyrannus*; as

¹ In compiling these figures, which represent at least approximately the comparative numbers of MSS. of the several plays, I have corrected a few unimportant oversights in Prof. Campbell’s generally accurate list. The Munich MS., Monacensis 313 (Campb. p. xx), contains not only *Ai.* but *El.* Of the two MSS. in the British Museum (*ib.* p. xxii), Harleianus 5743 contains not only *Phil.* but *Trach.*; and Harleianus 5744, not only *Ai.* but *El.* The Harleian *Trach.* and *El.* were collated by Porson with T. Johnson’s text (see Porson’s *Adversaria*, pp. 177 and 212).

is shown by the very large number of three-play mss. which combine it with the other two. In those mss. which contain all seven plays, the *Ajax*, *Electra*, and *Oedipus Tyrannus* usually¹ stand first, and are followed by the *Antigone*; while the order of the three remaining plays, *Trachiniae*, *Philoctetes*, *Oedipus Coloneus*, is less constant. In L the order is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *Trach.*, *Phil.*, *O. C.*. In Parisinus A it is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *O. C.*, *Trach.*, *Phil.*; and this is also the order in the Aldine *editio princeps*, as in the subsequent editions before that of T. Johnson (on which see p. xxxviii, n. 4).

4. Next in importance to L is Parisinus A, no. 2712 in the National Library at Paris, a vellum ms. of the thirteenth century. It is a volume of 162 leaves (or 324 pages), measuring about 11½ inches by 9. It contains:—(1) Six plays of Euripides, viz., *Hec.*, *Or.*, *Phoen.*, *Androm.*, *Med.*, *Hipp.* (2) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 59 to 107 inclusive. (3) Seven plays of Aristophanes, viz., *Plut.*, *Nub.*, *Ran.*, *Eq.*, *Av.*, *Ach.*, *Eccl.* (the last imperfect). The text on each page is in three columns, written continuously from left to right, so that verses 1, 2 and 3 of a play are the top lines in columns 1, 2 and 3 respectively, and verse 4 is the second line in the first column. Such economy of space (which completes Sophocles in 48 leaves, as against the 118 of L) demanded a free use of contractions, since the average width of each column is only about two inches. The contractions, however, though numerous, are regular, and the ms. is an easy one to read.

5. The ms. usually designated (after Dindorf) as Γ, but sometimes as G, now in the Biblioteca Laurenziana (2725), is a vellum codex written in 1282 A.D. It contains four plays, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Phil.*, and for these it is of considerable value. A new collation of it was made by Dr H. Hinck for Prof. A. Michaelis, who has used it in his edition (the third) of

¹ The Florentine R (see below, § 7), probably one of the latest mss., is a rare exception, the order in it being *Ai.*, *Tr.*, *Ph.*, *El.*, *Ant.*, *O. C.*, *O. T.*

Otto Jahn's *Electra* (1882). Its text, as a whole, does not exhibit a close affinity either to that of L or to that of A, but holds an intermediate position between them.

6. Among the other MSS., two principal groups may be distinguished, according to their nearer kinship with L or with A.

The L group includes:—

(1) Dindorf's Lb (Campbell's L²), cod. Laur. XXXI. 10 at Florence, a codex of the 14th century, containing the seven plays. This MS., as well as Γ, was fully collated by Dr Hinck for Prof. Michaelis, with the result of showing (a) that of all the known MSS. it is the most closely akin to L: and (b) that it is not a transcript from L; as is proved by the number and nature of the discrepancies, and also by the fact that Lb has the 'Dramatis Personae' of the *Electra*, which is wanting in L.

(2) M (as corrected), cod. G. 56 sup. in the Biblioteca Ambrosiana at Milan: late 13th or early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(3) M², *ibidem* L. 39: early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(4) M⁵, *ibidem* E. 103: early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(5) Δ, cod. Laur. 2788 at Florence, of the 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(6) Palatinus, no. 40 in the Palatine Library at Heidelberg: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(7) K, cod. Parisin. 2886: 15th cent.; *Ant.*, *O. C.*, *Phil.*, *Trach.*

7. The A group includes:—

(1) Vat. a, cod. 40 in the Vatican Library. This MS. has been referred to the 12th century (in which case it would be older than A); it is at any rate not later than the middle of the 13th. It contains *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(2) E, cod. Parisin. 2884: late 13th or early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*

(3) V, cod. 468 in the Bibl. Marciana at Venice: late 13th or early 14th cent.: the seven plays (*Tr.* and *O. C.* imperfect).

(4) V³, cod. 467 *ibidem*: 14th cent.; the seven plays.

(5) Θ, cod. Laur. 2817 at Florence: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(6) O, Bodl. Auct. F. 3. 25 at Oxford: 14th cent.; *Ai., El., O. T.*

(7) R, cod. 34 in the Bibl. Riccardiana at Florence: usually referred to the 14th cent.; but to the 16th by P. N. Papageorgius (*Codex Laur. von Soph.*, etc., p. 406: Teubner, 1883). It contains the seven plays.

8. In addition to the two principal groups, marked by predominant kinship with L or with A, a third group is formed by the 'libri Tricliniani.' These are the MSS. which exhibit a general agreement with T, a MS. of the fourteenth century, now no. 2711 in the National Library at Paris. T gives the text of Sophocles as revised by the foremost of the Byzantine textual critics, Demetrius Triclinius (*circ. 1300—1325 A.D.*). Triclinius, who seems to have worked with a manuscript decidedly inferior to L or A, made several true corrections; but he also inflicted considerable injury on the text by a too free use of conjecture, and especially by rash excisions or interpolations in the lyrics. The following MSS. are among the 'Tricliniani':—

(1) B, cod. Parisin. 2787: 14th cent.; *O. T., Tr., Ph., O. C.*

(2) Lc, xxxi. 1 in the Laurentian Library at Florence: 15th cent.; all the plays except *O. C.*

(3) Vat., cod. Pal. 287 in the Vatican Library: 14th cent.; *Ant., O. C., Tr., Ph.*

(4) V², cod. 616 in the Bibl. Marciana at Venice: 15th cent.; the seven plays (*O. C., Ph.*, and *Tr.* imperfect).

(5) Farn., cod. II. F. 34 in the Bibl. Nazionale at Naples: early 15th cent.; the seven plays (*Ph.* imperfect).

(6) Dresd. a, D. 183 in the Royal Public Library at Dresden: 14th cent.; *Ai., El., O. T., Ant.*

(7) Dresd. b, *ibidem* D. 181: 15th cent.; *Ai., El., O. T.*

III. *Relation of L to the other MSS.*

1. It was at one time the belief of some eminent critics that L is the common archetype from which all the other extant mss. of Sophocles are derived. That theory has few, if any, adherents now; but the issues which it raises deserve attention. When, through Elmsley, L first became known, it was seen to be clearly better than the other mss., and yet not so much better as to make it inconceivable that they should have been copied from it. The view that the other mss. are all derivatives of L was maintained by Cobet in his treatise *De arte interpretandi* (1847); by W. Dindorf in the preface to his third edition of Sophocles (1860); and by Moriz Seyffert in the preface to his edition of the *Philoctetes* (1867). It was argued that all the greater corruptions of the text which are found in L are repeated in the other mss.; while, on the other hand, wherever some minor fault in L is amended by one or more of the other documents, the correction is always such as might have been made by a medieval scribe or grammarian, and never requires us to assume an archetype distinct from L.

2. In reply to that argument, the following considerations may be advanced.

(1) Verse 800 of the *Oedipus Tyrannus* (*καὶ σοι, γύναι, τάληθὲς ἔξερω· τριπλῆς*) is absent from the text of L, but present in that of all the other mss. It has been added in the margin of L by a later hand, which, according to expert testimony, may probably be referred to the end of the thirteenth or the early part of the fourteenth century. If this judgment as to the age of the hand be accepted, it follows that Vat. a (late 12th or early 13th cent.), A, and Γ (13th), cannot have been copied from L: and the same proposition is at least highly probable as regards those mss. whose date is ambiguous between the end of the 13th and the early part of the 14th century.

But further arguments can be adduced, which apply to MSS. of a later date also.

(2) In *O. T.* 896, after the word *χορεύειν*, L adds in the same verse *πονεῖν ή τοῖς θεοῖς*. A MS. in the Library of Trinity College, Cambridge (R. 3. 31, of the 14th or 15th cent.) preserves, in common with a few others, the original form of this gloss, *πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς*: while L's *πονεῖν ή τοῖς θεοῖς* appears in Pal., M, M², M⁵. It is very improbable that *πανηγυρίζειν* was restored from *πονεῖν ή* by medieval conjecture. The presumption is decidedly in favour of different archetypes.

(3) A similar remark applies to several instances in which L has a false reading, while in some other MS. or MSS. is found the clearly true one. The following are cases of this kind:—
Ai. 28 *τρέπει* L: *νέμει* A.—*Ai.* 61 *φόνου* L: *πόνου* Vat. a, etc.
Ant. 386 *εἰς μέσον* L: *εἰς δέον* A.—*Ant.* 831 *τάκει* L: *τέγγει* A.—The false readings of L in these passages are not such as medieval criticism would have been apt to challenge; and the true readings point, not to medieval conjecture, but to a source distinct from L.

(4) Some MSS. contain errors, not found in L, which are presumably anterior to L in origin: as in *O. T.* 380 M, M⁵ and Pal. (all three generally akin to L) have *τυπαννίς*, a mistake which occurs also in two *γνωμολογίαι* of the 12th century (Ven. 507, Bodl. 143). L has *τυραννί*.

(5) There are instances of divergence between L and other MSS. where either of the alternative readings is possible, and neither is likely to have been a conjectural emendation of the other: as in *O. T.* 229 L has *ἀσφαλής*, while A and most other MSS. have *ἀβλαβῆς*¹.

¹ The arguments against L being the common archetype are fully stated by Prof. Campbell, *Soph.* vol. I. pp. xxiv ff. (1879). Among other scholars who take the same side are J. H. Lipsius (*De Sophoclis emendandi praesidiis*, Leips., 1860): Anton. Seyffert (*Quaestiones criticae de codicibus Sophoclis recte aestimandis*, Halle, 1863): and N. Wecklein (*Ars Sophoclis emendandi*, pp. 2 ff., Wurzburg, 1869).

3. A complete genealogy of the extant mss. of Sophocles has not yet been constructed. That problem, if soluble at all with the existing data, would be at least a most intricate one; much of the reasoning must necessarily be hypothetical; and, under the special conditions of the case, the interest of the result would be chiefly genealogical,—the interest of unravelling what may be described as ties of cousinship complicated by intermarriage,—rather than practically important for the ascertainment of the ancient text. If, however, such a genealogy is not yet available, we can at least form a general idea of the place which our body of mss. collectively holds in the tradition.

First, then, it is evident that the text of our mss. must be, relatively to the text left by Sophocles, a very late one, derived from a time when an accurate knowledge of the lyric metres had been lost, and many lyric passages seriously corrupted; when, too, errors violating the ordinary rules of the iambic trimeter¹ could pass unnoticed; when breaches of classical syntax were tolerated; and when non-Attic or post-classical forms of words had been allowed to creep in. Now, it is probable that the Alexandrian texts of the dramatists were already in many respects corrupt. The mere fact that many corruptions are common to all our mss. would not, in itself, justify a presumption that their immediate ancestor was not a ms. of the Alexandrian age. But when it is observed that, besides such corruptions, our mss. contain so large a number of offences against the most elementary rules of classical metre and grammar,—glaring faults such as could not have escaped the notice of critics familiar with the ancient Greek language and literature,—then it appears certain that the ultimate archetype of all our mss. must have been separated from the Alexandrian age by several stages of transmission.

Further, it appears that in the twelfth century some mss. of Sophocles existed which differed in one respect from all of

¹ E.g., in *Ph.* 1322 L and Γ read ἐάν τε νοῦθετή τις εὑνοίαν σοι λέγων: and L, no less than A and the rest, abounds with errors of the same class.

ours. Verse 1167 of the *Antigone* (*ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχὸν ἡγοῦμαι νεκρόν*) is absent from all the extant MSS. of Sophocles, and is preserved for us only through quotation¹ by Athenaeus. But Eustathius, writing about 1160 A.D., had MSS. of Sophocles which contained that verse, and which he calls, in contradistinction to the MSS. which lacked it, *τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα*². If, however, the text of these latter had been in other respects decidedly superior to that of the extant MSS., it is strange that no trace of such a better text should have been left in Byzantine or medieval literature. It is reasonable to suppose that the MSS. to which Eustathius refers were not, on the whole, much better than our own, but merely represented a branch of descent in which verse 1167 of the *Antigone* had been preserved, while our MSS. belong to a branch which happened to have lost it. A comparison of the Laurentian MS. with Parisinus A indicates, again, that the more immediate

¹ Athen. 7. 280 c, and 12. 547 c.

² Ant. 1165—1168:

τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἔγω
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχὸν ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἰκον, εἰ βούλει, μέγα, κ.τ.λ.

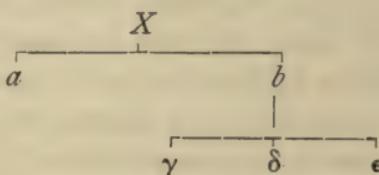
Eustathius (p. 957, 15—19), speaking of ancient interpolations or omissions in the Homeric text, adds:—ταῦτα δὲ οὐκ ἐπὶ μόνου γίνεται 'Ομήρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων. παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν, ἵνα τὸ Ζηνοδότειον ὑποδειχθῇ (i.e. 'to illustrate the proceeding of Zenodotus' in adding a verse), προστίθεται στίχος ἐν τῷ, τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα (sic) οὐ τίθημ' ἔγω. πλούτει τε γὰρ κατ' οἰκον εἰ βούλει μέγα καὶ τὰ ἔξης· ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τό, οὐ τίθημ' ἔγω, ἔχοντι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τό, ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχὸν ἡγοῦμαι νεκρόν.

It is clear that the ἀντίγραφα to which he refers are MSS. of Sophocles (not MSS. of Athenaeus, whom he does not mention); and also that the words μετὰ τό...ἔχοντι mean that these MSS. had verse 1167 in the text, and not merely in the margin.

So far as I am aware, the significance of this passage of Eustathius (noticed in my commentary on *Ant.* 1167) has not been pointed out before.

ancestor of L was distinct from that of A; and the Florentine Γ differs from both L and A in a manner which points to a third subordinate line of descent.

These facts lead to the following rudimentary stemma, in which an unknown archetype X , the ultimate source of all the known codices, is a ms. of some such age as 600—800 A.D., already containing errors of the cruder post-classical kind; a is the ancestor of the mss. noticed by Eustathius as preserving *Ant.* 1167; b is the ancestor of the extant mss.; γ , the nearer ancestor of L; δ , of A; and ϵ , of Γ .

It is possible that some one or more of the extant mss. may have come from b through a source or sources distinct from γ , δ , or ϵ ¹: that question must be left aside here. But at least we are on tolerably firm ground in thus far indicating (1) the general place of the extant mss., as a body, in the course of the tradition; and (2) the nature of the relationship between L, A, and Γ .

4. The superiority of L to the other mss. is limited by the fact that it shares with them all the greater defects of their common origin. But, nevertheless, that superiority is a clear and a pervading one, which is seen chiefly in three things.

¹ This may have been the case (*e.g.*) with Palatinus 40 at Heidelberg (14th century). With regard to those mss. which date from the 14th, 15th, or 16th century, some of them, at least, appear to be transcripts from the earlier extant mss. (chiefly from L or A); but seldom without more or less of mixture. That is, in most of such cases the transcriber must have used, not only the ms. which he mainly followed, but occasionally some other or others also. Certainly no extant ms. appears to be a transcript, without mixture, of L: even the scribe of Lb, which is most closely akin to L, must have used some secondary aid.

(1) L alone sometimes preserves the true reading; as *Ai.* 45 ἔξεπράξατ', instead of ἔξεπραξεν: or *ib.* 1137 καλῶς instead of κακῶς. (2) L alone sometimes preserves a trace of a true reading, though in its text this reading has been corrupted; as in *Ai.* 232 it preserves a trace of ιππονώμασ, though, like the other MSS., it now has ιππονόμονσ. Such a trace may be only an accent; as in *Ph.* 945, where the true reading is ως ἄνδρ' ἐλὼν ισχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, L has ως ἄνδρ' ἐλὼν μ' (sic) ισχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, while A and others have ως ἄνδρ' ἐλὼν μ' ισχυρὸν ἐκ βίας ἄγει. (3) Where L has a false reading, it sometimes exhibits the corruption in an earlier stage than that which appears in other MSS.; as in *El.* 192, where ἀμφίσταμαι is right, the first hand in L wrote ἀφίσταμαι, while A and most MSS. have ἐφίσταμαι. An adequate appreciation of L's merit, relatively to the other MSS., is not to be gained from sporadic test-passages; it is the cumulative result of working minutely through the whole text.

5. The inferiority of the extant text of Sophocles to that which was current at the close of the Alexandrian age is perhaps not so great as the interval of time might naturally suggest. There are some grounds for thinking that more serious corruption of the Greek dramatic texts took place between 400 B.C. and *circ.* 200 A.D.,—especially in the earlier part of that period,—than has occurred in all the subsequent centuries. Two reasons, in particular, may be assigned for such a belief.

(1) It is known that in the first half of the fourth century B.C. the plays of Aeschylus, Sophocles and Euripides had already suffered much from errors or arbitrary changes due to actors. With a view to checking this process of deterioration, a standard text of the three great dramatists is said to have been drawn up at Athens, on the proposition of the orator Lycurgus, *circ.* 330 B.C.¹ There are numerous instances in which ancient

¹ The primary authority for this tradition is the Plutarchic *Bιοι τῶν δέκα πρητέρων*, p. 841 F: (Lycurgus νόμου εἰσήνεγκε) χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν

Greek commentators state, as from positive knowledge, that such or such an alteration in the text of a tragedy had been introduced by ‘the actors’.¹

(2) The interpolation of classical texts (*i.e.* the deliberate addition of new matter which was intended to pass as the work of the classical author) is a form of corruption which must be referred mainly to the period from *circ.* 300 to 400 A.D.² It

ποιητῶν Αἰσχύλου Σοφοκλέους Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν, καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματέα παραναγγιγνώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις· οὐκ ἔξειναι γὰρ <ἄλλως> ὑποκρίνεσθαι. This probably means that the actors were required to read to the *γραμματεύς* the text which they proposed to use, while he followed their reading in the standard text, and thus controlled any variations from it which they might make.

The tradition is confirmed by Galen (*c.* 160 A.D.), who states that Ptolemy Euergetes (247—222 B.C.) induced the Athenians to lend him ‘the books of Aeschylus, Sophocles and Euripides,’ in order that they might be copied at Alexandria; giving them security to the amount of 15 talents. Having received the ms., he caused a copy to be made in a handsome form, and sent this copy back to Athens, while he retained the original,—requesting them to keep the 15 talents (*Ἴπποκράτους Ἐπιδημῶν Γ, ὑπόμνημα B, vol. 17, pt. i. p. 607, ed. Kühn*). This clearly implies a standard copy, recognised as having a unique value.

¹ Thus on Eur. *Med.* 909 f., *εἰκὸς γὰρ ὅργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος, | γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοῖος πόσει,* the scholiast, defending the participle in the genitive, observes the actors found it a stumbling-block, and (not merely spoke, but) wrote *ἔμοῦ* instead of *πόσει*:—*οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἄντι τοῦ πόσει ἔμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ.* Again, in Eur. *Andr.* 6, where the genuine reading is *νῦν δ', εἴτις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή,* there was another, making two verses: *νῦν δ' οὕτις ἄλλη δυστυχεστέρα γυνὴ | ἔμοι πέφυκεν ηγενήσεται ποτε.* Of the second verse, the scholiast says, *οἱ ὑποκριταὶ τὸν λαμβόν προσέθηκαν.* See also the scholia on Eur. *Med.* 85, 228, 356, 379, *Phoen.* 264: and the *ὑπόθεσις* to the *Rhesus*.

² On the subject of ancient interpolation generally, see F. Blass in Iwan v. Müller’s *Handbuch d. klass. Altertums-wissenschaft* (1892), pp. 256—267.—To give one instance out of many, it appears from the scholia on Pindar that in *Ol.* 2. 28 ff., *φιλεῖ | δέ νυν Παλλὰς αἰεὶ | καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα,* the words *φιλέοντι δὲ Μοῖσαι* had been interpolated, at some early date, after *αἰεὶ*: the interpolation was detected (through the metre) by Aristophanes of Byzantium (*c.* 200 B.C.).

implies a kind of skill (however humble in degree) which became rarer as familiarity with the classical idiom and literature began to die out. The Byzantines were not, in all probability, responsible for many interpolations of this nature; the corruptions which they introduced were, as a rule, of another kind,—faults in grammar, or spelling, or else mere clerical errors. There is, indeed, another and cruder species of interpolation, when a gloss or marginal comment finds its way into the text (as, e.g., *πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς*, a gloss on *χορεύειν*, in *O.T.* 896): this may have been frequent enough in Byzantine times; but we are not speaking of that here. Now, there are several undoubted interpolations in the text of Sophocles, the character of which suggests that they are comparatively ancient. Such are, for example, the following:—(i) *Ai.* 841 f. *αὐτοσφαγῆ...δλοίατο.* (ii) *Phil.* 1365—1367 *οἱ τὸν ἄθλιον...ἔκριναν.* (iii) *Phil.* 1407, after *πελάζειν*, the words *σῆς πάτρας.* NE. ἀλλ' εἰ δρᾶς τάδ' ὥσπερ αὐδῆς. (iv) *O.C.* 1747 *ναὶ ναὶ | ξύμφημι καύτός.* (v) *Tr.* 84 *ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἔξολωλότος.* Some of these interpolations were probably due to actors; but, whatever their source, they suggest that, if the ancient text of Sophocles did not escape this form of vitiation, some other kinds of corruption which it now exhibits may also be of ancient origin.

This general inference is strongly corroborated by the fact that the ancient scholia never throw any light on those passages in Sophocles which have been most darkened by corruption. The text which these scholia indicate is substantially that of the extant MSS. In verse 4 of the *Antigone*, for example, *οὐτ' ἄτης ἄτερ* appears to be the only reading which was known to Didymus (*circ.* 30 B.C.). The significance of this negative testimony will be better apprehended when some account has been given of the scholia themselves.

IV. *Scholia.*

1. The scholia on Sophocles are of two classes, the old (*σχόλια παλαιά*), and the later (*νεώτερα*). The old scholia are based principally on comments by critics of the Alexandrian age, and represent materials ranging in date from the early part of the third century B.C. to the second century of the Christian era.

The later scholia consist chiefly of interpretations or comments by grammarians of the Byzantine age¹. Among the authors who contributed to them, three can be named. (1) Manuel Moschopulus, the author of a grammatical treatise (*Ἐρωτήματα γραμματικά*) on which Melanchthon afterwards based his Greek Grammar, and also of scholia on several Greek poets. (2) Thomas Magister, his contemporary, who compiled a glossary of 'Attic nouns and verbs,' and wrote scholia on the Greek dramatists². (3) Demetrius Triclinius, already mentioned above (p. xvii). All these three belong to the first quarter of the fourteenth century. The later scholia are now of little value, either for the textual criticism or for the interpretation of the poet. It is with the old scholia exclusively that we are concerned here.

2. The Laurentian ms. (L) is the only one which contains a full collection of old scholia on all the seven plays; though large excerpts from the comments on particular plays are found in other MSS.

Four editions of these scholia have appeared. (1) The first was printed at Rome in 1518. The editor (who is not

¹ They are contained in vol. II. of Dindorf's *Scholia in Soph.* (Oxford, 1852), pp. 145—382.

² Moschopulus and Thomas Magister are named in a Dresden ms. (D. 21 in the Royal Library), of the 14th century, where some of their scholia (chiefly those of Moschopulus) are given along with some by Triclinius: see Dindorf, *op. cit.*, pp. 404 ff.

named) was the Greek John Lascaris¹, an eminent scholar who had come to Rome, on the invitation of Leo X., about 1515, as head of a college for young Greeks, and director of a press for printing Greek books which the Pope had established on Monte Cavallo. The Laurentian MS. was then at Rome, in Leo's possession. (See below, p. xxxiv.) L's text of the scholia is not always correctly given; there is a good deal of conjectural emendation; and there are some omissions. (2) Brunck added the old scholia to his edition of Sophocles (Strasburg, 1786). He removed many of the faults which occurred in the text of Lascaris, but also admitted many interpolations from inferior MSS. (3) Elmsley's edition of the scholia was published at Oxford in 1825, after his death in that year, by Gaisford. It is founded on a collation of L made by Elmsley at Florence in 1820. (4) The latest edition is that of P. N. Papageorgius (Leipsic, Teubner, 1888), based on a new and careful examination of L which he made in 1882. He has also collated the excerpts from the old scholia preserved in other MSS.², and the printed texts before his own. The results are embodied in a critical apparatus. For critical purposes his edition supersedes the others.

3. Among the sources of the old scholia, probably the most important was the commentary (*ὑπόμνημα*) on Sophocles

¹ His epigram on Sophocles, in eight Greek elegiac couplets (quoted by Dindorf, *op. cit.*, *praef.* p. iii), is printed on the back of the title-page to the scholia, with the heading *Λασκάρεως εἰς Σοφοκλέα*. He died in 1535 at Rome, at the age (it is said) of ninety. His tomb is in the Church of S. Agata in Suburra, with an epitaph, written by himself, in two Greek elegiac couplets, expressing his gratitude for the welcome which he had found in Italy, and his sorrow for the enslavement of his own country to the Turks.

² viz.: (1) G (=Γ, on which see above, p. xv), cod. Laur. 2725, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ph.* (2) F, cod. Laur. xxviii. 25, *Ai.*, *El.*, *O. T.* to v. 1246. (3) H, cod. Laur. xxxii. 40, *Ai.*, *El.*, *O. T.* (4) I, a MS. in a library at Raudnitz in Austria, *Tr.*, *O. C.*, *Ph.*, *O. T.*, *Ant.* These MSS., especially the last, confirm several corrections in the scholia made by Lascaris or Brunck. (See Papageorgius, *praefat.* pp. xi, xii.)

by the Alexandrian scholar Didymus, who flourished in the latter part of the first century B.C. Mentions of his name and references to his work are of frequent occurrence in the Sophocles-scholia¹. An indefatigable student, and a most prolific writer², Didymus was pre-eminently a collector and sifter of earlier Alexandrian criticism; as in his treatise on the recension of the Homeric text by Aristarchus. His work on the diction of Greek Tragedy, and a similar book for Comedy (*Τραγική, Κωμική λέξις*), were much used by later lexicographers. Three aspects of his work on Sophocles may be inferred from the scholia. He (1) obelized words or passages which he deemed spurious; or recorded a like verdict given by his predecessors³: (2) interpreted tragic words or phrases⁴: (3) illustrated points of grammar⁵. It is quite possible that his commentary may have dealt also with mythological or antiquarian matter; but there is no direct proof of this. It is certain that he had before him some other

¹ Didymus is named in the scholia on *Ai.* 408; *Ant.* 4, 45, 722; *O. C.* 155, 237, 463. His name is indicated by the abbreviation Δι prefixed in L to a schol. on *Ai.* 1225 (f. 14 b), and to a schol. on *El.* 28 (f. 17 a), in each case with χ (a mark to draw attention) written above. References to his commentary on Sophocles occur in schol. *El.* 451 (on ἀλιπαρῆ τρίχα: ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῆ κ.τ.λ.), and schol. *El.* 488 (οὗτως ἐν τῷ ὑπομνήματι).

² Athenaeus (4, p. 139 C) states that his published writings (*συγγράμματα*) reached the apparently fabulous number of 3500, and that he was nicknamed *βιβλιολάθας*, as having lost count of his own productions. So Quint. 1. 8. 19: Didymo, quo nemo plura scripsit, accidisse compertum est ut, cum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber qui eam continebat.

³ Schol. *O. C.* 237 οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων διελισθὲν εὑρομεν. Schol. *Ant.* 45 Διδύμος δέ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἔξης στίχον νενοθεῦσθαι.

⁴ Schol. *Ai.* 408 δίπαλτος...παντὶ σθένει ὡς Διδύμος.

⁵ Thus, as a comment on *Ai.* 1225 δῆλος δέ μούστῃ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα, L has in the margin, with Δι prefixed, καὶ δῆλος ἐστιν ὡς τι σημανῶν νέον (a fusion, through a slip of memory, of *Ai.* 326 with *Ant.* 242).

Alexandrian commentaries on Sophocles¹. The series of such writings went far back. In the scholium on v. 900 of the *Oedipus Coloneus* ‘Praxiphanes’ is said to have explained a phrase ‘best of all the commentators².’ Praxiphanes, who is mentioned among the earliest writers on grammar, and also in connection with criticism of the poets, lived *circ.* 300 B.C.³ The catena of comments on Sophocles which the Alexandrian critics possessed is thus carried back to the first generation after Aristotle. The inferior limit of date indicated in the old scholia is given by a reference (on *Oed. Col.* 195) to the grammarian Aelius Herodianus (*circ.* 160 A.D.)⁴. There seems to be no other mention of any writer who lived after the time of Didymus.

4. The general characteristics of the old scholia might be shortly described as follows. (1) They often supply information, from sources now lost, on antiquarian matters; thus on *El.* 445 the term *μασχαλίζω* is explained; on *O. C.* 1059 the Attic writer Istros (*circ.* 240 B.C.) is quoted as to the position of the deme Οἰη. (2) The citations of classical Greek literature cover a wide field, from Homer down to the time of Didymus, and are often valuable. (3) The interpretation of difficult or corrupt passages is seldom of any use. Even

¹ See schol. on *Ant.* 45 quoted above in note 3. Aristophanes of Byzantium is mentioned in the schol. on *Ai.* 746, but merely as recording that verse among *παρούσιαι*. Aristarchus is not mentioned in these scholia. (In schol. *O. C.* 1320 Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης is the tragic poet of the fifth century B.C.: cp. Nauck *Trag. Fragm.* p. 728.)

² Schol. *O. C.* 900 (on *σπεύδειν ἀπὸ | ρυτῆρος*): τῶν δὲ ἔξηγησαμένων ἀπάντων αὐτὸν Πραξιφάνης δοκεῖ ἀμεινον ἀποδιδόναι κ.τ.λ.

³ A native of Mytilene, acc. to Clem. *Strom.* I. p. 309; of Rhodes, acc. to Strabo 14, p. 655. Clement (l. c.) calls him *πρῶτος γραμματικός*. He is mentioned, along with Aristarchus, by Proclus, as rejecting the *προοίμιον* to Hes. *Op. et Dies* (vv. 1—10); he is there called ὁ Θεοφράστου *μαθητής* (Gaisford *Poet. Gr. Min.* vol. III. p. 3). He wrote a treatise *περὶ ποιητῶν* (Diog. Laert. 3. 8).

⁴ Schol. *O. C.* 195 οὗτος Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ε' τῆς καθόλου (i.e. in book 5 of his grammatical work ἡ καθόλου *προσῳδία*).

when the scholiast gives an intelligible paraphrase of a passage which in our MSS. has been corrupted, it is not safe to infer that he had a different and sounder text before him. In such cases the scholiasts were often content to give what they conceived to be the general sense. (4) Distinct, and even incompatible, interpretations, proceeding from different authors, are sometimes pieced together in the same scholium¹.

5. The text of Sophocles which the old scholia presuppose, so far as they enable us to test it, is very little better than our own. They never help in the desperately corrupted passages. On the other hand, they sometimes supply minor corrections.

The following are examples of true readings preserved, or indicated, by the old scholia.

(i) *O. C.* 1248 ἐννυχιᾶν, restored by Lachmann for νυχιᾶν, is hinted by the schol. (λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια κ.τ.λ.).

(ii) *O. C.* 1454 f. ὄρᾳ ὄρᾳ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἔτερα | τάδε πήματ' αὐθις αὔξων ἄνω vulg. Here Hartung corrected ἐπεὶ to στρέφων, and Canter τάδε πήματ' to τὰ δὲ παρ' ἡμαρ, from the schol., ὄρᾶται ὁ χρόνος πολλὰ μὲν αὔξων παρ' ἡμαρ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων.

(iii) *Ant.* 40 ἡ θάπτουσα MSS. The schol. first tries to explain this, and then mentions the true reading, ἡ φάπτουσα.

(iv) *Ant.* 117 φονίασιν MSS.: φονώσασιν was restored by Bothe and Boeckh from the schol., ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις.

(v) *Ant.* 235 δεδραγμένος is confirmed by the schol.'s paraphrase (ἀντειλημμένος) as against πεπραγμένος or πεφραγμένος.

(vi) *Ant.* 339 f. ἀποτρύετ' ἀπλομένων L (further corrupted in other MSS.): γρ. ἀποτρύεται ἰλλομένων schol.

¹ Thus on λεύκιππος in *El.* 706 the scholium is, as it were, a short dialogue between a commentator who takes the word as a proper name, and another who takes it as an epithet:—έμοι δοκεῖ ὄνομα εἶναι. οὐδὲν γὰρ ἄτοπον ἐπίθετον εἶναι. ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικεν πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον κ.τ.λ.

(vii) *El.* 272 αὐτοφόντην MSS.: γρ. αὐτοέντην schol. in L (the probably true reading).

(viii) *El.* 445: κάρα (the true reading) is confirmed by the words of the schol., τῇ ἔαντῶν κεφαλῆ: most MSS. have κάρα.

(ix) *El.* 1281 ἀν is preserved in the lemma of the schol., while ἀν is in L and most MSS.

(x) *Tr.* 398 νέμεις MSS.: but the true reading, νεμεῖς, is indicated by the schol. on 399 (*διηγήσομαι*).

(xi) *Tr.* 602 τόνδε γ' εὐϋφῆ MSS. Here τόνδε ταναϋφῆ was restored by Wunder, from the schol., γρ. ἀϋφῆ ἀντὶ τοῦ λεπτοϋφῆ.

(xii) *Ph.* 538 τάδε MSS. (an error due to τάδε in 537): γρ. κακά schol.

(xiii) *Ph.* 954 αὐθ θανοῦμαι MSS.: γρ. αὐλανοῦμαι schol.

(xiv) *Ph.* 1461 γλύκιον MSS.: Λύκιον schol.

V. *The printed text from 1502 to 1823 A.D.*

I. The first edition of Sophocles was published at Venice by Aldo Manuzio¹, the founder of the Aldine press, in 1502, the same year in which he produced the first editions of Herodotus and Thucydides. Twenty-six years had then passed since the earliest printed Greek book, the Greek grammar ('Erotemata') of Constantine Lascaris, had come from the press at Milan. During that interval several Greek classics had appeared in type, including, among the poets, Homer, Theocritus, and the greater part of Aristophanes².

¹ Teobaldo Manucci, who Latinized his name into Aldus Manutius, has been more generally known by the Italianized form of the latter.

² The principal Greek classics printed before 1502 had appeared in the following order. I. *Poets.* Theocritus, with Hesiod's *Works and Days*: Milan, 1481.—Homer (edited by Demetrius Chalcondylas, published by Alopa): Florence, 1488.—Hesiod (all): Ald., Venice, 1495.—Euripides, *Med.*, *Hipp.*, *Alc.*, *Andr.*: Florence, 1496.—Aristophanes (except *Lys.* and

Of the three tragic dramatists, Sophocles was the first to be printed as a whole. Four plays of Euripides (the *Medea*, *Hippolytus*, *Alcestis*, and *Andromache*) had, indeed, been published at Florence in 1496; but the Aldine Euripides (containing all his extant plays except the *Electra*, which was first printed in 1545) did not appear till 1503. The Aldine *editio princeps* of Aeschylus was brought out, three years after Aldo's death, by his brothers the Asolani, in 1518.

The Sophocles is dedicated by Aldo, in a short Latin epistle, to John Lascaris, who had gained a high reputation as a Greek scholar, first in Florence, and since 1495 in Paris also. He was an honorary member of the 'New Academy' (Neacademia), a circle of scholarly friends which Aldo had formed in 1500 for the promotion of classical studies, and especially for the editing of the Greek classics. Aldo's dedicatory letter describes how the members of this society were sitting round a winter fire at Venice, when mention was made of their absent colleague¹. A young man named Marco Musurus (destined to become eminent as a Hellenist), a pupil and ardent admirer of Lascaris, told how he had met him at Milan and Pavia in the past summer, and had heard him speak in warm praise of Aldo's labours for the insurance of the Greek masterpieces against oblivion. 'Wherefore' (says Aldo), 'having just had the seven tragedies of Sophocles printed, I wished them to go forth from our Neacademia under your name, and to send them to you as a token of my great affection.'

The Aldine text of Sophocles appears to be based principally on a MS. of the fourteenth century, V³, no. 467 in the

Thesm.): Ald., 1498.—Aratus: Ald., 1499.—Callimachus: Florence, 1500 (or earlier?).—II. *Prose-writers.* Isocrates: Milan, 1493. Aristotle, in 5 vols.: Ald., 1495—1498.

¹ It was not till the following year (1503) that John Lascaris came to Venice as the ambassador of Louis XII.; who sent him thither on a second mission in 1505.

Library of St Mark at Venice. This ms. is, as was mentioned above (p. xvi), one of those which show a near kinship with Parisinus A. Where L and A differ, the Aldine usually agrees with A¹. This, however, is not always the case; and it is probable that those who prepared the Aldine text may have consulted, besides V³, some other ms. or mss. more nearly akin to L. But it may be considered as almost certain that L itself, although it had then been in Italy for nearly eighty years, was not used. If it had been so used, the lettered Greeks whom Aldo had about him would have seen that it was older than the other mss., even if they had not fully appreciated its quality; and its age must have enforced a far greater respect for its readings. Further, the order of the plays in the Aldine agrees with that in V³ and A, but differs from the order in L (see above, p. xv).

Such facts as can be gleaned concerning the history of the Laurentian manuscript between 1424 and 1523 tend to confirm this inference. Its first Italian possessor, Niccolo de' Niccoli, at his death in 1437, left his 800 mss. to a body of trustees, chief among whom was Cosimo de' Medici the Elder². Cosimo placed about one half of these mss. in the new library (built at his own cost) of the Dominican convent of San Marco at Florence, which was ready to receive them in 1441: most of the remainder he kept for his own collection. After the expulsion of his great-grandson, Pietro de' Medici, in 1494, the Medicean collections of mss. were acquired by the Republic of Florence, and then sold to the Dominicans of San Marco. The Dominicans, whose convent had been the head-quarters of Savonarola, were deprived of their valuable mss. in the troubles of 1498, but recovered them in 1500; and presently

¹ For a normal example, see *Trach.* 238 ff., where the readings vary thus:—238 τέλη L, τελεῖ A: 240 εὐχαῖς L, εὐκταῖ A: 243 ξυμφορᾶι L, ξυμφορᾶι A. In all three instances, the reading of L is that which predominates in other mss.; but in all three the Aldine agrees with A.

² Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, I. p. 404.

sold them to Cardinal Giovanni de' Medici (afterwards Leo X., 1513—1521), who placed them in his palace at Rome. Giuglio de' Medici, after becoming Pope as Clement VII. in 1523, restored these treasures of his family to their old home at Florence, and founded the present building of the Laurentian library to receive them. That building was unfinished at his death in 1534; but, after an interval of neglect, was completed under Cosimo de' Medici I., Grand Duke of Tuscany, who finally opened the Laurentian Library in 1571¹. The first trace of the Laurentian ms. being used for the text of Sophocles occurs, as we shall see presently, in the second Juntine edition of 1547. By that time it must have become easily accessible to scholars at Florence; but for Aldo and his fellow-workers at Venice, in or shortly before 1502, it can scarcely have been available².

Though by no means free from misprints³, the Aldine edition is on the whole printed with a correctness which is praiseworthy, considering that the book belongs to the infancy of Greek printing, that the text was set up from manuscript, and that the work of the Aldine press must have been fairly rapid,—producing, as it did, upwards of thirty *editiones principes* of Greek classics between 1494 and 1515. General accuracy was, no doubt, assisted by Aldo's preference for Greek compositors, and by the aid which scholars gave in proof-reading.

¹ On the history of that library generally, see Anziani, *Della biblioteca Mediceo-Laurenziana in Firenze* (Florence, 1872).

² It has been suggested (*British Critic*, April, 1827, p. 301) that Aldo probably used L, because, in his dedicatory letter to Lascaris, he promises that *scholia* on Sophocles shall soon follow (οὕπω μὲν ἐτυπώθη τυπωθήσεται δὲ θεοῦ σώζοντος δύον οὐκ ἥδη). L contains, indeed, the only full collection of old *scholia* on all the plays; but many other mss. contain some *scholia*, old or new. There is nothing to show (1) that Aldo referred to L's *scholia*—which were first printed at Rome, where the ms. then was, in 1518: or (2) that he then had access to L..

³ A curious instance is the Aldine error in *Ant.* 255, οὐδὲν (instead of δέ μὲν) γὰρ ἡφάνιστο, which does not seem to occur in any ms.

The faults of the Aldine text in some matters of spelling, grammar, or metre are only such as were inevitable at that period. In all else it represents the best scholarship of its age, and is a creditable as well as a beautiful piece of work.

2. An edition published at Paris in 1529 by Simon Colinaeus varies scarcely at all from the Aldine, save in the correction of some misprints¹. After the Aldine, the next edition which is of any interest for the history of the text is the second Juntine of 1547. The preface, by Bernard Junta, claims that it is an improvement on his first edition, of 1522; which had been, indeed, little more than a slightly modified reproduction of the Aldine, with some scholia added². Junta especially notes that ‘some changes have been made’ in the *Oedipus Tyrannus*, *Oedipus Coloneus*, and *Trachiniae*. ‘A learned man’ (not named) had collated certain mss. at Florence, ‘mirae vetustatis et fidei exemplaria,’ in those three plays. This person was the eminent scholar Petrus Victorius (Pietro Vettori, 1499—1584), then Professor of Greek and Latin Rhetoric at Florence, best known at the present day by his labours on Cicero. The phrase ‘mirae vetustatis’ clearly points to the codex Laurentianus, which was then once more at Florence, having been sent back from Rome by Clement VII. And the text of the second Juntine edition affords proof that L had, in fact, been consulted, though the use made of it seems to have been slight, and had certainly been unfortunate. That edition contains the following errors in the text, from which the first Juntine had been exempt; (1) in *O. C.* 138 the interpolation of ὅραν after ἐκεῖνος: (2) *ib.* 327 δύσμοιρ' for δύσμορ': (3) *ib.* 366 σημαίνοντ' for σημανοῦσ'.

¹ Elmsley remarks (*praef. ad Oed. Tyr.* p. v) that the edition of Colinaeus derives its chief value from four leaves at the end (omitted in some copies), which give several vv. ll. in *Ai.*, *El.*, and *O. T.*, with the notice: *Haec ad fidem veteris exemplaris reposuimus*. This edition is, however, often cited.

² An edition by Peter Brubachius, based on the first Juntine, appeared at Frankfort in 1544, and was reprinted there in 1550, 1555, and 1567.

L has all these three errors, and shares the first of them with only a very few other MSS. It is singular that, after having lain idle in Italy for a century and a quarter, L should have been used, probably for the first time, with such a result. Nearly three centuries were to elapse before it was again called into council.

3. A turning-point in the fortunes of the text was now at hand. In 1553 an edition of Sophocles was brought out at Paris by Adrianus Turnebus¹ (1512—1565), who combined the office of Regius Professor of Greek with that of King's printer; a man who at that time was the chief ornament of philology in France, and for whom, both as a scholar and as a man, Montaigne expresses the warmest admiration². Turnebus had received from a friend a ms. of Sophocles which exhibited the recension of Triclinius, and contained his scholia. This was unquestionably the fourteenth century ms. T, now no. 2711 in the National Library at Paris³. In the Greek preface to his

¹ Adrien Turnèbe, of an ancient family in Normandy. Hallam (*Literature of Europe*, vol. II. p. 5) calls him *Tournebœuf*, adding that, ‘as some have said,’ he came of a Scottish family named Turnbull. This seems to have been the patriotic hypothesis of T. Dempster (*ob. 1625*), and G. Mackenzie (*Characters of the most eminent writers of the Scots Nation*, 1708): see the art. ‘Turnèbe’ in the *Biographie Générale* (1886). He wrote his name, in Greek, Τούρνεβος: but his friend and colleague Jean Mercier, in an epitaph on him, makes the *e* long: *Turnebus, cunctis morum dulcedine gratus.* (*La France Protestante*, vol. IX. p. 435.)

² ‘Adrianus Turnebus,’ says Montaigne (his junior by twenty-one years), ‘knew more, and knew it better, than any man of his century, or for ages past’ (*Essais* I. II. ch. xvii). There was no pedantry about him; his ‘quick understanding and sound judgment’ were equally remarkable, whether he was discussing literary questions, or ‘war and affairs of state’ (*ibid.* I. I. ch. xxiv). He feels that he cannot give higher praise to Justus Lipsius (‘the most learned man left to us’), than by saying that he is ‘akin to my Turnebus’ (then dead: *ibid.* II. ch. xii).

³ See above, p. xvii. Brunck, indeed, thought that the ms. used by Turnebus was distinct from T, and inferior to it (*praef.* p. iii). But no ms., other than T, is known to contain a Triclinian apparatus so complete

edition, Turnebus describes this ms. as ‘a volume to which the indications and descriptions of metre by Demetrius Triclinius, his interpretations (in the scholia) and his corrections, impart a signal accuracy, symmetry and elegance¹.’ Thus captivated by the Byzantine critic, whose work he evidently regarded as shedding a flood of light on the Attic poet, Turnebus made this manuscript the foundation of his Sophocles. His edition was long and widely influential,—not so much, indeed, directly, as through the immediately succeeding editions which copied it; and so it came about that the Triclinian text remained, in all essentials, the dominant one for more than two centuries, until a new era was opened by Brunck.

4. Fifteen years later, in 1568, another edition of Sophocles was published in Paris by Henricus Stephanus (Henri Estienne), the author of the *Thesaurus Graecae Linguae* (1528—1598). He had been a pupil of Turnebus, for whom in the preface he expresses veneration, and he takes his master’s edition as his basis; but he claims to have amended the text in many places, and to have separated the genuine scholia of Triclinius from others which had been mixed with them. He appends the Latin translation and commentary of Camerarius² (Joachim Kammermeister, 1500—1574). Stephanus made no fresh use of mss.; but he appears to have compared the text of Turnebus with the Aldine, and with that of Colinaeus.

5. Wilhem Canter (1541—1575), a scholar who deserves to be remembered as one of the earliest who aimed at a method

as that described by Turnebus (see next note). The ms. of Turnebus was identified with T by Elmsley, tentatively in *praef. ad O. T. p. v.*, but confidently in the later *praef. ad O. C. p. iii.*

¹ Βιβλίου...Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου σημειώσεσι στιχογραφίαις ἐξηγήσεσι διορθώσεσιν εἰς εὑρυθμον καὶ ἐμμελὲς εὖ μάλα διηκριβωμένον.

² The edition of Camerarius was first published at Hagenau (Haganoae) in Bavaria in 1534, with notes on three plays only, *O. T.*, *O. C.*, *Ant.* His commentary on the other four plays appeared first in his edition published at Basle in 1556.

in textual criticism¹, left an edition of Sophocles which, after his early death, was published at Antwerp in 1579. As Stephanus had built on the work of Turnebus, so Canter, in turn, followed Stephanus, whose text he but slightly modified. He added a few pages of notes; and also claimed (though without much reason) to have improved the arrangement of the lyrics. Brunck, writing in 1786, mentions Canter's text as that which was then generally current 'in all the editions commonly used by teachers, young students, and men of letters²'.

6. The long interval between the work of Turnebus and that of Brunck (1553—1786) produced, indeed, no edition of Sophocles which essentially altered the Triclinian basis adopted by Turnebus. The texts in common use were taken either from that of Turnebus, or (more frequently) from the modified reproduction of it by Stephanus³ or Canter. The edition by Thomas Johnson⁴, so popular in the last century, forms no

¹ His *Syntagma de ratione emendandi Graecos auctores* is reprinted in Samuel Jebb's edition of Aristides, vol. II. (Oxon. 1730). Canter also illustrated his method in a volume of *Novaes Lectiones*.

² *Praef.* p. ii: 'Gul. Canterus, qui demum Sophocleorum dramatum formam ita constituit, ut eam exhibent vulgares editiones omnes, magistrorum, tironum, literatorum manibus versari solitae.' The statement appears to need qualification. The text of Stephanus, and that of Thomas Johnson, were also much in use.

³ Thus the anonymous London text of 1747 (12mo) reproduced Stephanus even to his misprints: see Elmsley, *praef. O. T.* p. vi (where, however, the date is given, by an oversight, as 1746).—The London ed. (also anonymous) of 1722 was edited by Michael Mattaire, a well-known scholar of the day (see *British Critic*, April, 1827, p. 313), and occasionally supplies a true correction (as $\tau\alpha$ for $\tau\epsilon$ in *O. C.* 617).

⁴ Johnson's edition appeared in three volumes, published at intervals: vol. I. (*Ai., El.*), Oxford, 1705: vol. II. (*Ant., Tr.*), Oxf., 1708: vol. III. (*O. T., Ph., O. C.*), London, 1746 (the year of his death). Meanwhile the notes, Latin version, and scholia contained in his first two vols. had been reprinted at Glasgow (by Foulis) in 1745. His whole work was reprinted in London in 1758 and 1774.

Thomas Johnson appears to have been a capable scholar, diligent and careful. His life was an unfortunate one, and he died in great poverty.

exception to this rule. Johnson used, indeed, a new collation of four MSS. in the Bodleian Library ; but these contained only the *Ajax*, *Electra*, and *Oed. Tyr.*, and his new variants are confined to those three plays : nor even in those three did he alter the general complexion of the text. His book, however, was well received, containing, as it did, his Latin version and notes, with some hitherto unpublished scholia. The seventeenth century had been almost entirely sterile in respect to Sophocles, and at its close scholars were ready to welcome a new editor. Both at home and abroad Johnson's work was much in vogue during the greater part of the eighteenth century.

7. But Johnson did no more than Stephanus or Canter to break the textual tradition dating from 1553. Such persistence of that tradition might seem hardly compatible with the progress which had been made in Greek studies ; but it is not really difficult to explain. The work of amending texts by conjecture, in which Bentley was so great a pioneer, had occupied several generations of scholars before criticism attained to sound methods of forming a text by the careful collation of manuscripts. The last-mentioned task was, indeed, a difficult or impossible one for most men of letters, until the nineteenth century brought increased facilities for cheap and rapid travelling. Inadequate attention to the diplomatic side of criticism was the weakness even of the Porsonian school, and caused that temporary reaction against it which has now yielded, in the light of a more comprehensive view, to a perception of the true place and value of conjecture. It is therefore no paradox, but merely an illustration of the historical order in which the elements of textual criticism have been developed, that the eighteenth-century critics abounded in labours on Sophocles, and yet all the while acquiesced in a text which preferred the recension of Triclinius to the evidence of the best existing documents.

8. Joseph Scaliger (1540—1609) is one of the earlier

scholars who contributed some emendations¹; another is Auratus². But the text owes a larger debt in this respect to the critics of the eighteenth century. Prominent among those who came before Brunck is J. J. Reiske³ (1716—1774). The representatives of England include Richard Bentley (1662—1742)⁴; Richard Dawes (1708—1766), whose *Miscellanea Critica* appeared in 1745; Samuel Musgrave (1732—1780⁵), a physician, whose labours on Euripides had won him much repute, and whose notes on Sophocles, purchased after his death by the University of Oxford, were afterwards embodied in the edition which bears his name (Oxford, 1800)⁶; John Burton (1696—1771), known also as a theologian, who in 1758 published a *Πενταλογία, sive tragoeiarum Graecarum Delectus*;

¹ Scaliger's conjectures are given by John Burton in his *Πενταλογία* (1758). They seem to have been found in the margin of a copy of the edition of Sophocles by Stephanus, as Elmsley infers from Burton's notes on *O. C.* 2 and 728.

² Auratus (Jean Dorat) became in 1560 Professor of Greek in the Royal College at Paris, but held his chair only for a short time. He died in 1588.—Lambinus (1516—1572) and Casaubon (1559—1614) might be added to the list of sixteenth century critics who occasionally touched the text of Sophocles; though with less felicity than is sometimes shown by Scaliger and Auratus.

³ *Animadversiones ad Sophoclem* (Leipsic, 1743?).—L. C. Valkenaer (1716—1774) published nothing specially on Sophocles; but he contributed some conjectures on particular passages, made incidentally in his edition of the *Phoenissae* and in other writings.

⁴ Bentley's notes on Sophocles, which are few and brief, were written in the margin of his copy of the edition of Stephanus (1568), and were first published by Maltby in his ed. of Morell's *Thesaurus*. They are reprinted in the *Classical Journal*, xiii. pp. 244—248.

⁵ I accept the date 1780 for Musgrave's death from the article on him in the *Dict. of National Biography*; but it is to be observed that Elmsley gives 1782 (*O. C., praef.* p. vi, 1823).

⁶ At the time of his death his work on Sophocles was unfinished, but he had sent one sheet of his edition to press. The text which he proposed to use as his basis was Thomas Johnson's.

Thomas Tyrwhitt (1730—1786), author of *Coniecturae in Aeschylum, Euripidem et Aristophanem* (first published in 1822), who sent his notes on Sophocles to Brunck; Jonathan Toup (1713—1785), the author of the *Emendationes in Suidam* (1760—1767); Benjamin Heath (1704—1766), whose *Notae sive Lectiones* on the Greek tragic poets appeared in 1762; and Zachariah Mudge, both Hebraist and Hellenist, the friend of Joshua Reynolds, Samuel Johnson, and Burke, who communicated his notes to Heath. Among these a special meed of praise is due to Benjamin Heath, a critic of fine insight and delicate taste. All his work is of a high quality; and some of his work, on Aeschylus in particular, has not been surpassed¹.

9. An edition of Sophocles commenced by J. Capperonnier, Regius Professor of Greek and Royal Librarian at Paris, was completed, after his death in 1777, by J. F. Vauvilliers (1737—1801), his successor in his chair, and published at Paris in 1781. Vauvilliers made some emendations: in regard to the text as a whole, he merely followed the tradition dating from Turnebus. The Royal Librarian (he says) had promised to lend him some MSS. of Sophocles; but meanwhile Brunck had ‘carried them all off to Strasburg,—on the strength (as Vauvilliers supposes) of an order from Louis XVI. It is interesting to find him acknowledging obligations to Samuel Musgrave².

¹ Gilbert Wakefield (*Memoirs*, II. p. 439) justly demurred to Hermann's disparagement of Heath in his *Observationes Criticae* (on Aesch. and Eur., p. 59); but Hermann was only twenty-six when he published those remarks (in 1798). In his youth he was scarcely less severe on Porson. Heath's work was done with the advantage of leisure, but under the drawback of continual ill health. In 1762, the year in which his book appeared, he received the honorary degree of D.C.L. from the University of Oxford.

² Musgrave had been much in Paris, especially in the years 1763 and 1764, and was well known to the leading scholars there. Mr Blaydes has referred (*Sophocles*, vol. I. p. xlvi) to ‘the very striking agreement’ between several conjectures proposed by Musgrave (first published in 1800, but

10. Brunck's first edition of Sophocles appeared at Strasburg, in two quarto volumes, in 1786. He observes that eighteenth-century editors had hitherto done nothing to improve the text as a whole. Valckenaer, he says, was the only scholar of the age who could have produced a worthy edition, but other studies¹ had drawn him away from Sophocles before his death in 1785. He then briefly recalls the history of the text. The Aldine edition, founded on good MSS., was far better than its successors. Turnebus had forsaken it for the Triclinian recension, and had been followed by Stephanus and Canter. Brunck announces that he has reverted to the Aldine as the basis of his work. '*Quapropter huic editioni Aldinam tamquam fundamentum substruxi: ad eam unice respexi, de reliquis nihil vel parum solicitus.*' Where he has departed from the Aldine text, he has usually relied, he says, on manuscripts; but he has also admitted some conjectures. Brunck's principal MS. was Parisinus A. He made no use of the codex Laurentianus, or of any MS. nearly akin to it².

11. The period from 1786 to 1823 is one in which the work done on Sophocles bears the impress of Brunck's leading principle, that the Aldine text (in general agreement with Parisinus A) is to be preferred to the Triclinian. To this period belong the editions of Sophocles by J. F. Martin³,

made before 1780) and those of Brunck. It seems very probable, as Mr Blaydes suggests, that some of Musgrave's unpublished notes had been communicated to Brunck, perhaps by Thomas Tyrwhitt, whose own contributions are warmly acknowledged in Brunck's preface (p. iv).

¹ After his editions of the *Phoenissae* (1755) and *Hippolytus* (1768), Valckenaer had been engaged on the bucolic and didactic poets, the fragments of Callimachus, etc.

² Besides A, Brunck used seven other MSS., viz., Parisin. B, C, D, E, T; the codex Augustanus, a MS. at Augsburg of the 14th cent., containing *Ai.*, *Ant.*, *O. T.*, and *El.*; and a MS. in his own possession, which is described by him as 'bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram.'

³ Halle, 1790; 2nd ed., 1813; 3rd, 1822.

C. G. A. Erfurdt¹, F. H. Bothe², and G. H. Schaefer³. Contributions to the criticism of the poet were made by Richard Porson (1759—1808), and Peter Paul Dobree (1782—1825), in their respective *Adversaria*; by C. A. Lobeck (1781—1860), in his commentary on the *Ajax* (1st ed., 1809); by L. Doederlein (1791—1863) in some of his earlier writings⁴; and by J. Reisig in two volumes of notes on the *Oedipus Coloneus* (Jena, 1822—3).

12. It was reserved for Peter Elmsley to confer upon the study of Sophocles the most signal benefit which it had received since the time of Aldo, by at last rescuing the codex Laurentianus from the neglect and obscurity in which so many generations of scholars had suffered it to remain. Having collated that manuscript at Florence in 1820⁵, he had recognised its pre-eminence among all the codices of Sophocles, alike in age and in quality: ‘*sive antiquitatem spectes, sive bonitatem, primus est.*’ In his edition of the *Oedipus Coloneus* (1823), the Laurentian ms. obtained, for the first time, its rightful place. After his death in 1825, his collations of L in the seven plays and scholia passed into the possession of the Clarendon Press,

¹ The six volumes published in Erfurdt's lifetime appeared at Leipsic as follows: I. *Trach.* 1802: II. *El.* 1803: III. *Phil.* 1805: IV. *Ant.* 1806: V. *Oed. Tyr.* 1809: VI. *Ai.* 1811. After Erfurdt's death, vol. VII. (*O. C.*) was edited by Heller and Doederlein, and published in 1825.

Hermann, who from the first had greatly helped the work, re-edited it in a new form (12mo), adding notes of his own, while he omitted some of Erfurdt's old material. The latest issue of this Erfurdt-Hermann Sophocles began with a third edition of the *Antigone* in 1830.

² Bothe's work was first published at Leipsic in 1806, and exhibited a temerity which Elmsley censured (*praef. O. T.* p. vi). A revised and improved edition of it appeared in 1826.

³ Schaefer's edition, published at Leipsic in 1810, was reprinted in 1873.

⁴ *Observationes crit. in Soph. Oedip. Colon.* (in *Acta philologorum Monacens.*, vol. I. pp. 27—70), 1812, etc.

⁵ The date is given by Gaisford in his preface to the *Schol. Soph.* (1825).

and were used for an edition published at Oxford (doubtless under the supervision of Gaisford) in 1826, with the title, *Sophoclis Tragoediae septem, ad optimorum exemplarium ac praecipue codicis vetustissimi Florentini emendatae*¹. Thenceforward the unique value of L was recognised by all editors and critics. One of the earlier testimonies to it may be seen in Hermann's preface to the third edition of the Erfurdt-Hermann *Antigone* (1830). He refers to the new aids which had been supplied, since the date of the last edition (1823), by Elmsley's work, and especially by his collation of the Laurentianus, which is styled *optimus et antiquissimus*.

The aim of this sketch has been to trace the four successive phases which may be discerned in the history of the printed Sophocles. (1) The Aldine *editio princeps* provided a fairly good text, generally resembling that of Parisinus A, which prevailed from 1502 to 1553. (2) The edition of Turnebus then brought in a text based on the recension of Triclinius, which practically held the field until 1786. (3) In 1786, Brunck restored a text founded upon the Aldine, and upon a new collation of MSS., among which Parisinus A was the chief. (4) Thirty-seven years later, Elmsley, in his *Oedipus Coloneus*, showed that the codex Laurentianus is far the best, as it is the oldest, of the extant MSS. This fundamental fact has been the basis common to all subsequent labours on the text. The work of Elmsley, alike for quality and for result, deserves to be held in even higher estimation than it commonly enjoys at the present day. It opens a new period, and marks the date from which the modern criticism of Sophocles begins.

R. C. JEBB.

CAMBRIDGE, September, 1897.

¹ The MSS. of which the readings are given from Elmsley's collations are L, Lb, Lc, R, Farn., Vat.; on which (except Lc) see above, pp. xvi f. Lc (xxxii. 1 in the Laurentian Library) is probably of the 15th century, and contains all the plays except *O. C.*

NOTE.

The text printed in this volume is that of my large edition, with only the following deviations: in *El.* 480 θάρσος for θράσος: *ib.* 999 εὐτυχῆς for εὐτυχεῖ: in *Ph.* 1254 ἔστω (with the MSS.), for ἔτω: in *Tr.* 90 μὴ for μὴ οὐ: in *Tr.* 911 τῆς ἐπ' ἄλλοις for τὰς ἄπαιδας. The last-named correction (proposed in my edition of 1892) has recently been adopted by Professor Tyrrell in his text (1897).

The scope of the critical annotation has been strictly limited by the purpose of the book, which is intended to meet the ordinary requirements of students. I have aimed at brevity, as well as simplicity and clearness; but have endeavoured not to omit any essential point.

L denotes the Laurentian MS.

L¹ denotes what was written by the first hand in that MS., as distinguished from a correction made by some other hand; L^s, a correction made by the first reviser and scholiast (S); L^c, a correction by any later hand.

r denotes one or more of the MSS. other than L. This symbol is used when a more particular statement is unnecessary.

The word *vulgo* ('vulg.') after a reading denotes the prevalence of that reading in the manuscripts, not necessarily in the editions.

Corrections due to the editor are indicated by 'J.'

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ γερόντων Θηβαίων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε
ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὅμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
όμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὥδ' ἐλήλυθα,
ὅ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ω γεραιέ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῦν, τίνι τρόπῳ καθέστατε,
δείσαντες ἡ στέρξαντες; ώς θέλοντος ἀν
ἔμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἀν
εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτίρων ἔδραν.

5

10

10

15

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ω κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
ὅρᾶς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῦσι τοῖς σοῖς, οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς,
ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἶδε τ' ἡθέων

11 στέρξαντες Λ: στέξαντες ι.

λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
πόλις γάρ, ὥσπερ καύτὸς εἰσορᾶς, ἄγαν
ἥδη σαλεύει κάνακουφίσαι κάρα
βυθῶν ἔτ' οὐχ οἴα τε φοινίου σάλου,
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισί τε
ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
ὑφ' οὖν κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
"Αἰδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἔγω
οὐδὲ οἶδε παῖδες ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
κρίνοντες ἔν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς.
ὅς γ' ἔξέλυσας, ἀστυ Καδμεῖον μολών,
σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν δν παρείχομεν
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἔξειδὼς πλέον
οὐδὲ ἐκδιδαχθείς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
λέγει νομίζει θ' ἡμὶν ὄρθωσαι βίον.
νῦν τ', ὡς κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
ἀλκήν τιν' εὔρεν ἡμίν, εἴτε του θεῶν
φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθά που·
ώς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
ζώσας ὄρῳ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
ἴθ', ὡς βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσιν πόλιν.
ἴθ', εὐλαβήθηθ'. ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
σωτῆρα κλήγει τῆς πάρος προθυμίας·
ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
στάντες τ' ἐς ὄρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον,
ἄλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.

20

25

30

35

40

45

50

δρυιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
παρέσχεις ἡμῖν, καὶ ταῦτα ἵσος γενοῦ.
ώς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
ἔντα ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
ώς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

55

OI. ὡς παιᾶνες οἰκτροί, γνωτὰ κούκλαγνωτά μοι
προσήλθεθ ἴμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ’ ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ως ἐγὼ
οὐκ ἐστιν ὑμῶν ὅστις ἔξ ἴσου νοσεῖ.
τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἐν’ ἔρχεται
μόνον καθ’ αὐτόν, κούδεν’ ἄλλον· ἢ δ’ ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κάμε καὶ σ’ ὁμοῦ στένει.
ώστ’ οὐχ ὑπνῷ γ’ εῦδοντά μ’ ἔξεγείρετε,
ἄλλ’ ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δῆ,
πολλὰς δ’ ὄδοις ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
ἢν δ’ εὖ σκοπῶν ηὔρισκον ἵασιν μόνην,
ταύτην ἐπραξα· παιᾶνα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ’, ἐμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ
ἐπεμψα Φοίβου δώμαθ’, ως πύθοιθ’ ὅ τι
δρῶν ἢ τέ φωνῶν τήνδε ἥνταιμην πόλιν.
καὶ μ’ ἥμαρ ἥδη ξυμμετροῦμενον χρόνῳ
λυπεῖ τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
ἀπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.

60

65

70

75

IE. ὅταν δ’ ἵκηται, τηνικαῦτ’ ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἀν εἴην πάνθ’ ὅσ’ ἀν δηλοῖ θεός. ✕
ἄλλ’ εἰς καλὸν σύ τ’ εἰπας, οἶδε τ’ ἀρτίως
Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
OI. ὥναξ Ἀπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῷ
σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὅμματι.
IE. ἄλλ’ εἰκάσαι μέν, ἥδυς. οὐ γὰρ ἀν κάρα
πολυστεφής ὡδὸς εἰρπε παγκάρπου δάφνης.

80

ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα, πᾶν Μενοικέως,
τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

85

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὄρθὸν ἔξελθόντα, πάντ' ἀν εὐτυχεῖν.

ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τούπος; οὕτε γὰρ θρασὺς
οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

90

ΚΡ. εἰ τῶνδε χρῆζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

ΟΙ. ἐσ πάντας αὔδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος ἦ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡ. λέγοιμ' ἀν οἵ ἥκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.

95

ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἀναξ
μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένου χθονὶ^{να}
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

ΟΙ. ποίω καθαρῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡ. ἀνδρηλατοῦντας, ἦ φόνῳ φόνου πάλιν
λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

100

ΟΙ. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

ΚΡ. ἦν ἡμίν, ὠναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.

ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῦδόν γέ πω.

105

ΚΡ. τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῦν τινας.

ΟΙ. οἱ δ' εἰσὶ ποὺ γῆς; ποὺ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡ. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον
ἀλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τάμελούμενον.

110

ΟΙ. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἦ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;

ΚΡ. θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν πάλιν

πρὸς οἰκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη.

115

ΟΙ. οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὅδοῦ
κατεῖδ', δτου τις ἐκμαθὼν ἔχρήσατ' ἄν;

ΚΡ. θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἰς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν
ὦν εἶδε πλὴν ἐν οὐδὲν εἰχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙ. τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλ' ἀν ἔξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡ. ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾶ
ῥώμη κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙ. πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἀν τόλμης ἔβη;

ΚΡ. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν. Λατου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΙ. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν τυραννίδος
οὕτω πεσούσης εἰργε τοῦτ' ἔξειδέναι;

ΚΡ. ἡ ποικιλφδὸς Σφίγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν
μεθέντας ἡμᾶς τάφανῃ προσήγετο.

ΟΙ. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ

πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν.
ῶστ' ἐνδίκως ὅψεσθε κάμε σύμμαχον,

γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἄμα.
ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων

ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν τάχ' ἀν

κάμ' ἀν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ.

ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
ἴστασθε, τούσδ' ἀραντες ἰκτῆρας κλάδους,

ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὡδ' ἀθροιζέτω,
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· ἡ γὰρ εὐτυχεῖς

σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἡ πεπτωκότες.

I.E. ὡς παιδεῖς, ιστώμεσθα. τῶνδε γάρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὥν ὅδ' ἔξαγγέλλεται.
Φοῖβος δὲ ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἄμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος.

150

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὡς Διὸς ἀδνεπὲς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
2 Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
3 Θήβας; ἐκτέταμαι, φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων,
4 ἵηιε Δάλιε Παιάν,
5 ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος τί μοι ἡ νέον 155
6 ἡ περιτέλλομέναις ὥραις πάλιν ἔξανύστεις χρέος,
7 εἰπέ μοι, ὡς χρυσέας τέκνου Ελπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

ἀντ. α'. πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ'
'Αθάνα,

2 γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν 160
3 Ἀρτεμιν, ἀ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
4 καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἵω
5 τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
6 εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερ ὄρνυμένας πόλει 165
7 ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἐλθετε καὶ νῦν.

στρ. β'. ὡς πόποι, ἀνάριθμα γάρ φέρω

2 πήματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπτας στόλος, οὐδὲ ἔνι
φροντίδος ἔγχος

3 φ τις ἀλέξεται. οὔτε γάρ ἔκγονα 171
4 κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
5 ἵηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες· 174
6 ἄλλον δὲ ἀν ἄλλῳ προσίδοις ἅπερ εὕπτερον ὄρνυν
7 κρεūσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
8 ἀκτὰν πρὸς ἐσπέρουν θεοῦ·

ἀντ. β'. ὡν πόλις ἀνάριθμος δλλυται·

2 νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κεῖται
ἀνοίκτως.

3 ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες

4 ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι

182

5 λυγρῶν πόνων ἵκτῆρες ἐπιστενάχουσιν.

185

6 παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·

7 ὡν ὕπερ, ω χρυσέα θύγατερ Διός,

8 εὐώπα πέμψον ἀλκάν·

στρ. γ'. Ἀρεά τε τὸν μαλερόν, δος νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων

2 φλέγει με περιβόατος ἀντιάζων,

191

3 παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας

4 ἐπουρον εἴτ' ἐς μέγαν

195

5 θάλαμον Ἀμφιτρίτας

6 εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον

7 Θρήκιον κλύδωνα·

8 τελεῖν γάρ, εἴ τι νὺξ ἀφῆ,

9 τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται·

10 τόν, ω <τᾶν> πυρφόρων

200

11 ἀστραπᾶν κράτη-νέμων,

12 ω Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.

ἀντ. γ'. Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν

2 βέλεα θέλοιμ' ἀν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι

205

3 ἀρωγὰ προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους

4 Ἀρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς

5 Λύκι' ὅρεα διάσσει·

6 τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,

7 τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς,

210

8 οἰνῶπα Βάκχον εὔιον,

182 παραβώμιον L.

185 ἐπιστονάχουσι L. 194 ἐπουρον L¹:

ἄπουρον L^c, r.

198 τέλει MSS.: corr. Hermann.

200 τᾶν add.

Hermann.

205 ἀδάμαστ' MSS.: corr. Erfurdt.

9 Μαινάδων ὁμόστολον
 10 πελασθῆναι φλέγοντ'
 11 ἀγλαῶπι <σύμμαχον>
 12 πεύκᾳ πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

215

ΟΙ. αἰτεῖς· ἀ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
 κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
 ἀλκὴν λάβοις ἀν κάνακούφισιν κακῶν.
 ἄγῳ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδε ἐξερῶ,
 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἀν μακρὰν 220
 ἵχνευον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
 ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
 κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 κεὶ μὲν φοβεῖται, τούπικλημ' ὑπεξελεῖν
 αὐτὸν καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀστεργὲς οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής·
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἴδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελῶ 'γῳ χῇ χάρις προσκείσεται.
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἡ φίλου
 δείσας ἀπώσει τοῦπος ἡ χαύτοῦ τόδε,
 ἀκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς
 τῆσδ', ἡς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβος νέμειν. 240
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ώς μιάσματος

214 σύμμαχον add. G. Wolff. 221 αὐτὸς γ: αὐτὸς L. 227 f. ὑπεξ-
 ελῶν | αὐτὸς MSS.: corr. K. Halm. 229 ἀβλαβής γ: ἀσφαλῆς L
 (γρ. ἀβλαβῆς). 240 χέρνιβας γ.

τοῦδ' ἡμὶν δύντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἔξεφηνεν ἀρτίως ἐμοί.

έγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω·

κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
εἰς ὧν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,

κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον.
ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ̄ ξυνέστιος

ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος,
παθεῖν ἅπερ τοῖσδε ἀρτίως ἡρασάμην.

ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν
ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδέ τε
γῆς ὡδὸς ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.

οὐδ' εἰ̄ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὔτως ἔαν,

ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
ἄλλ' ἔξερευνάν· νῦν δ', ἐπεὶ κυρῶ τ' ἔγὼ

ἔχων μὲν ἀρχὰς ἀς ἐκεῖνος εἰ̄χε πρίν,
ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναιχές ὁμόσπορον,

κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ̄ κείνῳ γένος
μὴ δυστύχησεν, ἦν ἀν ἐκπεφυκότα,

νῦν δ' ἐσ τὸ κείνου κράτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη·
ἀνθ' ὧν ἔγὼ τάδ', ὥσπερεὶ τούμοῦ πατρός,

ὑπερμαχοῦμαι, καπὲν πάντ' ἀφίξομαι
ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν
τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.

καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ

μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθερεῖσθαι κάτι τοῦδ' ἔχθίονι·

ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις

245

250

255

260

265

270

τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ή τε σύμμαχος Δίκη
χοὶ πάντες εὐ̄ ξυνεῖν εἰσαεὶ θεοὶ.

275

ΧΟ. ὥσπερ μ' ἀραιὸν ἔλαβεις, ὡδ', ἄναξ, ἐρῶ.
οὕτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμφαντος ήν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασται ποτε.

ΟΙ. δίκαιοι ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
ἄν μὴ θέλωσιν οὐδέν άν εἰς δύναιτ' ἀνήρ.

280

ΧΟ. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' άν λέγοιμ' ἀμοὶ δοκεῖ.

ΟΙ. εἰ καὶ τρίτ' ἔστι, μὴ παρῆις τὸ μὴ οὐ φράσαι.

ΧΟ. ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὐ τις άν
σκοπῶν τάδ', ὄνταξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

285

ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἐπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοὺς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.

ΧΟ. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαι' ἐπη.

290

ΟΙ. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῷ λόγον.

ΧΟ. θαυμεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.

ΟΙ. ἥκουσα κάγω· τὸν δ' ἵδοντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.

ΧΟ. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδε ἀράς.

295

ΟΙ. ω̄ μὴ στι δρῶντι τάρβος, οὐδέ ἔπος φοβεῖ.

ΧΟ. ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν· οὐδέ γὰρ
τὸν θεῖον ἥδη μάντιν ὡδ' ἄγουσιν, ω̄
τάληθες ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

ΟΙ. ω̄ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε
ἄρρητά τ', οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μέν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἴᾳ νόσῳ σύνεστιν· ησ σε προστάτην

300

281 ἀν (ἀν L) MSS.: corr. Brunck.

290 τά γ' τ: τά τ' L.

294 δείματός τ' MSS.: corr. Triclinius.

297 οὐξελέγχων L¹: οὐξελέγξων

L^c, τ.

σωτῆρά τ', ὀναξ, μοῦνον ἔξευρίσκομεν.

Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων, 305

πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν

μόνην ἀν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,

εἰ τοὺς κτανόντας Λάιον μαθόντες εὖ

κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.

σύ νυν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν 310

μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,

ρῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ρῦσαι δ' ἐμέ,

ρῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.

ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν· ἄνδρα δ' ὡφελεῖν ἀφ' ὄν

ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων. 315

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη

λύῃ φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

εἰδὼς διώλεσ· οὐ γὰρ ἀν δεῦρ' ἵκόμην.

ΟΙ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕ. ἄφεις μ' ἐς οἴκους· ρᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ 320
κάγῳ διοίσω τούμόν, ἦν ἐμοὶ πίθη.

ΟΙ. οὔτ' ἔννομ' εἰπας οὔτε προσφιλῆ πόλει
τῇδ', ἢ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

ΤΕ. ὅρῳ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' Ἰὸν
πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδὲ ἐγὼ ταῦτὸν πάθω. 325

ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἵκτήριοι.

ΤΕ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
τῷμ', ὡς ἀν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά.

ΟΙ. τί φήσ; ξυνειδῶς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἔννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν; 330

ΤΕ. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἀν πύθοιό μου.

315 πόνων τ: πόνος L (ων superscript by S). 317 λύει τ.

326 f. Given to the Chorus by τ. 332 ἐγὼ τ' L.

- OI. οὐκ, ὡς κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἀν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὁργάνειας, ἐξερεῦς ποτέ, 335
ἀλλ' ὥδ' ἄτεγκτος κάτελεύτητος φανεῖ;
- TE. ὁργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σὴν δ' ὅμοιν
ναιόνταν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
- OI. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἀν οὐκ ἀν ὁργίζοιτ' ἐπη
κλύων, ἂν νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; 340
- TE. ἥξει γὰρ αὐτά, κανέντα ἐγὼ σιγῇ στέγω.
- OI. οὐκοῦν ἃ γ' ἥξει καὶ σὲ χρῆ λέγειν ἐμοί.
- TE. οὐκ ἀν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὁργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.
- OI. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ώς ὁργῆς ἔχω,
ἄπειρον ξυνίημ'. ἵσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερὸν καίνων· εἰ δὲ ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἀν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
- TE. ἄληθες; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι 350
ῳπερ προεῖπας ἐμμένειν, κὰφ' ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ,
ώς δυτὶ γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
- OI. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ρῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355
- TE. πέφευγα· τάληθὲς γὰρ ἴσχυον τρέφω.
- OI. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης.
- TE. πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προύτρέψω λέγειν.
- OI. ποῖον λόγον; λέγ' αὐθις, ώς μᾶλλον μάθω.
- TE. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἡ κπειρᾶ λέγων; 360
- OI. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὐθις φράσον.
- TE. φονέα σε φημὶ τάνδρὸς οὐ ζητεῖς κυρεῖν.
- OI. ἀλλ' οὐ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
- TE. εἴπω τι δῆτα κᾶλλ', ἵν' ὁργίζῃ πλέον;
- OI. ὅσον γε χρήζεις· ώς μάτην εἰρήσεται. 365

- ΤΕ. λεληθέναι· σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἰσχισθ̄ ὁμιλοῦντ̄, οὐδὲ ὄρᾶν ἵν' εἰ κακοῦ.
ΟΙ. ἡ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
ΤΕ. εἴπερ τί γ' ἔστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
ΟΙ. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ̄, ἐπεὶ 370
τυφλὸς τά τ' ὥτα τόν τε νοῦν τά τ' ὅμματ' εἰ.
ΤΕ. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἀ σοὶ
οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
ΟΙ. μιᾶς τρέφει τρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρᾳ, βλάψαι ποτ' ἄν. 375
ΤΕ. οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἰκανὸς Ἀπόλλων, φ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
ΟΙ. Κρέοντος ἡ σοῦ ταῦτα τάξευρήματα;
ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
ΟΙ. ὡ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης 380
ὑπερφέρουσσα, τῷ πολυξήλῳ βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὖνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις
δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχείρισεν,
ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὗξ ἀρχῆς φίλος, 385
λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἴμείρεται,
ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
ἐπεὶ φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής;
πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ραψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, 390
ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἰνυγμ' οὐχὶ τούπιόντος ἦν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.
ἦν οὕτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προύφανης ἔχων 395
οὕτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολών,
ὁ μηδὲν εἰδὼς-Οἰδίπους, ἔπανσά νιν,

γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών.
ὸν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.

400

κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χώ· συνθεὶς τάδε
ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων
εἶναι, παθὼν ἔγνως ἀν οἴλα περ φρονεῖς.

XO. ήμιν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὅργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῦν.

405

TE. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἔξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γάρ κάγῳ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῷ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
ώστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὧνείδισας·
σὺ καὶ δέδορκας κού βλέπεις ἵν' εἰ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.

410

ἄρ' οἰσθ' ἀφ' ὅν εἰ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὁν
τοῖς σοῖσιν ἀντοῦ νέρθε κάπι γῆς ἄνω,
καὶ σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾶ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὅρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.

415

βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν,
ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, δὲν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὔπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
ἄ σ' ἔξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τούμον στόμα
προπηλάκιζε· σοῦ γάρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.

420

OI. η ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὅλεθρον; οὐχὶ θάσσον; οὐ πάλιν

425

430

- ἀψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;
 TE. οὐδὲ ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.
 OI. οὐ γάρ τί σ' ἥδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
 σχολῆ σ' ἀν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.
 TE. ἡμέis τοιούδ' ἔφυμεν, ώς μὲν σοὶ δοκεῖ,
 μῶροι, γονεῦσι δ', οἴσ' ἔφυσαν, ἔμφρονες. 435
 OI. ποίοισι; μεῖνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
 TE. ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
 OI. ώς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῆ λέγεις.
 TE. οὔκουν σὺ ταῦτ' ἀριστος εὐρίσκειν ἔφυς; 440
 OI. τοιαῦτ' ὀνεῖδις οἷς ἔμ' εὐρήσεις μέγαν.
 TE. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
 OI. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἔξεσωσ', οὐ μοι μέλει.
 TE. ἄπειμι τούννυν· καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με.
 OI. κομιζέτω δῆθ'. ώς παρὼν σύ γ' ἔμποδὼν 445
 ὅχλεῖς, συθείς τ' ἀν οὐκ ἀν ἀλγύνοις πλέον.
 TE. εἰπὼν ἄπειμ' ων οὖνεκ' ἥλθον, οὐ τὸ σὸν
 δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
 λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
 ζητεῖς ἄπειλῶν κάνακηρύσσων φόνον 450
 τὸν Λαΐειον, οὐτός ἐστιν ἐνθάδε,
 ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἐγγενῆς
 φανήσεται Θηβαῖος, οὐδὲ ἡσθήσεται
 τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γάρ ἐκ δεδορκότος
 καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἔπι 455
 σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἔμπορεύσεται.
 φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
 ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ξῆς ἔφυ
 γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἵων 460
 εἴσω λογίζου· καὶ λάβῃς ἐψευσμένον,
 φάσκειν ἔμ' ἥδη μαντικῆ μηδὲν φρονεῖν.

446 ἀλγύναις MSS.: corr. Elmsley.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ὄντων' ἀ θεσπιέπεια Δελφὶς εἰπε πέτρα
 2 ἄρρητ' ἄρρήτων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν; 465
 3 ὥρα νιν ἀελλάδων·
 4 ἵππων σθεναρώτερον
 5 φυγὰ πόδα νωμᾶν.
 6 ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόσκει
 7 πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας· 470
 8 δειναὶ δ' ἄμ' ἔπονται
 9 Κῆρες ἀναπλάκητοι.

ἀντ. α'. ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανεῖσα
 2 φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἴχνεύειν. 475
 3 φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν
 4 ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ
 5 πέτρας ἵσταυρος,
 6 μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
 7 τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων 480
 8 μαντεῖα· τὰ δ' ἀεὶ
 9 ζῶντα περιποτάται.

στρ. β'. δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας, 483
 2 οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ· ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ. 485
 3 πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων οὔτ' ὅπισω.
 4 τί γὰρ ἡ Λαβδακίδαις [οὔτε τανῦν πω
 5 ἡ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ', οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
 6 ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασανίζων βασάνῳ
 7 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα, Λαβδακίδαις 495
 8 ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.

[βροτῶν]

ἀντ. β'. ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὁ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ
 2 εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅ τι μάντις πλέον ἡ γὰρ φέρεται, 500
 3 κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής· σοφίᾳ δ' ἀν σοφίαν

466 ἀελλάδων Hesychius: ἀελλοπόδων MSS. 478 πετράῶς ὁ
 ταῦρος L¹, πέτρας ὡς ταῦρος L^c, r: corr. J. F. Martin, E. L. Lushington.
 493 βασανίζων add. J.

4 παραμείψειεν ἀνήρ.

5 ἀλλ' οὕποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ' ὁρθὸν ἔπος, μεμφομένων ἄν καταφαίην.

6 φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἥλθε κόρα

7 ποτέ, καὶ σοφὸς ὥφθη βασάνῳ θ'. ἀδύπολις· τῷ ἀπ' ἐμᾶς

8 φρενὸς οὕποτ' ὀφλήσει κακίαν.

512

KR. ἄνδρες πολῦται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515
ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρουν,
οὕτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 520
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

XO. ἀλλ' ἥλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνειδος τάχ' ἄν
ὅργῃ βιασθὲν μᾶλλον ἡ γνώμη φρενῶν.

KR. τοῦπος δ' ἐφάνθη ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 525
πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;

XO. ηὐδάτο μὲν τάδ', οἴδα δ' οὐ γνώμη τίνι.

KR. ἐξ ὀμμάτων δ' ὁρθῶν τε κάξ ὁρθῆς φρενὸς
κατηγορεῖτο τούπικλημα τοῦτο μου;

XO. οὐκ οἰδ'. ἂ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὁρῶ. 530
αὐτὸς δ' ὅδ' ἥδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

OI. οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἥλθες; ἡ τοσόνδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
ἴκουν, φονεὺς ὃν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς
ληστής τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος; 535

516 πρὸς γ' ἐμοῦ τι: πρὸς τ' ἐμοῦ L. 525 τοῦπος δ' τι: τοῦ πρὸς δ' L.
528 ἐξ ὀμμάτων δ' ὁρθῶν τε τι: ἐξ ὀμμάτων ὁρθῶν δὲ L: ἐξ ὀμμάτων
ὁρθῶν τε Α.

φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἡ μωρίαν
ἰδών τιν' ἐν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποεῖν;
ἡ τοὔργον ώς οὐ γυνωριοῦμί σου τόδε
δόλῳ προσέρπον ἡ οὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
ἀρ' οὐχὶ μῷρόν ἔστι τούγχείρημά σου,
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἀλίσκεται;

540

KP. οἰσθ' ώς πόνησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κατὰ κρῆν' αὐτὸς μαθών.

545

OI. λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
σοῦ· δυσμενῆ γάρ καὶ βαρύν σ' ηὔρηκ' ἐμοὶ.

KP. τοῦτ' αὐτὸν νῦν μου πρῶτ' ἀκουσον ώς ἐρῶ.

OI. τοῦτ' αὐτὸν μή μοι φράξ', ὅπως οὐκ εἰ κακός.

KP. εἰ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
είναι τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὄρθως φρονεῖς.

550

OI. εἰ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

KP. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδικ' εἰρήσθαι. τὸ δὲ
πάθημ' ὅποιον φῆς παθεῖν δίδασκέ με.

555

OI. ἔπειθες, ἡ οὐκ ἔπειθες, ως χρείη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαι τινα;

KP. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός είμι τῷ βουλεύματι.

OI. πόσον τιν' ἥδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον

KP. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γάρ ἐνιοῶ.

OI. ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;

560

KP. μακροὶ παλαιοί τ' ἀν μετρηθεῖν χρόνοι.

OI. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

KP. σοφός γ' ὄμοιώς κάξ ἵσου τιμώμενος.

OI. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;

KP. οὔκουν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

565

OI. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;

KP. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κούκ ήκούσαμεν.

OI. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;

KP. οὐκ οἰδ̄· ἐφ' αἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ.

OI. τοσόνδε γ' οἰσθα καὶ λέγοις ἀν εὑ̄ φρονῶν.

570

KP. ποῖον τόδ̄; εἰ γὰρ οἰδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

OI. ὅθούνεκ', εἴ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
οὐκ ἀν ποτ' εἰπε Λαῖτου διαφθοράς.

KP. εἴ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἰσθ̄· ἐγὼ δὲ σοῦ
μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ̄ ἀπερ κάμοῦ σὺ νῦν.

575

OI. ἐκμάνθαν'. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.

KP. τί δῆτ̄; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις;

OI. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὅν ἀνιστορεῖς.

KP. ἄρχεις δὲ ἐκείνῃ ταῦτα γῆς, ἵσον νέμων;

OI. ἀν γέθελουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

580

KP. οὕκουν ἴσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

OI. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.

KP. οὐκε, εἴ διδοίης γ' ως ἐγὼ σαυτῷ λόγον.

σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἀν δοκεῖς
ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον γέ

585

ἄτρεστον εὑδοντ', εἴ τά γ' αὐθ̄ ἔξει κράτη.

ἐγὼ μὲν οὖν οὕτ' αὐτὸς ἴμείρων ἔφυν

τύραννος εἶναι μᾶλλον γέ τύραννα δρᾶν,
οὕτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἀνευ φόβου φέρω,
εἴ δὲ αὐτὸς ἥρχον, πολλὰ καν ἄκων ἔδρων.

πῶς δῆτ̄ ἐμοὶ τυραννὸς ἡδῶν ἔχειν
ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;

οὕπω τοσοῦτον ἡπατημένος κυρῶ
ῶστ' ἄλλα χρήζειν γέ τὰ σὺν κέρδει καλά.

595

νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,

νῦν οἱ σέθεν χρήζοντες ἐκκαλοῦσι με.
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι.

570 τοσόνδε γ: τὸ σὸν δὲ L. 575 ταῦθ̄ MSS.: corr. Brunck.

598 αὐτοῖσι πᾶν γ: αὐτοῖς ἄπαν L (αὐτοῖς ἄπαντ' A).

πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἀν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε;
 οὐκ ἀν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν. 600
 ἀλλ' οὕτ' ἔραστής τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν
 οὔτ' ἀν μετ' ἄλλου δρῶντος ἀν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθώδ' ἵων
 πεύθου τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἥγγειλά σου·
 τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς 605
 κοινῆ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἀπλῆ κτάνης
 ψήφῳ, διπλῆ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
 γνώμη δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς. 610
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἵσον λέγω
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, δν πλεῖστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος,
 κακὸν δὲ κὰν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾶ. 615
 X.O. καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
 OI. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρᾳ
 χωρῇ, ταχὺν δεῖ κάμε βουλεύειν πάλιν.
 εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῷ, τὰ τοῦτο μὲν
 πεπραγμέν' ἔσται, τάμα δ' ἡμαρτημένα. 620
 KP. τί δῆτα χρήζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
 OI. ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι,
 ώς ἀν προδείξης οἰόν ἔστι τὸ φθονεῖν.
 KP. ώς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625
 OI. * * * * * * *
 KP. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. OI. τὸ γοῦν ἐμόν.
 KP. ἀλλ' ἔξ ἵσου δεῖ κάμον. OI. ἀλλ' ἔφυς κακός.
 KP. εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; OI. ἀρκτέον γ' ὅμως.

624 ως ἀν J.: ὅταν MSS.—The MSS. give this v. to Creon.

625 The MSS. give this v. to Oedipus.

KP. οὗτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. OI. ὡ πόλις πόλις.

KP. κάμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σὸι μόνῳ.

630

XO. παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρῳ
τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἣς
τὸ νῦν παρεστὸς νεῦκος εὖ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί τὴν ἄβουλον, ὡ ταλαίπωροι, στάσιν
γλώσσης ἐπήρασθ'; οὐδὲ ἐπαισχύνεσθε, γῆς 635
οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
οὐκ εἰ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;

KP. δύμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
δυοῖν δικαιοῖ δρᾶν ἀποκρίνας κακοῖν, 640
ἥ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἥ κτεῖναι λαβών.

OI. ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὡ γύναι, κακῶς
εἴληφα τούμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

KP. μὴ νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀράνως, εἴ σέ τι
δέδρακ', δύοιμην, ὧν ἐπαιτιὰ με δρᾶν. 645

IO. ὡ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
ἔπειτα κάμε τούσδε θ' οὖν πάρεισί σοι.

κομμός.

στρ. α'. XO. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ, λίσσομαι. 649

OI. 2 τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

XO. 3 τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν
καταίδεσαι.

OI. 4 οἰσθ' οὖν ἡ χρήζεις; XO. οἶδα. OI. φράζε δὴ
τί φήσ.

XO. 5 τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ

656

6 σὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.

640 δρᾶσαι δικαιοῖ δυοῖν MSS.: corr. J. 657 λόγῳ τ (σ' add
Hermann): λόγον L. βαλεῖν T, Suidas (s.v. ἐναγῆς): ἐκβαλεῖν L.

OI. 7 εὐ^ν νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ^λ
8 ζητῶν ὅλεθρον ἥ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

στρ. β'. XO. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον 660

2 Ἀλιον· ἐπεὶ ἄθεος ἄφιλος ὁ τι πύματον
3 ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.

4 ἀλλά μοι δυσμόρῳ γὰ φθίνουσα 665

5 τρύχει ψυχάν, τὰ δ' εἰ κακοῖς κακα

6 προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

OI. ὁ δ' οὖν ἵτω, κεὶ χρή με παντελῶς θανεῖν, 669
ἥ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ. 670

τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτίρω στόμα
ἔλεινόν· οὗτος δ', ἐνθ' ἀν ἥ, στυγήσεται.

KP. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἰ, βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὐτᾶις δικαίως εἰσὶν ἀλγισται φέρειν. 675

OI. οὔκουν μ' ἐάσεις κάκτος εἰ; KP. πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῦσδ' ἵσος.

ἀντ. α'. XO. γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; 678

IO. 2 μαθοῦσά γ' ἡτις ἥ τύχη. 680

XO. 3 δόκησις ἀγνῶς λόγων ἥλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ
νδικον.

IO. 4 ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῦ; XO. ναίχι. IO. καὶ τίς ἥν
λόγος;

XO. 5 ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰς προπονουμένας, 685

6 φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

OI. 7 ὁρᾶς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὡν γνώμην ἀνήρ,
8 τούμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

ἀντ. β'. XO. ὠναξ, εἰπον μὲν οὐχ ἄπαξ μόνον, 689
2 ἵσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα

3 πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σ' ἐνοσφιζόμαν,
 4 δὸς τ' ἐμὰγ γᾶν φίλαν ἐν πόνοισιν
 5 ἀλύουσαν κατ' ὄρθὸν οὐρισας,
 6 τανῦν τ' εὔπομπος ἄν γένοιο.

695

- IO. πρὸς θεῶν δίδαξον καμ', ἄναξ, ὅτου ποτέ⁷⁰⁰
 μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
 OI. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐσ πλέον, γύναι, σέβω.
 Κρέοντος, οἰά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.
 IO. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῦκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
 OI. φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.
 IO. αὐτὸς ξυνειδώς, ἡ μαθὼν ἄλλου πάρα;
 OI. μάντιν μὲν οὖν κακούργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ⁷⁰⁵
 τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα.
 IO. σύ νυν ἀφεὶς σεαυτὸν ὥν λέγεις πέρι
 ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι
 βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.⁷¹⁰
 χρησμὸς γὰρ ἥλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
 Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
 ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῦρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κάκείνου πάρα.
 καὶ τὸν μέν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ⁷¹⁵
 λησταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.
 παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι
 τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν
 ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὅρος.
 κάντανθ' Ἀπόλλων οὗτ' ἐκεῖνον ἥνυσσεν⁷²⁰
 φονέα γενέσθαι πατρός, οὗτε Λάϊον,
 τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς θανεῖν.

693 εἰ σε νοσφίζομαι MSS.: corr. Hermann. 696 τανῦν τ' ι, L^c:
 τανῦν δ' L¹.—ἄν γένοιο Blaydes (εἰ γένοιο Bergk): εἰ δύναιο γένοῦ MSS.
 (In L the o of δύναιο seems to have been added by S.) 713 ἥξει L¹:
 ἥξει L^c, ι.

- τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ων ἐντρέπου σὺ μηδέν· ων γὰρ ἀν θεὸς
χρείαν ἔρευνά ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
- OI. οἰόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα κάνακίνησις φρενῶν.
- IO. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις;
- OI. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ως ὁ Λάϊος
κατασφαγέῃ πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.
- IO. ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
- OI. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος οὐ τόδ' ἦν πάθος;
- IO. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήγζεται, σχιστὴ δ' ὄδὸς
ἔσ ταῦτὸ Δελφῶν κάποΔαυλίας ἄγει.
- OI. καὶ τίς χρόνος τοῦσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;
- IO. σχεδόν τι πρόσθεν ἡ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- OI. ὁ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
- IO. τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθυμιον;
- OI. μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον φύσιν
τίν' εἶχε φράζε, τίνος ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
- IO. μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
- OI. οἵμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
- IO. πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.
- OI. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπης ἔτι.
- OI. καὶ μὴν ὀκνῶ μέν, ἀν δ' ἔρη μαθοῦσ' ἐρῶ.
- IO. πότερον ἔχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἱ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- IO. πέντ' ἥσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἥγε Λάϊον μία.

730 τριπλαῖς τ: διπλαῖς L. 741 τίνος Nauck: τίνα δ' MSS.

749 ἀν δ' τ: ἀ δ' ἀν L.

- ΟΙ. αἰλαῖ, τάδ' ἥδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
ό τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῦν, γύναι; 755
- ΙΟ. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
- ΟΙ. ἡ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
- ΙΟ. οὐ δῆτ'. ἀφ' οὐ γὰρ κεῖθεν ἥλθε καὶ κράτη
σέ τ' εἰδ' ἔχοντα Λαΐόν τ' ὀλωλότα,
ἔξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν 760
ἀγρούς σφε πέμψαι κάπι ποιμνίων νομάς,
ώς πλεῦστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως.
κάπεμψ' ἐγώ νιν· ἀξιος γὰρ οἶ τὴν
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
- ΟΙ. πῶς ἀν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν; 765
- ΙΟ. πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
- ΟΙ. δέδοικ' ἐμαυτόν, ω γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ἡ μοι, δι' ἂ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
- ΙΟ. ἀλλ' ἔξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
κάγῳ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ. 770
- ΟΙ. κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἀν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἀν ἡ σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ιών;
ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πολύβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἥγομην δ' ἀνὴρ 775
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῦ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
- ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθη
καλεῖ παρ' οὖνῳ, πλαστὸς ως εἴην πατρί. 780
- κάγῳ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον, θατέρᾳ δ' ιών πέλας
μητρὸς πατρός τ' ἥλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τοῦνειδος ἥγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
- κάγῳ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'

ἔκνιξέ μ' ἀεὶ τοῦθ'. ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
 λάθρᾳ δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
 Πυθώδε, καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὃν μὲν ἱκόμην
 ἄτιμον ἔξεπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφηνεν λέγων,
 ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,
 φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός. 790
 κάγῳ πακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 ἀστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα
 ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
 χρησμῶν δινείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα. 795
 στείχων δ' ἵκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὅδλυσθαι λέγεις.
 καὶ σοι, γύναι, τάληθὲς ἐξερῶ. τριπλῆς 800
 ὅτ' ἡ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
 ἐνταῦθά μοι κῆρυξ τε κάπὶ πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἶον σὺ φής,
 ξυνηντίαζον· καξ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν
 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαυνέτην. 805
 κάγῳ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 παίω δὶ' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄρᾶ,
 ὅχου, παραστείχοντα τηρήσας, μέσον
 κάρα διπλοῦς κέντροισί μον καθίκετο.
 οὐ μὴν ἵσην γ' ἔτεισεν, ἄλλὰ συντόμως 810
 σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὕπτιος
 μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
 κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές,
 τίς τοῦδε νῦν ἔστ' ἀνδρὸς ἄθλιώτερος; 815

789 ἄλλα δ' τ: ἄλλα θ' L. 790 προῦφάνη MSS.: corr. Hermann.

800 L alone omits this v. in the text, but has it in the margin from a hand of late 13th or early 14th century. 815 τις τοῦδε γ' ἀνδρὸς νῦν ἔστ' ἄθλιώτερος L: τις τοῦδε γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἄθλιώτερος A: corr. J.

τίς ἔχθροδαιμων μᾶλλον ἀν γένοιτ' ἀνήρ;
 δὸν μὴ ξένων ἔξεστι μηδὲ ἀστῶν τινι·
 δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,
 ὡθεῖν δ' ἀπ' οἰκων. καὶ τάδ' οὕτις ἄλλος ἦν
 ἦ γὰρ πέρ ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς.
 λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
 χραίνω, δι' ὧνπερ ὥλετ'. ἀρ' ἔφυν κακός;
 ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
 καὶ μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
 μηδὲ ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ
 μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν
 Πόλυνβον, ὃς ἔξεφυσε κακέθρεψέ με.

ἀρ' οὐκ ἀπ' ὡμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἀν
 κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀν δρθοίη λόγον;
 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὡς θεῶν ἀγνὸν σέβας,
 ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
 βαίνην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
 κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.

XO. ήμιν μέν, ὥναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἀν οὖν
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθης, ἔχ' ἐλπίδα.

OI. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

IO. πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἢ προθυμία;

OI. ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὑρεθῆ λέγων
 σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἀν ἐκπεφευγοίην πάθος.

IO. ποιον δέ μου περισσὸν ἱκουσας λόγον;

OI. ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν
 ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
 λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ κτανον.
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἀν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἵσος.

835

840

845

817 ϕ μὴ ξένων ἔξεστι μηδὲ ἀστῶν τινα MSS.: corr. Dindorf. 825 μηδὲ
 Dindorf: μήτ' MSS. 843 κατακτείνειαν τ: κατακτείνειεν L (as made
 by an early hand from οι).

- εὶ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐστὶν ἥδη τούργον εἰς ἐμὲ ρέπον.
IO. ἀλλ' ὡς φανέν γε τούπος ὅδ' ἐπίστασο,
κούκ 850 ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
πόλις γὰρ ἥκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εὶ δ' οὖν τι κάκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔτοι ποτ', ὠναξ, τόν γε Λαιὸν φόνον
φανεῖ δικαίως ὄρθον, ὅν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὠλετο. 855
ώστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἀν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἀν οὔνεκ' οὔτε τῇδ' ἀν ὕστερον.
OI. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆ. 860
IO. πέμψω ταχύνασ'. ἀλλ' ἵωμεν ἐς δόμους·
οὐδὲν γὰρ ἀν πράξαιμ' ἀν ὧν οὐ σοὶ φίλον.

- στρ. α. ΧΟ. εἴ μοι ξυνείη φέροντι
2 μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἀγνείαν λόγων
3 ἔργων τε πάντων, ὃν νόμοι πρόκεινται 865
4 ὑψίποδες, οὐράνιαν
5 δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὃν "Ολυμπος
6 πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν
7 θνατὰ φύσις ἀνέρων
8 ἔτικτεν, οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάσῃ. 870
9 μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει.

- ἀντ. α'. ὕβρις φυτεύει τύραννον. 873
2 ὕβρις, εἴ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
3 ἀ μή πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

870. So Elmsley. οὐδὲ μῆν λάθραι (ρ almost erased) κατακοιμάσῃ L:
οὐδὲ μῆν ποτε λάθα κατακοιμάσῃ A. Most of the later MSS. have the fut.
indic.: some have μῆν, others (as E) μή.

4 ἀκρότατα γεῖσ' ἀναβâσ'

5 ἀποτμοτάταν ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

6 ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ

7 χρῆται. τὸ καλῶς δ' ἔχον

8 πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

9 θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἵσχων.

στρ. β'. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, 883

2 Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ 885

3 δαιμόνων ἔδη σέβων,

4 κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,

5 δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,

6 εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως

7 καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890

8 ἢ τῶν ἀθίκτων θίξεται ματάζων.

9 τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θεῶν βέλη

10 εὔξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;

11 εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι, 895

12 τί δὲ με χορεύειν;

ἀντ. β'. οὐκέτι τὸν ἀθικτὸν εἴμι γᾶς ἐπ' ὄμφαλὸν σέβων,

2 οὐδὲ ἐσ τὸν Ἀβαισι ναόν,

3 οὐδὲ τὰν Ὁλυμπίαν, 900

4 εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα

5 πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.

6 ἀλλ', ὡς κρατύνων, εἴπερ ὅρθ' ἀκούεις,

7 Ζεῦ, πάντ' ἀνάστων, μὴ λάθοι

8 σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905

876 ἀκρόταταν εἰσαναβâσ' MSS.: corr. G. Wolf. 877 ἀποτμοτάταν Schnelle: ἀπότμονος MSS. 891 θίξεται Blaydes: ἔξεται MSS. 894 εὔξεται Musgrave: ἔρξεται MSS. 896 After χορεύειν L has in the same v. πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς, corrupted from a gloss πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς found in the Trin. and other MSS. 903 ὅρθ' ι: ὅρθὸν L.

9 φθίνοντα γὰρ Λαῖον παλαιάφατα
 10 θέσφατ' ἔξαιροῦσιν ἥδη,
 11 κούδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανῆς.
 12 ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

910

- ΙΟ. χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
 ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
 στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὅποι ἀνὴρ
 ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγη.
 ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐσ πλέον ποιῶ,
 πρὸς σ', ὡς Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἰ,
 ἱκέτις ἀφῆγματι τοῦσδε σὺν κατεύγμασιν,
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῇ πόρης.
 ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένον
 κείνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

915

920

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀρ' ἀν παρ' ὑμῶν, ὡς ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίπου;
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

- ΧΟ. στέγαι μὲν αἴδε, καύτὸς ἔνδον, ὡς ξένε·
 γυνὴ δὲ μῆτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ^{γένοιτ'}, ἐκείνου γ' οὐσα παντελῆς δάμαρ.

930

- ΙΟ. αὕτως δὲ καὶ σύ γ', ὡς ξέν'. ἄξιος γὰρ εἰ
 τῆς εὐεπείας οὔνεκ'. ἀλλὰ φράξ' ὅτου

906 f. παλαιάφατα Arndt and Linwood. φθίνοντα γὰρ Λαῖον ∴ θέσφατ' L (with ∴ παλαιὰ in marg. from a later hand). Most of the later MSS. have παλαιὰ in text after Λαῖον: a few, before Λαῖον or after θέσφατα. 926 κάτισθ' Α: κάτοισθ' L.

- χρήζων ἀφίξαι χῶ τι σημῆναι θέλων.
 ΑΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.
 ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; 935
 ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δὲ ἔπος οὐξερῷ τάχα,
 ἥδοιο μέν, πῶς δὲ οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δὲ ἵσως.
 ΙΟ. τί δὲ ἔστι; ποίαν δύναμιν ὡδὸς ἔχει διπλῆν;
 ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
 τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ώς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ. 940
 ΙΟ. τί δὲ; οὐχὶ ὁ πρέσβυς Πόλυνθος ἐγκρατὴς ἔτι;
 ΑΓ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
 ΙΟ. πῶς εἰπας; ἡ τέθνηκε Πόλυνθος, ὡς γέρον;
 ΑΓ. εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
 ΙΟ. ὡς πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τάδε ώς τάχος 945
 μολοῦσα λέξεις; ὡς θεῶν μαντεύματα,
 ἵν' ἔστε· τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
 τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν δὲ
 πρὸς τῆς τύχης δλωλεν οὐδὲ τοῦδε ὅποι.
 ΟΙ. ὡς φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα, 950
 τί μὲν ἔξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
 ΙΟ. ἄκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
 τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
 ΟΙ. οὗτος δὲ τίς ποτὲ ἔστι καὶ τί μοι λέγει;
 ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
 ώς οὐκέτ' ὅντα Πόλυνθον, ἀλλ' ὀλωλότα.
 ΟΙ. τί φήσι, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
 ΑΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μὲν ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 εὖ ἵσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
 ΟΙ. πότερα δόλοισιν, ἡ νόσου ξυναλλαγῆ; 960
 ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ρόπη.

935 παρὰ L¹: πρὸς L^c, Γ. 943 f. ὡς γέρον add. Bothe. πῶς εἰπας· ἡ τέθνηκε πόλυνθος; | εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἐγὼ τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν L, with most MSS. Triclinius restored 944 as above, and added γέρων to 943.
 957 σημάντωρ L^c, Γ: σημῆνας L¹, Γ.

- ΟΙ. νόσοις ὁ τλήμων, ώς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 ΑΓ. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
 ΟΙ. φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ω γύναι, σκοποῦτό τις
 τὴν Πυθόμαντιν ἔστιαν, ή τοὺς ἄνω
 κλάζοντας ὅρνεις, ων ὑφηγητῶν ἐγώ
 κτενεῦν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
 κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' οδ' ἐνθάδε
 ἄψαυστος ἔγχους· εἴ τι μὴ τῷμῷ πόθῳ
 κατέφθιθ· οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴη ἔμοιν. 965
 τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβῶν θεσπίσματα
 κεῖται παρ' "Αἰδη Πόλυβος ἀξί' οὐδενός.
 ΙΟ. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προῦλεγον πάλαι;
 ΟΙ. ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
 ΙΟ. μή νυν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς. 975
 ΟΙ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῦν με δεῖ;
 ΙΟ. τί δ' ἄν φοβοῦτ' ἀνθρωπος, ω τὰ τῆς τύχης
 κρατεῖ, πρόνοια δ' ἔστιν οὐδενὸς σαφῆς;
 εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτο τις.
 σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦν νυμφεύματα· 980
 πολλοὶ γάρ ἥδη κάν ὀνείρασιν βροτῶν
 μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
 παρ' οὐδέν οὐδενὸς ἔστι, ρᾶστα τὸν βίον φέρει.
 ΟΙ. καλῶς ἄπαντα ταῦτ' ἄν ἔξειρητό σοι,
 εἴ μὴ 'κύρει ζῶσ' ή τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
 ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῦν. 985
 ΙΟ. καὶ μὴν μέγας γ' ὁ διθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
 ΟΙ. μέγας, ξυνίημ'. ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
 ΑΓ. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὑπερ;
 ΟΙ. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ήσ αἴκει μέτα. 990
 ΑΓ. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμίν οὐδενὸς φόβον φέρον;
 ΟΙ. θεήλατον μάντευμα δεινόν, ω ξένε.

966 ὅρνις MSS.: corr. L. Dindorf.

976 λέκτρον γ: λέχος L.

967 κτενεῦν τ: κτανεῦν L.

987 γ' add. Porson.

ΑΓ. ή ρητόν; ή οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

ΟΙ. μάλιστά γ̄· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τὴμαντοῦ, τό τε

995

πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
ών οὖνεχ' ή Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπωκεῖτ· εὐτυχῶς μέν, ἀλλ' ὅμως

τὰ τῶν τεκόντων ὅμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.

ΑΓ. ή γὰρ τάδ' ὀκνῶν κεῖθεν ησθ' ἀπόπτολις;

1000

ΟΙ. πατρός τε χρήζων μὴ φουεὺς εἶναι, γέρον.

ΑΓ. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
ἐπείπερ εὖνοις ἥλθον, ἐξελυσάμην;

ΟΙ. καὶ μὴν χάριν γ' ἀν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.

ΑΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι.

1005

ΟΙ. ἀλλ' οὕποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὄμοῦ.

ΑΓ. ω παῖ, καλῶς εἴ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾶς.

ΟΙ. πῶς, ω γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.

ΑΓ. εἴ τῶνδε φεύγεις οὖνεκ' εἰς οἴκους μολεῦν.

1010

ΟΙ. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.

ΑΓ. ή μὴ μίασμα τῶν φυτεύσάντων λάβης;

ΟΙ. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

ΑΓ. ἀρ' οἰσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

ΟΙ. πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἴ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015

ΑΓ. ὁθούνεκ' ήν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.

ΟΙ. πῶς εἰπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;

ΑΓ. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρος, ἀλλ' ἵσον.

ΟΙ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἵσου τῷ μηδενί;

ΑΓ. ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ.

1020

ΟΙ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παιδά μ' ὀνομάζετο;

ΑΓ. δῶρόν ποτ', ἵσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.

ΟΙ. καθ' ὡδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;

993 οὐχὶ Brunck: οὐ MSS.

1002 ἐγὼ Porson: ἐγωγ' MSS.

1011 ταρβῶν γ: ταρβῶ L.

- ΑΓ. ή γὰρ πρὶν αὐτὸν ἔξεπεισ' ἀπαιδία.
 ΟΙ. σὺ δ' ἐμπολήσας ἡ τυχών μ' αὐτῷ δίδως; 1025
 ΑΓ. εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
 ΟΙ. ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
 ΑΓ. ἐνταῦθ' ὄρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
 ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἥσθα κάπὶ θητείᾳ πλάνης;
 ΑΓ. σοῦ δ', ὡς τέκνου, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
 ΟΙ. τί δ' ἄλγος ἵσχοντ' ἀγκάλαισι λαμβάνεις;
 ΑΓ. ποδῶν ἀν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙ. οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
 ΑΓ. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
 ΟΙ. δεινόν γ' ὅνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 1035
 ΑΓ. ὥστ' ὀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὃς εἰ.
 ΟΙ. ὡς πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός, ἡ πατρός; φράσον.
 ΑΓ. οὐκ οἶδ'. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.
 ΟΙ. ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μὲν ἔλαβεις οὐδὲ αὐτὸς τυχών;
 ΑΓ. οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 1040
 ΟΙ. τίς οὗτος; ἡ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
 ΑΓ. τῶν Λαΐου δήπου τις ὀνομάζετο.
 ΟΙ. ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓ. μάλιστα τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
 ΟΙ. ἡ κᾶστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἴδειν ἐμέ; 1045
 ΑΓ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἀν οὐπιχώριοι.
 ΟΙ. ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας
 ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ' ὃν ἐννέπει,
 εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κάνθαδ' εἰσιδῶν;
 σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς ηὔρησθαι τάδε. 1050
 ΧΟ. οἷμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἡ τὸν ἔξ ἀγρῶν,
 ὃν κάματευεις πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτάρ
 ἥδ' ἀν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἀν Ἰοκάστη λέγοι.

1025 τυχών Bothe: τεκών MSS. 1031 ἀγκάλαισι from Theod. Kock's ἀγκάλαις μὲν: ἐν καιροῖς L (ἐν καιροῖς με Pal.), ἐν κακοῖς με A.

- OI. γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον ὅντιν' ἀρτίως
μολεῦν ἐφιέμεσθα; τόνδ' οὐτος λέγει; 1055
- IO. τί δ' ὅντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς. τὰ δὲ
ρήθεντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
- OI. οὐκ ἀν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβῶν
σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τούμὸν γένος.
- IO. μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κήδει, ματεύσης τοῦθ'. ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ. 1060
- OI. θάρσει· σὺ μὲν γάρ οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τρίδουλος ἐκφανεῖ κακή.
- IO. ὅμως πιθοῦ μοι, λίστομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
- OI. οὐκ ἀν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς. 1065
- IO. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῷστά σοι λέγω.
- OI. τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
- IO. ὡ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἰ.
- OI. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ' ἔάτε πλουσίφ χαίρειν γένει. 1070
- IO. ίον ίού, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὕποθ' ὕστερον.
- XO. τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρίξει κακά. 1075
- OI. ὅποια χρήζει ρήγυνύτω· τούμὸν δ' ἐγώ,
κεὶ σμικρόν ἔστι, σπέρμα· ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὗτη δ' ἵσως, φρονεῖ γάρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
τῆς εὖ-διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσόμαι.
τῆς γάρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

1055 τόνδ' τ: τὸν θ' L. 1061 ἐγὼ schol. on 1056: ἔχω MSS.

1062 οὐδ' ἐὰν τρίτης Hermann: οὐδ' ἀν ἐκ τρίτης MSS. 1075 ἀναρρίξει
τ: ἀναρρίξῃ L.

τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἀν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ κμαθεῖν τούμδον γένος. 1085

στρ. ΧΟ. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἵδρις,
2 οὐ τὸν "Ολυμπον ἀπείρων,
3 ὡς Κιθαιρών, οὐκ ἔσει τὰν αὔριον 1090
4 πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπουν
5 καὶ τροφὸν καὶ ματέρα αὔξειν,
6 καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπὶ ἡρα φέροντα
τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
7 ἵητε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.

ἀντ. τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τᾶν μακραιώνων ἄρα 1098
2 Πανὸς ὀρεσσιβάτα πα- 1100
3 τρὸς πελασθεῖσ'; ἢ σέ γ' εὐνάτειρά τις
4 Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι·
5 εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων, 1104
6 εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων εὔρημα
δέξατ' ἔκ του
7 Νυμφᾶν Ἐλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαίζει.

ΟΙ. εἰ χρή τι κάμε μὴ συναλλάξαντά πω, 1110
πρέσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄρāν δοκῶ,
ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γὰρ μακρῷ
γῆρᾳ ξυνάδει τῷδε τάνδρὶ σύμμετρος,
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου 1115
προύχοις τάχ' ἄν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟ. ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἵσθι· Λαΐον γὰρ ἦν
εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνήρ.

ΟΙ. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

1091 Οἰδίπου MSS.: corr. J. 1099 τᾶν Heimsoeth: τῶν MSS.
1100 f. πατρὸς πελασθεῖσ' Lachmann: προσπελασθεῖσ' MSS.—σέ γ' εὐ-
νάτειρά τις Arndt: σέ γε θυγάτηρ L, σέ γέ τις θυγάτηρ τ. 1109 Ἐλικωνίδων
Porson: Ἐλικωνιάδων MSS.

ΟΙ. ἡ τόνδε φράζεις; ΑΓ. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾶς. 1120
οὗτος σύ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἥσθα σύ;

ΘΕΡΑΤΩΝ.

- ΟΙ. ἡ, δοῦλος οὐκ ὀνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.
ΘΕ. ἔργον μεριμνῶν ποίον ἡ βίον τίνα;
ΟΙ. ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου συνειπόμην. 1125
ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὡν;
ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἰσθα τῇδέ που μαθών;
ΘΕ. τί χρῆμα δρῶντα; ποίον ἄνδρα καὶ λέγεις;
ΟΙ. τόνδ' ὃς πάρεστιν· ἡ ξυναλλάξας τί πω; 1130
ΘΕ. οὐχ ὕστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὑπο.
ΑΓ. κούδέν γε θαῦμα, δέσποτ· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν. εὐ γὰρ οἰδ' ὅτι
κάτοιδεν ἡμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
οἱ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δὲ ἐνὶ 1135
ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρὶ τρεῖς ὅλους
ἔξ ἥρος εἰς ἀρκτούρον ἔκμήνους χρόνους.
χειμῶνα δὲ ἥδη τάμα τ' εἰς ἔπανδ' ἐγὼ
ἥλαυνον οὐτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.
λέγω τι τούτων, ἡ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140
ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
ΑΓ. φέρ' εἰπὲ νῦν, τότ' οἰσθα παῖδά μοι τινα
δούς, ως ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
ΘΕ. τί δὲ ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τούπος ἴστορεῖς;
ΑΓ. ὅδ' ἔστιν, ὡς τῶν, κεῖνος ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
ΘΕ. οὐκ εἰς ὅλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔστι;

1130 ἡ L^c, ἦ L¹. ξυναλλάξας L. The later MSS. have either ἡ ξυναλλάξας, as E: or ἡ ξυνήλαξας, as A. 1137 ἔκμήνους Porson (ἔκμήνους r): ἐμμήνους L, vulg. 1138 χειμῶνα L: χειμῶνι r.

- ΟΙ. ἀ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῦται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
ΘΕ. τί δ', ὡ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
ΟΙ. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν οὐτος ἴστορεῖ. 1150
ΘΕ. λέγει γάρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
ΟΙ. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἔρεῖς, κλαίων δ' ἔρεῖς.
ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
ΟΙ. οὐχ ως τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
ΘΕ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
ΟΙ. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὐτος ἴστορεῖ;
ΘΕ. ἔδωκ· ὀλέσθαι δ' ὥφελον τῇδ' ήμέρᾳ.
ΟΙ. ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
ΘΕ. πολλῷ γε μᾶλλον, ἦν φράσω, διόλλυμαι.
ΟΙ. ἀνὴρ ὅδ', ως ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾶ. 1160
ΘΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἰπον ως δοίην πάλαι.
ΟΙ. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ ἔξ ἄλλου τινός;
ΘΕ. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.
ΟΙ. τίνος πολιτῶν τῶνδε κάκ ποιας στέγης;
ΘΕ. μὴ πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ιστόρει πλέον. 1165
ΟΙ. δλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
ΘΕ. τῶν Λαιῶν τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
ΟΙ. ἡ δοῦλος, ἡ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;
ΘΕ. οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
ΟΙ. κάγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
ΘΕ. κείνου γέ τοι δὴ παιᾶς ἐκλήζεθ'. ἡ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἀν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ως ἔχει.
ΟΙ. ἡ γάρ δίδωσιν ἥδε σοι; ΘΕ. μάλιστ', ἄναξ.
ΟΙ. ως πρὸς τί χρείας; ΘΕ. ως ἀναλώσαιμί νιν.
ΟΙ. τεκοῦσα τλήμων; ΘΕ. θεσφάτων γ' ὕκνῳ κακῶν. 1175
ΟΙ. ποίων; ΘΕ. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
ΟΙ. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
ΘΕ. κατοικτίσας, ὡ δέσποθ', ως ἄλλην χθόνα

δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κάκ' ἐσ μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὐτος εἰ
ὅν φησιν οὐτος, ἵσθι δύσποτμος γεγών.

1180

OI. ίον ίον· τὰ πάντα ἀν ἐξήκοι σαφῆ.
ῳ φῶς, τελευταιῶν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμα φύσ τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἱς τ'
οὐ χρῆν ὄμιλῶν, οὓς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών. 1185

στρ. α'. ΧΟ. ίὼ γενεαὶ βροτῶν,
2 ὡς ὑμᾶς ἶσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
3 τὶς γάρ, τὶς ἀνὴρ πλέον
4 τὰς εὐδαιμονίας φέρει 1190
5 ἥ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
6 καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
7 τὸν σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
8 τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὡς τλάμον Οἰδιπόδα,
βροτῶν 1195
9 οὐδὲν μακαρίζω.

ἀντ. α'. ὅστις καθ' ὑπερβολὰν
2 τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντα ἐυδαιμονος ὅλβου,
3 ὡς Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας
4 τὰν γαμψώνυχα παρθένουν
5 χρησμωδόν, θανάτων δ' ἐμᾶ 1200
6 χώρα πύργος ἀνέστα.
7 ἐξ οὐ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
8 ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
9 Θήβαισιν ἀνάσσων.

στρ. β'. τανῦν δ' ἀκούειν τὶς ἀθλιώτερος; 1204
2 τὶς ἄταις ἀγρίαις, τὶς ἐν πόνοις
3 ξύνοικος ἀλλαγῇ βίου;

1193 τὸν σὸν τοι Camerarius: τὸ σὸν τοι MSS. 1196 οὐδένε
Hermann: οὐδένα MSS. 1197 ἐκράτησε τ: ἐκράτησας L. 1205 τὶς
ἐν πόνοις, τὶς ἄταις ἀγρίαις MSS.: corr. Hermann.

4 ἵω κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,

5 φῷ μέγας λιμὴν

6 αὐτὸς ἥρκεσεν

7 παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν, 1210

8 πῶς ποτε πῶς ποθ' αἱ πατρῷαι σ' ἄλοκες φέρειν,
τάλας,

9 σῆγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

ἀντ. β'. ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὄρῶν χρόνος·

2 δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι

3 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.

1215

4 ἵω Λαιέιον ὡς τέκνον,

5 εἴθε σ' εἴθε σε

6 μῆποτ' εἰδόμαν.

7 δύρομαι γὰρ ὥσπερ ίάλεμον χέων

8 ἐκ σπομάτων. τὸ δ' ὄρθὸν εἰπεῖν, ἀνέπνευσά τ' ἐκ
σέθεν

9 καὶ κατεκοίμησα τούμὸν ὅμμα. 1222

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,

οἵ ἔργ' ἀκούσεσθ', οἴα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'

ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι

1225

τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.

οἷμαι γὰρ οὕτ' ἀν "Ιστρον οὕτε Φᾶσιν ἀν

νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα

κεύθει, τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ

ἐκόντα κούκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν

1230

μάλιστα λυποῦσ' αἱ φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟ. λείπει μὲν οὐδὲ ἀ πρόσθεν ἥδειμεν τὸ μὴ οὐ

1216 ὡς add. Erfurdt.

1217 εἴθε σ' εἴθε MSS. : σε add. Wunder.

1218 δδύρομαι MSS. : corr. Seidler.—ὡς περιαλλα λαχέων MSS. (in one.
περιαλλα : in another, ἀχέων) : corr. J.

βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φήσ;

ΕΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθυηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

1235

ΧΟ. ὡς δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὅψις οὐ πάρα.

1240

ὅμως δ', ὅσον γε κάν εμοὶ μνήμης ἔνι,
πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.

ὅπως γὰρ ὄργῃ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ

λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξασ' ἔσω

καλεῖ τὸν ἥδη Λάϊον πάλαι νεκρόν,
μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ύφ' ὅν

θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἰσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.

γοῦτο δ' εὔνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.

1250

χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἰδ' ἀπόλλυται·
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ύφ' οὐ

οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν,
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.

φοιτᾶ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἔξαιτῶν πορεῖν,
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῷαν δ' ὅπου

1255

κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν οὐ παρῆμεν ἐγγύθεν.

δεινὸν δ' ἀύσας, ως ύφηγητοῦ τινος,
πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'. ἐκ δὲ πυθμένων

1260

ἔκλινε κοῦλα κλῆθρα κάμπιπτει στέγη.
οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναικ' ἐσείδομεν,

1244 ἐπιρρήξασ' MSS.: corr. Dobree.

1245 κάλει MSS.: corr. Erfurdt.

1260 ύφηγητοῦ γ: ύφ' ἡγητοῦ L.

πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην.

ό δ' ως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας
χαλᾶ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῆ
ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τάνθένδ' ὄρᾶν.
ἀποσπάσας γὰρ είματων χρυσηλάτους
περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἰσιν ἔξεστέλλετο,
ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
αὐδῶν τοιαῦθ', ὁθούνεκ' οὐκ ὅψοιντό νιν
οὕθ' οἶ ἔπασχεν οὕθ' ὅποι ἔδρα κακά,
ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
ὅψοιαθ', οὓς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσοίατο.

τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κούχ ἄπαξ
ἡρασσ' ἔπαιρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδὲ ἀνίεσαν
φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὅμβρος χαλάζης αἴματοῦς ἔτέγγετο.
τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν οὐ μόνου κάτα,
ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακά.
ό πρὶν παλαιὸς δ' ὅλβος ἦν πάροιθε μὲν
ὅλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θήμερα
στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.

XO. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τινι σχολῇ κακοῦ;

EΞ. βοᾶ διοίγειν κλῆθρα καὶ δηλοῦν τινα
τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητρός, αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι,
ώς ἐκ χθονὸς ρύψων ἔαυτόν, οὐδὲ ἔτι
μενῶν δόμοις ἀραιός, ώς ἡράσατο.
ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος

1264 f. πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην (from ἐμπεπληγμένην)· ὁ δὲ | ὅπως
δ' ὄρᾳ νιν L: πλεκταῖς αἰώραις or πλεκταῖσιν αἰώραισιν r: corr. Wecklein
(but with ὅπως δ' in 1265). 1279 αἴματος L (αἴματός τ' τ):
corr. Heath. 1280 κάτα Otto: κακά MSS. 1286 ἐν τίνι L.

δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί· κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διούγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
τοιοῦτον οἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

1295

κομμός. ΧΟ. ωδεινὸν ἵδεν πάθος ἀνθρώποις,
ωδεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρσ' ἥδη. τίς σ', ωτλῆμον,
προσέβη μανία; τίς δὲ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῇ δυσδαιμονι μοίρᾳ;
φεῦ φεῦ, δύστην'.
ἀλλ' οὐδὲ ἐσιδεῖν δύναμαι σ', ἐθέλων
πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι,
πολλὰ δὲ ἀθρῆσαι.
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

1300

1305

ΟΙ. αἰαῖ, φεῦ φεῦ, δύστανος ἐγώ,
ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι
φθογγὰ διαπωτάται φοράδην;
ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἔξηλου.

1310

ΧΟ. ἐσ δεινόν, οὐδὲ ἀκουστόν, οὐδὲ ἐπόψιμον.

στρ. α. ΟΙ. ιὼ σκότου

2 νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,

3 ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὅν.

1315

4 οἴμοι,

5 οἴμοι μάλ' αὐθις· οἶον εἰσέδυν μ' ἄμα

6 κέντρων τε τῶνδ' οἰστρημα καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟ. 7 καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῦσδε πήμασιν

8 διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φέρειν κακά.

1320

1303 δύστην' Bothe (δύσταν' Triclinius): δύστανος L, vulg. 1310 δια-
πέταται MSS.: corr. Musgrave and Seidler. 1315 ὅν add.

Hermann. δυσούριστ' λόν conj. J.

1320 φέρειν A: φορεῖν L.

ἀντ. α'. ΟΙ. ἵω φίλος,

2 σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
3 ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.

4 φεῦ φεῦ.

5 οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325
6 καίπερ σκοτεινός, τὴν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟ. 7 ὡς δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
8 ὅψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

στρ. β'. ΟΙ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,

2 ὃ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. 1330
3 ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.

4 τί γὰρ ἔδει μ' ὄρâν,

5 ὅτῳ γ' ὄρâντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; 1335

ΧΟ. 6 ἦν ταῦθ' ὅπωσπερ καὶ σὺ φής.

ΟΙ. 7 τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἥ

8 στερκτόν, ἥ προσήγορον

9 ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;

10 ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με, 1340

11 ἀπάγετ', ὡς φίλοι, τὸν μέγ' ὀλέθριον,

12 τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς 1345

13 ἔχθρότατον βροτῶν.

ΧΟ. 14 δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἵσον,

15 ὡς σ' ἡθέλησα μηδέ γ' ἀν γνῶναι ποτε.

ἀντ. β'. ΟΙ. ὅλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας

2 νομάδ' ἐπιποδίας ἔλυσ' ἀπό τε φόνου 1350

3 ἔρρυτο κάνεστωσέ μ', οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.

4 τότε γὰρ ἀν θανῶν

1323 με Erfurdt: ἐμὲ MSS.

μέγαν L (μέγα r): corr. Erfurdt.

ἀναγνῶναι ποτ' ἀν L (ποτε r): corr. Hermann.

ἀγρίας MSS.: ἀπ' del. Triclinius.

νομάδος MSS. μονάδ' conj. J.—ἔλυσ' r: ἔλυσεν L^c, ἔλαβέμ' L^l.—κάνεστωσεν

MSS.: corr. Campbell.

1341 τὸν ὀλέθριον

1348 ὡς σ' ἡθέλησα μηδ'

1349 ὃς ἀπ'

1350 νομάδ' Elmsley:

- 5 οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος. 1355
 ΧΟ. 6 θέλοντι κάμοὶ τοῦτ' ἀν ἦν.
 ΟΙ. 7 οὕκουν πατρός γ' ἀν φονεὺς
 8 ἥλθον, οὐδὲ νυμφίος
 9 βροτοῖς ἐκλήθην ὡν ἔφυν ἄπο.
 10 νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παις,
 11 ὁμογενῆς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.
 12 εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν,
 13 τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.
- ΧΟ. 14 οὐκ οἰδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
 15 κρείσσων γὰρ ἥσθα μηκέτ' ὡν ἡ ζῶν τυφλός.
- ΟΙ. ώς μὲν τάδ' οὐχ ὠδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι. 1370
 ἐγὼ γὰρ οὐκ οἰδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων
 πατέρα ποτ' ἀν προσεῖδον εἰς "Αιδου μολών,
 οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ δυοῖν
 ἔργ' ἔστι κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 ἄλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὅψις ἦν ἐφίμερος,
 βλαστοῦν' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύστειν ἐμοί;
 οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε.
 οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 ἀγάλμαθ' ἵερά, τῶν δ' παντλήμων ἐγὼ
 κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς 1380
 ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
 ῳθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 φανέντ' ἄναγνον καὶ γένους τοῦ Λαῖον.
 τοιάνδ' ἐγὼ κηλῆδα μηνύσας ἐμὴν
 δρθοῖς ἔμελλον ὅμμασιν τούτους ὄρâν;
 ἥκιστά γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκονούσης ἔτ' ἦν
 πηγῆς δι' ὥτων φραγμός, οὐκ ἀν ἐσχόμην
 τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τούμὸν ἄθλιον δέμας,

ἴν' ἡ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύν.
ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
ἔκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
ἔμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἡ γεγώς;
ὦ Πόλυνθε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώματ', οἷον ἄρα με
κάλλος κακῶν ὑπουρλον ἔξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακός τ' ὃν κάκ κακῶν εύρισκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
δρυμός τε καὶ στένωπὸς ἐν τριπλάΐς ὁδοῖς,
αἱ τούμὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἅπο
ἐπίετε πατρός, ἄρα μου μέμνησθέ τι,
οἵ ἔργα δράσας ὑμὸν εἴτα δεῦρ' ἵὼν
όποι ἔπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
ἔφύσαθ' ἥμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
ἀνεῖτε ταύτον σπέρμα, κάπεδείξατε
πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας γυναικας μητέρας τε, χώπόσα
αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
ἄλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἀ μηδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που
καλύψατ', ἡ φονεύσατ', ἡ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πίθεσθε, μὴ δείσητε· τάμα γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.
ΧΟ. ἄλλ' ὃν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν, ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
ΟΙ. οἴμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
1405 ταύτον MSS.: corr. J. 1414 πειθεσθε MSS.: corr. Elmsley.

- πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηγύρημαι κακός.
 KP. οὐχ ώς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 οὐδ' ώς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 ἀλλ' εἰ τὰ θυητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα 1425
 αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
 ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ
 μήτ' ὅμβρος ἵερὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
 ἀλλ' ώς τάχιστ' ἐς οἴκουν ἐσκομίζετε·
 τοὺς ἐν γένει γὰρ τάγγενη μάλισθ' ὄραν
 μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
 OI. πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
 πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γάρ, οὐδὲ ἐμοῦ, φράσω.
 KP. καὶ τοῦ με χρείας ὡδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435
 OI. ῥῆψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
 θυητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
 KP. ἔδρασ' ἀν εὐ τοῦτ' ἵσθ' ἀν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
 πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
 OI. ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
 τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
 KP. οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'. ὅμως δ', ἵν' ἔσταμεν
 χρείας, ἀμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
 OI. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὑπερ;
 KP. καὶ γὰρ σὺ νῦν τὰν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
 OI. καὶ σοὶ γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προστρέψομαι,
 τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς δν θέλεις τάφου
 θοῦ· καὶ γὰρ ὁρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ·
 ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
 πατρῶν ἀστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν, 1450
 ἀλλ' ἔα με ναίειν ὅρεσιν, ἔνθα κλήζεται
 οὐμὸς Κιθαιρῶν οὕτος, δν μήτηρ τέ μοι
 πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον,

ἴν' ἔξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.

καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἀν νοσον
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γάρ ἄν ποτε
θυήσκων ἐσώθην, μὴ πί τῷ δεινῷ κακῷ.
ἄλλῃ μὲν ἡμῶν μοῦρός, ὅπουπερ εἰσ', ἵτῳ·
παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον,
προσθῆ μέριμναν· ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ
σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἀν ωσι, τοῦ βίου·
τοῦ δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
οἷν οὕποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἄλλ' ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην.
οἷν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῦν
ψαῦσαί μ' ἔστον κάποκλαύσασθαι κακά.
ἴθ' ωναξ,

ἴθ' ω γονῆ γεννυαῖε. χερσί τὰν θιγὼν
δοκοῦμ' ἔχειν σφας, ὕσπερ ήνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;

οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῦν μοι φίλοιν
δακρυρροούντοιν, καὶ μ' ἐποικτίρας Κρέων
ἐπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
λέγω τι;

KR. λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἢ σ' εἰχεν πάλαι.

OI. ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαιμῶν ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι.
ω τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρο ἵτ', ἐλθετέ
ώς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἱ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμὶν ωδὸς ὄραν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προύξένησαν ὅμματα·
δις ὑμὶν, ω τέκν', οὕθ' ὄρων οὕθ' ιστορῶν
πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἡρόθην.
καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γάρ αὐ σθένω.

1455

1460

1465

1470

1475

1480

1485

νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφώ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γάρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὄμιλίας,
ποίας δὲ ἑορτάς, ἐνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἔξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας; 1490
ἀλλ' ἡνίκ' ἀν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς,
τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,
τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἢ ταῖς ἐμαῖς
γοναῖσιν ἔσται σφῶν θ' ὅμοῦ δηλήματα; 1495
τί γάρ κακῶν ἅπεστι; τὸν πατέρα πατήρ
ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἥροσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κακ τῶν ἵσων
ἐκτήσαθ' ὑμᾶς ὠνπερ αὐτὸς ἔξεφυ. 1500
τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κἀτα τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὃ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρῆναι κάγαμους ὑμᾶς χρεών.
ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
τούτοιν λέλειψαι, νὼ γάρ, ὃ φυτεύσαμεν,
δλώλαμεν δύ' ὅντε, μή σφε περιύδης
πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
μηδὲ ἔξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. 1505
ἀλλ' οἴκτισόν σφας, ὡδε τηλικάσδ' ὄρῶν
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὃ γενναῖε, σῆ ψαύσας χερί. 1510
σφῶν δ', ὃ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἥδη φρένας,
πόλλ' ἀν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
οὐ κάιρος ἐἧ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λόφονος
ὑμᾶς κύρησαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

- KR. ἄλις ἵν' ἔξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἵθι στέγης ἔσω. 1515
OI. πειστέον, κεὶ μηδὲν ἥδυ. KR. πάντα γάρ καιρῷ καλά.

1494 f. τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν MSS.: corr. B. H. Kennedy.

1513 ἐἧ Dindorf: del MSS.

- OI. οἰσθ' ἐφ' οῖς οὖν εἰμι; KR. λέξεις, καὶ τότ'
εἴσομαι κλύων.
- OI. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. KR. τοῦ θεοῦ μ'
αἰτεῖς δόσιν.
- OI. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω. KR. τουγαροῦν τεύξει
τάχα. 1520
- OI. φῆς τάδ' οὖν; KR. ἀ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ
λέγειν μάτην.
- OI. ἄπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἥδη. KR. στεῦχέ νυν,
τέκνων δ' ἀφοῦ.
- OI. μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλῃ μου. KR. πάντα μὴ
βούλου κρατεῖν.
καὶ γὰρ ἀκράτησας οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.
- XO. ὡς πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἥδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ, 1525
οὐ τίς οὐ ζήλῳ πολιτῶν ταῦς τύχαις ἐπέβλεπεν,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ώστε θυητὸν ὅντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἴδεῖν
ἥμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἀν
τέρμα τοῦ βίου περάση μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. 1530

1518 ἄποικον τι: ἀπ' οἰκων L. 1526 ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ
τύχαις ἐπιβλέπων MSS.: corr. Hartung (after Musgrave, δν τίς οὐ ζήλῳ
πολιτῶν τῆς τύχης ἐπέβλεπεν;).

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΤΕΚΝΟΝ τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ' ἡ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τὶς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρῆμασιν;
σμικρὸν μὲν ἔξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι 5
μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἔξαρκον ἐμοί·
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χώ χρόνος ξυνῶν
μακρὸς διδάσκει καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
ἀλλ', ὡς τέκνουν, θάκησιν εἴ τινα βλέπεις
ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν, 10
στῆσόν με καξίδρυστον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, ἀν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν οἱ
πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὄμμάτων, πρόσω· 15
χῶρος δ' ὅδ' ιρός, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων

9 θάκουσιν MSS.: corr. Seidler. 11 πυθώμεθα MSS.: corr. Brunck.
13 ἀν δ' Elmsley: ἀν L, A: χῶν 1. 16 ὡς σάφ' εἰκάσαι A: ὡς
ἀφεικάσαι L (with π written over φ by S): ὡς ἀπεικάσαι vulg.

δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόπτεροι δ'
εἴσω κατ' αὐτὸν εύστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου·
μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὐστάλης ὁδόν.

20

OI. κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

AN. χρόνου μὲν οὖνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

OI. ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν;

AN. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὕ.

OI. πᾶς γάρ τις ηὗδα τοῦτο γ' ἡμὶν ἐμπόρων. 25

AN. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἡ μάθω μολοῦσά ποι;

OI. ναί, τέκνον, εἰπερ ἐστί γ' ἔξοικήσιμος.

AN. ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός· οἴομαι δὲ δεῖν
οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὄρῳ.

OI. ἡ δεῦρο προστείχοντα κάξορμώμενον; 30

AN. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ τι σοι λέγειν
εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ως ἀνὴρ ὅδε.

OI. ὡς ξεῖν', ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ
αὐτῆς θ' ὄρώσης οὐνεχ' ἡμὶν αἴσιος
σκοπὸς προσήκεις ὥν ἀδηλοῦμεν φράσαι— 35

ΞΕΝΟΣ.

πρίν νυν τὰ πλείον' ίστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἔδρας
ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἀγνὸν πατεῖν.

OI. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;

ΞΕ. ἀθικτος οὐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι. 40

OI. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἀν εὐξαίμην κλύων;

ΞΕ. τὰς πάνθ' ὄρώσας Εύμενίδας ὁ γ' ἐνθάδ' ἀν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.

OI. ἀλλ' ἵλεψ μὲν τὸν ικέτην δεξαίατο·

ώς οὐχ ἔδρας γῆς τῆσδ' ἀν ἔξελθοιμ' ἔτι. 45

30 προστείχοντα MSS.: corr. Dindorf.

35 ὥν Elmsley: τῶν MSS.

42 ἐνθάδ' ὥν MSS.: corr. Vauvilliers.

45 ὡς Elmsley: ὥστ' MSS.

- ΞΕ. τί δ' ἔστι τοῦτο; ΟΙ. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
 ΞΕ. ἀλλ' οὐδὲ ἐμοὶ τοι τούξανιστάναι πόλεως
 δίχ' ἔστι θάρσος, πρὸν γ' ἀν ἐνδείξω τί δρῶ.
 ΟΙ. πρός νυν θεῶν, ω̄ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
 τοιόνδε ἀλήτην, ω̄ν σε προστρέπω φράσαι. 50
- ΞΕ. σήμαινε, κούκ ἀτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.
 ΟΙ. τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ' ἐν φεβήκαμεν;
 ΞΕ. ὅσ' οἶδα κάγῳ πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
 χῶρος μὲν ἴρὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'. ἔχει δέ νιν
 σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 Τιτὰν Προμηθεύς· δὸν δ' ἐπιστείβεις τόπον
 χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός,
 ἔρεισμ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι
 τόνδε ἵππότην Κολωνὸν εύχονται σφίσιν
 ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοῦνομα 55
 τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ώνομασμένοι.
 τοιαῦτά σου ταῦτ' ἔστιν, ω̄ ξέν', οὐ λόγοις
 τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
- ΟΙ. ή γάρ τινες ναίονται τούσδε τοὺς τόπους;
 ΞΕ. καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. 60
- ΟΙ. ἄρχει τις αὐτῶν, ή πὶ τῷ πλήθει λόγος;
 ΞΕ. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
 ΟΙ. οὐτος δὲ τίς λόγω τε καὶ σθένει κρατεῖ;
 ΞΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὸν Αἰγέως τόκος.
 ΟΙ. ἄρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἔξ ὑμῶν μόλοι; 70
- ΞΕ. ω̄ς πρὸς τί λέξων ή καταρτύσων μολεῖν;
 ΟΙ. ω̄ς ἀν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνη μέγα.
 ΞΕ. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
 ΟΙ. ὅσ' ἀν λέγωμεν πάνθ' ὄρῶντα λέξομεν.
 ΞΕ. οἰσθ', ω̄ ξέν', ω̄ς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπείπερ εἰ 75
 γενναῖος, ω̄ς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος·
 αὐτοῦ μέν, οὐπερ κάφανης, ἔως ἐγὼ

τοῖς ἐνθάδ' ἀντοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις
λέξω τάδ' ἐλθών· οἶδε γὰρ κρινοῦσί σοι
εἰ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

80

OI. ὡς τέκνουν, ἢ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος;

AN. βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ως ἐμοῦ μόνης πέλας.

OI. ὡς πότιαι δεινῶπεις, εῦτε νῦν ἔδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ,
Φοίβῳ τε κάμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλα ἐκεῖν' ὅτ' ἔξέχρη κακά,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν
σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαιπωρον βίον,
κέρδη μέν, οἰκήσαντα, τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπῆλασαν.
σημεῖα δ' ἡξειν τῶνδε μοι παρηγγύα,
ἡ σεισμόν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.

90

ἔγνωκα μέν νυν ὡς με τήνδε τὴν ὄδὸν
οὐκ ἔσθ' δπως οὐ πιστὸν ἔξ ὑμῶν πτερὸν
ἔξήγαγ' εἰς τόδ' ἀλσος. οὐ γὰρ ἀν ποτε
πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὄδοιπορῶν,
νήφων ἀοίνοις, κάπι σεμνὸν ἔζόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλά μοι, θεαί,
βίου κατ' ὄμφας τὰς Ἀπόλλωνος δότε
πέρασιν ἥδη καὶ καταστροφήν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ¹
μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.
ἴτ', ὡς γλυκεῖαι παιδες ἀρχαίου Σκότου,
ἴτ', ὡς μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,

78 τοῖς Turnebus: τοῦσδ' MSS.

80 εἰ χρή Turnebus: ἢ χρή MSS.

92 οἰκήσαντα conj. Doederlein.

οἰκτίρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τό γ' ἀρχαῖον δέμας.

110

AN. σίγα. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἔδρας ἐπίσκοποι.

OI. σιγήσομαι τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἔως ἂν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων.

115

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὅρα· τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει;

117

2 ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων,

3 ὁ πάντων ἀκορέστατος;

120

4 προσδέρκου, λεῦσσε δή,

5 προσπεύθου πανταχῇ.

6 πλανάτας,

7 πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδὲν ἔγχωρος· προσέβα
γὰρ οὐκ ἀν ποτ' ἀστιβές ἄλσος ἐς

125

8 τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν, ἢς τρέμομεν λέγειν καὶ
9 παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς

εὐφάμον στόμα φροντίδος

132

10 ίέντεις· τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος οὐδὲν ἄξονθ',

11 δὲν ἔγω λεύσσων περὶ πᾶν οὕπω

135

12 δύναμαι τέμενος γυνῶναι ποῦ μοί

13 ποτε ναίει.

σύστ. α'. OI. ὅδ' ἐκεῖνος ἔγω· φωνῇ γὰρ ὅρῳ,
τὸ φατιζόμενον.

XO. ἵω ἵω,
δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

140

113 ἐξ ὁδοῦ πόδα MSS.: ἐκποδῶν ὁδοῦ conj. H. Keck. 121 λεύσσατ'
αὐτὸν· προσδέρκου | προσπεύθου πανταχῇ L: προσπεύθου, λεῦσσε νιν, | προσ-
δέρκου πανταχῇ Hermann: and so Schneidewin, but without transposing
προσδέρκου and προσπεύθου. (δή instead of νιν J.)

ΟΙ. μή μ', ἵκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.
 ΧΟ. Ζεῦ ἀλεξῆτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;
 ΟΙ. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
 πρώτης, ὡς τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
 δηλῶ δ': οὐ γάρ ἀν ὡδὸς ἀλλοτρίοις
 ὅμμασιν εἰρπον
 κάπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.

145

ἀντ. α'. ΧΟ. ἐή· ἀλαῶν ὅμμάτων 149
 2 ἄρα καὶ ἥσθα φυτάλμιος; δυσαιών
 3 μακραίων θ', ὅσ' ἔπεικάσαι.
 4 ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ
 5 προσθήσει τάσδ' ἀράς.
 6 περᾶς γάρ,
 7 περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς
 νάπει ποιάεντι, κάθυδρος οὖν 157
 8 κρατήρ μειλιχίων ποτῶν ρέύματι συντρέχει· τό, 160
 9 ξένε πάμμορ', εὗ φύλαξαι· μετάσταθ', ἀπόβαθι.
 πολλὰ κέλευθος ἐρατύει·
 10 κλύεις, ὡς πολύμοχθ' ἀλάτα; λόγον εἴ τιν' οἴσεις 166
 11 πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάσ,
 12 ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει· πρόσθεν δ'
 13 ἀπερύκου.

σύστ. β'. ΟΙ. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; 170
 ΑΝ. ὡς πάτερ, ἀστοῖς ἵσα χρὴ μελετᾶν,
 εἴκοντας ἢ δεῖ κάκούοντας.
 ΟΙ. πρόσθιγέ νύν μου. ΑΝ. ψαύω καὶ δή.
 ΟΙ. ὡς ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
 σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστάς.

175

152 ὡς ἔπεικάσαι MSS.: corr. Bothe. 153 προσθήσεις MSS.: corr. Blaydes and Postgate. 156 προσπέσῃς MSS.: corr. Hermann. 161 τό Heath: τῶν L (τὸν r). 166 εἴ τιν' ἔχεις MSS.: but L has οἴσεις superscript (prob. by S). 172 κ' οὐκάκούοντας L: κούκ' ἀκούοντας or κούκ' ἄκοντας r: corr. Musgrave.

στρ. β'. ΧΟ. οῦ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων, ἀγέρον, ἄκοντά τις ἄξει.

ΟΙ. 2 ἔτ' οὖν; *ΧΟ.* ἔτι βαῖνε πόρσω. 178

ΟΙ. 3 ἔτι; *ΧΟ.* προβίβαζε, κούρα, 180
4 πόρσω· σὺ γάρ ἀτεις.

ΑΝ. 5 ~~~ | ~~~ | -~ | L | -

ΟΙ. 6 ---- ^

ΑΝ. 7 ~ | ~~~ | -~ | -^]
8 ἔπεο μάν, ἔπε' ὥδ' ἀμαυρῷ κώλῳ, πάτερ, ἢ σ' ἄγω.

ΟΙ. 9 -> | ~~~ | L | -^]

ΧΟ. 10 τόλμα ξεῖνος ἐπὶ ξένης,
11 ὡ τλάμων, ὅ τι καὶ πόλις
12 τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν
13 καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι. 185

σύστ. γ'. *ΟΙ.* ἄγε νυν σύ με, παῖ,
ίν' ἀν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες
τὸ μὲν εἴποιμεν, τὸ δ' ἀκούσαιμεν,
καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν. 190

ἀντ. β'. *ΧΟ.* αὐτοῦ, μηκέτι τοῦδ' αὐτοπέτρου βήματος
ἔξω πόδα κλίνῃς.

ΟΙ. 2 οὗτως; *ΧΟ.* ἄλις, ὡς ἀκούεις.

ΟΙ. 3 ἡ ἐσθῶ; *ΧΟ.* λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου 195
4 λᾶος βραχὺς ὀκλάσας.

ΑΝ. 5 πάτερ, ἐμὸν τόδ' ἐν ἡσυχαίᾳ

ΟΙ. 6 ίώ μοί μοι.

ΑΝ. 7 βάσει βάσιν ἄρμοσαι,

8 γεραὸν ἐσ χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν.

ΟΙ. 9 ὤμοι δύσφρονος ἄτας. 202

178 ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ; MSS.: Bothe del. ἔτι προβῶ.—ἐπίβανε MSS.: corr. Reiske.

190 εἴποιμεν...ἀκούσαιμεν L: εἴπωμεν...ἀκούσωμεν A.

192 ἀντιπέτρου MSS.: corr. Musgrave. 195 ἡ' σθῶ L, with γρ. ἡ στῶ;

197 ἐν ἡσυχίᾳ MSS.: corr. Reisig. 199 ἄρμόσαι MSS.: corr. Elmsley.

- XO. 10 ὡς τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾶς,
 11 αὔδασον, τίς ἔφυς βροτῶν;
 12 τίς ὁ πολύπονος ἄγει; τίν' ἀν
 13 σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν; 205
- ἀνομοιο- OI. ὡς ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μὴ XO. τί τόδ'
 στρ. ἀπεννέπεις, γέρον; 209
- OI. μὴ, μὴ μὲν ἀνέρη τίς εἰμι, μηδὲ ἐξετάσης πέρα
 ματεύων.
- XO. τί τόδ'; OI. αἰνὰ φύσις. XO. αὔδα. OI. τέκνον,
 ὥμοι, τί γεγώνω;
- XO. τίνος εἰς σπέρματος, ὡς ξένε, φώνει, πατρόθεν. 215
- OI. ὥμοι ἐγώ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν;
- AN. λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.
- OI. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.
- XO. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε.
- OI. Λαῖον ἵστε τιν'; ὡς. XO. ίοὺ ίού. 220
- OI. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; XO. ὡς Ζεῦ.
- OI. ἀθλιον Οἰδιπόδαν; XO. σὺ γὰρ ὅδ' εἰ;
- OI. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ.
- XO. ίώ, ὡς ὡς. OI. δύσμορος. XO. ὡς ὡς.
- OI. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; 225
- XO. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.
- OI. ἀ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις;
- XO. οὐδενὶ μοιριδίᾳ τίσις ἔρχεται
 ὥν προπάθη τὸ τίνειν.
- ἀπάτα δ' ἀπάταις ἐτέραις ἐτέρα 230
 παραβαλλομένα πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν.
 σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος αὐθις ἄφορμος
 ἐμᾶς

210 μὴ μὴ μὴ μ' MSS.: corr. Hartung. 212 τί τόδε; OI. δεινὰ
 MSS.: corr. Wunder. 217 βαίνεις Triclinius: μένεις L, A, vulg.
 219 μέλλετ' L (μέλλετέ γ' Triclinius): corr. Hermann. 220 Λαῖον
 ἵστε τιν' ἀπόγονον; MSS.: corr. Reisig.

χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρέος
ἐμᾶ πόλει προσάψης.

235

- AN. ὡς ξένοι αἰδόφρουες,
ἀλλ' ἐπεὶ γεραὸν [ἀλαὸν] πατέρα
τόνδ' ἐμὸν οὐκ ἀνέτλατ', ἔργων
ἀκόντων ἀλοντες αὐδάν,
ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἵκετεύομεν,
ὡς ξένοι, οἰκτίραθ', ἂ
πατρὸς ὑπὲρ τοῦμοῦ μόνου ἄντομαι,
ἄντομαι οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα
ὅμμα σὸν ὅμμασιν, ὡς τις ἀφ' αἷματος
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἀθλιον
αἰδοῦς κῦρσαι. ἐν ὑμμι γὰρ ὡς θεῷ
κείμεθα τλάμονες. ἀλλ' ἵτε, νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.
πρὸς σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἀν ἀθρῶν βροτῶν
ὅστις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι,
ἐκφυγεῖν δύναιτο.

245

250

- XO. ἀλλ' ἵσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἵσου
οἰκτίρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες οὐ σθένοιμεν ἄν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

255

- OI. τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ρεούσης ὡφέλημα γίγνεται,
εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ. θεοσεβεστάτας

260

238 ἀλαὸν, which was inserted in the text of L by S, is absent from A and most of the other MSS.

243 τοῦμοῦ μόνον Hermann: τοῦ μόνον

L, A, vulg.: τοῦμοῦ (without μόνον) Triclinius. τοῦδ' ἀμμόρου conj. J.

247 ὑμμι Bergk: ὑμᾶν MSS. 251 λέχος Reiske: λόγος MSS.

260 τάς γ' Roman editor of scholia (J. A. Lascaris), A.D. 1518: τάς τ' L,

A: τὰς T.

είναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σῷζειν οἴας τε καὶ μόνας ἀρκεῦν ἔχειν;
κάμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστίν; οἵτινες βάθρων
ἐκ τῶνδε μ' ἔξαραντες εἰτ' ἐλαύνετε,
ὄνομα μόνον δείσαντες· οὐ γάρ δὴ τό γε 265
σῶμ' οὐδὲ τάργα τάμ· ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,
ῶν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με· τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
ἔξοιδα. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν, 270
ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
ἐπρασσον, οὐδὲ ἀν ωδὴ ἐγιγνόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἵν' ἰκόμην,
νῦφ' ὡν δ' ἐπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην. 275
ἀνθ' ὡν ἰκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ώσπερ με κάνεστήσαθ', ὥδε σώσατε,
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἴτα τοὺς θεοὺς
μοίραις ποεῖσθε μηδαμῶς· ήγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς, φυγὴν δέ του 280
μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.
ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαιμονας
ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν,
ἄλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἔχέγγυον,
ῥύου με κάκφύλασσε· μηδέ μου κάρα 285
τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσης.
ἥκω γάρ ἵερὸς εὐσεβής τε καὶ φέρων
δηνησιν ἀστοῖς τοῖσδε· ὅταν δὲ ὁ κύριος
παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ηγεμών,
τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ 290
μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός.

XO. ταρβεῦν μέν, ω γεραιέ, τάνθυμήματα

πολλή 'στ' ἀνάγκη τάπο σοῦ· λόγοισι γάρ
οὐκ ὠνόμασται βραχέσι· τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτα μοι διειδέναι.

295

- ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;
ΧΟ. πατρῶον ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν
δις κάμε δεῦρ' ἔπειμψεν οἰχεται στελῶν.
ΟΙ. ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν
ἡ φροντίδ' ἔξειν, αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν πέλας;

300

- ΧΟ. καὶ κάρθ', ὅταν περ τούνομ' αἴσθηται τὸ σόν.
ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τούπος ἀγγελῶν;
ΧΟ. μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη

φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος ἀτίν,
θάρσει, παρέσται. πολὺ γάρ, ὡς γέρον, τὸ σὸν 305
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε κεὶ βραδὺς
εὗδει, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

- ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχῆς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει
ἐμοὶ τε· τίς γάρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος;

- ΑΝ. ὡς Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;

310

- ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνουν Ἀντιγόνη; ΑΝ. γυναῖχ' ὄρῳ
στείχουσαν ἡμῶν ἀστον, Λίτναίας ἐπὶ¹
πώλου βεβώσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίης νιν ἀμπέχει.
τί φῶ;

315

ἀρ' ἔστιν; ἀρ' οὐκ ἔστιν; ἦ γυνώμη πλανᾶ;
καὶ φημὶ καπόφημι κούκ ἔχω τί φῶ.
τάλαινα·

οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὄμμάτων
σαίνει με προστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι 320
μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ισμήνης κάρα.

- ΟΙ. πῶς εἶπας, ὡς παῖ; ΑΝ. παιδὰ σήν, ἐμὴν δ' ὄρᾶν
ὅμαιμον· αὐδῆ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

300 αὐτὸν ὥστ' Porson: ἀπόνως τ' L, vulg.

321 ἔστι δῆλον MSS.: ἔστ' ἀδελφὸν conj. Herwerden, Jacobs.

ΙΣΜΗΝΗ.

ωδισσὰ πατρὸς καὶ καστυγνήτης ἐμοὶ³²⁵
 ἥδιστα προσφωνήμαθ', ως ὑμᾶς μόλις
 εὑροῦσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.

- OI. ωτέκνου, ἥκεις; IΣ. ωπάτερ δύσμοιρ' ὄρâν.
 OI. τέκνου, πέφηνας; IΣ. οὐκ ἀνευ μόχθου γέ μοι.
 OI. πρόσψαυσον, ωπᾶ. IΣ. θιγγάνω δυοῦν δμοῦ.
 OI. ωσπέρμ' ὄμαιμον. IΣ. ωδυσάθλιαι τροφαί. 330
 OI. ητήσδε κάμοῦ; IΣ. δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.
 OI. τέκνου, τι δ' ἥλθες; IΣ. σῆ, πάτερ, προμηθίᾳ.
 OI. πότερα πόθοισι; IΣ. καὶ λόγων γ' αὐτάγγελος,
 ξὺν φῶπερ εἰχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.
 OI. οἵ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν; 335
 IΣ. εἴσ' οὐπέρ εἰσι· δεινὰ τὰν κείνοις ταῦν.
 OI. ωπάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Λιγύπτῳ νόμοις
 φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς·
 ἐκεῖ γάρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
 θακοῦσιν ίστουργοῦντες, αἱ δὲ σύννομοι 340
 τᾶξω βίου τροφεῖα πορσύνοντος ἀεί.
 σφῶν δ', ωτέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
 κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὅστε παρθένοι,
 σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τάμὰ δυστήνου κακὰ
 ὑπερπονεῖτον. ή μὲν ἔξ ὅτου νέας 345
 τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας,
 ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
 γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
 πολλοῖσι δ' ὅμβροις ἡλίου τε καύμασι 350
 μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἥγεῖται τὰ τῆς

327—330 Order in MSS., 327, 330, 328, 329: corr. Musgrave.

331 δυσμόρου δ' MSS.: corr. Markland. 336 δεινὰ δ' ἐκείνοις L¹, δεινὰ δ' ἐν κείνοις L²: δεινὰ τάκείνοις r: corr. Schaefer.

οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.

σὺ δ', ὡς τέκνουν, πρόσθεν μὲν ἔξικου πατρὸν
μαντεῖ ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρᾳ,
ἀ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, φύλαξ δέ μοι
πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
νῦν δ' αὐτὸν τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὸν
φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος;
ἥκεις γὰρ οὐ κενὴ γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
ἔξιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

355

IΣ. ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον, πάτερ,
ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικήσῃ τροφήν,
παρεῖστ' ἑάσω. δις γὰρ οὐχὶ βούλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὐθις πάλιν.
ἀ δ' ἀμφὶ τοῦν σοῦν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
νῦν ἔστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.

360

πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε
θρόνους ἑᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
οὐα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.

365

νῦν δὲ ἐκ θεῶν του κάλιτηρίου φρενὸς
εἰσῆλθε τοῦν τρὶς ἀθλίοιν ἔρις κακή,
ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
χώ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς
τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνων
ἀποστερίσκει, κάξελήλακεν πάτρας.

370

ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
τὸ κοῖλον "Αργος βὰς φυγὰς προσλαμβάνει
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
ώς αὐτίκ' "Αργος ἡ τὸ Καδμείων πέδον
τιμῇ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

380

355 μον MSS.: corr. J. 367 ἔρως T. Tyrwhitt, Musgrave: ἔρις MSS.
371 κάλιτηρίου Toup: κάξαλιτηροῦ L, κάξ ἀλιτηροῦ A: κάξαλητηροῦ or κάξ
ἀλητηροῦ r. 381 καθέξον (from καθέξω) A, Brunck: καθέξων L, vulg.

ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἔστιν, ὡς πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅπου θεοὶ³⁸³
πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.

- OI. ἥδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ώς ἐμοῦ θεοὺς 385
ἄραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναι ποτε;
ΙΣ. ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὡς πάτερ, μαντεύμασιν.
ΟI. ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνον;
ΙΣ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν. 390
ΟI. τίς δ' ἀν τοιοῦντος ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
ΙΣ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.
ΟI. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ;
ΙΣ. νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὁρθοῦσι, πρόσθε δ' ὥλλυσαν.
ΟI. γέροντα δ' ὁρθοῦν φλαῦρον δις νέος πέσῃ. 395
ΙΣ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἵσθι σοι τούτων χάριν
ἥξοντα βαιοῦ κονχὴν μυρίου χρόνου.
ΟI. ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμήνευέ μοι.
ΙΣ. ὡς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ μβαίνῃς ὅρων. 400
ΟI. η δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου;
ΙΣ. κείνοις δὲ τύμβος δυστυχῶν δὲ σὸς βαρύς.
ΟI. κάνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἀν γνώμη μάθοι.
ΙΣ. τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι, μηδὲ ἵν' ἀν σαντοῦ κρατοῖς. 405
ΟI. η καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;
ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐὰν τοῦμφυλον αἷμά σ', ὡς πάτερ.
ΟI. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε.
ΙΣ. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.
ΟI. ποίας φανείσης, ὡς τέκνον, συναλλαγῆς; 410
ΙΣ. τῆς σῆς ὑπ' ὄργῆς, σοῦς δταν στῶσιν τάφοις.

383 ὅποι Elmsley (in text), Hartung: ὅποι L, vulg.: ὅπη γ. 390 εὐ-
στόλας schol.: εὐνόλας MSS. 391 ὑπ' om. L, add. A and most MSS.
405 κρατῆς MSS.: corr. Brunck.

- ΟΙ. ἀ δὲ ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;
 ΙΣ. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἔστιας.
 ΟΙ. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
 ΙΣ. ὡς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον. 415
 ΟΙ. παιδῶν τις οὖν ἥκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
 ΙΣ. ἄμφω γέ ὁμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς.
 ΟΙ. καθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες πάρος
 τούμοῦ πόθου προῦθεντο τὴν τυραννίδα;
 ΙΣ. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ, φέρω δὲ ὅμως. 420
 ΟΙ. ἀλλ' οἱ θεοί σφιν μήτε τὴν πεπρωμένην
 ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δὲ ἐμοὶ τέλος
 αὐτοῦ γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
 ἃς νῦν ἔχονται κάπαναίρονται δόρυ·
 ως οὕτ' ἀν δὲ νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425
 μείνειεν, οὕτ' ἀν οὐξεληλυθὼς πάλιν
 ἔλθοι ποτὲ αὐθις· οὐ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
 οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
 οὐκ ἔσχον οὐδὲ ἡμιναν, ἀλλ' ἀνάστατος
 αὐτοῦ ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην φυγάς. 430
 εἴποις ἀν ώς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
 πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
 οὐ δῆτ', ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
 ὅπηνίκ' ἔζει θυμός, ἥδιστον δέ μοι
 τὸ κατθανέν τὸν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις, 435
 οὐδεὶς ἔρωτ' ἐσ τόνδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
 χρόνῳ δέ, δτ' ἥδη πᾶς ὁ μόχθος τὸν πέπων,
 κάμανθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
 τὸ τηνίκ' ἥδη τοῦτο μὲν πόλις βίᾳ 440
 ἥλαντε μέντος γῆς χρόνιον, οἱ δέ ἐπωφελεῖν,

421 τὴν πεπρωμένην τις τῶν πεπραγμένων L.

424 κάπαναίρονται

MSS.: corr. Hermann.

432 κατήνεσεν τις κατήνεσεν L.

436 ἔρωτος

τοῦδε MSS.: corr. P. N. Papageorgius.

οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρί, δυνάμενοι τὸ δρᾶν
οὐκ ἡθέλησαν, ἀλλ᾽ ἐπους σμικροῦ χάριν
φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἡλώμην ἀεί.
ἐκ τοῦνδε δ', οὕσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
δίδωσιν αὐτοῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου
καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν.
τῷ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαιτος εἰλέσθην θρόνους
καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός.
ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,
οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἥξει· τοῦτ' ἐγῳδα, τῆσδέ τε
μαντεῖ ἀκούων συννοῶν τε τάξ ἐμοῦ
παλαίφαθ' ἀμοὶ Φοῖβος ἥμυστέν ποτε.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ
μαστῆρα, κεῖ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὡς ξένοι, θέληθ' ὁμοῦ
προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
ἄλκην ποεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν
σωτῆρ' ἀρέσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.
450
ΧΟ. ἐπάξιος μέν, Οἰδίποους, κατοικτίσαι,
αὐτός τε παῖδες θ' αἴδε· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.
ΟΙ. ὡς φίλταθ', ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει.
ΧΟ. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἀς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστειψας πέδον.
ΟΙ. τρόποισι ποίοις; ὡς ξένοι, διδάσκετε.
ΧΟ. πρῶτον μὲν ἴρας ἔξ αειρύτου χοὰς
κρήνης ἐνεγκοῦ, δι' ὁσίων χειρῶν θιγών.
460
ΟΙ. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

451 οὐτε σφιν MSS.: corr. Hermann. 453 τά τ' ἔξ ἐμοῦ MSS.: corr. Heath. 457 θέλητέ μον L, vulg.: θέλητέ μοι τ: corr. Dindorf.
458 πρὸ σταῖσι ταῖς L: σὺν ταῖσι ταῖς A, vulg.: corr. Dindorf.

- ΧΟ. κρατῆρές είσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη,
ων κράτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
ΟΙ. θαλλοῖσιν, ἡ κρόκαισιν, ἡ ποίῳ τρόπῳ;
ΧΟ. οἰὸς σὺ νεαρᾶς νεοπόκρι μαλλῷ λαβών. 475
ΟΙ. εἰεν· τὸ δὲ ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαι με χρή;
ΧΟ. χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἔω.
ΟΙ. ἡ τοῦσδε κρωστοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε;
ΧΟ. τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δὲ ὄλον.
ΟΙ. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε. 480
ΧΟ. ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
ΟΙ. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;
ΧΟ. τρὶς ἐννέ αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεὶς ἐλαίας τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
ΟΙ. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι· μέγιστα γάρ. 485
ΧΟ. ὡς σφας καλοῦμεν Εὔμενίδας, ἐξ εὔμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἵτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεῖ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν·
ἐπειτ' ἀφέρπειν ἀστροφος. καὶ ταῦτά σοι 490
δράσαντι θαρσῶν ἀν παρασταίην ἐγώ.
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ω̄ ξέν', ἀμφὶ σοί.
ΟΙ. ω̄ παιδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;
ΑΝ. ἡκούσαμέν τε χῶ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.
ΟΙ. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν 495
τῷ μὴ δύνασθαι μήδ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
σφῶν δὲ ἀτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἷμαι κάντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν, ἦν εὔνους παρῆ.
ἄλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δέ με 500
μὴ λείπετ· οὐ γὰρ ἀν σθένοι τούμὸν δέμας
ἔρημον ἔρπειν οὐδὲ ὑφηγητοῦ δίχα.

475 σὺ add. Bellermann. 499 ἐκτίνουσαν MSS.: corr. Canter.

502 ὑφηγητοῦ δὲ ἀνευ L, vulg. (γ' ἀνευ T): corr. Hermann.

- ΙΣ. ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
χρῆσται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.
ΧΟ. τούκειθεν ἀλσους, ω̄ ξένη, τοῦδ'. ἦν δέ του 505
σπάνιν τιν' ἶσχης, ἔστ' ἔποικος, δις φράσει.
ΙΣ. χωροῦμ' ἀν ἐς τόδ· Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
οὐδὲ εὶ πονεῖ τις, δεῦ πόνου μνήμην ἔχειν. 509

στρ. α'. ΧΟ. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἥδη κακόν, ω̄
ξεῖν', ἐπεγείρειν.

2 ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι

ΟΙ. 3 τί τοῦτο;

ΧΟ. 4 τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
5 ἀλγηδόνος, ἢ ξυνέστας.

ΟΙ. 6 μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξης 515
7 τᾶς σᾶς ἢ πέπονθ' ἀναιδῆ.

ΧΟ. 8 τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
9 χρήζω, ξεῖν', ὁρθὸν ἄκουσμ' ἄκουσαι.

ΟΙ. 10 ὥμοι.

ΧΟ. 11 στέρξον, ἵκετεύω.

ΟΙ. 12 φεῦ φεῦ.

ΧΟ. 13 πείθου· καγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήζεις. 520

ἀντ. α'. ΟΙ. ἥνεγκ' οὖν κακότατ', ω̄ ξένοι, ἥνεγκ' ἀέκων μέν,
θεὸς ἶστω,
2 τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

ΧΟ. 3 ἀλλ' ἐς τί;

ΟΙ. 4 κακῷ μ' εὐνῷ πόλις οὐδὲν ἴδριν 525
5 γάμων ἐνέδησεν ἄτα.

ΧΟ. 6 ἡ ματρόθεν, ώς ἀκούω,

7 δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;

504 χρῆσται L¹, χρῆσται L^c, r.

MSS. (τὰς σᾶς L): corr. Reisig.

516 τᾶς σᾶς· πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ

522 ἥνεγκον κακότατ' MSS.: corr.

R. Whitelaw.—ἥνεγκον ἄκων MSS.: corr. Martin, Bergk.

ΟΙ. 8 ὥμοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
9 ὡς ξεῖν· αὐται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν

530

ΧΟ. 10 πῶς φήσ;

ΟΙ. 11 παῖδε, δύο δ' ἄτα

ΧΟ. 12 ὡς Ζεῦ.

ΟΙ. 13 ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὡδῆνος.

στρ. β'. ΧΟ. σαὶ τ' εἰσ' ἄρ' ἀπόγονοί τε καὶ

ΟΙ. 2 κοινάι γε πατρὸς ἀδελφεαί.

535

ΧΟ. 3 ἵω. ΟΙ. ἵω δῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφὰς κακῶν.

ΧΟ. 4 ἔπαθες ΟΙ. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.

ΧΟ. 5 ἔρεξας ΟΙ. οὐκ ἔρεξα. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἔδεξ-
άμην

6 δῶρον, δ' μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος

540

7 ἐπωφελήσας πόλεος ἔξελέσθαι.

ἀντ. β'. ΧΟ. δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον

ΟΙ. 2 τί τοῦτο; τί δ' ἔθέλεις μαθεῖν;

ΧΟ. 3 πατρός; ΟΙ. παπαῖ, δευτέραν ἔπαισας, ἐπὶ νόσῳ
νόσον.

ΧΟ. 4 ἔκανες ΟΙ. ἔκανον· ἔχει δέ μοι

545

ΧΟ. 5 τί τοῦτο; ΟΙ. πρὸς δίκας τι. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐγὼ
φράσω.

6 καὶ γὰρ ἄν, οὓς ἐφόνευστ', ἔμ' ἀπώλεσαν.

7 νόμῳ δὲ καθαρός, ἄιδρις ἐς τόδ' ἥλθον.

ΧΟ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος

Θησεὺς κατ' ὁμφῆν σὴν ἐφ' ἀστάλῃ πάρα.

550

530 μὲν add. Elmsley. 532 παιδεῖς MSS.: corr. Elmsley.

534 σαὶ τ' ἄρ' εἰσὶν L: σαὶ τ' ἄρ' εἰσ' A: corr. J. 541 ἐπωφελῆσα

MSS.: corr. J.—πόλεως MSS.: corr. Hermann. 547 καὶ γὰρ ἄλλους

ἐφόνευσα καὶ ἀπώλεσα (οὐ κάπωλεσα) MSS.: corr. Mekler. 550 ἀπε-

στάλῃ MSS.: corr. Dindorf.

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ
τὰς αἰματηρὰς δύματων διαφθορὰς
ἔγνωκά σ', ω̄ παῖ Λαΐου, ταῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδ' ἀκούων μᾶλλον ἔξεπίσταμαι.

σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα
δηλοῦτον ἡμῖν ὅνθ' ὃς εἰ, καὶ σ' οἰκτίσας
θέλω περέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπου, τίνα
πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε χῆ σὴ δύσμορος παραστάτις.

δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἀν πρᾶξιν τύχοις
λέξας ὅποιας ἔξαφισταίμην ἐγώ.

ὅς οἰδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
ώσπερ σύ, χώς εἰς πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
ἥθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῷ κάρα.

ώστε ξένοι γ' ἀν οὐδέν' ὅνθ', ώσπερ σὺ νῦν, 565
ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσφύζειν· ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὁν, χῶτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

OI. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παρῆκεν ώστε βραχέ̄ ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι. 570
σὺ γάρ μ' ὃς εἴμι, κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς
καὶ γῆς ὅποιας ἥλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
ώστ' ἐστί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν
εἰπεῖν ἂν χρῆζω, χῶ λόγος διοίχεται.

ΘΗ. τοῦτ' αὐτὸν οὐν δίδασχ', δῆπος ἀν ἐκμάθω. 575

OI. δώσων ἱκάνω τούμὸν ἄθλιον δέμας
σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὅψιν· τὰ δὲ
κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.

557 περέσθαι Reisig: τι ἔρεσθαι L (τι τ), σ' ἔρεσθαι T. 562 ὡς
οἰδά γ' MSS.: corr. Dindorf. 563 χῶς εἰς Dobree: χῶστις MSS.
574 διοίχεται τ: διέρχεται L, A.

- ΘΗ. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
 ΟΙ. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που. 580
 ΘΗ. ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;
 ΟΙ. ὅταν θάνω γὰρ καὶ σύ μου ταφεὺς γένη.
 ΘΗ. τὰ λοισθί αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δὲ ἐν μέσῳ
 ἢ λῆστιν ἵσχεις ἡ δὶ οὐδενὸς ποεῖ.
 ΟΙ. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται. 585
 ΘΗ. ἀλλ’ ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μὲν ἔξαιτει χάριν.
 ΟΙ. δρα γε μήν οὐ σμικρός, οὔχ, ἀγὼν ὅδε.
 ΘΗ. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων κάμον λέγεις;
 ΟΙ. κεῖνοι κομίζειν κεῖσθ, ἄναξ, χρήζουσθ με.
 ΘΗ. ἀλλ’ εἰ θέλοντά γ’, οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν. 590
 ΟΙ. ἀλλ’ οὐδέ, ὅτ’ αὐτὸς ἥθελον, παρίεσαν.
 ΘΗ. ὡς μῶρε, θυμὸς δὲ ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.
 ΟΙ. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει, ταῦν δὲ ἔα.
 ΘΗ. δίδασκε· ἀνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.
 ΟΙ. πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά. 595
 ΘΗ. ἡ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;
 ΟΙ. οὐ δῆτ’ ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ’ Ἑλλήνων θροεῖ.
 ΘΗ. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἡ κατ’ ἀνθρωπον νοσεῖς;
 ΟΙ. οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
 πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι 600
 πάλιν κατελθεῖν μήποθ’, ὡς πατροκτόνῳ.
 ΘΗ. πῶς δῆτά σ’ ἀν πεμψαίαθ’, ὡστ’ οἴκεῖν δίχα;
 ΟΙ. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἔξαναγκάσει στόμα.
 ΘΗ. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;
 ΟΙ. ὅτι σφ’ ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί. 605
 ΘΗ. καὶ πῶς γένοιτ’ ἀν τάμα κάκείνων πικρά;
 ΟΙ. ὡς φίλτατ’ Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,

588 κάμον Schneidewin: ἡ 'μοῦ MSS.

589 κεῖσθ ἀναγκάζουσθ με

L, A, vulg. (κεῖσθ ἀναγκάζουσθ με τ): corr. Kayser.

590 θέλοντά

γ’ τ: θέλοντ’ ἀν γ’ L, A, vulg.

τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.

φθίνει μὲν ἵσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος,

610

θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,

καὶ πνεῦμα ταύτὸν οὕποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν

φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.

τοῖς μὲν γὰρ ἥδη τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ

615

τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καῦθις φίλα.

καὶ ταῦτι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ

καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος

χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἵών,

ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα

δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου.

620

ἴν' οὐμὸς εὗδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς

ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,

εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χῶ Διὸς Φοῖβος σαφῆς.

ἄλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἥδυ τάκεινητ' ἔπη,

ἢα μ' ἐν οἰσιν ἥρξαμην, τὸ σὸν μόνον

625

πιστὸν φυλάσσων· κοῦποτ' Οἰδίπουν ἐρεῦς

ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων

τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

ΧΟ. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.

630

ΘΗ. τίς δῆτ' ἀν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι

τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος

κοινὴ παρ' ἡμῖν αἱέν εστιν εστία;

ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος

γῇ τῇδε κάμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.

635

ἀγὼ σεβισθεὶς οὕποτ' ἐκβαλὼ χάριν

τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπολιν κατοικιῶ.

εἰ δ' ἐνθάδ' ἥδυ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν

τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ στείχειν μέτα

617 τὰ T. Johnson (London ed. of 1722): τε ορ τὲ MSS.
Suidas (s. v. δορύξενος) : δτου MSS.

632 ὅτῳ

637 ἔμπαλιν MSS.: corr. Musgrave.

τόδ' ἡδύ, τούτων, Οἰδίπους, διδωμί σοι
κρίναντι χρήσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.

ΘΗ. τί δῆτα χρήζεις; η δόμους στείχειν ἐμούς;

ΟΙ. εἴ μοι θέμις γ' ἥν. ἀλλ' ὁ χῶρος ἐσθ' ὅδε,

ΘΗ. ἐν φ' τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.

ΟΙ. ἐν φ' κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗ. μέγ' ἀν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας.

ΟΙ. εἰ σοὶ γ' ἄπερ φῆς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

ΘΗ. θάρσει τὸ τοῦδε γ' ἀνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ.

ΟΙ. οὕτοι σ' ὑφ' ὄρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι.

ΘΗ. οὐκουν πέρα γ' ἀν οὐδὲν ἡ λόγῳ φέροις.

ΟΙ. πῶς οὖν ποήσεις; ΘΗ. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει;

ΟΙ. ἥξουσιν ἄνδρες ΘΗ. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙ. ὅρα με λείπων ΘΗ. μὴ δίδασχ' ἀ χρή με δρᾶν.

ΟΙ. ὄκνοῦντ' ἀνάγκη. ΘΗ. τούμὸν οὐκ ὄκνει κέαρ.

ΟΙ. οὐκ οἰσθ' ἀπειλὰς ΘΗ. οἰδ' ἐγώ σε μή τινα

ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.

πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη

θυμῷ κατηπείλησαν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν

αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τάπειλήματα.

κείνοις δ' ἵσως κεὶ δείν' ἐπερρώσθη λέγειν

τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἰδ' ἐγώ, φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον.

θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κάνευ τῆς ἐμῆς

γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προϋπεμψέ σε.

ὅμως δὲ κάμοῦ μὴ παρόντος οἰδ' ὅτι

τούμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

στρ. α'. ΧΟ. εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας

2 ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,

3 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'

4 ἀ λίγεια μινύρεται

5 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν
 6 χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
 7 τὸν οἰνωπὸν ἔχουσα κισσὸν
 8 καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
 9 φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
 10 ἀνήνεμόν τε πάντων
 11 χειμώνων· ἵν' ὁ βακχιώτας
 12 ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
 13 θεᾶς ἀμφιπολῶν τιθήναις.

675

680

ἀντ. α'. θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
 2 ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμαρ ἀεὶ¹
 3 νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
 4 ἄρχαῖον στεφάνωμ', ὅ τε
 5 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' ἄϋπνοι
 6 κρῆναι μινύθουσιν
 7 Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
 8 ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι
 9 ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
 10 ἀκηράτῳ σὺν δύμβρῳ
 11 στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
 12 χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἀ
 13 χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

685

690

στρ. β'. ἔστιν δ' οἶνον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, 694
 2 οὐδ' ἐν τῷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος πώποτε
 βλαστὸν
 3 φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτοποιόν,
 4 ἐγχέων φόβημα δαΐων,
 5 δ τῷδε θάλλει μέγιστα χώρα,
 6 γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.

700

674 τὸν οἶνωπ' ἀνέχουσα (made from οἰνωπὰν ἔχουσα) L, vulg.: οἰνώπαν ἔχουσα r: corr. Erfurdt. 680 θεᾶς MSS.: corr. Elmsley.
 698 ἀχείρωτον A: ἀχείρητον L.—αὐτόποιον MSS.: corr. J.

7 τὸ μέν τις οὐ νεαρὸς οὐδὲ γήρα
 8 συνναίων ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρῶν
 κύκλος
 9 λεύσσει νιν Μορίου Διὸς 705
 10 χά γλαυκῶπις Ἀθάνα.

ἀντ. β'. ἄλλον δ' αἰνον ᔹχω ματροπόλει τῷδε κράτιστον, 707
 2 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν, χθονὸς αὔχημα
 μέγιστον,
 3 εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον. 711
 4 ὡ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς
 5 τόδ' εἶσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδάν,
 6 ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν
 7 πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς. 715
 8 ἀ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἀλία χερσὶ παραπτομένα
 πλάτα
 9 θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων
 10 Νηρήδων ἀκόλουθος.

ΑΝ. ὡ πλεῖστ' ἐπαίνουις εὐλογούμενον πέδον, 720
 νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη.
 ΟΙ. τί δ' ἔστιν, ὡ παῖ, καινόν; ΑΝ. ἀσσον ἔρχεται
 Κρέων ὃδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.
 ΟΙ. ὡ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
 φαίνοιτ' ἀν ἥδη τέρμα τῆς σωτηρίας. 725
 ΧΟ. θάρσει, παρέσται· καὶ γὰρ εἰ γέρων ἐγώ,
 τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

702 οὗτε νεαρὸς οὗτε MSS.: corr. Porson. 703 συνναίων Blaydes:
 σημαίνων MSS. 704 ὁ γὰρ εἰς αἰὲν δρῶν L, vulg.: corr. Hermann.
 710 χθονὸς add. Porson. 721 σὸν...δὴ Nauck: σολ...δὴ L: σολ...
 δεῖ A, vulg. 726 ἐγώ L (with κυρῶ superscript by S): κυρῶ A, vulg.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
όρῳ τιν' ὑμᾶς ὁμμάτων εἰληφότας
φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου·

δὸν μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.

ἢκω γάρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς, ἐπεὶ
γέρων μέν εἴμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.

ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην
πείσων ἔπεισθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον,
οὐκ ἔξ ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ⁷³⁰
πάντων κελευσθείς, οὕνεχ' ἥκε μοι γένει
τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως.

ἀλλ', ὡς ταλαιπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ⁷⁴⁰

ἴκοῦ πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεώς
καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ,
ὅσωπερ, εἴ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν

κάκιστος, ἀλγῷ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,
όρῶν σε τὸν δύστηνον ὅντα μὲν ξένον,⁷⁴⁵

ἀεὶ δ' ἀλήτην κάπτῃ προσπόλου μιᾶς
βιοστερῆ χωροῦντα, τὴν ἐγὼ τάλας

οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος,

ἀεὶ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα
πτωχῷ διαιτῇ, τηλικοῦτος, οὐ γάμων

ἔμπειρος, ἀλλὰ τούπιόντος ἀρπάσαι.

ἄρ' ἄθλιον τούνειδος, ὡς τάλας ἐγώ,

ὤνειδισ' ἐς σὲ κάμε καὶ τὸ πᾶν γένος;

ἀλλ' οὐ γάρ ἔστι τάμφανη κρύπτειν. σύ νυν⁷⁵⁵

πρὸς θεῶν πατρώων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ

κρύψον, θελήσας ἀστυν καὶ δόμους μολεῖν

τοὺς σοὺς πατρῷους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἡ δὲ οἴκοι πλέον
δίκη σέβοιτ' ἄν, οὐσα σὴ πάλαι τροφός.

760

OI. ὡς πάντα τολμῶν κάπο παντὸς ἀν φέρων
λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
τί ταῦτα πειρᾶ κάμε δεύτερον θέλεις
ἔλειν ἐν οἷς μάλιστ' ἀν ἀλγοίην ἀλούς;
πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
οὐκ ἥθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν,
ἀλλ' ἦνίκ' ἥδη μεστὸς ἡ θυμούμενος,
καὶ τούν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
τότ' ἔξεώθεις κάξεβαλλες, οὐδέ σοι
τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον.
νῦν τ' αὐθις, ἦνίκ' εἰσορᾶς πόλιν τέ μοι
ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν,
πειρᾶ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
καίτοι τίς αὕτη τέρψις, ἄκοντας φιλεῖν;
ώσπερ τις εἰ σοὶ λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
μηδὲν διδοίη μηδὲ ἐπαρκέσαι θέλοι,
πλήρη δὲ ἔχοντι θυμὸν ὡν χρῆζοις, τότε
δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι.
ἀρ' ἀν ματαίου τῆσδ' ἀν ἥδονῆς τύχοις;
τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δὲ ἔργοισιν κακά.
φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὡς σε δηλώσω κακόν.
ἥκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' ἐς δόμους ἄγγης,
ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσγης, πόλις δέ σοι
κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῆ χθονός.
οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλά σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ
χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεί·

779 φέροι τι: φέρει (with οι above) L, A.

786 τῆσδ' Scaliger: τῷνδ' MSS.

- ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. 790
 ἀρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ;
 πολλῷ γ', ὅστις εἰπερ κάκ σαφεστέρων κλύω,
 Φοίβου τε καύτοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ.
 τὸ σὸν δ' ἀφίκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
 πολλὴν ἔχον στόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν 795
 κάκ' ἀν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
 ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἵθι·
 ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ· οὐ γάρ ἀν κακῶς
 οὐδ' ὥδ' ἔχοντες ζῷμεν, εἰ τερποίμεθα.
- KP. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' ἐς τὰ σά, 800
 ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον, ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
- OI. ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἥδιστον εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
 πείθειν οἷός τ' εἰ μήτε τούσδε τοὺς πέλας.
- KP. ωδύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ
 φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει; 805
- OI. γλώσση σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἰδ' ἐγὼ
 δίκαιον, δστις ἔξ ἅπαντος εῦ λέγει.
- KP. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια.
- OI. ώς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
- KP. οὐ δῆθ' ὅτῳ γε νοῦς ἵσος καὶ σοὶ πάρα. 810
- OI. ἄπελθ', ἐρῶ γάρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με
 φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναλειν ἐμέ.
- KP. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ· πρὸς δὲ τοὺς φίλους
 οἵ ἀνταμείβει ρήματ', ἦν σ' ἔλω ποτέ,—
- OI. τίς δ' ἀν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βίᾳ; 815
- KP. ἡ μὴν σὺ κάνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει.
- OI. ποίω σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἄπειλήσας ἔχεις;
- KP. παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
 ξυναρπάσας ἔπειμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

792 κάκ Doederlein: ἐκ L, vulg.: καὶ A. (s. v. χωρὶς). 808 τὸ καίρια Suidas 816 τοῦδε Musgrave: τῶνδε MSS.

- ΟΙ. οἴμοι. ΚΡ. τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώξειν τάδε. 820
 ΟΙ. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; ΚΡ. τήνδε τ' οὐ μακροῦ χρόνου.
- ΟΙ. ἵω ξένοι, τί δράσετ'; ή προδώσετε,
 κούκι ἔξελάτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;
- ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θάσσον· οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις οὕθ' ἢ πρόσθεν εἴργασαι. 825
 ΚΡ. ὑμῶν ἀν εἴη τήνδε καιρὸς ἔξαγειν ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.
- ΑΝ. οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ή βροτῶν; ΧΟ. τί δρᾶς, ξένε;
- ΚΡ. οὐχ ἄψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς. 830
 ΟΙ. ω γῆς ἄνακτες. ΧΟ. ω ξέν', οὐ δίκαια δρᾶς.
 ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς δίκαια; ΚΡ. τοὺς ἐμοὺς ἄγω.
- στρ.* ΟΙ. ἵω πόλις.
 ΧΟ. 2 τί δρᾶς, ω ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς βάσανον εἰ χερῶν. 835
 ΚΡ. 3 εἴργου. ΧΟ. σοῦ μὲν οὖ, τάδε γε μωμένου.
 ΚΡ. 4 πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ.
 ΟΙ. 5 οὐκ ἡγόρευον ταῦτ' ἐγώ; ΧΟ. μέθεις χεροῦν
 6 τὴν παῖδα θάσσον. ΚΡ. μὴ πίτασσ' ἢ μὴ κρατεῖς.
 ΧΟ. 7 χαλᾶν λέγω σοι. ΚΡ. σοὶ δ' ἐγώγ' ὁδοιπορεῦν.
 ΧΟ. 8 πρόβαθ' ωδε, βάτε βάτ', ἔντοποι. 841
 9 πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει.
 10 πρόβαθ' ωδέ μοι.

- ΑΝ. ἀφέλκομαι δύστηνος, ω ξένοι ξένοι.
 ΟΙ. ποῦ, τέκνον, εἰ μοι; ΑΝ. πρὸς βίαν πορεύομαι. 845
 ΟΙ. ὅρεξον, ω παῖ, χεῖρας. ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
 ΚΡ. οὐκ ἄξεθ' ύμεις; ΟΙ. ω τάλας ἐγώ, τάλας.
 ΚΡ. οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι

821 τήνδε γ' MSS. : corr. Bothe. 837 πημαίνεις MSS. : corr. Porson.

841 ωδε, βάτε] ωδ' ἐμβάτε MSS. : corr. Triclinius.

όδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις
 πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ 850
 ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὧν δῆμος,
 νίκα. χρόνῳ γάρ, οἰδ' ἐγώ, γνώσει τάδε,
 ὅθιούνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ
 δρᾶς οὔτε πρόσθεν εἰργάσω, βίᾳ φίλων
 ὄργῃ χάριν δούς, ἢ σ' ἀεὶ λυμαίνεται. 855

XO. ἐπίσχεις αὐτοῦ, ξεῖνε. KP. μὴ ψαύειν λέγω.

XO. οὗτοι σ' ἀφήσω, τῶνδέ γ' ἐστερημένος.

KP. καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα
 θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ οὐ τούτοιν μόναιν.

XO. ἀλλ' ἐσ τί τρέψει; KP. τόνδ' ἀπάξομαι λαβών. 860

XO. δεινὸν λέγοις ἄν. KP. τοῦτο νῦν πεπράξεται.

XO. ἦν μή γ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθη.

OI. ὡς φθέγμ' ἀναιδές, ἢ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;

KP. αὐδῶ σιωπᾶν. OI. μὴ γὰρ αἴδε δαιμονες
 θεῦν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι· 865

ὅς μ', ὡς κάκιστε, ψιλὸν δόμμ' ἀποσπάσας
 πρὸς δόμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ.
 τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν καὶ γένος τὸ σὸν θεῶν
 ὁ πάντα λεύσσων "Ηλιος δοίη βίον
 τοιοῦτον οἷον κάμε γηράναι ποτε.

870

KP. ὄράτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;

OI. ὄρωσι κάμε καὶ σέ, καὶ φρονοῦσ' ὅτι
 ἔργοις πεπονθώς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

KP. οὗτοι καθέξω θυμόν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ
 κεὶ μοῦνός εἰμι τόνδε καὶ χρόνῳ βραδύς.

875

ἀντ. OI. ἵω τάλας.

XO. 2 ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν.

KP. 3 δοκῶ. XO. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν.

861 λέγοις L, A: λέγεις τ. ἀν add. Hermann.

865 τῆς London ed. 1747: γῆς MSS. (from 862).

- KP. 4 τοῖς τοι δικαίοις χώ βραχὺς νικᾶ μέγαν. 880
 OL. 5 ἀκούεθ' οὐλα φθέγγεται; ΧΟ. τά γ' οὐ τελεῖ.
 6 Ζεύς μοι ξυνίστω. KP. Ζεύς γ' ἀν εἰδείη, σὺ δ' οὖ.
- ΧΟ. 7 ἀρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; KP. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα.
 ΧΟ. 8 ἵω πᾶς λεώς, ἵω γὰς πρόμοι,
 9 μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'. ἐπεὶ πέραν 885
 10 περῶσ' οἶδε δή.
- ΘΗ. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τούργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
 βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίφθεω
 τοῦδ' ἐπιστάτη Κολωνοῦ; λέξαθ', ώς εἰδῶ τὸ πᾶν,
 οὐ χάριν δεῦρ' ἥξα θᾶσσον ἡ καθ' ἡδονὴν ποδός. 890
 OL. ὁ φίλτατ', ἔγνων γάρ τὸ προσφώνημά σου,
 πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.
- ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.
 OL. Κρέων ὅδ', δν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
 ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα. 895
 ΘΗ. πῶς εἶπας; OL. οἴλα περ πέπονθ' ἀκήκοας.
 ΘΗ. οὔκουν τις ως τάχιστα προσπόλων μολὼν
 πρὸς τούσδε βωμοὺς πάντ' ἀναγκάσει λεων
 ἄνυππον ἴππότην τε θυμάτων ἀπο
 σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι 900
 μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὄδοι,
 ώς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγώ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ.
 ἶθ', ώς ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγώ,
 εἰ μὲν δὶ ὄργῆς ἥκουν ἡς ὅδ' ἄξιος,
 ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἀν ἐξ ἐμῆς χερός. 905

882 Ζεύς μοι ξυνίστω add. J.—Ζεύς ταῦτ' ἀν εἰδείη, σὺ δ' οὐ MSS.:
 corr. Hartung (who supplies ιστω μέγας Ζεύς before these words).
 886 περῶσι δή L, vulg.: περῶσι δῆτα Triclinius: corr. Elmsley.
 906 οὐ μεθῆκ' ἀν A: οὐδ' ἀφῆκ' ἀν L (but with οὐ μεθῆκ' ἀν in marg.,
 written prob. by the first hand).

νῦν δ' οὖσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
τούτοισι κούκ ἄλλοισιν ἀρμοσθήσεται.

οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἀν
κείνας ἐναργεῖς δεῦρο μοι στήσης ἄγων. 910

ἐπεὶ δέδρακας οὗτ' ἐμοῦ καταξίως

οὐθ' ὡν πέφυκας αὐτὸς οὕτε σῆς χθονός,
ὅστις δίκαι ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν

κάνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν, εἴτ' ἀφεὶς

τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι' ὥδ' ἐπεισπεσὼν 915
ἄγεις θ' ἢ χρήζεις καὶ παρίστασαι βίᾳ.

καὶ μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, καὶ μὲν τῷ μηδενί.

καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.

οὐ γάρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν, 920
οὐδὲ ἀν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο

συλῶντα τάμα καὶ τὰ τῶν θεῶν, βίᾳ
ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἰκτήρια.

οὔκουν ἔγωγ' ἀν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
οὐδὲ εἰ τὰ πάνταν εἶχον ἐνδικώτατα, 925

ἀνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς
οὐθ' εἶλκον οὕτ' ἀν ἥγον, ἀλλ' ἥπιστάμην
ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.

σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καὶ σ' ὁ πληθύων χρόνος 930
γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.

εἰπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παιδας ὡς τάχιστα δεῦρο' ἄγειν τινά,

εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις

εἶναι βίᾳ τε κούχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι

τῷ νῷ θ' ὁμοίως κάπο τῆς γλώσσης λέγω.

XO. ὄρᾶς ἵν' ἥκεις, ω̄ ξέν'; ω̄ς ἀφ' ὡν μὲν εὶ¹
φαίνει δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά.

- KP. ἐγὼ οὗτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν νέμων,
ὡς τέκνον Αἰγέως, οὗτ' ἄβουλον, ως σὺ φής, 940
τούργον τόδ' ἔξέπραξα, γιγνώσκων δ' ὅτι
οὐδεὶς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἀν ἐμπέσοι
ξῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ
ἥδη δ' ὁθούνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
κάναγνον οὐ δεξοίατ', οὐδὲ ὅτῳ γάμοι 945
ξυνόντες ηύρεθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
τοιοῦτον αὐτοῖς "Αρεος εὔβουλον πάγον
ἐγὼ ξυνήδη χθόνιον ὅνθ', δις οὐκ ἐᾶ
τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει.
φί πίστιν ἵσχων τήνδ' ἔχειρούμην ἄγραν. 950
καὶ ταῦτ' ἀν οὐκ ἐπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
αὐτῷ τὸ ἀράς ἡράτο καὶ τῶμῷ γένει.
ἀνθ' ὅν πεπονθὼς ηξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γηράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. 955
πρὸς ταῦτα πράξεις οἶον ἀν θέλης· ἐπεὶ
ἐρημία με, κεὶ δίκαιος ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
καὶ τηλικόσδ' ὥν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
- Ol. ὡς λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς, 960
πότερον ἐμοῦ γέροντος ἡ σαυτοῦ, τόδε;
ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ συμφορὰς
τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, δις ἐγὼ τάλας
ἥνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
τάχ' ἀν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι. 965
ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἀν ἔξεύροις ἐμὸὶ¹
ἀμαρτίας ὅνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὅτου
τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον.
ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ²
χρησμοῖσιν ἴκνεῖθ' ὥστε πρὸς παιδῶν θανεῖν, 970

945 κάναγνον A: κάνανδρον L, vulg.—δεξοίατ' MSS.: corr. Elmsley.

πῶς ἀν δικαίως τοῦτ' ὄνειδίζοις ἐμοί,
 δος οὕτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός,
 οὐ μητρὸς εἰχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ;
 εὶ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ως ἐγὼ 'φάνην,
 ἐς χεῖρας ἥλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον, 975
 μηδὲν ξυνιεὶς ὡν ἔδρων εἰς οὓς τ' ἔδρων,
 πῶς ἀν τό γ' ἀκον πρᾶγμ' ἀν εἰκότως φέγοις;
 μητρὸς δέ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνει γάμους
 οὔστης ὁμαίμου σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν
 οἶνος ἐρῶ τάχ'. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι, 980
 σοῦ γ' εἰς τόδ' ἔξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
 ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὥμοι μοι κακῶν,
 οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα, καὶ τεκοῦσά με
 αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἔξέφυσέ μοι.
 ἀλλ' ἐν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ 985
 κεύνην τε ταῦτα δυσστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
 ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
 γάμοισιν οὕθ' οὐδὲ αἰὲν ἐμφορεῖς σύ μοι
 φόνους πατρώους ἔξονειδίζων πικρῶς. 990
 ἐν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὡν σ' ἀνιστορῶ.
 εἴ τίς σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 κτείνοι παραστάς, πότερα πυνθάνοι' ἀν εἰ
 πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἀν εὐθέως;
 δοκῶ μέν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον 995
 τίνοι' ἀν, οὐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.
 τοιαῦτα μέντοι καύτὸς εἰσέβην κακά,
 θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
 ψυχὴν ἀν οἷμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
 σὺ δ', εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἄπαν καλὸν 1000
 λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,

977 πῶς γ' ἀν MSS.: corr. Elmsley. 989 ἐμφερεῖς L (with o written over e by an early hand): ἐμφέρεις A.

τοιαῦτ' ὁνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
καὶ σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν,
καὶ τὰς Ἀθήνας ὡς κατώκηνται καλῶς·
κἀθ' ὅδ' ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλαυθάνει, 1005
όθουνεκ' εἴ τις γῇ θεοὺς ἐπίσταται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τῷδ' ὑπερφέρει·
ἀφ' ἣς σὺ κλέψας τὸν ἵκέτην γέροντ' ἐμὲ
αὐτὸν τ' ἔχειροῦ τὰς κόρας τ' οἴχει λαβῶν. 1010
ἀνθ' ὅν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ¹⁰¹⁰
καλῶν ἵκνούμαι καὶ κατασκῆπτω λιταῖς
ἔλθειν ἀρωγοὺς ξυμμάχους θ', ἵν' ἐκμάθης
οἶων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.

ΧΟ. ὁ ξεῖνος, ὀναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δὲ ἀμυναθεῖν. 1015

ΘΗ. ἄλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἔξειργασμένοι
σπεύδουσιν, ήμεῖς δὲ οἱ παθόντες ἔσταμεν.

ΚΡ. τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποεῖν;

ΘΗ. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δὲ ἐμὲ
χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῦσδ' ἔχεις
τὰς παῖδας ήμῖν, αὐτὸς ἐκδείξης ἐμοὶ· 1020
εἰ δὲ ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν·
ἄλλοι γάρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μή ποτε
χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξωνται θεοῖς.
ἄλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δὲ ὡς ἔχων ἔχει
καὶ σ' εἰλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλῳ
τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σφέζεται.

κούκ ἄλλον ἔξεις εἰς τόδ· ὡς ἔξοιδά σε
οὐ ψιλὸν οὐδὲ ἄσκευον ἐς τοσῆνδ' ὕβριν
ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης ταῦν,

1007 τιμᾶς MSS. (the à made in L from ἄ): corr. Turnebus.—τῷδ' Kuhnhardt: τοῦδ' L, vulg.: τοῦθ' r. 1016 ἔξηρπασμένην L (-ην made from -οι): ἔξηρπασμένοι r: corr. F. W. Schmidt. 1019 δέ με MSS.: corr. Hermann. 1021 ἡμῶν MSS.: corr. Elmsley.

- ἀλλ' ἔσθ' δτῷ σὺ πιστὸς ὡν ἔδρας τάδε.
 ἀ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλειν
 ἐνὸς ποῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.
- νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τὰ νῦν τέ σου
 δοκεῖ λελέχθαι χῶτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;
- KP. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὡν ἐρεῖς ἐμοί·
 οἴκοι δὲ χήμεις εἰσόμεσθ' ἀ χρὴ ποεῖν.
- ΘΗ. χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμίν, Οἰδίπους,
 ἔκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
 ἦν μὴ θάνω γὰ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι
 πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.
- ΟΙ. ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν
 καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας.
- στρ. a'. ΧΟ. εἴην ὅθι δαῖων*
- 2 ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ
 3 τὸν χαλκοβόαν Ἀρη
 4 μείξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίας
 5 ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς,
 6 οὐ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη
 7 θνατοῖσιν, ὥν καὶ χρυσέα
 8 κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ βέβακε
 9 προσπόλων Εὔμολπιδᾶν·
 10 ἐνθ' οἵμαι τὸν ἐγρεμάχαν
 11 Θησέα καὶ τὰς διστόλους
 12 ἀδμῆτας ἀδελφὰς
 13 αὐτάρκει τάχ' ἐμμείξειν βοῶ
 14 τούσδ' ἀνὰ χώρους·
- ἀντ. a'. ἢ που τὸν ἐφέσπερον*
- 2 πέτρας νιφάδος πελῶσ'
- 3 Οἰάτιδος εἰς νομόν,

1050 σεμναὶ MSS.: corr. Valckenaer.

1051 εἰς νομόν Hartung: ἐκ νομοῦ MSS.

- 4 πώλοισιν ἡ ριμφαρμάτοις
 5 φεύγοντες ἀμίλλαις.
 6 ἀλώσεται· δεινὸς ὁ προσχώρων "Αρης,
 7 δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
 8 πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός,
 9 πᾶσα δ' ὄρμάται καθεῖσ'
 10 ἀμπυκτήρια στομίων
 11 ἄμβασις, οὐ τὰν ἵππιαν
 12 τιμῶσιν Ἀθάναν
 13 καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
 14 'Ρέας φίλον νιόν.

- στρ. β'. ἔρδουσ' ἡ μέλλουσιν; ὡς
 2 προμνᾶται τί μοι
 3 γνώμα τάχ' ἀντάσειν
 4 τὰν δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαί-
 μων πάθη.
 5 τελεῖ τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἀμαρ·
 6 μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
 7 εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς
 8 αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμ' ἄνωθ' ἀγώνων
 9 αἰωρήσασα τούμὸν ὅμμα.

- ἀντ. β'. ἵω θεῶν πάνταρχε, παντ-
 2 ὄπτα Ζεῦ, πόροις
 3 γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
 4 σθένει πινικείφ τὸν εὔαγρον τελειώσαι λόχον,

- 1068 καθεῖσ' Schneidewin: κατ' MSS. 1069 ἀμπυκτήρια φάλαρα
 πώλων MSS.: corr. Wecklein. (Bothe and Hermann had deleted φάλαρα.)
 1074 ἔρδουσιν MSS.: corr. Elmsley. 1076 ἀντάσειν Buecheler: ἀν-
 δώσειν MSS. 1077 τὰν δεινὰ τλασᾶν δεινὰ δ' εὑρουσᾶν MSS.: corr. Reisig
 (from schol. in L).—αὐθαίμων Bothe: αὐθομαίμων MSS. 1083 ἄνωθ'
 Hermann: αὐτῶν δ' MSS. 1084 αἰωρήσασα Dindorf (ἐωρήσασα Wun-
 der): θεωρήσασα MSS. 1085 f. ἵω Ζεῦ πάνταρχε θεῶν | παντόπτα
 πόροις MSS.: corr. J. 1088 ἐπινικεῖω σθένει L: ἐπινίκωι σθένει γ: corr. Hermann.

- 5 σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα. 1090
 6 καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω
 7 καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὄπαδὸν
 8 ὡκυπόδων ἐλάφων στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
 9 μολεῖν γὰρ τὰδε καὶ πολίταις. 1095
- ῳ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἔρεῖς
 ὡς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
 τάσδ' ἀσσον αὐθις ὥδε προσπολουμένας.
- OI. ποῦ ποῦ; τί φής; πῶς εἶπας; AN. ὦ πάτερ πάτερ,
 τίς ἀν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ίδεῖν 1100
 δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;
 OI. ὦ τέκνον, ή πάρεστον; AN. αὖδε γὰρ χέρες
 Θησέως ἔσωσαν φιλτάτων τὸ διαύγον.
 OI. προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρί, καὶ τὸ μηδαμὰ
 ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε. 1105
 AN. αἵτεις ἀ τεύξει· σὺν πόθῳ γὰρ ή χάρις.
 OI. ποῦ δῆτα, ποῦ στόν; AN. αἴδ' ὁμοῦ πελάζομεν.
 OI. ὦ φίλτατ' ἔρνη. AN. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.
 OI. ὦ σκῆπτρα φωτός. AN. δυσμόρου γε δύσμορα.
 OI. ἔχω τὰ φίλτατ', οὐδὲ ἔτ' ἀν πανάθλιος 1110
 θανὼν ἀν εἴην σφῶν παρεστώσαιν ἐμοί.
 ἔρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον
 ἐμφύντε τῷ φύσαντι, κάναπνεύσατον
 τοῦ πρόσθ' ἔρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου.
 καὶ μοι τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βράχιστ', ἐπεὶ
 ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἔξαρκεῖ λόγος. 1115
 AN. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
 οὐ κάστι τοῦργον· τούμὸν ὥδ' ἔσται βραχύ.

1112 ἀμφιδέξιον L, ἀμφὶ δεξιὸν r: corr. Mudge. 1113 ἐμφῦσα L
 (made by S from ἐμφύνσα: a later hand has restored the acute accent, but
 without deleting the circumflex): ἐμφῦσα vulg., ἐμφῦτε A: corr. Mudge.—
 κάναπνανσατον L, vulg.: κάναπνανσατον r: corr. J. 1118 καὶ σοὶ τε
 τοῦργον τούμὸν ἔσται βραχύ L: (so the other mss., except that L² has καὶ
 σοὶ γε: T and Farn., ἔσται δὴ βραχύ :) corr. Wex.

- ΟΙ. ὡς ξεῖνε, μὴ θαύμαζε, πρὸς τὸ λιπαρὲς
τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον. 1120
ἐπίσταμαι γάρ τήνδε τὴν ἐς τάσδε μοι
τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γάρ νιν ἔξεσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καὶ σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω,
αὐτῷ τε καὶ γῇ τῆδ· ἐπεὶ τό γ' εὔσεβες 1125
μόνοις παρ' ὑμῖν ηὔρον ἀνθρώπων ἐγὼ
καὶ τούπιεικὲς καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.
εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῦσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γάρ ἄχω διὰ σὲ κούκ ἄλλον βροτῶν. 1130
καὶ μοι χέρ', ὠναξ, δεξιὰν ὅρεξον, ὡς
Ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἀν ἄθλιος γεγὼς
θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς φέτις οὐκ ἔνι
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
οὐδὲ οὖν ἔάσω· τοῖς γάρ ἐμπείροις βροτῶν 1135
μόνοις οἶόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπά μου
μέλουν δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ήμέρας.
- ΘΗ. οὐτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,
τέκνουσι τερφθεὶς τοῦσδε, θαυμάσας ᔁχω, 1140
οὐτ' εἰ πρὸ τούμοῦ προῦλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρος γάρ ήμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ᔁχει.
οὐ γάρ λόγουσι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
δείκνυμι δ· ὃν γάρ ωμοσ' οὐκ ἐψευσάμην 1145
οὐδέν σε, πρέσβυ· τάσδε γάρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χῶπως μὲν ἄγων ἥρέθη, τί δεῖ μάτην

1130 χέρ' A: χαῖρ' L.

1141 οὐτ' Elmsley: οὐδὲ MSS.

δεῖ μάτην MSS.: οὐτος del. Heath.

1132 πῶς σ' Hermann: πῶς δ' MSS.

1148 χῶπως μὲν ἄγων οὗτος ἥρέθη, τί

κομπεῖν, ἃ γ' εἴσει καύτὸς ἐκ τούτοιν ξυνών;
λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ 1150
στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ
σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι·
πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρωπον χρεών.

OI. τί δ' ἔστι, τέκνου Αἰγέως; δίδασκέ με,
ώς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὥν σὺ πυνθάνει. 1155

ΘH. φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἐμπολιν
οὐκ ὅντα, συγγενῆ δέ, προσπεσόντα πως
βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' φ
θύων ἔκυρον ἡνίχ' ὀρμώμην ἐγώ.

OI. ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακήματι; 1160

ΘH. οὐκ οἶδα πλὴν ἐν· σοῦ γάρ, ώς λέγουσί μοι,
βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὅγκου πλέων.

OI. ποιόν τιν'; οὐ γὰρ ἥδ' ἔδρα σμικροῦ λόγου.

ΘH. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μόνον
αἰτεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ. 1165

OI. τίς δῆτ' ἀν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;

ΘH. ὅρα κατ' Ἀργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενῆς
ἔσθ', ὅστις ἀν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.

OI. ὡ φίλτατε, σχέσις οὐπερ εἰ. ΘH. τί δ' ἔστι σοι;

OI. μή μου δεηθῆς. ΘH. πράγματος ποίου; λέγε. 1170

OI. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ' ὃς ἐσθ' ὁ προστάτης.

ΘH. καὶ τίς ποτ' ἔστιν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμι τι;

OI. παῖς ούμος, ὡναξ, στυγνός, οὐ λόγων ἐγὼ
ἄλγιστ' ἀν ἀνδρῶν ἔξανασχοίμην κλύων.

ΘH. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἔστι, καὶ μὴ δρᾶν ἢ μὴ
χρῆζεις; τί σοι τοῦδ' ἔστι λυπηρὸν κλύειν; 1175

OI. ἔχθιστον, ὡναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν.

1164 μόνον Vauvilliers: μολόντ' MSS. 1165 τ' add. Vauvilliers.
1169 ὡ φίλτατ' ἵσχες L (ἐπίσχες A): corr. Heath. 1176 τοῦδ'
Elmsley: τοῦτ' MSS.

- ΘΗ. ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἔξαναγκάζει, σκόπει·
μή σοι πρόνοι' ἢ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. 1180
- ΑΝ. πάτερ, πιθοῦ μοι, κεὶ νέα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν τῷ θεῷ θ' ἢ βούλεται,
καὶ νῷν ὑπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίᾳν παρασπάσει 1185
γνώμης, ἢ μή σοι συμφέρουτα λέξεται.
λόγων δὲ ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι κακῶς
ηὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατ', ὡς πάτερ, 1190
θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς.
ἀλλ' ἔασον· εἰσὶ χάτέροις γοναὶ κακαὶ
καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπωδαῖς ἔξεπάδονται φύσιν.
σὺ δὲ εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει 1195
πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ' ἅπαθες.
κὰν κεῖνα λεύσσης, οἴδ' ἐγώ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν ως κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιαὶ τάνθυμήματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὄμμάτων τητώμενος. 1200
- ἀλλ' ἡμὶν εἰκε· λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρῆζουσιν, οὐδὲ αὐτὸν μὲν εὐ
πάσχειν, παθόντα δὲ οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.
- ΟΙ. τέκνουν, βαρεῖαν ἡδονὴν νικάτε με
λέγοντες· ἔστω δὲ οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον. 1205
μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὡδὲ ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτε.

1187 κακῶς Hermann: καλῶς MSS. 1190 δυσσεβεστάτων MSS.:
corr. Dawes. 1191 θέμιν conj. Dawes. 1192 ἀλλ' αὐτὸν οτ
ἀλλ' αὐτὸν MSS.: corr. London ed. of 1722. 1199 οὐχὶ (sic) βλαι
L, οὐ βλαι x, vulg.: corr. Musgrave.

- ΘΗ. ἄπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρήζω κλύειν,
ῳ πρέσβυτον κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δὲ ὡν
σῶς ἴσθ', ἐάν περ κάμε τις σφέζῃ θεῶν. 1210
- στρ. ΧΟ. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρήζει τοῦ μετρίου
παρεὶς
2 ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος
ἔσται.
3 ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἀμέραι κατέθεντο δὴ
4 λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἀν ἵδοις ὅπου,
5 ὅταν τις ἐσ πλέον πέσῃ
6 τοῦ δέοντος· ὁ δὲ ἐπίκουρος ἴσοτέλεστος, 1220
7 Ἄιδος ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος
8 ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε,
9 θάνατος ἐσ τελευτάν.
- ἀντ. μὴ φῦναι τὸν ἄπαντα νικᾶ λόγον· τὸ δὲ, ἐπεὶ φανῆ,
2 βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει πολὺ δεύτερον ὡς
τάχιστα. 1228
- 3 ως εὗτ' ἀν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας φέρον,
4 τίς πλαγὰ πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἔνι;
5 φθόνος, στάσεις, ἔρις, μάχαι
6 καὶ φόνοι· τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε 1235
7 πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον
8 γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
9 κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
- ἐπ. ἐν φ τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος
πάντοθεν βόρειος ὡς τις 1240

1209 σὺ δὲ MSS. (in L δέ σε superscr. by S) : corr. Dindorf. 1210 σῶν
MSS.: corr. Scaliger. 1212 παρεὶς] πέρα conj. Schneidewin. 1220 τοῦ
θέλοντος MSS.: corr. Reiske.—ὁ δὲ ἐπίκουρος Hermann: οὐδὲ ἐπι κοῦρος L: οὐδὲ ἐπι κόρος A. 1226 κεῖθεν δθεν] κεῖσ' δπθεν conj. Blaydes.
1231 πλαγὰ Herwerden: πλάγχθη MSS. 1233 f. φόνοι...καὶ φθόνος
MSS.: corr. Faehse.

ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται,
ώς καὶ τόνδε κατ' ἄκρας
δειναὶ κυματοαγεῖς
ἀται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι,
αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμάν,
ai δ' ἀνατέλλοντος,
ai δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῶν,
ai δ' ἐννυχιᾶν ἀπὸ Ριπάν.

1245

- AN. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος,
ἀνδρῶν γε μοῦνος, ὁ πάτερ, δι' ὅμματος 1250
ἀστακτὶ λείβων δάκρυνον ὥδ' ὁδοιπορεῖ.
OI. τίς οὐτος; AN. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν
γνώμῃ, πάρεστι δεῦρο Πολυυείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἵμοι, τί δράσω; πότερα τάμαυτοῦ κακὰ
πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὄρῶν 1255
πατρὸς γέροντος; διν ξένης ἐπὶ χθονὸς
σὺν σφῷν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον
ἐσθῆτι σὺν τοιάδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς
γέρων γέροντι συγκατώκηκεν πίνος
πλευρὰν μαραίνων, κρατὶ δ' ὅμματοστερεῖ 1260
κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ἄστεται·
ἀδελφὰ δ', ώς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια.
ἀγὼ πανώλης ὅψ' ἄγαν ἐκμαυθάνω·
καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς 1265
ταῖς σαισιν ἥκειν· τάμα μὴ ἔξ ἄλλων πύθῃ.
ἄλλ' ἔστι γάρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ,

1248 ai δὲ νυχίαν L (νυχιᾶν r): corr. Lachmann from schol.

1250 πίνος Scaliger: πόνος MSS. 1266 τάμα Reiske: τάλλα MSS.

παρασταθήτω· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
ἄκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.
τί σιγᾶς;

1270

φώνησον, ὡς πάτερ, τι· μή μ' ἀποστραφῆς.
οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν, ἀλλ' ἀτιμάσας
πέμψεις ἄναυδος, οὐδ' ἀ μηνίεις φράσας;
ὡς σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
τὸ δυσπρόσοιστον κάπροσήγορον στόμα,
ώς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
οὗτοις ἀφῆ με, μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.

1275

AN. λέγ', ὡς ταλαιπωρ', αὐτὸς ὁν χρείᾳ πάρει.
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἡ τέρψαντά τι
ἡ δυσχεράναντ' ἡ κατοικτίσαντά πως
παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

1280

PO. ἀλλ' ἔξερω· καλῶς γὰρ ἔξηγεῖ σύ μοι·
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
ἀρωγόν, ἔνθεν μ' ὡδ' ἀνέστησεν μολεῦν
ό τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
λέξαι τ' ἀκοῦσαι τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἔξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὡς ξένοι, βουλήσομαι
καὶ τοῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοὶ.
ἄ δ' ἡλθον ἥδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρῷας ἔξελήλαμαι φυγάς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὕνεκ ἐνθακεῦν θρόνοις
γονῆ πεφυκὼς ἥξιον γεραιτέρᾳ.

1285

ἀνθ' ὁν μ' Ἐτεοκλῆς, ὁν φύσει νεώτερος,
γῆς ἔξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών,
πόλιν δὲ πείσας. ὁν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ἐρινύν αἰτίαν εἶναι λέγω.
ἔπειτα κάπο μάντεων ταύτη κλύω.

1290

1295

1300

έπει γάρ ήλθον "Αργος ἐς τὸ Δωρικόν,
λαβὼν "Αδραστον πενθερόν, ξυνωμότας
ἔστησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας
πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δορί,
ὅπως τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον
ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἡ θάνοιμι πανδίκως,
ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
εἰεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρώ;

σοὶ προστροπαίους, ὡς πάτερ, λιτὰς ἔχων
αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
οἱ νῦν σὺν ἑπτὰ τάξεσιν σὺν ἑπτά τε
λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν·
οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δόρει κρατύνων, πρώτα δὲ οἰωνῶν ὄδοις·
ὁ δεύτερος δὲ Αἴτωλὸς Οἰνέως τόκος

Τυδεύς· τρίτος δὲ Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγών·
τέταρτον Ἰππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δὲ εὔχεται κατασκαφῇ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν πυρί·

ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὅρνυται,
ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
μητρὸς λοχευθείς, πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
ἐγὼ δὲ σός, κεί μη σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
πότμου φυτευθείς, σός γέ τοι καλούμενος,
ἄγω τὸν Ἀργους ἀφοβον ἐς Θήβας στρατόν.
οἵ σ' ἀντὶ παιδῶν τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ἰκετεύομεν ξύμπαντες ἔξαιτούμενοι
μῆνιν βαρεῖαν είκαθεν ὄρμωμένῳ
τῷδ' ἀνδρὶ τούμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
ὅς μ' ἔξέωσε κάπεσύλησεν πάτρας.

εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
οἷς ἀν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.

πρός νύν σε κρηνῶν καὶ θεῶν ὁμογνίων
αὐτῷ πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν, ἐπεὶ
πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ·

1335

ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
κάγω, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἔξειληχότες.

ὅ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ω̄ τάλας ἐγώ,
κοινῆ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται·

ὄν, εἰ σὺ τὴμῇ ξυμπαραστήσει φρενί,

1340

βραχεῖ σὺν ὅγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.

ώστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοὶς στήσω σ' ἄγων,
στήσω δ' ἐμαυτόν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.

καὶ ταῦτα σοῦ μὲν ξυνθέλοντος ἔστι μοι
κομπεῖν, ἀνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω.

1345

XO. τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὕνεκ', Οἰδίπους,
εἰπὼν ὅποια ξύμφορ' ἔκπεμψαι πάλιν.

OI. ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες τῆσδε δημοῦχοι χθονός,
μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεύς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,
οὐ τὰν ποτ' ὄμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο·

1350

νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἰσι κάκούσας γ' ἐμοῦ

τοιαῦθ' ἀ τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον·

οἵ γ', ω̄ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
ἀ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,

1355

τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπῆλασας

κάθηκας ἀπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
ἄς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ

ταῦτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.

οὐ κλαυστὰ δ' ἔστιν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα

1360

τάδ', ἔωσπερ ἀν ζῶ, σοῦ φονέως μεμνημένος.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον,

1337 ἔξειληχότες τ, Brunck: ἔξειληφότες L, vulg. 1340 ξυμπαραστήσεις L, vulg. (-στήσῃ τ): corr. Reiske. 1348 δημοῦχοι L¹ (-ος L⁵): δημοῦχος the other MSS. 1361 έωσπερ Reiske: ὕσπερ MSS.

σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς 1365
τὰς παιᾶς, ἢ τὰν οὐκ ἀν ἢ, τὸ σὸν μέρος·
νῦν δ' αἴδε μ' ἐκσώζουσιν, αἴδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
αἴδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν·
ἡμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου κούκ ἐμοῦ πεφύκατον.
τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾶ μὲν οὐ τί πω 1370
ὡς αὐτίκ', εἴπερ οὖδε κινοῦνται λόχοι
πρὸς ἄστυ Θήβης. οὐ γάρ ἔσθ' ὅπως πόλιν
κείνην ἐρείψεις, ἀλλὰ πρόσθεν αἷματι
πεσεῖ μιανθεὶς χώ σύναιμος ἐξ ἵσου.
τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ 1375
νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ,
ἵν' ἀξιώτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
καὶ μὴ 'ξατιμάζητον, εὶ τυφλοῦ πατρὸς
τοιώδ' ἔφυτον. αἴδε γάρ τάδ' οὐκ ἔδρων.
τοιγάρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους 1380
κρατοῦσιν, εἴπερ ἔστιν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κάπατωρ ἐμοῦ,
κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
ἄς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου 1385
δόρει κρατῆσαι μήτε νοστῆσαι ποτε
τὸ κοῖλον "Αργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ¹
θανεῖν κτανεῖν θ' ψύ' οὐπερ ἐξελήλασαι.
τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου
στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος, ὡς σ' ἀποικίσῃ, 1390
καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' "Αρη
τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε, κάξαγγελλ' ἴὼν

1373 ἐρείψεις Turnebus: ἐρεῖ τις (οր τις) MSS.

1386 δορὶ MSS.: corr. Reisig. 1389 τὸ Hermann: τοῦ MSS.

καὶ πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σαυτοῦ θ' ἄμα
πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὕνεκ' Οἰδίπους
τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.

1395

ΧΟ. Πολύνεικες, οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
ξυνήδομαί σου, νῦν τ' ἦθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟ. οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
οἴμοι δ' ἐταίρων· οἶνον ἀρ' ὁδοῦ τέλος

1400

"Αργους ἀφωρμήθημεν, ὥ τάλας ἔγώ·

τοιοῦτον οἶνον οὐδὲ φωνῆσαι τινι

ἔξεσθ' ἐταίρων, οὐδὲ ἀποστρέψαι πάλιν,
ἀλλ' ὅντ' ἄναυδον τῇδε συγκῦρσαι τύχῃ.

1405

ὥ τοῦδ' ὄμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε ταῦτ' ἀρωμένου,
μὴ τοί με πρὸς θεῶν σφῶ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ
πατρὸς τελῶνται καὶ τις ὑμὶν ἐς δόμους
νόστος γένηται, μὴ μ' ἀτιμάσητέ γε,
ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κάν κτερίσμασιν.

1410

καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος, δὸν κομίζετον
τοῦδ' ἀνδρὸς οὓς πονεῦτον, οὐκ ἐλάσσονα
ἢτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

ΑΝ. Πολύνεικες, ἵκετεύω σε πεισθῆναι τί μοι.

ΠΟ. ὥ φιλτάτη, τὸ ποῦον, Ἀντιγόνη; λέγε.

1415

ΑΝ. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἀργος ὡς τάχιστά γε,
καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟ. ἀλλ' οὐχ οἴόν τε. πῶς γὰρ αὐθις ἀν πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταῦτὸν εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝ. τί δ' αὐθις, ὥ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;

1420

ΠΟ. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ

1398 σον Wecklein: σοι MSS. 1402 τινι Tyrwhitt: τινα MSS.
1406 ταῦτ' Sehrwald: τοῦδ' MSS. 1407 σφῶ γ', ἐὰν Elmsley: σφῶν
γ' ἀν L, vulg. 1417 σέ γ' αὐτὸν MSS.: corr. Brunck. 1418 αὐθις
ἀν Vauvilliers: αὐθις αῦ MSS.

οὗτω γελάσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

- ΑΝ. ὁρᾶς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὄρθὸν ἐκφέρει
μαντεύμαθ', δις σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;
ΠΟ. χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα. 1426
- ΑΝ. οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἔπεσθαι τάνδρός, οἵ τε ἐθέσπισεν;
ΠΟ. οὐδὲ ἀγγελοῦμεν φλαῦρός· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεα λέγειν. 1430
- ΑΝ. οὕτως ἄρ', ὡς παῖ, ταῦτα σοι δεδογμένα;
ΠΟ. καὶ μὴ μ' ἐπίσχης γάρ· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς
ἔσται μέλουσα, δύσποτμός τε καὶ κακὴ
πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδε Ἐρινύων.
σφῶν δ' εὔοδοίη Ζεύς, τάδ' εἰ θανόντι μοι 1435
τελεῖτ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γάρ αὐθις ἔξετον.
μέθεσθε δ' ἥδη, χαίρετόν τοι· οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὐθις. AN. ὡς τάλαιν' ἔγώ.
ΠΟ. μὴ τοί μ' ὁδύρου. AN. καὶ τίς ἀν σ' ὄρμῷμενον
εἰς προῦπτον "Αἰδην οὐ καταστένοι, κάσι"; 1440
ΠΟ. εἰ χρή, θανοῦμαι. AN. μὴ σύ γάρ, ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.
ΠΟ. μὴ πεῖθ' ἀ μὴ δεῖ. AN. δυστάλαινά τάρ' ἔγώ,
εἴ του στερηθῶ. ΠΟ. ταῦτα δέ ἐν τῷ δαίμονι
καὶ τῆδε φῦναι χάτέρᾳ. σφῶν δ' οὖν ἔγὼ
θεοῖς ἀρῶμαι μὴ ποτέ ἀντῆσαι κακῶν. 1445
ἀνάξιαι γὰρ πᾶσιν ἔστε δυστυχεῖν.

- κομμός. ΧΟ. νέα τάδε νεόθεν ἥλθέ μοι
στρ. α'. 2 κακὰ βαρύποτμα παρ' ἀλαοῦ ξένου,
3 εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει. 1450
4 ματᾶν γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι.

1435 f. σφῶ Hermann: σφῶν MSS.—τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι | θανόντ' MSS.: corr. Lobeck. 1448 βαρύποτμα κακὰ MSS.: corr. J. H. H. Schmidt.

1450 κιγχάνη L (made from τυγχάνη, prob. by S): κιγχάνη οτ κιγχάνει τ: corr. Hermann. 1451 ματᾶν Hermann: μάτην MSS.

5 ὁρᾶ ὁρᾶ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος, στρέφων μὲν ἔτερα,
 6 τὰ δὲ παρ' ἡμαρ αὐθις αὔξων ἄνω. 1455
 7 ἕκτυπεν αἰθήρ, ὁ Ζεῦ.

OI. ὁ τέκνα τέκνα, πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος,
 τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;

AN. πάτερ, τί δ' ἐστὶ τάξιμον ἐφ' ὁ καλεῖς;

OI. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἀξεται 1460
 βροντὴ πρὸς "Αἰδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

ἀντ. α'. XO. μέγας, ἵδε, μάλ' ὅδ' ἐρείπεται

2 κτύπος ἄφατος διόβολος· ἐς δ' ἄκραν

3 δεῦμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. 1465

4 ἔπτηξα θυμόν· οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν.

5 τί μὰν ἀφήσει τέλος; δέδοικα δ· οὐ γὰρ ἄλιον

6 ἀφορμῷ ποτ' οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς. 1470

7 ὁ μέγας αἰθήρ, ὁ Ζεῦ.

OI. ὁ παιδες, ἥκει τῷδε ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
 βίου τελευτὴ, κούκέτ' ἐστ' ἀποστροφή.

AN. πῶς οἰσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;

OI. καλῶς κάτοιδ· ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν 1475
 ἄνακτα χώρας τῆσδε τις πορευσάτω.

στρ. β'. XO. ἔα, ἵδον μάλ' αὐθις ἀμφίσταται

2 διαπρύσιος ὅτοβος.

3 Ἰλαος, ὁ δαίμων, Ἰλαος, εἴ τι γὰρ 1480

4 ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.

5 ἐναισίου δὲ σοῦ τύχοιμι, μηδὲ ἄλαστον ἄνδρ' ἵδων

1454 στρέφων Hartung: ἐπεὶ MSS. from schol.: τάδε πήματ' MSS.

1455 τὰ δὲ παρ' ἡμαρ Canter f. ἵδε μάλα μέγας ἐρείπεται | κτύπος

ἄφατος ὅδε | διόβολος MSS.: corr. J. 1469 δέδοικα δ' Nauck: δέδεια τόδ' L (δέδεια τόδ' r, vulg.): δέδεια δ' Triclinius.

1477 ἔα] ἔα MSS.: corr. Bothe, Seidler. 1482 σοῦ τύχοιμι Cobet: συντύχοιμι MSS.

6 ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως·

7 Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῷ.

1485

OI. ἀρ' ἐγγὺς ἀνήρ; ἀρ' ἔτ' ἐμψύχου, τέκνα,
κιχήσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;

AN. τί δὲ ἀν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;

OI. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναι σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.

1490

ἀντ. β'. ΧΟ. ἵώ ἵώ, παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκρα
2 περὶ γύαλ' ἐναλίψ

3 Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις

4 βούθυτον ἔστιαν ἀγίζων, ίκοῦ.

1495

5 ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
6 δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών.

7 σπεῦσον, ἄισσ', ὠναξ.

ΘΗ. τίς αὐτὸν κοινὸς ἡχεῖται κτύπος,
σαφῆς μὲν ἀστῶν, ἐμφανῆς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνός, η̄ τις ὅμβρια
χάλαξ ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

1500

OI. ἄναξ, ποθοῦντι προύφανης, καὶ σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδε ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

1505

ΘΗ. τί δέ ἔστιν, ὡς παῖ Λαιῶν, νέορτον αὐτόν;

OI. ῥόπη βίου μοι· καὶ σ' ἄπερ ξυνήνεσα
θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;

1510

OI. αὐτὸὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι,
ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

1491 ff. ἵώ ἵώ Hermann: ἵώ MSS.—ἄκρα | περὶ γύαλ' J.: ἀκραν | ἐπιγύ-
αλον (ορ ἐπὶ γύαλον) MSS. 1494 ποσειδωνίῳ Vat.: ποσειδωνίῳ L,
vulg.: ποσειδαονίῳ R. 1495 ἀγίζων A (and superscr. by S in L):

ἀγιάζων L. 1499 σπεῦσον add. Triclinius. 1501 δοτῶν Reiske:

αὐτῶν MSS. 1506 θῆκε τῆσδε MSS.: corr. Heath.

ΘΗ. πῶς εἰπας, ὡς γεραιέ, δηλοῦσθαι τάδε;

ΟΙ. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ πολλά τε στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.

1515

ΘΗ. πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὄρῳ κού ψευδόφημα· χῶ τι χρὴ ποεῖν λέγε.

ΟΙ. ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοι γήρως ἀλυπτα τῇδε κείσεται πόλει.

χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἔξηγήσομαι,

1520

ἀθικτος ἡγητῆρος, οὖ με χρὴ θαυμεῖν.

τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί, μήθ' οὖ κέκενθε μήτ' ἐν οἷς κείται τόποις.

ώς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε

δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῆ.

1525

ἄλλ' ἔξαγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ,

αὐτὸς μαθήσει, κείσ' ὅταν μόλης μόνος·

ώς οὗτ' ἀν ἀστῶν τῶνδ' ἀν ἔξείποιμί τῷ

οὕτ' ἀν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως.

ἄλλ' αὐτὸς ἀεὶ σῳζε, χῶταν εἰς τέλος

1530

τοῦ ζῆν ἀφικνῆ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ

σήμαιν', ὁ δ' ἀεὶ τῷπιόντι δεικνύτω.

χούτως ἀδήνον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν

σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,

καῦν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.

1535

θεοὶ γὰρ εὖ μὲν ὄψε δὲ εἰσορῶσ', ὅταν

τὰ θεῖν ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῆ.

ὅ μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.

τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.

χῶρον δ', ἐπεύγει γάρ με τούκ θεοῦ παρόν,

1540

στείχωμεν ἥδη, μηδὲ ἔτ' ἐντρεπώμεθα.

ὦ παῖδες, ὡδ' ἐπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν

σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὦσπερ σφὼ πατρὶ.

1515 στρέψαντα MSS.: corr. Pierson.

1541 μηδὲ ἔτ' Reisig: μὴ δέ γ' L, vulg.

χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἔᾶτέ με
αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἔξευρεῖν, ἵνα
μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
τῇδ', ὡδε, τῇδε βάτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει
Ἐρμῆς ὁ πομπὸς ἢ τε νερτέρα θεός.

ῳ φῶς ἀφεγγέσ, πρόσθε πού ποτ' ἥσθ' ἐμόν,
νῦν δ' ἔσχατόν σου τούμὸν ἅπτεται δέμας. 1550
ἡδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ' Ἀιδην· ἀλλά, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε χώρα θ' ἥδε πρόσπολοί τε σοὶ
εὐδαίμονες γένοισθε, καὶ π' εὐπραξίᾳ
μέμνησθε μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί. 1555

στρ. ΧΟ. 1 εἰ θέμις ἔστι μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν

2 καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,

3 ἐννυχίων ἄναξ,

4 Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ, λίστομαι 1560

5 ἀπονα μηδ' ἐπὶ βαρυαχεῖ

6 ξένον ἔξανύσαι

7 μόρφ τὰν παγκευθῆ κάτω

8 νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον.

9 πολλῶν γὰρ ἀν καὶ μάταν 1565

10 πημάτων ἰκνουμένων

11 πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὔξοι.

ἀντ. ὡς χθόνιαι θεαί, σῶμά τ' ἀνικάτου 1568

2 θηρός, ὃν ἐν πύλαισι

3 ταῖσι πολυξένοις 1570

4 εὐνᾶσθαι κυνυζεῖσθαι τ' ἐξ ἄντρων

5 ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀιδα

1561 ἀπονα μηδ' Wecklein: μήτ' ἐπιπόνω L: μήτ' (ορ μήποτ') ἐπίπονα τ.

1562 ἔξανύσαι Vauvilliers: ἔκτανύσαι MSS. 1564 νεκρῶν Triclinius:

νεκρῶν MSS. 1565 f. πολλῶν γὰρ αὐτέρματ' ἀν | πημάτων ικνουμένων

conj. J. 1567 σφε Reiske: σε MSS. 1570 ταῖσι Bergk: φασι

MSS. 1572 ἀδάμαστον L, vulg.: corr. Brunck.

6 λόγος αἰὲν ἔχει·
 7 τόν, ὡς Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
 8 κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι
 9 ὄρμωμένῳ νερτέρας 1575
 10 τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας·
 11 σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀνδρες πολῖται, ξυντομώτατον μὲν ἀν
 τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα· 1580

ἀ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὕθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
 φράσαι πάρεστιν οὔτε τάργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.

ΧΟ. ὄλωλε γὰρ δύστηνος; ΑΓ. ὡς λελοιπότα
 κείνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἔξεπίστασο.

ΧΟ. πῶς; ἄρα θείᾳ κάπονῳ τάλας τύχῃ; 1585

ΑΓ. τοῦτ' ἔστιν ἥδη κάποθαυμάσαι πρέπον.

ώς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἴρπε, καὶ σύ που παρὼν
 ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἔξηγούμενος·

ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν 1590

χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,

ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾶ,

κοίλου πέλας κρατήρος, οὐ τὰ Θησέως

Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα·

ἀφ' οὖ μέσος στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου 1595

κοίλης τ' ἀχέρδου κάπο λαίνου τάφου

καθέέζετ· εἴτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.

1573 ἔχει Triclinius: ἀνέχει L, vulg. 1574 τόν Hermann: ὅν MSS.

1578 αἰὲν δύπνον L¹, vulg.: αἰέν ψπνον L^s. 1579 ξυντομωτάτως MSS.: corr. Elmsley. 1584 ἀεὶ L: αἰεὶ A, vulg. 1586 τοῦτ' τ: ταῦτ' L, vulg.

1588 ὑφηγητῆρος τ: ὑφ' ἡγητῆρος L. 1595 ἐφ' οὐ μέσον MSS. (μέσον Vat.): corr. Brunck, Musgrave. 1597 ἔλυσε τ:

ξδυσε L, vulg.

κάπειτ' ἀνέσας παῖδας ἡνώγει ρυτῶν
ὑδάτων ἐνεγκεῦν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν·
τὸ δὲ εὐχλόβον Δῆμητρος εἰς προσόψιον 1600
πάγον μολοῦσαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ¹⁶⁰⁵
ταχεῖν πόρευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσθῆτί τ' ἔξήσκησαν ἥ νομίζεται.
ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν,
κούκην ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν ὅν ἐφίετο,
κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι 1610
ρίγησαν ως ἥκουσαν· ἐσ δὲ γούνατα
πατρὸς πεσοῦσαι κλαῖον, οὐδὲ ἀνίεσαν
στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
ὁ δὲ ως ἀκούει φθόγγον ἔξαιφνης πικρόν,
πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἰπεν· ὡς τέκνα,
οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
ὅλωλε γὰρ δὴ πάντα τάμα, κούκέτι
τὴν δυσπόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
σκληρὰν μέν, οἴδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον 1615
τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
τὸ γὰρ φιλεῦν οὐκ ἔστιν ἔξ ὅτου πλέον
ἥ τοῦδε τάνδρὸς ἔσχεθ', οὐ τητώμεναι
τὸ λοιπὸν ἥδη τὸν βίον διάξετον.
τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι 1620
λύγδην ἔκλαιον πάντες. ως δὲ πρὸς τέλος
γύων ἀφίκοντ' οὐδὲ ἔτ' ὠρώρει βοή,
ἥν μὲν σιωπή, φθέγμα δὲ ἔξαιφνης τινὸς
θώūξεν αὐτόν, ὥστε πάντας ὄρθιας
στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἔξαιφνης τρίχας.
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός· 1625
ὡς οὗτος οὖτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῦν; πάλαι δὴ τάπο σοῦ βραδύνεται.

1600 προσόψιον L: ἐπόψιον r, vulg.

1619 τὸν βίον] τὸν om. MSS., add. Elmsley. τοῦ βίον Suidas.

ό δ' ώς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδᾶ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα. 1630
κάπει προσῆλθεν, εἰπεν· ὡ φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ὄρκίαν τέκνοις,
ἥμεις τε, παιδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
μήποτε προδώσειν τάσδ' ἔκών, τελεῖν δ' ὅσ' ἀν
μέλλης φρουρῶν εὖ ἔνυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί. 1635
ο δ', ώς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατήγενεσεν τάδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
ψαιύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὥν παιδῶν λέγει·
ὡ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ 1640
χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἂ μὴ θέμις
λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
ἄλλ' ἔρπεθ' ώς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν 1645
ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ώς δ' ἀπήλθομεν,
χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες, ἔξαπειδόμεν
τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον 1650
χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ώς δεινοῦ τινος
φόβου φανέντος οὐδὲ ἄνασχετοῦ βλέπειν.
ἔπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ
όρωμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἄμα
καὶ τὸν θεῶν "Ολυμπον" ἐν ταῦτῷ λόγῳ. 1655
μόρῳ δ' ὄποιῳ κεῦνος ὥλετ' οὐδὲ ἀν εἰς
θυητῶν φράσειε πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
κεραυνὸς ἔξεπραξεν οὔτε ποντία

1632 ὄρκιαν P. N. Papageorgius: ἀρχαλαν MSS.

1640 φρενὶ A: φέρειν L.

θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ, 1660
 ἀλλ' ἡ τις ἐκ θεῶν πομπός, ἡ τὸ νερτέρων
 εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον·
 ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις
 ἀλγεινὸς ἔξεπέμπετ', ἀλλ' εἰ τις βροτῶν
 θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, 1665
 οὐκ ἀν παρείμην οἶσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟ. ποῦ δ' αἴ τε παιδεῖς χοὶ προπέμψαντες φίλων;

ΑΓ. αἴδ' οὐχ ἔκας· γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
 φθόγγοι σφε σημαίνονται δεῦρ' ὄρμωμένας.

στρ. α'. ΑΝ. αἰαῖ, φεῦ· ἔστιν ἔστι νῷν δὴ 1670
 1 οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή, πατρὸς ἔμφυτον
 3 ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν,
 4 φῶτιν τὸν πολὺν
 5 ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν,
 6 ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν 1675
 7 ἰδόντε καὶ παθούσα.

ΧΟ. 8 τί δ' ἔστιν; ΑΝ. ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟ. 9 βέβηκεν; ΑΝ. ως μάλιστ' ἀν ἐν πόθῳ λάβοις.

10 τέ γάρ, ὅτῳ μήτ' Ἀρης
 11 μήτε πόντος ἀντέκυρσεν, 1680
 12 ἀσκοποὶ δὲ πλάκες ἔμαρψαν
 13 ἐν ἀφανεῖ τινι μόρῳ φερόμενον.
 14 τάλαινα, νῷν δ' ὀλεθρία
 15 νὺξ ἐπ' ὅμμασιν βέβακε. πῶς γὰρ ἡ τιν' ἀπίαν
 16 γᾶν ἡ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι βίου 1685
 17 δύσοιστον ἔξομεν τροφάν;

1662 ἀλύπητον] I. has γρ. ἀλάμπετον written above by the first reviser (S), and this v. l. is in the text of F (cod. Par. 2886, late 15th cent.), which usually adopts his corrections. 1669 φθόγγοι σφε τ: φθόγγοις δὲ L, vulg. 1677 ἔστιν μὲν Hermann: οὐκ ἔστι (οὐ -ν) μὲν MSS. 1678 εἰ πόθῳ L, vulg. (εἰ πόθον τ): corr. Canter. 1682 φερόμενον Kuhnhardt (-αι Hermann): φαινόμεναι L, vulg. (φαινόμενα τ).

- ΙΣ. 18 οὐ κάτοιδα. κατά με φόνιος Ἀΐδας ἔλοι
 19 πατρὶ ἔνυθανεῦν γεραιῷ 1690
 20 τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός.
- ΧΟ. 21 ὡ διδύμα τέκνων ἀρίστα, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ
 φέρειν,
 22 μηδ' ἔτ' ἄγαν φλέγεσθον· οὗτοι κατάμεμπτ'
 ἔβητον. 1695
- ἀντ. α'. ΑΝ. πόθος τοι καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. 1697
 2 καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον ἦν φίλον,
 3 ὅπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῦν κατεῖχον.
 4 ὡ πάτερ, ὡ φίλος, ὡ τὸν ἀεὶ κατὰ 1700
 5 γᾶς σκότον είμένος·
 6 οὐδὲ γ' ἔνερθ' ἀφίλητος ἐμοί ποτε
 7 καὶ τὰδε μὴ κυρήσῃς.
- ΧΟ. 8 ἔπραξεν; ΑΝ. ἔπραξεν οἶον ἥθελεν.
- ΧΟ. 9 τὸ ποῖον; ΑΝ. ἀς ἔχρηζε γᾶς ἐπὶ ξένας 1705
 10 ἔθανε· κοίταν δὲ ἔχει
 11 νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν,
 12 οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυτον.
 13 ἀνὰ γὰρ ὅμμα σε τόδ', ὡ πάτερ, ἐμὸν
 14 στένει δακρύον, οὐδὲ ἔχω 1710
 15 πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ'
 ἄχος.
 16 ὡμοι, γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῦν ἔχρηζει, ἀλλ'
 17 ἔρημος ἔθανες ὠδέ μοι.

1688—1692 οὐ κάτοιδα...βιωτός. The MSS. give these vv. to Antigone: Turnebus restored them to Ismene. 1694 τὸ φέρον ἐκ θεοῦ φέρειν Wecklein: τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλώς | φέρειν χρὴ MSS. 1695 μηδ' ἔτ'
 ἄγαν Bellermann: μηδ' ἄγαν οὕτω MSS. 1697 τοι add. Hartung.
 1698 ὁ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον φίλον L (A has δ instead of ὁ): corr. Brunck.
 1702 οὐδέ γ' ἔνερθ' Wecklein: οὐδὲ γέρων MSS. 1709 ἀνὰ γὰρ Hermann: ἀεὶ γὰρ MSS. 1713 ὡμοι Wecklein: ἵω μὴ MSS.

ΙΣ. 18 ὡ̄ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος αὐθις ὥδ̄
 1715
 19 -υ | -υ | -υ | -υ ||

20 ἐπαμμένει σέ τ̄, ὡ̄ φίλα, τὰς πατρὸς ὥδ̄ ἐρήμας;

ΧΟ. 21 ἀλλ̄ ἐπεὶ δλβίως γ̄ ἔλυσε τὸ τέλος, ὡ̄ φίλαι, βίου,
 22 λήγετε τοῦδ̄ ἄχους· κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδεῖς.

στρ. β'. ΑΝ. πάλιν, φίλα, συθῶμεν. ΙΣ. ὡς τί ρέξομεν;

ΑΝ. 2 ἵμερος ἔχει με. ΙΣ. τίς; 1725

ΑΝ. 3 τὰν χθόνιον ἔστιαν ίδειν

ΙΣ. 4 τίνος; ΑΝ. πατρός, τάλαιν' ἐγώ.

ΙΣ. 5 θέμις δὲ πῶς τάδ̄ ἔστι; μῶν

6 οὐχ ὄρφας; ΑΝ. τί τόδ̄ ἐπέπληξας; 1730

ΙΣ. 7 καὶ τόδ̄, ὡς ΑΝ. τί τόδε μάλ̄ αὐθις;

ΙΣ. 8 ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός.

ΑΝ. 9 ἄγε με, καὶ τότ̄ ἐπενάριξον.

ΙΣ. 10 αἰαῖ· δυστάλαινα, ποῦ δῆτ̄

11 αὐθις ὥδ̄ ἐρημος ἄπορος 1735

12 αἰῶνα τλάμον' ἔξω;

ἀντ. β'. ΧΟ. φίλαι, τρέσητε μηδέν. ΑΝ. ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟ. 2 καὶ πάρος ἀπέφυγε ΑΝ. τί;

ΧΟ. 3 τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. 1740

ΑΝ. 4 φρονῶ. ΧΟ. τί δῆθ̄ ὅπερ νοεῖς;

ΑΝ. 5 ὅπως μολούμεθ̄ ἐς δόμους

6 οὐκ ᔹχω. ΧΟ. μηδέ γε μάτενε.

ΑΝ. 7 μόγος ᔹχει. ΧΟ. καὶ πάρος ἐπεῖχε.

1715 After αὐθις ὥδ̄ the MSS. add ἐρημος ἄπορος, prob. borrowed from 1735. To fill the lacuna J. H. H. Schmidt conj. ἀνόλβιος. 1717 ἐπ-

αμμένει Hermann: ἐπιμένει MSS. 1724 ρέξομεν A: ρέξωμεν L, vulg.

1733 ἐνάριξον L, vulg. (ἔξενάριξον τ̄): corr. Elmsley. 1736 τλάμων

MSS.: corr. Hermann. 1739 f. καὶ πάρος ἀπέφεύγετον | σφῶν τὸ μὴ

πίτνειν κακῶς L, vulg. (μὴ om. L²): corr. Hermann. 1741 δπερ νοεῖς

Graser: ὑπερνοεῖς MSS. 1744 ἐπεῖχε Wunder: ἐπει MSS.

AN. 8 τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δὲ ὑπερθεν.

1745

XO. 9 μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.

AN. 10 φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ω̄ Ζεῦ;

11 ἐλπίδων γάρ ἐσ τίν' ἔτι με

12 δαιμῶν ταῦν γ' ἐλαύνει;

1750

σύστ. ΘΗ. παύετε θρῆνον, παῖδες· ἐν οἷς γάρ
χάρις ἡ χθονία ξύν' ἀπόκειται,
πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.

AN. ω̄ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.

ΘΗ. τίνος, ω̄ παῖδες, χρείας ἀνύσαι;

1755

AN. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν αὐτὰὶ
πατρὸς ἡμετέρου.

ΘΗ. ἀλλ' οὐ θεμιτόν.

AN. πῶς εἴπας, ἄναξ, κοίραν' Ἀθηνῶν;

ΘΗ. ω̄ παῖδες, ἀπειπεν ἐμοὶ κεῖνος
μήτε πελάζειν ἐσ τούσδε τόπους
μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θυητῶν
θήκην ιεράν, ἦν κεῖνος ἔχει.
καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα καλῶς
χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον.

1760

ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαιμῶν ἡμῶν
χώ πάντ' ἀτων Διὸς "Ορκος.

1765

AN. ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνω,
ταῦτ' ἀν ἀπαρκοῦ· Θήβας δὲ ἡμᾶς
τὰς ὠγυγίους πέμψον, έάν πως
διακωλύσωμεν ιόντα φόνον
τοῖσιν ὁμαίμοις.

1770

1745 ἄπορα Wunder: πέρα MSS. 1747 Between ἐλάχετόν τι and
φεῦ, φεῦ, the MSS. insert, AN. ναὶ ναὶ. XO. ξύμφημι καύτος: del. Dindorf.

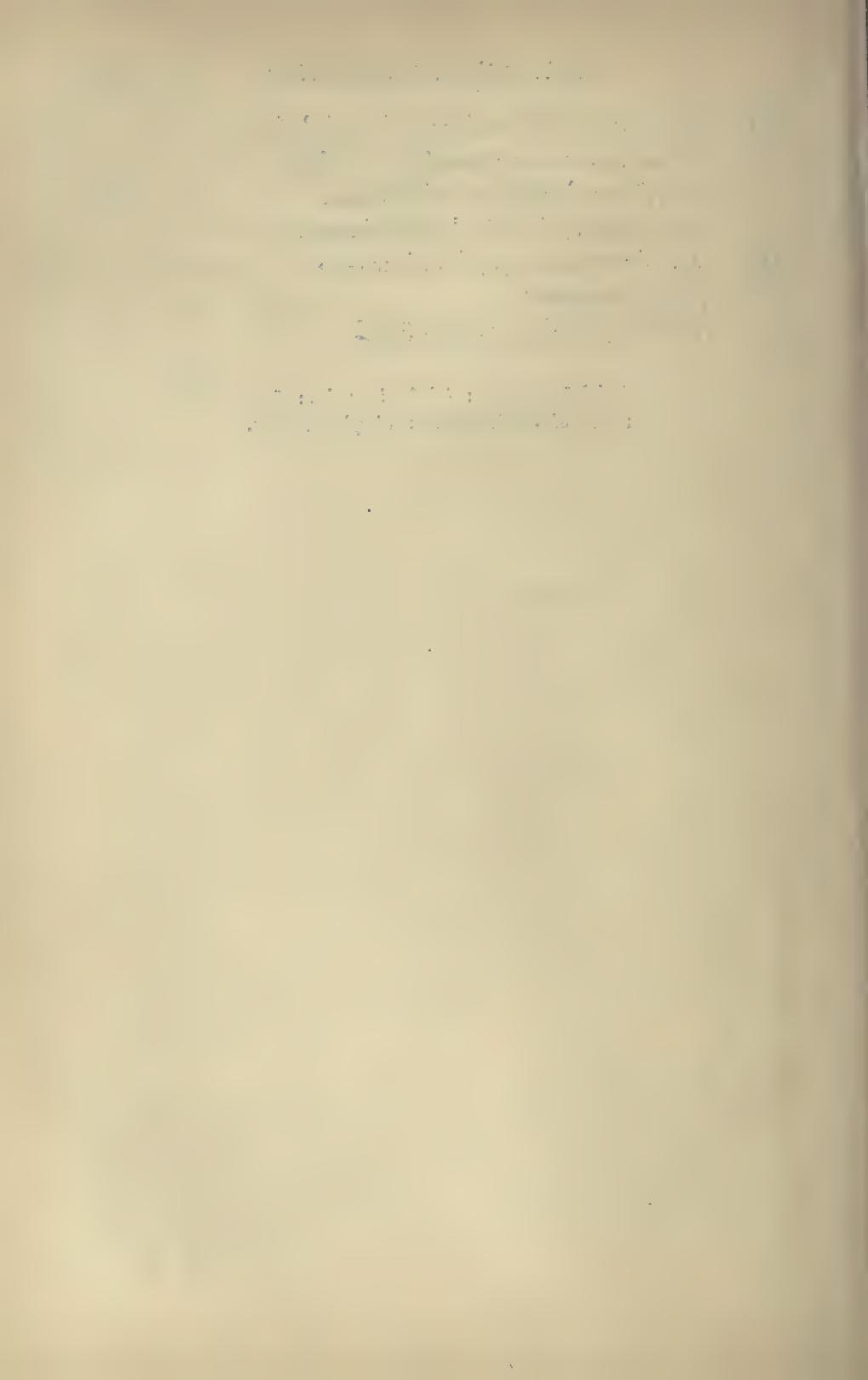
1749 ἐσ τίν' ἔτι με Hermann: ἐσ τι με MSS. 1752 ξυν απόκειται L: ξυναπόκειται A, vulg. (συναπόκειται τ): corr. Reisig. 1754 προσπίτ-

νομεν τ: προσπίπτομεν L, vulg. 1758 After θεμιτόν the MSS. add κεῖσε
μολεῦ: del. Bothe.

- ΘΗ. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅπόσ' ἀν
μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
πρὸς χάριν, οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν. 1775
- ΧΟ. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω
θρῆνον ἐγείρετε·
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1773 δπόσ' ἀν Porson: δσ' ἀν L, vulg.: δσα ἀν A.

1776 οὐ δεῖ Hermann: οὐ γὰρ δεῖ MSS.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΞ.

ΑΙΜΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω ΚΟΙΝΟΝ αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
ἀρ' οἰσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
όποιον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἄτης ἄτερ
οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', οὐδένον οὐ
τῶν σῶν τε κάμων οὐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι κείστηκουσας; ή σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἔχθρῶν κακά; 10

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὕθ' ἡδὺς οὕτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾶ θανόντοιν ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς 15
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἴδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη.

ΑΝ. γῆδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὖνεκ' ἐξέπεμπον, ώς μόνη κλύοις.

- ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. 20
 ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὸ κασιγνήτω Κρέων
 τὸν μὲν προτίσας τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
 Ἐτεοκλέα μέν, ως λέγουσι, σὺν δίκης
 χρήσει δικαίᾳ καὶ νόμου, κατὰ χθονὸς
 ἔκρυψε, τοῖς ἐνερθεν ἔντιμον νεκροῖς. 25
 τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
 ἀστοῦσί φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
 τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαι τινα,
 ἐᾶν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
 θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
 τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ
 κάμοι, λέγω γὰρ κάμε, κηρύξαντ' ἔχειν,
 καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν
 σαφῆ προκηρύξοντα, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
 οὐχ ως παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὃς ἀν τούτων τι δρᾶ, 35
 φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
 οὗτοις ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα
 εἴτ' εὐγενῆς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακή.
 ΙΣ. τί δ', ὡς ταλαιφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
 λύουσ' ἀν ἦ θάπτουσα προσθείμην πλέον; 40
 ΑΝ. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει σκόπει.
 ΙΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἰ;
 ΑΝ. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.
 ΙΣ. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;
 ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμόν, καὶ τὸν σόν, ἦν σὺ μὴ θέλης, 45
 ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἀλώσομαι.
 ΙΣ. ὡς σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
 ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.

23 f. σὺν δίκῃ | χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ MSS.: corr. G. H. Müller, J.

29 ἄκλαυτον ἀταφον γ: ἀταφον ἄκλαυτον L. 33 τοῖσι Heath: τοῖς
 MSS. 40 ἦ θάπτουσα MSS.: corr. Brunck from schol. 48 μ' add.
 Brunck.

- ΙΣ. οἴμοι· φρόνησον, ὡς κασιγνήτη, πατὴρ
 ὡς νῷν ἀπεχθῆς δυσκλεής τὸν ἀπώλετο,
 πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
 ὅψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερὶ·
 ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
 πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
 τρίτον δὲ ἀδελφῷ δύο μίαν καθ' ἡμέραν
 αὐτοκτονοῦντε τῷ ταλαιπώρῳ μόρον
 κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν.
 νῦν δὲ αὖ μόνα δὴ νῷ λελειμμένα σκόπει
 ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰς νόμου βίᾳ
 ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
 ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν γυναιχὶ ὅτι
 ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχομένα·
 ἔπειτα δὲ οὐνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
 καὶ ταῦτ' ἀκούειν κάτι τῶνδε ἀλγίονα.
 ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
 ξύγγνοιαν ἵσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
 τοῖς ἐν τέλει βεβώσι πείσομαι· τὸ γὰρ
 περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
- AN. οὔτ' ἀν κελεύσαιμ', οὔτ' ἄν, εἰς θέλοις ἔτι
 πράσσειν, ἐμοῦ γάρ ἀν ἡδέως δρώης μέτα.
 ἀλλ' ἵσθ' ὅποια σοι δοκεῖ· κεῖνον δὲ ἐγὼ
 θάψω· καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
 φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
 ὅσια πανουργήσασ'; ἔπει πλείων χρόνος
 δὲ δεῖ μὲν ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε.
 ἔκει γὰρ ἀεὶ κείσομαι· σοὶ δὲ εἰς δοκεῖ,
 τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.
- ΙΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἀτιμα ποιοῦμαι, τὸ δὲ
 βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος.
- AN. σὺ μὲν τάδε ἀν προῦχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον

- χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
 ΙΣ. οἵμοι ταλαινης, ώς ὑπερδέδοικά σου.
 ΑΝ. μὴ μοῦ προτάρβει τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.
 ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ⁸⁵
 τοῦργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὐτῷς ἐγώ.
 ΑΝ. οἵμοι, καταύδα πολλὸν ἔχθιων ἔσει
 σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
 ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
 ΑΝ. ἀλλ' οἴδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρῆ.
 ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσει γ' ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾶς.⁹⁰
 ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
 ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τάμήχανα.
 ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἔχθαρει μὲν ἐξ ἐμοῦ,
 ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.
 ἀλλ' ἕα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν⁹⁵
 παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο πείσομαι γὰρ οὐ
 τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
 ΙΣ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε τοῦτο δ' ἵσθ', ὅτι
 ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὄρθως φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν¹⁰⁰
 2 Θήβᾳ τῶν προτέρων φάσι,
 3 ἐφάνθης ποτ', ὡς χρυσέας
 4 ἀμέρας βλέφαρον, Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μο-
 λοῦσα,
 5 τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκβάντα φῶτα παν-
 σαγίᾳ¹⁰⁵
 6 φυγάδα πρόδρομον ὁξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ.
 σύστ. α'. ὃς ἐφ' ἡμετέρᾳ γῆ Πολυνείκους¹¹⁰

83 μὴ μοῦ Schaefer: μὴ μον MSS. 100 ἀελίου L¹, ἀελίοιο L^c.
 106 ἐκβάντα φῶτα Feussner, Schütz: φῶτα βάντα MSS. 110 δν...
 Πολυνείκης MSS.: corr. Scaliger.

ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
δέσσα κλάζων
αἰετὸς εἰς γâν ὡς ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός,
πολλῶν μεθ' ὅπλων
ξύν θ' ἵπποκόμοις κορύθεσσι.

115

ἀντ. α'. στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονώσαισιν ἀμφιχανῶν
κύκλῳ

2 λόγχαις ἐπτάπυλον στόμα,

3 ἔβα, πρίν ποθ' ἀμετέρων

4 αἰμάτων γένυσιν πλησθῆναι τε καὶ στεφάνωμα
πύργων

5 πευκάενθ' "Ηφαιστον ἐλεῖν. τοῖος ἀμφὶ νῶτ'
ἐτάθη

6 πάταγος "Αρεος, ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δρά-
κοντος.

126

σύστ. β'. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει, καὶ σφας ἐσιδὼν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπλίαις,
παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ βαλβίδων
ἐπ' ἄκρων ἥδη
νίκην ὄρμῶντ' ἀλαλάξαι.

130

στρ. β'. ἀντιτύπᾳ δ' ἐπὶ γâ πέσε ταυταλωθεὶς
2 πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένᾳ ξύν ὄρμᾳ

135

117 φονώσαισιν Bothe and Boeckh from schol.: φονταισιν MSS.
125 f. ἀντιπάλῳ...δράκοντι MSS. (except that V, a MS. of 13th or 14th
cent., has ἀντιπάλῳ...δράκοντος); several, as L and A, having the v. l.
ἀντιπάλου...δράκοντος indicated by a reviser: corr. J. 130 ὑπερ-
οπλίαι Vauvilliers: ὑπεροπτίας L (with ὑπερόπτας superscr. by an early
hand): ὑπεροπτεῖας and ὑπερόπτα τ. 134 ἀντίτυπα L, vulg. (ἀντί-
τυπος Triclinius): corr. Porson.

3 βακχεύων ἐπέπνει
 4 ρίπαις ἔχθιστων ἀνέμων.
 5 εἰχε δ' ἄλλα τὰ μέν,
 6 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας
 Ἄρης
 7 δεξιόσειρος.

140

σύστ. γ'. ἐπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπτὰ πύλαις
 ταχθέντες ἵσοι πρὸς ἵσους ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη,
 πλὴν τοῦ στυγεροῦν, ὡς πατρὸς ἐνὸς
 μητρός τε μιᾶς φύντε καθ' αὐτοῖν
 δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον
 κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.

145

ἀντ. β'. ἄλλὰ γὰρ ἀ μεγαλώνυμος ἥλθε Νίκα
 2 τῷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ,
 3 ἐκ μὲν δὴ πολέμων
 4 τῶν νῦν θέσθαι λησμοσύναν,
 5 θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
 6 παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν, οἱ Θήβας δ' ἐλε-
 λίχθων
 7 Βάκχιος ἄρχοι.

150

σύστ. δ'. ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας,
 Κρέων οἱ Μενοικέως, νο - νεοχμὸς
 νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
 χωρεῖ, τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
 ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
 προῦθετο λέσχην,
 κοινῷ κηρύγματι πέμψας;

155

138 f. εἰχε δ' ἄλλα τὰ μέν, | ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις Erfurdt: εἰχε δ' ἄλλα
 τὰ μὲν ἄλλα τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις L, vulg. 151 θέσθαι τ: θέσθε L, vulg.
 153 ἐλελίχθων τ: ἐλελίζων L (with γρ. ἐλελίχθων from S). 156 Before
 νεοχμὸς a word has prob. dropped out, perh. ἄρχων or ταγός.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὥρθωσαν πάλιν·
ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
ἔστειλ' ίκέσθαι, τοῦτο μὲν τὰ Λαιῶν
σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη,
τοῦτ' αὐθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὥρθου πόλιν,
κάπει διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
παιδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὠλοντο παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.

ἀμήχανον δὲ παντὸς ἄνδρὸς ἐκμαθεῖν
ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἀν
ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῆ.
ἔμοι δὲ γάρ ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει,
κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.

ἐγὼ γάρ, ἵστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὄρῶν ἀεί,
οὔτ' ἀν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὄρων
στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὔτ' ἀν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὥρθης τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιοῦσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὐξῶ πόλιν·
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

165

170

175

180

185

190

ἀστοῖσι παιδῶν τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι·
 Ἐτεοκλέα μέν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
 δῆλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί,
 τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι
 ἢ τοὺς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
 τὸν δ' αὐτὸν ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
 ὃς γῆν πατρῷαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
 φυγὰς κατελθὼν ἡθέλησε μὲν πυρὶ
 πρῆσαι κατ' ἄκρας, ἡθέλησε δὲ αἴματος
 κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
 τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ
 μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαι τινα,
 ἐᾶν δὲ ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
 καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἵδεῖν.
 τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα, κούποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
 τιμὴ προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
 ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
 καὶ ζῶν ὁμοίως ἔξι ἐμοῦ τιμήσεται.

200
205
210

XO. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
 τὸν τῇδε δύσνουν κάς τὸν εὐμενῆ πόλει·
 νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πού γ' ἔνεστί σοι
 καὶ τῶν θανόντων χώπόσοι ζῶμεν πέρι.

KP. ως ἀν σκοποί νυν ἥτε τῶν εἰρημένων.

215

XO. νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθεις.

KP. ἀλλ' εἴσ' ἔτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.

XO. τί δῆτ' ἀν ἀλλο τοῦτ' ἐπειντέλλοις ἔτι;

KP. τὸ μὴ πιχωρεῖν τοὺς ἀπιστοῦσιν τάδε.

193 τῶν τ.: τῶνδ' L. 196 ἐφαγνίσαι L: ἀφαγνίσαι τ. 203 ἐκκεκηρύχθαι (sic) MSS.: corr. Musgrave. 206 αλ κι σθέν τ^a L, where the final *a* has been added by S, lest αἰκισθέν τ' should be read. αἰκισθέν τ' τ. 208 τιμὴν MSS.: corr. Pallis. 212 κάς Dindorf: καὶ MSS. 213 πού γ' Erfurdt: πουτ' L: πού τ' ορ ποτ' τ. 218 ἄλλωι L, with o superscr. by the first hand: ἄλλω ορ ἄλλο τ.

- ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος ὃς θανεῖν ἐρᾶ. 220
 ΚΡ. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος· ἀλλ' ύπ' ἐλπίδων
 ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεστεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο-
 δύσπνους ἵκανω, κοῦφον ἐξάρας πόδα·
 πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, 225
 ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
 ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη·
 τάλας, τί χωρεῖς οἱ μολὼν δώσεις δίκην;
 τλήμων, μένεις αὖ; κεὶ τάδ' εἴσεται Κρέων
 ἄλλου παρ' ἄνδρός, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230
 τοιαῦθ' ἐλίσσων ἥνυτον σχολῇ βραδύς,
 χοῦτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
 τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
 σοι· κεὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
 τῆς ἐλπίδος γὰρ ἐρχομαι δεδραγμένος, 235
 τὸ μὴ παθεῖν ἀν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

- ΚΡ. τί δ' ἔστιν ἀνθ' οὐ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
 ΦΤ. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τάμαυτοῦ· τὸ γὰρ
 πρᾶγμ' οὗτ' ἔδρασ' οὗτ' εἰδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν,
 οὐδὲ ἀν δικαίως ἐσ κακὸν πέσοιμί τι. 240
 ΚΡ. εὖ γε στοχάζει κάποιφράγνυσαι κύκλῳ
 τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὡς τι σημανῶν νέον.
 ΦΤ. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνου πολύν.
 ΚΡ. οὐκουν ἐρεῖς ποτ', εἰτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
 ΦΤ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως 245

223 τάχους MSS.: σπουδῆς Arist. *Rhet.* 3. 14. § 11.

βραδύς MSS.: γρ. ταχύς S in marg. of L.

231 σχολῇ

235 δεδραγμένος E (with
 φαρ superscr.), V³: πεπραγμένος L: πεφραγμένος Γ. 242 σημανῶν τι:
 σημαίνων L.

θάψας βέβηκε κάπι χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας κάφαγιστεύσας ἢ χρή.

ΚΡ. τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΦΤ. οὐκ οἰδ̄· ἐκεῖ γάρ οὔτε του γενῆδος ἦν
πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ 250
καὶ χέρσος, ἀρρώξ οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἀσημος οὐργάτης τις ἦν.
ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.

ὁ μὲν γάρ ἡφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὕ,
λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὡς ἐπῆν κόνις. 255
σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἔξεφαίνετο.

λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· κὰν ἐγίγνετο 260
πληγὴ τελευτῶσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἰς γάρ τις ἦν ἔκαστος οὐξειργασμένος,
κούδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε μὴ εἰδέναι.
ἡμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἱρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὄρκωμοτεῦν 265

τὸ μῆτε δρᾶσαι μῆτε τῷ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι μήτ' εἰργασμένῳ.
τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἰς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
νεῦσαι φόβῳ προοῦτρεψεν· οὐ γὰρ εἴχομεν 270
οὐτ' ἀντιφωνεῖν οὐθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοῦργον εἴη τοῦτο κούχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κάμε τὸν δυσδαιμόνα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τάγαθὸν λαβεῖν. 275
πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἐκοῦσιν, οἰδ̄ ὅτι·
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπᾶν.

- ΧΟ. ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
τοῦργον τόδ', ή ξύννοια βουλεύει πάλαι.
- ΚΡ. παῦσαι, πρὸν ὁργῆς καὶ με μεστῶσαι λέγων, 280
μὴ φευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἄμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἵσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας 285
ναοὺς πυρώσων ἥλθε κάναθήματα
καὶ γῆν ἐκείνων, καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾶς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί, 290
κρυφῇ κάρα σείοντες, οὐδὲ ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ως στέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἔξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος 295
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἔξανίστησιν δόμων.
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν.
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν 300
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἦνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἔξέπραξαν ως δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἵσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας, 305
εὗ τοῦτ' ἐπίστασ', ὄρκιος δέ σοι λέγω,
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εύροντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὁφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν "Αἰδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὸν ἀν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν,

280 κάμε MSS. (καμὲ L): corr. Seidler. 284 ὑπερτιμῶντες τ: -ας L

ἴν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον
τὸ λοιπὸν ἀρπάζητε, καὶ μάθηθ' ὅτι
οὐκ ἔξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἔδοις ἀνὴ σεσωσμένους.

310

ΦΤ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεὶς οὔτως ἵω·

315

ΚΡ. οὐκ οἰσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;

ΦΤ. ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ πὶ τῇ Ψυχῇ δάκνει;

ΚΡ. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

ΦΤ. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾶ τὰς φρένας, τὰ δ' ὠτ' ἐγώ.

ΚΡ. οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἰ.

320

ΦΤ. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

ΦΤ. φεῦ.

ἢ δεινόν, φῶ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.

ΚΡ. κόμψευέ νυν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῦθ' ὅτι
τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἔργαζεται.

325

ΦΤ. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'. ἐὰν δέ τοι
ληφθῆ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με·
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
σωθεὶς ὁφεῖλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

330

στρ. α'. ΧΟ. πολλὰ τὰ δεινὰ κούδεν ἀνθρώπου δεινότερον
πέλει·

2 τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χειμερίῳ νότῳ 335

3 χωρεῖ, περιβρυχίοισιν

4 περῶν ὑπ' οἰδμασιν.

5 θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν

318 δὲ γ: δαλ L. 321 τό γ' Reiske: τόδ' MSS. 323 φῶ δοκεῖ L
(with ἦν and η written over ω and ει by the first hand): ἦν δοκῆ γ.
326 τὰ δεινὰ L, vulg: γρ. τὰ δειλὰ S in L.

6 ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
7 ἵλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος,
8 ἵππειώ γένει πολεύων.

340

ἀντ. α'. κουφονόων τε φῦλον ὄρνιθων ἀμφιβαλῶν ἄγει 343
2 καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθυη πόντου τ' εἰναδίαν
φύσιν 345

3 σπείραισι δικτυοκλώστοις,

4 περιφραδὴς ἀνήρ·

5 κρατεῖ δὲ μηχανᾶς ἀγραύλου

6 θηρὸς ὄρεστιβάτα, λασιαύχενά θ'

350

7 ἵππον ὄχμαζεται ἀμφὶ λόφον ζυγῶν,

8 οὔρειόν τ' ἀκμῆτα ταῦρον.

στρ. β'. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν 354
2 φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὄργας ἐδιδάξατο καὶ
δυσταύλων

3 πάγων ἐναἴθρεια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη,

4 παντοπόρος· ἅπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 360

5 τὸ μέλλον· "Αἰδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·

6 νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται.

ἀντ. β'. σοφόν τι τὸ μηχανόεν 365

2 τέχνας ὑπὲρ ἐλπιδὸν ἔχων τοτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ'
ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει·

3 νόμους γεραίρων χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,

4 ὑψίπολις· ἅπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν 370

5 ξύνεστι τόλμας χάριν. μήτ' ἐμοὶ παρέστιος

6 γένοιτο μήτ' ἵσον φρονῶν, δις τάδ' ἔρδει. 375

339 f. γρ. ἀποτρύεται ἵλλομένων S in marg. of L. ἀποτρύετ' ἀπλομένων L (ΑΙΠΑ having become ΑΠΑ). ἀπλωμένων, εἴλομένων, ορ παλλομένων 1.

351 ὄχμαζεται G. Schöne: ἔξεται L: ἔξεται 1.—ἀμφὶ λόφον ζυγῷ Schöne and Franz (ζυγῶν J. W. Donaldson): ἀμφίλοφον ζυγὸν MSS. 357 ἐν-

αλθρεια Helmke: αλθρια MSS. 368 γεραίρων Reiske: παρείρων MSS.

ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε· πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
ῳ δύστηνος
καὶ δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα,
τί ποτ'; οὐ δὴ που σέ γ' ἀπιστοῦσαν
τοῖς βασιλείοισιν ἄγουστι νόμοις
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

380

- ΦΤ. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοῦργον ἡ ἔξειργασμένη·
τήνδ' εἴλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων; 385
ΧΟ. ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος ἐς δέον περᾶ.
ΚΡ. τί δ' ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προύβην τύχη;
ΦΤ. ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἔστ' ἀπώμοτον·
ψεύδει γὰρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
σχολῆ ποθ' ἥξειν δεῦρο ἀν ἔξηνύχουν ἐγώ,
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἔχειμάσθην τότε·
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
ἔοικεν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἥδονή,
ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὧν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ', ἡ καθηρέθη τάφον 390
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο,
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοῦρμαιον, οὐκ ἄλλου, τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβὼν
καὶ κρῖνε κάξέλεγχ'. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιός είμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν. 400
ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών;
ΦΤ. αὖτη τὸν ἄνδρον ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασαι.
ΚΡ. ἡ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὁρθῶς ἀ φῆς;

382 βασιλεῖοις L (whence Boeckh conj. ἀπάγουσι): corr. Triclinius.
384 ἡ om. L. 386 εἰς δέον τ: εἰς μέσον L. 387 ξύμμετρος
ἕξειθην L (with προύβην superscr. by S): ποίᾳ ξύμμετρος προύβη τύχη τ.
395 καθηρέθη anon. in *Class. Journ.* xvii. 58: καθευρέθη L, vulg.

- ΦΤ. ταύτην γ' ἵδων θάπτουσαν δὲ σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπεῖπας. ἀρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; 405
- ΚΡ. καὶ πῶς ὄρᾶται κάπιληπτος ἥρέθη;
- ΦΤ. τοιοῦτον ἦν τὸ πράγμα. ὅπως γὰρ ἥκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραυτες ἢ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαυτες εὖ, 410
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὅσμην ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλῃ πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδε ἀκηδήσοι πόνου.
χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἔστ' ἐν αἰθέρι 415
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε ἐξαίφνης χθονὸς
τυφῶς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
"';ηλης πεδιάδος, ἐν δὲ ἐμεστώθη μέγας 420
αἰθήρ· μύσαντες δὲ εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδε ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἡ παῖς ὄρᾶται, κάνακωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὁξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοστῶν ὄρφανὸν βλέψῃ λέχος. 425
οὕτω δὲ χαῦτη, ψιλὸν ὡς ὄρα νέκυν,
γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δὲ ἀρὰς κακὰς
ἥρατο τοῖσι τούργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
ἐκ τοῦ κροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου 430
χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χῆμεῖς ἰδόντες ἴέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην.
καὶ τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἥλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δὲ οὐδενὸς καθίστατο, 435

ἄμ' ἥδεώς ἔμοιγε κάλγεινῶς ἄμα.

τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι
ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν
ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
ἔμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

440

KP. σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
φής, ἡ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;

AN. καὶ φημὶ δρᾶσαι κούκι ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

KP. σὺ μὲν κομίζοις ἀν σεαυτὸν ἡ θέλεις
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.

445

σὺ δὲ εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως,
ἥδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;

AN. ἥδη· τί δὲ οὐκ ἔμελλον; ἔμφανῇ γὰρ ἥν.

KP. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδε ὑπερβαίνειν νόμους;

AN. οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδὲ ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
τοιούσδε ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους.
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον φόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἀγραπτα κάσφαλῃ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θυητὸν ὅνθ' ὑπερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν γε κάχθεις, ἀλλ' ἀεί ποτε

ζῆται ταῦτα, κούδεις οἰδεν ἔξι ὅτου 'φάνη.

τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δὲ οὔ;

κεί μὴ σὺ προύκήρυξας· εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὕτ' ἐγὼ λέγω.

ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγώ, κακοῖς
ζῆται, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανῶν κέρδος φέρει;

οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἔξι ἐμῆς

455

παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἔξι ἐμῆς

465

436 ἄμ' Dindorf: ἀλλ' MSS.

447 ἥδεις τὰ MSS.: corr. Cobet.

452 τοιούσδε...ώρισεν Valckenaer: οἱ τούσδε...ώρισαν MSS.

μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἡνσχόμην νέκυν,
κείνοις ἀν ἥλγουν· τοῦσδε δὲ οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δὲ εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

470

ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ’ ὡμὸν ἐξ ὡμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δὲ οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡ. ἀλλ’ ἵσθι τοι τὰ σκλήρ’ ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
σίδηρον ὅπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ’ ἀν εἰσίδοις.
σμικρῷ χαλινῷ δὲ οἴδα τοὺς θυμουμένους
ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ’ ὅστις δοῦλος ἔστι τῶν πέλας.

475

αὕτη δὲ ὑβρίζειν μὲν τότε ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους.
ὑβρις δὲ, ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
ἡ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δὲ ἀνήρ,
εἰ ταῦτα ἀνατὰ τῇδε κείσται κράτη.

480

ἀλλ’ εἴτε ἀδελφῆς εἴθε δύμαιμονεστέρα
τοῦ παντὸς ήμῶν Ζηνὸς ἔρκείου κυρεῖ,
αὐτή τε χήρ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρους κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἵσον
ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.

485

καὶ νιν καλεῖται· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσῶσαν αὐτὴν οὐδὲ ἐπήβολον φρενῶν.
φιλεῖ δὲ ὁ θυμὸς πρόσθεν ἥρησθαι κλοπεὺς
τῶν μηδὲν ὄρθως ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
μισθῷ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσι τις
ἀλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.

490

ΑΝ. θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μὲν ἐλών;

495

467 ἡνσχόμην A: ηισχόμην L (ἡνεσχόμην and ἡνειχόμην r). ἡσχιναν
κύνες conj. Semitelos. 486 δύμαιμονεστέρα L^c, -αις L¹: -ας r, vulg.

KP. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.

AN. τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ.

500

οὗτος δὲ καὶ σοὶ τάμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.

καίτοι πόθεν κλέος γ' ἀν εὐκλεέστερον

κατέσχον ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ

τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν

λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλώσσαν ἐγκλήγοι φόβος.

505

ἄλλ' ἢ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,

καξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἢ βούλεται.

KP. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾶς.

AN. ὁρῶσι χοῦτοι· σοὶ δ' ὑπίλλουσιν στόμα.

KP. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

510

AN. οὐδέν γάρ αἰσχρὸν τοὺς ὄμοσπλάγχνους σέβειν.

KP. οὐκονν ὄμαιμος χώ καταντίον θανών;

AN. ὄμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτοῦ πατρός.

KP. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν;

AN. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανῶν νέκυς.

515

KP. εἴ τοι σφε τιμᾶς ἐξ ἵσου τῷ δυσσεβεῖ.

AN. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἄλλ' ἀδελφὸς ὥλετο.

KP. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ.

AN. ὄμως ὅ γ' "Αιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.

KP. ἄλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἵσους.

520

AN. τίς οἰδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε;

KP. οὕτοι ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνη, φίλος.

AN. οὕτοι συνέχθειν, ἄλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

KP. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει

κείνους· ἐμοῦ δὲ ξῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.

525

XO. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη,

504 ἀνδάνειν A: ἀνδάνει L, vulg.

505 ἐγκλήγοι Schaefer:

ἐγκλείσοι L: ἐγκλήσοι ορ ἐκκλείσοι r. 518 πορθῶν δὲ L, vulg.: πορθῶν γε r.

520 ἵσους conj. Nauck (who however prefers ἵσα): ἵσα MSS. 521 γρ. κάτωθεν S in L: κάτω στὸν MSS.

φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη·
νεφέλη δ' ὁφρύων ὑπερ αἴματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐώπα παρειάν.

530

KR. σὺ δ', ἦ κατ' οἴκους ως ἔχιδν' ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἦ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;

535

IΣ. δέδρακα τούργον, εἴπερ ἥδ' ὄμορροθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

AN. ἀλλ' οὐκ ἔάσει τοῦτό γ' ἦ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἡθέλησας οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.

540

IΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

AN. ὡν τούργον, "Αἰδης χοῖ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

IΣ. μήτοι, καστιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.

545

AN. μὴ μοι θάνης σὺ κοινά, μηδ' ἂ μὴ 'θιγεις
ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

IΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;

AN. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γάρ σὺ κηδεμών.

IΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;

550

AN. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γελῶ γ', ἐν σοὶ γελῶ.

IΣ. τί δῆτ' ἀν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῦμ' ἐγώ;

AN. σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

IΣ. οἴμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

AN. σὺ μὲν γάρ εἶλου ξῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

555

IΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

527 δάκρυ' εἰβομένη Triclinius: δάκρυα λειβόμενα L (λειβομένα or -η τ). 535 τὸ μ' εἰδέναι L (τὸ made from τὸ). 551 γελῶ γ Heath: γελῶτ' L, γέλωτ' τ.

- ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ δόκουν φρονεῖν.
 ΙΣ. καὶ μὴν ἵση νῷν ἐστιν ἡ ἔξαμαρτία.
 ΑΝ. θάρσει· σὺ μὲν ζῆς, ἡ δὲ ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθινηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὀφελεῖν. 560
 ΚΡ. τῷ παιδε φημὶ τῷδε τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δὲ ἀφ' οὐ τὰ πρῶτα ἔφυ.
 ΙΣ. οὐ γάρ ποτ', ὅναξ, οὐδὲ ὃς ἀν βλάστη μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
 ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὅθ' εἴλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά. 565
 ΙΣ. τί γὰρ μόνη μοι τῇσδε ἄτερ βιώσιμον;
 ΚΡ. ἀλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγε· οὐ γὰρ ἐστ' ἔτι.
 ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
 ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ χάτερων εἰσὶν γύαι.
 ΙΣ. οὐχ ὡς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα. 570
 ΚΡ. κακᾶς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ.
 ΑΝ. ὁ φίλταθ' Αἰμον, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
 ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.
 ΧΟ. ἡ γὰρ στερήσεις τῇσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
 ΚΡ. "Αἰδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἐμοί. 575
 ΧΟ. δεδογμέν', ὡς ἕοικε, τήνδε κατθανεῖν.
 ΚΡ. καὶ σοὶ γε κάμοι· μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
κομίζετ' εἴσω, διμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδὲ ἀνειμένας.
φεύγοντι γάρ τοι χοὶ θρασεῖς, ὅταν πέλας 580
ἡδη τὸν "Αἰδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.
- στρ. α'. ΧΟ. εὐδαίμονες οἵσι κακῶν ἄγευστος αἰών.
 2 οἷς γὰρ ἀν σεισθῆ θεόθεν δόμος, ἄτας
 3 οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἔρπον. 585

557 μὲν τοῖς A: μέν τοι L. 567 μέντοι Brunck: μέν σοι L,
vulg.: μέν τοι σοι E. 572 Given in the Aldine ed. (1502 A.D.) to
Antigone; in the MSS., to Ismene. 574 Given by Boeckh to the
Chorus; in the MSS., to Ismene. 576 Given in L to the Chorus; in
most of the later MSS., to Ismene.

4 ὄμοιον ὥστε ποντίαις οἰδμα δυσπνόοις ὅταν
 5 Θρήσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμη πνοαῖς,
 6 κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῦνα, καὶ 590
 7 δυσάνεμοι στόνῳ βρέμουσιν ἀντιπλῆγες ἀκταί.

ἀντ. α'. ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὄρῶμαι 593
 2 πήματα φθιτῶν ἐπὶ πήμασι πίπτοντ', 595
 3 οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἔρείπει
 4 θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
 5 ρίζας δὲ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, 600
 6 κατ' αὖ νιν φουνία θεῶν τῶν νερτέρων
 7 ἀμᾶ κόνις, λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν ἐρινύς.

στρ. β'. τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατά-
 σχοι; 605
 2 τὰν οὐθ' ὑπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ πάντ' ἀγρεύων,
 3 οὕτε θεῶν ἄκματοι μῆνες, ἀγήρως δὲ χρόνῳ
 4 δυνάστας κατέχεις Ὁλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴ-
 γλαν. 610
 5 τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον
 6 καὶ τὸ πρὸν ἐπαρκέσει
 7 νόμος δός· οὐδὲν ἔρπει
 8 θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.

ἀντ. β'. ἀ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς πολλοῖς μὲν ὄνασις
 ἀνδρῶν, 616
 2 πολλοῖς δὲ ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
 3 εἰδότι δὲ οὐδὲν ἔρπει, πρὸν πυρὶ θερμῷ πόδα τις

591 δυσάνεμοι Bergk: δυσάνεμον MSS. 595 φθιτῶν Dindorf:
 φθιμένων MSS. 600 δ add. Hermann. 602 κόνις MSS.: κοτίς
 conj. J. Jortin, Askew, Reiske. 603 πάντ' ἀγρεύων J.: παντογήρως L,
 vulg.: πανταγήρως A. 607 οὕτε θεῶν ἄκμητοι Hermann: οὗτ' ἄκματοι
 θεῶν MSS. 614 πάμπολύ γ' Heath: πάμπολις L, vulg. (πάμπολις Vat.,
 made from πάμπολὺ).

4 προσαύσῃ. σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέ-
φανται, 621

5 τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ’ ἐσθλὸν

6 τῷδ’ ἔμμεν ὅτῳ φρένας

7 θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·

8 πράσσει δ’ ὀλίγιστον χρόνον ἔκτὸς ἄτας. 625

ὅδε μὴν Αἴμων, παιδῶν τῶν σῶν

νέατον γέννημ· ἀρ’ ἀχνύμενος

τῆς μελλογάμου

τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,

ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν; 630

KP. τάχ’ εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.

ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἀρα μὴ κλύων

τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;

ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός εἴμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων 635

χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ் ἐφέψομαι.

ἔμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος

μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

KP. οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,

γνώμης πατρώας πάντ’ ὅπισθεν ἔστάναι.

640

τούτου γὰρ οὖνεκ’ ἄνδρες εὔχονται γονὰς

κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,

ώς καὶ τὸν ἔχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,

καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἵσου πατρί.

ὅστις δ’ ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,

645

625 δλιγοστὸν τ (δλιγωστὸν L): corr. Bergk. 628 f. τῆς μελλογάμου νύμφης | τάλιδος MSS.: corr. Brunck. (Triclinius del. τῆς μελλογάμου νύμφης.) 637 ἀξιώσεται Musgrave: ἀξίως ἔσται L, vulg. 645 φυ- τεύει MSS.: corr. Brunck.

τί τόνδ' ἀν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ', ω̄ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς
γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι

ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται,
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ' ἀν ἔλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἄλλὰ πτύσας ώσει τε δυσμενῆ μέθες
τὴν παῖδ' ἐν "Αἰδου τήνδε νυμφεύειν τινί.

ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἄλλα κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει
ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους.

ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
χρηστός, φανεῖται καν πόλει δίκαιος ὥν.
ὅστις δ' ὑπερβάς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τούπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ,

οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἔξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντία·

καὶ τοῦτον ἀν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἀν ἄρχεσθαι θέλειν,
δορός τ' ἀν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον

μένειν δίκαιον κάγαθὸν παραστάτην.
ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὔτη πόλεις ὅλλυσιν, ἦδ' ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν· ἥδε συμμάχου δορὸς
τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὁρθουμένων
σῳζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.

648 φρένας γ'] γ' add. Triclinius. 659 τά γ' Erfurdt: τάτ' L (τάδ' r).
674 συμμάχου Reiske, Bothe: συμμάχη L: σὺν μάχῃ r.

οῦτως ἀμυντέ ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κούτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.

κρείσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν,
κούκ ἀν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν. 680

XO. ἥμιν μέν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονούντως ὡν λέγεις δοκεῖς πέρι.

AI. πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων ὅσ' ἐστὶ κτημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὁρθῶς τάδε,
οὔτ' ἀν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν.
γένοιτο μένταν χάτέρῳ καλῶς ἔχον. 685

σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν ὅσα
λέγει τις ἡ πράσσει τις ἡ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὅμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ
λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων.
ἔμοι δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἵ ὁδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει. 695

ἢτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτώτ' ἄθαπτον μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴασ' ὀλέσθαι μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.
οὐχ ἦδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
τοιάδ' ἐρεμνὴ σūγ' ἐπέρχεται φάτις.
ἔμοι δὲ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παιδῶν πατρί;
μή νυν ἐν ἥθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φῆς σύ, κούδεν ἄλλο, τοῦτ' ὁρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἡ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, 705

684 κτημάτων] χρημάτων MSS. (but L has κτ superscr. by the first hand).

690 τὸ σὸν γὰρ τ. 703 εὐκλείᾳ conj. T. Johnson.

ἢ γλῶσσαν, ἢν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες ὥφθησαν κενοί.

ἄλλ' ἄνδρα, κεῖ τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν
πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.

ὅρᾶς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσῳζεται·

τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα
τείνας ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις κάτω

στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.

ἄλλ' εἴκε θυμοῦ καὶ μετάστασιν δίδου.

γνώμη γὰρ εἴ τις κάπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ

φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·

εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτη ῥέπειν,

καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

XO. ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδε· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ. 725

KP. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικοῦνδε τὴν φύσιν;

AI. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τάργα σκοπεῖν.

KP. ἔργον γάρ ἔστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; 730

AI. οὐδὲν ἀν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.

KP. οὐχ ἦδε γὰρ τοιαῦτον ἐπείληπται νόσῳ;

AI. οὐ φησι Θήβης τῆσδε ὁμόπτολις λεώς.

KP. πόλις γὰρ ήμιν ἀμὲν χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;

AI. ὅρᾶς τόδε ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 735

KP. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρὴ με τῆσδε ἄρχειν χθονός;

AI. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἔσθ' ἐνός.

KP. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἢ πόλις νομίζεται;

718 θυμῷ τ: θυμῷ L, A. 725 διπλᾶ τ: διπλᾶ L (διπλῆ Hermann).

736 ἄλλῳ γὰρ ἢ (sic) μοὶ χρῆ γε L: corr. Dobree.

- AI. καλῶς ἐρήμητς γ' ἀν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
 KP. ὅδ', ως ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. 740
 AI. εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.
 KP. ὡς παγκάκιστε, διὰ δίκης ἵων πατρί.
 AI. οὐ γὰρ δίκαια σ' ἔξαμαρτάνονθ' ὥρῳ.
 KP. ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
 AI. οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν. 745
 KP. ὡς μιαρὸν ἥθος καὶ γυναικὸς ὕστερον.
 AI. οὐ τὰν ἔλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.
 KP. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
 AI. καὶ σοῦ γε κάμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
 KP. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ως ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. 750
 AI. ἥδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινα.
 KP. ἥ κάπαπειλῶν ὁδὸς ἐπεξέρχει θρασύς;
 AI. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γυνώμας λέγειν;
 KP. κλαίων φρενώσεις, ὥν φρενῶν αὐτὸς κενός.
 AI. εἰ μὴ πατήρ ἥσθ', εἰπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν. 755
 KP. γυναικὸς ὥν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.
 AI. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
 KP. ἄληθες; ἄλλ' οὐ, τόνδ' "Ολυμπον, ἥσθ' ὅτι,
 χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δευνάσεις ἐμέ.
 ἄγετε τὸ μῖσος, ως κατ' ὅμματ' αὐτίκα 760
 παρόντι θιήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
 AI. οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξης ποτέ,
 οὐθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ
 τούμδον προσόψει κράτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὥρῶν,
 ως τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνη ξυνών. 765
 XO. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὥργῆς ταχύς.
 νοῦς δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς.
 KP. δράτω, φρονείτω μεῖζον ἥ κατ' ἄνδρ' ἵών·
 τῷ δ' οὖν κόρα τῷδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

747 οὕ τὰν Elmsley: οὐ κἄν (i.e. οὐκ ἀν) L. 757 κλύειν τ.: λέγειν L.

760 ἄγετε τ.: ἄγαγε L.

- ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτῷ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770
 ΚΡ. οὐ τὴν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
 ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλεύει κτανεῖν;
 ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἀνὴρ βροτῶν στίβος
 κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
 φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθείς, 775
 ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
 κάκει τὸν "Αἰδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 αἴτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
 ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι
 πόνος περισσός ἐστι τὰν "Αἰδου σέβειν. 780

- στρ. ΧΟ. "Ερως ἀνίκατε μάχαν, "Ερως, δος ἐν κτήμασι
 πίπτεις,
 2 δος ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις,
 3 φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος ἐν τῷ ἀγρονόμοις αὐλαῖς. 785
 4 καὶ σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς
 5 οὐθ' ἀμερίων σέ γ' ἀνθρώπων, ὁ δ' ἔχων μέ-
 μηνεν. 790

- ἀντ. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λώβᾳ·
 2 σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
 3 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου 795
 4 νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 5 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα. 799

- νῦν δ' ἥδη γὰρ καύτὸς θεσμῶν
 ἔξω φέρομαι τάδ' ὄρῶν, ἵσχειν δ'
 οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
 τὸν παγκούτην ὅθ' ὄρῶ θάλαμον
 τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν. 805

790 σέ γ' ἀνθρώπων Nauck: ἐπ' ἀνθρώπων L, vulg. (ἀπ' ἀνθρώπων τ.)
 797 πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς MSS.: ὥστε πέρα δρᾶν conj. Semitelos.

στρ. α'. ΑΝ. ὁρᾶτ' ἔμ', ω γὰς πατρίας πολῖται, τὰν νεάταν
όδὸν

2 στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου,
3 κοῦποτ' αὐθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας "Αἰδας ζῶσαν
ἄγει

4 τὰν Ἀχέροντος 812

5 ἀκτάν, οὕθ' ὑμεναίων ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινύμφειός
6 πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμ-
φεύσω.

σύστ. α'. ΧΟ. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ³ 817

ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,
οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ',
ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα μόνη δὴ
θνητῶν Ἀΐδην καταβήσει.

ἀντ. α'. ΑΝ. ἥκουσα δὴ λυγροτάταν δλέσθαι τὰν Φρυγίαν
ξέναν

2 Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ, τὰν κισσὸς ὡς
ἀτενῆς 825

3 πετραία βλάστα δάμασεν· καὶ νιν ὅμβροι τακο-
μέναν,

4 ὡς φάτις ἀνδρῶν,

5 χιών τ' οὐδαμὰ λείπει, τέγγει δ' ὑπ' ὅφρύσι
παγκλαύτοις 830

6 δειράδας· ἢ με δαιμῶν ὅμοιοτάταν κατευνάζει.

σύστ. β'. ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής,
ἥμεις δὲ βροτοὶ καὶ θυητογενεῖς. 835
καίτοι φθιμένη μέγα κάκοῦσαι

814 ἐπινύμφειος Dindorf: ἐπινυμφίδιος MSS. 828 ὅμβροι Musgrave:
ὅμβρῳ MSS. 831 τέγγει θ' τ, τάκει τ' L: δ' for τ' Bothe.—παγκλαύτοις
τ, -ous L. 836 μέγ' ἀκοῦσαι MSS.: corr. M. Seyffert.

τοῖς ἰσοθέοις σύγκληρα λαχεῖν
ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν.

- στρ. β'. ΑΝ. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρῷών,
2 οὐκ οἰχομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; 840
3 ω̄ πόλις, ω̄ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες.
4 ἵω Διρκαῖαι κρῆναι
5 Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος, ἔμπας ξυμμάρτυρας
 nyder' ἐπικτῶμαι, 845
6 οἴα φίλων ἄκλαντος, οἴοις νόμοις
7 πρὸς ἔργυμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου πο-
 ταινίου.
8 ἵω δύστανος, βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα 850
9 μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν.
- στρ. γ'. ΧΟ. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους
2 ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
3 προσέπεσες, ω̄ τέκνου, πολύ. 855
4 πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἄθλον.
- ἀντ. β'. ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,
2 πατρὸς τριπόλιστον οἰκτον τοῦ τε πρόπαντος
3 ἀμετέρου πότμου κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν. 861
4 ἵω ματρῷαι λέκτρων
5 ἄται κοιμήματά τ' αὐτογένητ' ἐμῷ πατρὶ δυσ-
 μόρου ματρός, 865
6 οἴων ἐγώ ποθ' ἀ ταλαιφρων ἔφυν.

837 σύγκληρα Schaefer: ἔγκληρα MSS. 838 ζῶσαν...θανοῦσαν.
This v. is in L and in most of the later MSS., but is omitted by A, and by
the Aldine ed. 840 οἰχομέναν J. F. Martin, Wunder: δλομέναν L,
δλλυμέναν r. 848 ἔργυμα L (with two dots over γ, indicating ἔρμα),
vulg.: ἔργυμα V: ἔρυμα H. 851 βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα M.
Seyffert (so Boeckh, but with οὔτ' ἐν): οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν L,
vulg. (Triclinius changed βροτοῖσιν to βροτοῖς.) 855 πολύ r: πολύν
L. 864 αὐτογένητ' r, αὐτογενῆ t' L: corr. Turnebus. 865 δυσ-
μόρου r: -ωι L.

7 πρὸς οὓς ἀραιῶς, ἄγαμος, ἄδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
8 ἵω δυσπότων κασίγνητε γάμων κυρήστας,
9 θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με.

871

ἀντ. γ'. ΧΟ. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
2 κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
3 παραβατὸν οὐδαμᾶ πέλει·
4 σὲ δ' αὐτόγνωτος ὠλεσ' ὄργα.

875

ἐπ. ΑΝ. ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος ταλαιφρων ἄγομαι
τάνδ' ἔτοιμαν ὁδόν.
οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν
ὅμμα θέμις ὄρâν ταλαίνᾳ·

880

τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
οὐδεὶς φίλων στενάζει.

ΚΡ. ἀρ' ἵστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
ώς οὐδ' ἀν εἰς παύσαιτ' ἀν, εἰ χρείη λέγειν;
οὐκ ἄξεθ' ώς τάχιστα; καὶ κατηρεφεῖ

885

τύμβῳ περιπτύξαντες, ώς εἴρηκ' ἐγώ,
ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆ θανεῖν
εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγη·
ἡμεῖς γάρ ἀγνοὶ τούπι τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ' οὖν τῆς ἀνω στερήσεται.

890

ΑΝ. ω τύμβος, ω νυμφεῖον, ω κατασκαφὴς
οἰκησις ἀείφρουρος, οἱ πορεύομαι
πρὸς τὸν ἐμαυτῆς, ων ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλεῖστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων·
ων λοισθία γὰρ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ

895

κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἔξήκειν βίου.

869 ιῶ] ιῶ ιῶ L. 887 ἄφετε Vat.: ἄφεῖτε L, vulg.: μόνην
ἀφῆτ' A.—χρῆ MSS.: corr. Dindorf. 888 τυμβεύειν L: τυμβεύει A:
τυμβεύει Triclinius. 894 φερσέφασσ' L (the first σ from ρ): Περσέ-
φασσ' r.

ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προσφιλῆς δὲ σοί,
μῆτερ, φίλη δὲ σοί, κασίγνητον κάρα.

ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ

900

ἔλουσα κάκοσμησα κάπιτυμβίους

χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρνυμαι.

[καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα, τοῖς φρονοῦσιν, εὖ.

905

οὐ γάρ ποτ' οὕτ' ἀν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,

οὕτ' εἰ πόσις μοι κατθανῶν ἐτήκετο,

βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀν ἡρόμην πόνουν.

τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;

πόσις μὲν ἀν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν,

καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἡμπλακον· 910

μητρὸς δ' ἐν "Αἰδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν

οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἀν βλάστοι ποτέ.

τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ

νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν

915

καὶ δεινὰ τολμᾶν, ω κασίγνητον κάρα.

καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβῶν

ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου

μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,

ἄλλ' ὡδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος

ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.]

920

ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;

τί χρή με τὴν δύστηνον ἐις θεοὺς ἔτι

βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ

τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.

ἄλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἔστιν ἐν θεοῖς καλά,

925

παθόντες ἀν ξυγγνοῦμεν ἡμαρτηκότες·

εἰ δ' οἴδ' ἀμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ

πάθοιεν ἡ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

- ΧΟ. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὗταὶ
ψυχῆς ρίπαι τήνδε γ' ἔχουσιν. 930
- ΚΡ. τοιγάρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν
κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
- ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτῳ
τούποις ἀφίκται.
- ΚΡ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυροῦσθαι. 935
- ΑΝ. ὡς γῆς Θήβης ἀστυ πατρῷον
καὶ θεοὶ προγενεῖς,
ἄγομαι δὴ κούκέτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, 940
τὴν βασιλειδᾶν μούνην λοιπήν,
οἴλα πρὸς οἶων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.
- στρ. α'. ΧΟ. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
2 ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς. 945
3 κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεξεύχθη.
4 καίτοι καὶ γενεὰ τίμιος, ὡς παῖ παῖ,
5 καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. 950
6 ἀλλ' ἀ μοιριδία τις δύνασις δεινά.
7 οὔτ' ἀν νιν ὅλβος οὔτ' Ἀρης, οὐ πύργος, οὐχ
ἀλίκτυποι
8 κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

- ἀντ. α'. ζεύχθη δ' ὁξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, 955
2 Ἡδωνῶν βασιλεύς, κερτομίοις ὄργαῖς,
3 ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ.
4 οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει

931 τοιγάρ] τοι γάρ τοι L. 941 τὴν βασιλίδα L, vulg. (τὴν βασιλειαν Triclinius): corr. K. Winckelmann, M. Seyffert. 949 καὶ add. Hermann. 952 ὅλβος Erfurdt : ὅμβρος MSS. 955 δξυχόλως MSS.: corr. Scaliger.

5 ἀνθηρόν τε μένος. κεῖνος ἐπέγυω μανίαις	960
6 ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις.	
7 παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναικας εὔιόν τε πῦρ,	
8 φιλαύλους τ' ἡρέθιζε Μούσας.	965

στρ. β'. παρὰ δὲ Κυανεᾶν πελάγει διδύμας ἀλὸς	
2 ἀκταὶ Βοσπόριαι ἥδ' ὁ Θρηκῶν ——	
3 Σαλμυδησσός, ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης	970
4 δισσοῖσι Φινεῖδαις	
5 εἰδεν ἄρατὸν ἔλκος	
6 τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,	
7 ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὁμμάτων κύκλοις,	
8 ἀραχθέντων ὑφ' αἴματηραις	975
9 χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν.	

ἀντ. β'. κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν	977
2 κλαιὸν, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν.	980
3 ἀ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων	
4 ἄντασ' Ἐρεχθεϊδᾶν,	
5 τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις	
6 τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῷαις	
7 Βορεὰς ἄμιππος ὁρθόποδος ὑπὲρ πάγου,	985
8 θεῶν πᾶς· ἀλλὰ κάπ' ἐκείνᾳ	
9 Μοῖραι μακραιώνες ἔσχον, ὡς παῖ.	

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὄδὸν
δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντε· τοῦς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.

990

965 φιλαύλους τ' ῥ: τ' ῥ om. L. 966 f. παρὰ δε κυανέων πελάγεων (sic) πετρῶν | διδύμας ἀλὸς L. πετρῶν del. Brunck: Κυανεᾶν Wieseler: πελάγει J. 968 ff. ἀκταὶ βοσπόριαι | ἥδ' (ἥδ' ῥ) ὁ θρηκῶν σαλμυδησσός | L.—ἥδ' ὁ] ἰδ' ὁ, καὶ ὁ, ορ θ' ὅ τε conj. J.—After Θρηκῶν Boeckh supplies ἀξενος. (κλήσεται conj. J.) 975 ἀραχθέντων Seidler, Lachmann: ἀραχθὲν ἐγχέων L., vulg. (ἀραχθὲν ἀχέων ῥ.) 980 ματρὸς ῥ: πατρὸς L.

- KP. τί δ' ἔστιν, ὡς γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
 TE. ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
 KP. οὐκον πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.
 TE. τοιγάρ δι' ὁρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.
 KP. ἔχω πεπονθώς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα. 995
 TE. φρόνει βεβώς αὐτὸν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.
 KP. τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
 TE. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
 εἰς γὰρ παλαιὸν θάκον ὄρνιθοσκόπον
 ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν, 1000
 ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὄρνιθων, κακῷ
 κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ.
 καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
 ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοΐθδος οὐκ ἀσημος ἦν.
 εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρῳ ἐγευόμην 1005
 βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
 "Ηφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
 μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο
 κάτυφε κάνεπτυε, καὶ μετάρσιοι
 χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρυεῖς 1010
 μηροὶ καλυπτῆς ἔξεκειντο πιμελῆς.
 τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα
 φθίνοντ' ἀσήμων ὄργίων μαντεύματα·
 ἐμοὶ γὰρ οὐτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις. 1015
 βωμοὶ γὰρ ἡμῶν ἐσχάραι τε παντελεῖς
 πλήρεις ὑπὸ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
 κατ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔπι
 θεοὶ παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα, 1020
 οὐδὲ ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς,
 ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἴματος λίπος.

ταῦτ' οὖν, τέκνουν, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἔστι τοὺξ αμαρτάνειν·
ἐπεὶ δὲ ἀμάρτη, κείνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ 1025
ἄβουλος οὐδὲ ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκεῖται μηδὲ ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὁ φλισκάνει.
ἀλλ' εἰκε τῷ θανόντι, μηδὲ ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; 1030
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δὲ
ἡδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι.

KR. ὡς πρέσβυ, πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κούδε μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἴμι, τῶν δὲ ὑπαὶ γένους 1035
ἔξημπόλημαι κάμπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνετ', ἐμπολάτε τάπο Σάρδεων
ἥλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δὲ ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδὲ εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν 1040
φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
οὐδὲ ὡς μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κείνον· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δέ, ὡς γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν 1045
χοὶ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἰσχρός, ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

TE. φεῦ·

ἀρ' οἰδεν ἀνθρώπων τις, ἀρα φράζεται

KR. τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

TE. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλίᾳ; 1050

KR. ὅσωπερ, οἷμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.

1036 κάμπεφόρτισμαι L: κάκ- A.

1037 τὰ πρὸ (sic) σάρδεων L
(with *òn* above *τὰ* from the first hand): τὸν πρὸς σάρδεων A: corr. Blaydes,
Nauck.

- ΤΕ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
 KP. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπέν κακῶς.
 TE. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
 KP. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος. 1055
 TE. τὸ δὲ ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
 KP. ἀρ' οἰσθα ταγοὺς δύτας ἀν λέγης λέγων;
 TE. οἴδε· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τῇνδε ἔχεις σώσας πόλιν.
 KP. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τάδικεν φιλῶν.
 TE. ὅρσεις με τάκινητα διὰ φρενῶν φράσαι. 1060
 KP. κίνει, μόνον δὲ μὴ πὶ κέρδεσιν λέγων.
 TE. οὕτω γὰρ ἥδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος.
 KP. ὡς μὴ μπολήσων ἵσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
 TE. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔπι
 τρόχους ἀμιλλητῆρας ἥλίου τελῶν, 1065
 ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἔνα
 νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
 ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὸν κάτω,
 ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῷκισας,
 ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὐτὸν θεῶν 1070
 ἀμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
 ὧν οὕτε σοὶ μέτεστιν οὕτε τοῖς ἄνω
 θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
 τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
 λοχῶσιν "Αἰδου καὶ θεῶν Ἔρινύες, 1075
 ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
 καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
 λέγω· φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
 ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.
 ἔχθραι δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις, 1080
 ὅσων σπαράγματ' ἡ κύνες καθήγυνισαν
 ἡ θῆρες, ἡ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων

1065 τρόχους Erfurdt: τροχοὺς MSS.

κατοικίσας r.

1069 κατώκισας L, vulg.:

1081 καθήγυνισαν MSS.: καθήγυνισαν Burton.

ἀνόσιον ὁσμὴν ἔστιοῦχον ἐς πόλιν.

τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης

ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα

1085

βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.

ω̄ παῖ, σὺ δὲ ἡμᾶς ἅπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὐτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,

καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλώσσαν ἡσυχωτέραν
τὸν νοῦν τὸν ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν φέρει.

1090

XO. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας·

ἐπιστάμεσθα δέ, ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ

τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,

μή πώ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.

1095

KP. ἔγνωκα καύτὸς καὶ ταράσσομαι φρένας·

τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν, ἀντιστάντα δὲ

ἄτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα.

XO. εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως, λαβεῖν.

KP. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράξε· πείσομαι δέ ἐγώ.

XO. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης

1100

ἄνες, κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

KP. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖ παρεικαθεῖν;

XO. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

KP. οἴμοι· μόλις μέν, καρδίας δέ ἐξίσταμαι

1105

τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δέ οὐχὶ δυσμαχητέον.

XO. δρᾶ νυν τάδ' ἐλθὼν μηδὲ ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε.

KP. ὡδὸς ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἵτ' ἵτ' ὀπάονες,

οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῦν

1110

ὅρμασθ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.

ἐγὼ δέ, ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,

αὐτὸς τὸν ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.

1098 λαβεῖν L: λαχεῖν E: κρέον A, vulg.

1102 δοκεῖς MSS.:

corr. J.

1105 καρδίας τοῦ: καρδίᾳ L.

1108 ἵτ' ἵτ' Triclinius: ἵτ'

vulg. (ἵτ' L): οἵτ' A.

δέδοικα γάρ μὴ τὸν καθεστῶτας νόμους
ἀριστον ἢ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν.

- στρ. α'. ΧΟ. πολυώνυμε, Καδμείας νύμφας ἄγαλμα 1115
 2 καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα
 3 γένος, κλυτὰν δὲ ἀμφέπεις
 4 Ἰταλίαν, μέδεις δὲ
 5 παγκοίνοις Ἐλευσινίας 1120
 6 Δηοῦς ἐν κόλποις, Βακχεῦ, Βακχᾶν
 7 ὁ ματρόπολιν Θήβαν
 8 ναιετῶν παρ' ὑγρὸν
 9 Ἰσμηνοῦ ρεῖθρόν τ' ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾶ δρά-
 κοντος. 1124

- ἀντ. α'. σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ όπωπε
 2 λιγνύς, ἔνθα Κωρύκιαι
 3 στείχουσι Νύμφαι Βακχίδες,
 4 Κασταλίας τε νῦμα. 1130
 5 καὶ σε Νυσαίων ὄρέων
 6 κισσήρεις ὅχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ
 7 πολυστάφυλος πέμπει,
 8 ἀμβρότων ἐπέων
 9 εὐαζόντων, Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς. 1135

- στρ. β'. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων
 2 ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ.
 3 καὶ νῦν, ως βιαιας ἔχεται 1140
 4 πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου,
 5 μολεῖν καθαρσίω ποδὶ Παρνασίαν ὑπὲρ κλιτὺν
 6 ἢ στονόεντα πορθμόν. 1145

ἀντ. β'. ἵὸ πῦρ πνειόντων χοράγ' ἄστρων, νυχίων

1119 Ἰταλίαν MSS. (Ιτάλειαν L): Ἰκαρίαν conj. R. Unger. 1123 f.
 ναιετῶν Dindorf: ναϊων MSS.—ρεῖθρον τ' J.: φέεθρον L, vulg. (παρ' ὑγρῶν...
 φέεθρων Triclinius.) 1128 Νύμφαι στείχουσι MSS.: corr. Blaydes.
 1146 πνεόντων MSS.: corr. Brunck.

- 2 φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
 3 παῖ Διὸς γένεθλου, προφάνηθ',
 4 ὡναξ, σαῖς ἄμα περιπόλοις 1150
 5 Θυίαισιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι
 6 τὸν ταμίαν Ἰακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος, 1155
 οὐκ ἔσθ' ὅποιον στάντ' ἀν ἀνθρώπου βίον
 οὔτ' αἰνέσαιμ' ἀν οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
 τύχη γὰρ ὄρθοι καὶ τύχη καταρρέπει
 τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀει·
 καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς. 1160
 Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ,
 σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
 λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν
 ηὕθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾶ·
 καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς 1165
 ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
 ξῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἥγοῦμαι νεκρόν.
 πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
 καὶ ξῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῆ
 τούτων τὸ χαίρειν, τᾶλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς 1170
 οὐκ ἀν πριαίμην ἄνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

ΧΟ. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;

ΑΓ. τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ξῶντες αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓ. Αἴμων ὅλωλεν· αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται. 1175

ΧΟ. πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

1150 προφάνηθ', ὡναξ Bergk: προφάνηθι ναξίας MSS. 1152 θυίασιν
MSS.: corr. Boeckh. 1166 ἄνδρες Athenaeus 7. 280 c: ἄνδρὸς MSS.

1167 This v., omitted by the MSS., is preserved by Athen. l. c., where he quotes 1165—1171.

- ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.
 ΧΟ. ὡς μάντι, τοῦπος ώς ἄρ' ὁρθὸν ἥνυστας.
 ΑΓ. ώς ὡδὸς ἔχόντων τάλλα βουλεύειν πάρα.
 ΧΟ. καὶ μὴν ὄρῳ τάλαιναν Εὔρυδίκην ὁμοῦ
 δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
 ἥτοι κλύουσα παιδὸς ἦ τύχῃ πάρα.

1180

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὡς πάντες ἀστοί, τῶν λόγων ἐπησθόμην
 πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
 ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.
 καὶ τυγχάνω τε κλῆθρ’ ἀνασπαστοῦ πύλης
 χαλώσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
 βάλλει δι’ ὕπτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
 δείσασα πρὸς δμωαῖσι κάποπλήσσομαι.
 ἀλλ’ ὅστις ἦν ὁ μῦθος αὐθις εἴπατε·
 κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ’ ἀκούσομαι.

1185

ΑΓ. ἐγώ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,
 κούδεν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
 τί γάρ σε μαλθάσσοιμ; ἂν ὡν ἐσ ὕστερον
 ψεῦσται φανούμεθ; ὁρθὸν ἀλήθει’ ἀεί.
 ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει
 πεδίον ἐπ’ ἄκρον, ἔνθ’ ἔκειτο νηλεὲς
 κυνοσπάρακτον σώμα Πολυνείκους ἔτι·
 καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν
 Πλούτωνά τ’ ὄργας εὑμενεῖς κατασχεθεῖν,
 λούσαντες ὅγνὸν λουτρόν, ἐν νεοσπάσιν
 θαλλοῖς ὃ δὴ ἀλέλειπτο συγκατήθομεν,
 καὶ τύμβον ὁρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
 χώσαντες, αὐθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
 νυμφεῖον "Αιδου κοῦλον εἰσεβαίνομεν.
 φωνῆς δ’ ἄπωθεν ὁρθίων κωκυμάτων

1190

1195

1200

1205

κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δὲ ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἔρποντι μᾶλλον ἀσσον, οἰμώξας δὲ ἔπος
ἴησι δυσθρήνητον· ὡς τάλας ἐγώ,
ἀρ' εἰμὶ μάντις; ἀρά δυστυχεστάτην
κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,
ἴτ' ἀσσον ὡκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ
ἀθρήσαθ', ἀρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
φθόγγον συνίημ', ή θεοῦσι κλέπτομαι.
τάδ' ἔξ ἀθύμου δεσπότου κελευσμάτων
ἡθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν,
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην,
τὸν δὲ ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν
καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος. 1220
οὐδὲ ὡς ὄρᾳ σφε, στυγὸν οἰμώξας ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κάνακωκύσας καλεῖ·
ὡς τλῆμον, οἶον ἔργον εἴργασαι· τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ συμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον, ίκέσιός σε λίσσομαι. 1230
τὸν δὲ ἀγρίοις ὅσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
πτύσας προσώπῳ κούδεν ἀντειπών, ξίφους
ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δὲ ὄρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν ἥμπλακ· εἰθ' ὁ δύσμορος
αὐτῷ χολωθείς, ὕσπερ εἰχ', ἐπενταθεὶς
ἥρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος· ἐς δὲ ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται.

1219 κελεύσμασιν MSS.: corr. Burton.

1232 ξίφους r: ὄλως L, but with ξίφους superscr. by the first hand.

καὶ φυσιῶν ὁξεῖαν ἐκβάλλει ρόὴν
λευκῆ παρειὰ φοινίου σταλάγματος.
κεῦται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχῶν δεῖλαιος ἐν γ' "Αἰδου δόμοις,
δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν
ὅσφ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

1240

ΧΟ. τί τοῦτ' ἀν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἡ κακὸν λόγον.

1245

ΑΓ. καύτὸς τεθάμβηκ· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι
ἄχη τέκνου κλύουσαν ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.
γνώμης γὰρ οὐκ ἅπειρος, ὥσθ' ἀμαρτάνειν.

1250

ΧΟ. οὐκ οἶδ· ἐμοὶ δ' οὖν ἡ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι χῆ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓ. ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
δόμους παραστείχοντες· εὐ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.

1255

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνῆμ̄ ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτών.

1260

στρ. α'. ΚΡ. ἵω

2 φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα
3 στερεὰ θανατόεντ·
4 ὦ κτανόντας τε καὶ
5 θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους·
6 ὥμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.
7 ἵω παῖ, νέος νέω ἔνν μόρω,

1265

1238 ροὴν L: πνοὴν r, and schol. in L. 1241 ἐν αἴδου L (εἰν — r):
γ' add. Heath. 1254 θυμουμένη L (a line drawn through i): -η r.
1265 ὥμοι Turnebus: ἵω μοι MSS.

8 αἰαῖ αἰαῖ,
9 ἔθανες, ἀπελύθης,
10 ἐμαῖς οὐδὲ σαισι δυσβουλίαις.

στρ. β'. ΧΟ. οἴμ' ως ἕοικας ὁψὲ τὴν δίκην ἵδεῖν. 1270

ΚΡ. οἴμοι,
2 ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
3 θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
4 ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
5 οἴμοι, λακπάτητον ἀντρέπων χαράν. 1275
6 φεῦ φεῦ, ω πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ω δέσποθ', ως ἔχων τε καὶ κεκτημένος, 1278
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις
ἕοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὅψεσθαι κακά. 1280

ΚΡ. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;
ΕΞ. γυνὴ τέθυηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ἀντ. α'. ΚΡ. ιώ,
2 ιὼ δυσκάθαρτος "Αιδου λιμήν, 1284
3 τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις; 1285
4 ω κακάγγελτά μοι
5 προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;
6 αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
7 τί φής, ω παῖ, τίνα λέγεις μοι νέον,
8 αἰαῖ αἰαῖ, 1290
9 σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
10 γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

1267 al ter L, vulg. (quater r): corr. Dindorf. 1281 τι δ' ἔστιν αὖ
κάκιον ἥ κακῶν ἔτι; MSS.: corr. Canter. 1290 After νέον the MSS.
add λόγον: del. Seidler.

ΧΟ. ὁρᾶν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ἀντ. β'. KP. οἴμοι,

2 κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας. 1295

3 τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;

4 ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνου,

5 τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν,

6 φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνου. 1300

ΕΞ. ἥδ' ὁξυθήκτῳ βωμίᾳ περὶ ξίφει

λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν

τοῦ πρὸν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος,

αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς

πράξεις ἐφυμησασα τῷ παιδοκτόνῳ. 1305

στρ. γ'. KP. αἰαῖ αἰαῖ,

2 ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν

3 ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;

4 δείλαιος ἐγώ, αἰαῖ,

5 δείλαιά δὲ συγκέκραμαι δύᾳ. 1310

ΕΞ. ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κάκείνων ἔχων

πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.

KP. ποίῳ δὲ κάπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

ΕΞ. παίσασ' ὑφ' ἥπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως

παιδὸς τόδ' ἥσθετ' ὁξυκώκυτον πάθος. 1315

στρ. δ'. KP. ὤμοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν

2 ἐμᾶς ἀρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.

3 ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκανον, ὦ μέλεος,

4 ἐγώ, φάμ' ἔτυμον. ἵω πρόσπολοι,

5 ἄγετέ μ' ὅ τι τάχιστ', ἄγετέ μ' ἐκποδών,

6 τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα. 1320

1301 ἥ δ' (ἥδ' L) ὁξύθηκτος ἥδε (ἥ δὲ L) βωμίᾳ πέριξ MSS.: corr. Arndt.

1303 λάχος Bothe: λέχος MSS. 1310 αἰαῖ Erfurdt: φεῦ φεῦ MSS.

1321 τάχιστ' Erfurdt: τάχος MSS.

ΧΟ. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς.
βράχιστα γὰρ κράτιστα τὸν ποσὶν κακά.

ἀντ. γ'. ΚΡ. ἵτω ἵτω,

2 φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἔχων 1329
3 ἐμοί, τερμέαν ἄγων ἀμέραν,
4 ὑπατος· ἵτω ἵτω,
5 ὅπως μηκέτ' ἀμαρ ἀλλ' εἰσίδω. 1333

ΧΟ. μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν· μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν. 1335

ΚΡ. ἀλλ' ὡν ἐρῶ μέν, ταῦτα συγκατηξάμην.

ΧΟ. μή νυν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θυητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγῆ.

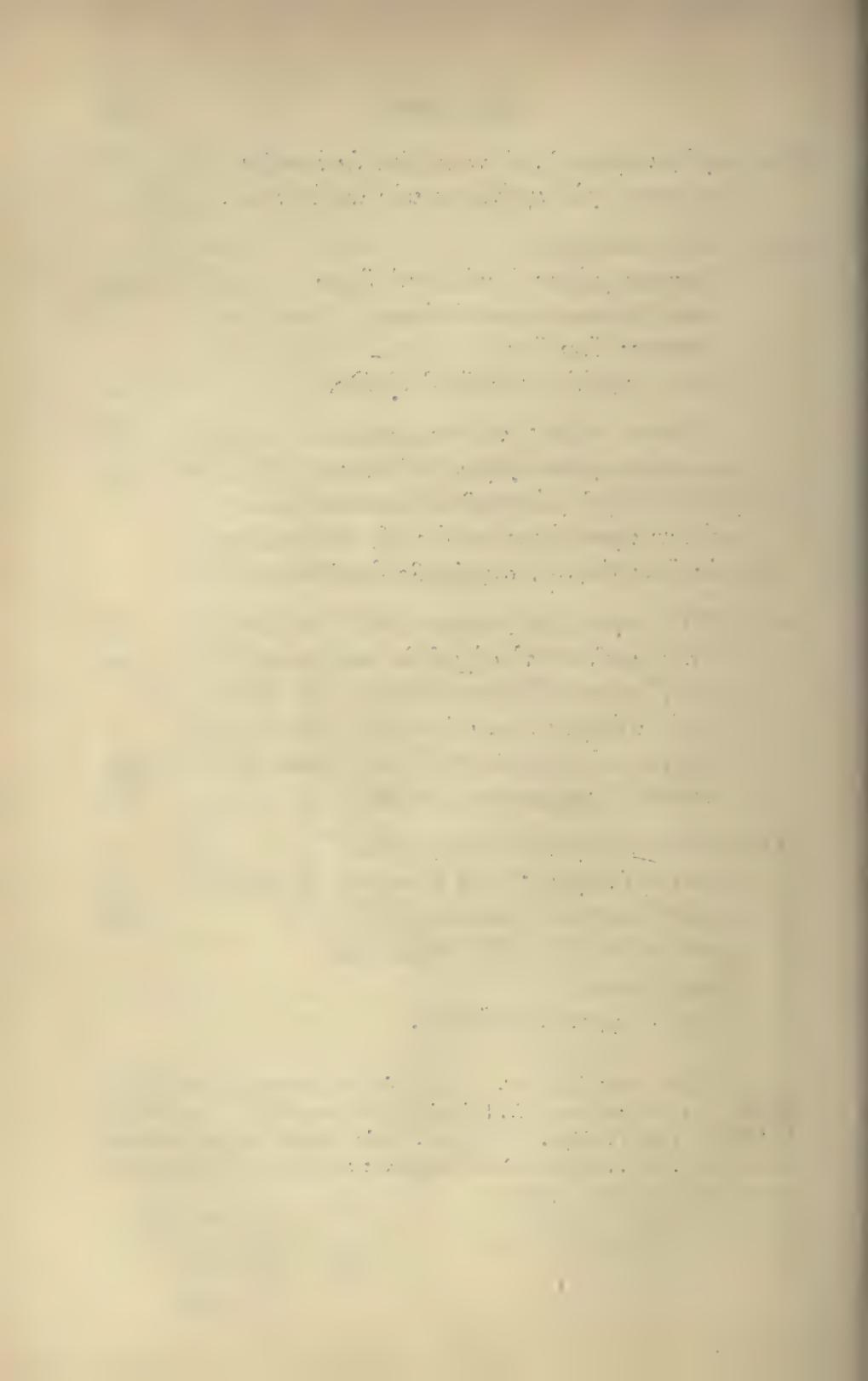
ἀντ. δ'. ΚΡ. ἄγοιτ' ἀν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών,

2 ὅς, ὡ πᾶν, σέ τ' οὐχ ἔκὼν κατέκανον 1340
3 σέ τ' αὐ τάνδ', ὥμοι μέλεος· οὐδ' ἔχω
4 πρὸς πότερον ἵδω, πᾶ κλιθῶ· πάντα γὰρ
5 λέχρια τὸν χεροῦν, τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι 1345
6 πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΧΟ. πολλῷ τὸ φρονεῦν εὐδαιμονίας

πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς
μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι 1350
μεγάλας πληρὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτείσαντες
γήρᾳ τὸ φρονεῦν ἐδίδαξαν.

1330 ἔχων Pallis: ἐμῶν MSS. 1336 ἐρῶ μέν] μέν om. L, add. τ (ἐρῶ-
μεν V). 1340 κατέκανον W. Schneider: κατέκανον MSS. 1341 σέ
τ' αὐτὰν MSS.: corr. Seidler. 1342 f. πρὸς πότερον] ὅπα πρὸς πρότερον
L (πότερον τ): corr. Seidler.—κλιθῶ Musgrave: καὶ θῶ MSS. 1344 τὰ
Brunck: τάδ' ἐν L, vulg. (τά τ' τ.).

ΑΙΑΣ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΙΑΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΑΕΙ μέν, ὡς παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῦράν τιν' ἔχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὥρῳ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἵδης
εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὔρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ως παρ' εἰδυίας μάθῃς.

5

10

15

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὡς φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ώς εὐμαθέες σου, καὶν ἄποπτος ἦς ὅμως,
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ¹
χαλκοστόμου κώδωνος ως Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.

κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον, ἵχνεύω πάλαι.
 νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἀσκοπον
 ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε·
 ἶσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα·
 κάγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεξύγην πόνῳ.
 ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς αὐτοῦ ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις δόπτηρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 πηδῶντα πεδία σὺν νεοράντῳ ξίφει
 φράζει τε κάδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἵχνος φέσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κούκ τέχω μαθεῖν ὅτου.
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος
 τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί.

20

25

30

35

ΑΘ. ἔγνων, 'Οδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὄδὸν κυναγίᾳ.

ΟΔ. ἦ καί, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘ. ως ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταῦτα σοι.

ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὥδ' ἥξεν χέρα;

40

ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν 'Αχιλλείων ὅπλων.

ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;

ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χείρα χραίνεσθαι φόνῳ.

ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ως ἐπ' 'Αργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘ. κὰν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

45

ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῦτε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὄρμάται μόνος.

ΟΔ. ἦ καὶ παρέστη κάπι τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘ. καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

24 ἐθελοντὴς τ.: θελοντὴς L, vulg.

28 νέμει A, vulg.: τρέπει L.

33 ὅτου L (τ in an erasure), vulg.: ὅπον τ.

45 ἐξεπράξατ' L:

ἐξεπράξεν τ.

- ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50
 ΑΘ. ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὅμμασι
 γυνόμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
 καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
 λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
 ἐνθ' εἰσπεσῶν ἔκειρε πολύκερων φόνου 55
 κύκλῳ ραχίζων· καδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
 δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 ὥτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. 60
 κακπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
 τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
 ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται,
 ώς ἄνδρας, οὐχ ώς εὔκερων ἄγραν ἔχων.
 καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται. 65
 δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
 ώς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδῶν θροῆς.
 Θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
 τὸν ἄνδρ'. ἐγὼ γὰρ ὅμμάτων ἀποστρόφους
 αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. 70
 οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·
 Αἴαντα φωνῶ· στεῦχε δωμάτων πάρος.
- ΟΔ. τί δρᾶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
 ΑΘ. οὐ σὺν' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ; 75
 ΟΔ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἐνδον ἀρκείτω μένων.
 ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;
 ΟΔ. ἔχθρός γε τῷδε τάνδρὶ καὶ ταῦν ἔτι.

61 πόνου τ: φόνου L, vulg. 70 ἀπειρξω A, vulg.: ἀπειργω L
 (with ξ superscr. by a late hand). 75 ἀρεῖ Schneidewin: ἀρης L
 (with εἰς superscr. by a later hand, and near it, in a still more recent hand,
 ἀρῆ): ἀρεῖς or ἀρης τ.

- ΑΘ. οὐκον γέλως ἥδιστος εἰς ἔχθροὺς γελᾶν;
 ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.
 ΑΘ. μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
 ΟΔ. φρονοῦντα γάρ νυν οὐκ ἀν ἐξέστην ὄκνῳ.
 ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἵδη πέλας.
 ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ;
 ΑΘ. ἐγὼ σκότώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.
 ΟΔ. γένοιτο μένταν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου.
 ΑΘ. σίγα νυν ἐστὼς καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.
 ΟΔ. μένοιμ' ἀν' ἥθελον δ' ἀν ἐκτὸς ὡν τυχεῖν.
 ΑΘ. ὡς οὗτος, Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.
 τί βαιὸν οὔτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου;

80

85

90

ΑΙΑΣ.

- ὡς χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνου,
 ὡς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχρύσοις ἐγὼ
 στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
 ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
 ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ;
 ΑΙ. κόμπος πάρεστι κούκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.
 ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ἥχμασας χέρα;
 ΑΙ. ὥστ' οὕποτ' Αἴανθ' οἴδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
 ΑΘ. τεθνάσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
 ΑΙ. θανόντες ἥδη τάμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.
 ΑΘ. εἰεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἦ πέφευγέ σέ;
 ΑΙ. ἦ τούπιτριπτον κίναδος ἔξήρου μ' ὅπου;
 ΑΘ. ἔγωγ· Ὁδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
 ΑΙ. ἥδιστος, ὡς δέσποινα, δεσμώτης ἔσω
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.
 ΑΘ. πρὶν ἀν τί δράσῃς ἷ τί κερδάνῃς πλέον;
 ΑΙ. πρὶν ἀν δεθεὶς πρὸς κίον' ἔρκειον στέγης
 ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

95

100

105

αντ.

- ΑΙ. μάστιγι πρώτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνη. 110
 ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὡδέ γ' αἰκίσῃ.
 ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι·
 κεῖνος δὲ τείσει τήνδε κούκι ἄλλην δίκην.
 ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν,
 χρῶ χειρί, φείδου μηδὲν ὠνπερ ἐννοεῖς. 115
 ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτο σοὶ δ' ἐφίεμαι,
 τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι.
 ΑΘ. ὁρᾶς, Ὁδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἴσχὺν ὅση;
 τούτου τίς ἄν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος,
 ἢ δρᾶν ἀμείνων ἡνρέθη τὰ καίρια; 120
 ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'. ἐποικτίρω δέ νιν
 δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὅντα δυσμενῆ,
 ὁθούνεκ' ἄτη συγκατέζευκται κακῆ,
 οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τούμὸν σκοπῶν.
 ὁρῶ γάρ ήμᾶς οὐδὲν ὅντας ἄλλο πλὴν
 εἴδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν. 125
 ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον
 μηδέν ποτ' εἴπης αὐτὸς εἰς θεόντς ἔπος,
 μηδ' ὅγκον ἄρρῃ μηδέν', εἴ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. 130
 ώς ήμέρα κλίνει τε κάναγει πάλιν
 ἅπαντα τάνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
 θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
 σὲ μὲν εὐ πράσσοντ' ἐπιχαίρω· 135
 σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενὴς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῆ,
 μέγαν ὅκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι

πτηνῆς ὡς ὅμμα πελείας.

140

ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανὴν
λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν,

145

ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
κτείνοντ' αἰθωνι σιδήρῳ.

τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὁδυσσεύς,
καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὑπειστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.

150

τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεὶς
οὐκ ἀν ἀμάρτοις· κατὰ δ' ἀν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων οὐκ ἀν πείθοι.

155

πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.

καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
σφαλερὸν πύργου ρῦμα πέλονται·
μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἀν
καὶ μέγας ὀρθοῦθ' ὑπὸ μικροτέρων.
ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνόητους
τούτων γνώμας προδιδάσκειν.

160

ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,
χήμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.
ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὅμμα ἀπέδραν,
παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι·
μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες

165

149 πᾶσιν A, vulg.: πάντων L (πάντων Ὁδυσσεύς conj. Nauck).

151 εὑπειστα L, A, vulg.: εὕπιστα τ.

155 ἀμάρτοις L: ἀμάρτοις

A, vulg. 169 δ' add. Dawes.

τάχ' ἀν ἐξαίφνης, εἰ σὺ φανείης,
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

170

στρ. 1 ἡ ρά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἀρτέμις,
2 ὡ μεγάλα φάτις, ὡ
3 μάτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
4 ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ Βοῦς ἀγέλαιας,
5 ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
6 ἡ ρά κλυντῶν ἐνάρων ψευσθεῖσ', ἀδώροις
7 εἴτ' ἐλαφαβολίαις;
8 ἡ χαλκοθώραξ μῆ τιν' Ἐγυαλίος
9 μομφάν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις
10 μαχαναῖς ἐτείσατο λώβαν;

175

ἀντ. 1 οὐ ποτε γάρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
2 παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
3 τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων·
4 ἥκοι γάρ ἀν θελα νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
5 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
6 εἰ δὲ ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μῆθος
7 οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
8 ἡ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,
9 μῆ, μῆ μ', ἄναξ, ἔθ' ὡδ' ἐφάλοις κλισίαις
10 ὅμηρος ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη.

183

185

190

ἐπ. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μάκραιωνι
στηρίζει ποτὲ τῷδ' ἀγωνίῳ σχολᾶ
ἄταν οὐρανιαν φλέγων.
ἔχθρων δὲ ὑβρις ὡδὸς ἀτάρβητα
ὅρμαται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,

195

177 ψευσθεῖσα δώροις MSS.: corr. Stephanus, Musgrave. 179 μῆ
τιν' Musgrave: ἡ τιν' MSS. 191 μῆ, μῆ μ' ἄναξ, ἔθ' μὴ μηκέτ'. ἄναξ
conj. Morstadt: μῆ, μῆ, ἄναξ, ἔθ' Wilamowitz-Moellendorf. 197 ὄρματ'
L, vulg.: corr. Triclinius.

πάντων καγχαζόντων
γλώσσαις βαρυάλγητα.
έμοι δ' ἄχος ἐστακεν.

200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ωμοκρατής
Αἴας θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

205

XO. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας
νὺξ ἥδε βάρος;
παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
λέγ', ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.
ώστ' οὐκ ἀν ἀϊδρις ὑπείποις.

210

TE. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἀρρητον;
θανάτῳ γὰρ ἵσον πάθος ἐκπεύσει.
μανίᾳ γὰρ ἀλοὺς ἡμὸν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
τοιαῦτ' ἀν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδάiktα σφάγι' αἰμοβαφῆ,
κείνου χρηστήρια τάνδρος.

215

στρ.

XO. δίαν ἐδηλωσάς ἀνέρος αἰθόνος
2 ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν,
3 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπὸ κληρομέναν,
4 τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀεξεῖ.

225

199 βαρυάλγητα τ: βαρυάλγητ' L. 205 μέγας τ: ὁ μέγας L,
vulg. 208 τῆς ἡμερίας MSS. 210 τελεύταντος L: τελλεύταντ-
os r. 221 ἀνέρος conj. Hermann: ἀνδρὸς MSS.

ἢ οἵμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνήρ
6 θάνειται, πάρα πλάκτω χερὶ συγκατακτᾶς / 230
> γ κελατοῦς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἵππονώμας.

- ΤΕ. ὥμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν 233
δεσμῶτιν ἄγων ἥλυσθε ποίμνην.
ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας, 235
τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.
δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελῶν
τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ρίπτει θερίστας,
τὸν δ' ὄρθὸν ἄνω κίονι δήσας 240
μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν
παίει λιγυρῷ μάστιγι διπλῇ,
κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἢ δαίμων
κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. 244

- ἀντ. ΧΟ. ὥρα τιν' ἥδη τοι κράτα καλύμμασι
2 κρυψάμενον ποδοῖν κλοπῶν ἀρέσθαι,
3 ἦ θοὸν εἰρεσίας ξυγόν έξομενον
4 ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖνατ. 250
5 τοίας ἐρέσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι
6 καθ' ἡμῶν· πεφύθηματ λιθόλευστον Ἄρη
7 ξυνάλγειν μετὰ τοῦδε τυπεῖς, τὸν αἰσ ἀπλατός
ἴσχει.

- ΤΕ. οὐκέτι· λαμπρᾶς γάρ ἄτερ στεροπῆς 257
ἀξας ὁξὺς νότος ὡς λήγει.
καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει·
τὸ γάρ ἐσλεύσειν οἰκεῖα πάθη, 260
μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
μεγάλας ὁδύνας ὑποτείνει.

232 ἵππονόμους L, vulg. (ἱππονόμας τ.): corr. Porson. 236 τὰ δὲ
Triclinius: τὰς δὲ L, vulg. 245 ἥδη τοι L, vulg.: τοι om. τ.—κράτα
L, vulg.: κάρα Triclinius.

- ΧΟ. ἀλλ' εὶ πέπαυται, κάρτ' ἀν εύτυχεῖν δοκῶ·
φρούδου γὰρ ἥδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.
- ΤΕ. πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἴρεσιν, λάβοις, 265
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἥδονάς ἔχειν,
ἡ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
- ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ω γύναι, μεῖζον κακόν.
- ΤΕ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.
- ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270
- ΤΕ. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἰσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἡνία ξυγών.
νῦν δ' ὡς ἔληξε κάνεπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῆ 275
- ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἥσσον ἢ πάρος.
ἀρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;
- ΧΟ. ξύμφημι δή σοι, καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγὴ τις ἥκη. πῶς γάρ, εὶ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;
- ΤΕ. ως ὡδ' ἔχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή. 280
- ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
- ΤΕ. ἀπαν μαθήσει τούργον, ως κοινωνὸς ὡν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἡνίχ' ἔσπεροι
λαμπτήρες οὐκέτ' ἥθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ' ἔγχος ἔξόδους ἔρπειν κενάς. 285
- κάγω πιπλήσσω καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾶς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος οὕθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμᾶς πεῖραν οὔτε του κλύων
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὔδει στρατός.
ο δ' εἰπε πρός με βαῖ, ἀεὶ δ' ὑμνούμενα· 290
- γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
κάγω μαθοῦσ' ἔληξ, ο δ' ἐσσύθη μόνος.

279 ἥκη Suidas (s. v. δέδοικα): ἥκοι L, A, vulg.: ἥκη, ἥκη, ορ ἥκει τ.

καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ᔁχω λέγειν πάθας· 295
 ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέουσ ἄγων ὅμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔερόν τ' ἄγραν.
 καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφαξε κάρράχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
 ἥκιζεθ' ὥστε φῶτας ἐν ποίμναις πίτνων. 300
 τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν σκιᾶ τινὶ[—]
 λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν 'Ατρειδῶν κάτα,
 τοὺς δ' ἀμφ' 'Οδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολύν,
 ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτείσαιτ' ίών.
 κάπειτ' ἐπάξας αὐθὶς ἐς δόμους πάλιν 305
 ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
 καὶ πλήρες ἄτης ώς διοπτεύει στέγος,
 παίσας κάρα 'θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔζετ' ἀρνείου φόνου,
 κόμην ἀπρὶξ ὅνυξι συλλαβὼν χερί. 310
 καὶ τὸν μὲν ἡστο πλεῦστον ἄφθογγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κάνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῦ ποτέ.
 κάγω, φῖλοι, δείσασα τούξειργασμένον 315
 ἔλεξα πᾶν ὅσονπερ ἔξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθὺς ἔξφρωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
 ἀς οὐποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
 τοιούσδ' ἀεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἔξηγεῖτ' ᔁχειν· 320
 ἀλλ' ἀψόφητος δέσσων κωκυμάτων
 ὑπεστέναξε ταῦρος ὡς βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιῷδε κείμενος κακῇ τύχῃ

295 λέγειν L, vulg.: φράξειν τ. 297 εὔερόν τ' Schneidewin:
 εὔκερών τ' MSS. 301 ὑπάξας A: ἀπάξας L¹, ὑπαξας L^c: ἐπάξας τ.
 305 ἐπάξας A, vulg.: ἀπαξας L. 313 φανοίην τ: φανείην L, vulg.
 314 κυροῦ Suidas s. v.: κυρεῖ L, vulg.

ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
σιδηροκμῆσιν ἡσυχος θακεῖ πεσών.
καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι δρασείων κακόν.
τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κωδύρεται.
ἀλλ', ὃ φίλοι, τούτων γάρ οὖνεκ' ἐστάλην,
ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
φίλων γάρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις.

325

XO. Τέκμησσα, δεινά, παῖ Τελεύταντος, λέγεις,
ἡμῖν τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

430 AI. ἵω μοί μοι.

TE. τάχ', ως ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἡκούσατε
Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωῦσσει βοήν;

330

AI. ἵω μοί μοι.

XO. ἀνήρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

335

AI. ἵω παῖ παῖ.

TE. ὥμοι τάλαιν'. Εὔρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοινὰ; ποῦ ποτ' εἰ; τάλαιν' ἐγώ.

340

AI. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
λεηλατήσει χρόνον; ἐγὼ δὲ ἀπόλλυμα.

XO. ἀνήρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε·
τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.

345

TE. ἴδού, διοίγω· προσβλέπειν δὲ ἔξεστί σοι
τὰ τοῦνδε πράγη, καύτὸς ως ἔχων κυρεῖ.

στρ. α'. AI. ἵω

{ 2 φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,

{ 3 μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὅρθῳ νόμῳ,

350

{ 4 ἴδεσθέ μὲν οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης

{ 5 ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

XO. οἷμ' ως ἔοικας ὅρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.

δηλοῖ δὲ τοῦργον ως ἀφροντίστως ἔχει.

355

330 λόγοις Stobaeus *Flor.* 113. 8: φίλοι MSS.

350 μόνοι ἔτ' Hermann: μόνοι (οἱ μοῦνοι) τ' MSS.

- ἀντ. α'. ΑΙ. ἵω
 2 γένος ναῖας ἀρωγὸν τέχνας,
 3 ἄλιον ὃς ἐπέβασ ἐλίσσων πλάταν,
 4 σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπαρκέσοντ·
 5 ἄλλα με σύνδαιξον.

361

- ΧΟ. εὕφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
 ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

- στρ. β'
 εὐθίνειαν
 ΑΙ. ὄρᾶς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον,
 2 τὸν ἐν δαῖοις ἀτρεστον μάχαις,
 3 ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
 4 οἵμοι γέλωτος, οἶον ὑβρίσθην ἄρα.
 ΤΕ. 5 μὴ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαι σ', αῦδα τάδε.
 ΑΙ. 6 οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνευμεῖ πόδα;
 7 αἰαῖ αἰαῖ.

365

- ΧΟ. 8 ὡ πρὸς θεῶν ὑπεικε καὶ φρόνησον εὖ.
 ΑΙ. 9 ὡ δύσμορος, ὃς χέρι μὲν
 10 μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, ἐν δὲ ἐλίκεσσι
 11 βόνσι καὶ κλυτοῖς πεσῶν αἰπόλιοις
 12 ἔρεμνον αἷμ' ἐδευσά.

370

- ΧΟ. 13 τί δῆτ' ἀν ἀλγοίης ἐπ' ἔξειργασμένοις;
 14 οὐ γὰρ γένοιτ' ἀν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὠδ' ἔχειν.

- ἀντ. β'. ΑΙ. ἵω πάνθ' ὄρῶν, ἀπάντων τ' ἀεὶ
 2 κακῶν ὅργανον, τέκνον Λαρτίου,
 3 κακοπινέστατον τ' ἄλημα στρατοῦ,
 4 ἡ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
 ΧΟ. 5 ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωδύρεται.
 ΑΙ. 6 ἰδοιμι μήν τιν, καίπερ ὠδ' ἀτώμενος.
 7 ἵω μοί μοι.

380

385

358 ἄλιαν MSS.: corr. Hermann. 360 πημονὰν Reiske: ποιμένων
 L, vulg. 372 χερὶ Hermann: χερσὶ L, vulg.: χεροῖν Triclinius.
 380 λαερτίου L, vulg.: corr. Triclinius. 384 μῆν add. Dindorf.

ΧΟ. 8 μηδὲν μέγ' εἴπης· οὐχ ὄρᾶς ἵν' εἰ κακοῦ;

ΑΙ. 9 ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ,

10 πῶς, ἀν τὸν αίμυλωτατον, ἔχθρον ἄλημα,

11 τοὺς τε δισσάρχας ὀλέσσας βασιλῆς

12 τέλος θάνοιμι καύτος;

390

ΤΕ. 13 ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κάμοὶ θανεῖν

14 εὔχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος;

στρ. γ. ΑΙ. ἴω

2 σκότος, ἐμὸν φάος,

3 ἔρεβος ὡ φαεννότατον, ὡς ἐμοί,

395

4 ἐλεσθ ἐλεσθέ μ' οὐκήτορα,

5 ἐλεσθέ μ'. οὐτε γὰρ θεῶν γένος οὐθ' ἀμερίων

6 ἔτ: ἄξιος βλέπειν τύν εἰς οὐνασιν αὐθρώπων.

400

7 ἀλλά μ' ἀ Διὸς

8 ἀλκίμα θεός

→ ὀλέθριον αἰκίζει.

10 ποὶ τις οὖν φύγη;

11 ποὶ μολὼν μενῶ;

12 εἰ τὰ μὲν φθίγει, φίλοι, τοιοῖσδ'

405

13 ὁμοῦ πέλας, μώραις δ' ἄγραις πρόσκειμεθα,

14 πᾶς δὲ στρατός δύπαλτος ἄν με

15 χειρὶ φονεύοι.

ΤΕ. 16 ὡ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον

410

17 φωνεῦν, ἀ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.

ἀντ. γ. ΑΙ. ἴω

2 πύροι ἄλιρροθοι

3 πάραλα τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,

4 πολὺν πολὺν μεδαρόν τε δῆ

390 δλέσσας L, vulg.: corr. Triclinius.—βασιλῆς γ (βασιλῆς L, the *i* subscript perh. from a later hand): βασιλεῖς vulg. 396 ἐλεσθέ μ' ἐλεσθέ μ' L, vulg.: ἐλεσθέ μ' ἐλεσθ' γ: corr. Elmsley. 402 ὀλέθριον MSS.: οθλιον conj. Wunder. 405 f. τοιοῖσδ' Hermann: τοῖσδ' MSS.

5 κατέχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ', οὐκ
 6 ἔτ': ἀμπυνοὰς ἔχοντά τοῦτό τις φρονῶν ἴστω. 416
 7 ω̄ Σκαμανδριοῖ
 8 γειτόνες ροαῖ,
 9 εὑ̄φρονες Ἀργείοις, 420
 10 οὐκέτ' ἄνδρα μῆ
 11 τὸνδ' ἴδητ', ἔπος
 12 ἔξερῶ μέγ', οἰον οὐτίνα
 13 Τροία στρατοῦ δέρχθη χθονὸς μολὸντ' ἀπὸ 425
 14 Ἐλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
 15 ὅδε πρόκειμαι.

ΧΟ. 16 οὗτοι σ' ἀπείργειν οὐδ' ὅπως ἐώ λέγειν
 17 ἔχω, κακοῖς τοιοῦσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙ. αἰαῖ· τίς ἂν ποτ' φεθ' ὥδ' ἐπώνυμον
 τούμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
 νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰλάζειν ἐμοὶ
 καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.
 ὅτου πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
 τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ 430
 πρὸς οἰκον ἥλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
 ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
 Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
 οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
 ἄτιμος Ἀργείοισιν ὥδ' ἀπόλλυμαι. 435
 καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
 εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὡν πέρι
 κρίνειν ἐμελλε κράτος ἀριστείας τινί,
 οὐκ ἂν τις αὐτ' ἐμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
 νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας 445
 ἐπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.

417 ω̄ Triclinius: lω̄ L, vulg. 423 ἔξερέω MSS.: corr. Porson.

428 οὐδ' Elmsley: οὐθ' MSS.

Προνοίαν προς - ταρε - τοιτηνη

Πρασσω Τι Τικε - τρεση γ

κεὶ μὴ τόδ' ὅμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὥδ' ἐψήφισαν.
νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῷπις ἀδάματος θεὰ
ἡδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ῶστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς.
κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,

ἐμοῦ μὲν οὐχ ἔκόντος· εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι τὰν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἔχθαιρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἐλλήνων στρατός,
ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.

πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας
μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
καὶ ποῖον ὅμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς

Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῦν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ῶν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἵων
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις
καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἴτα λοίσθιον θάνω;
ἀλλ' ὥδε γ' Ἀτρείδας ἀν εὐφράναιμί που.

οὐκ ἔστι ταῦτα. πεῖρά τις ζητητέα
τοιάδ', ἀφ' ἣς γέροντι δηλώσω πατρὶ⁴⁷⁰
μὴ τοι φύσιν γ' ἀσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγών.
αἰσχρὸν γάρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἔξαλλάσσεται.

τί γὰρ παρ' ἡμαρ̄ ἡμέρα τέρπειν ἔχει

450 ἀδάμαστος MSS.: corr. Elmsley. 451 ἐπεντύνοντ' L (made from ἐπενθύνοντ' either by the first hand or by an early corrector), A, vulg.: ἐπεντείνοντ' r (with γρ. ἐπεκτείνοντ'). 456 τὰν Erfurdt, Elmsley: τ' ἀν r: γ' ἀν L, vulg.

προσθεῖσα κάναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
οὐκ ἀν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.

ἀλλ' ἡ καλῶς ζῆν ἡ καλῶς τεθυηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρή· πάντ' ἀκήκοας λόγον.

XO. οὐδεὶς ἔρει ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον.
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός.

παῦσαί γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείσ.

TE. ὡ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

ἔγὼ δ' ἔλευθέρου μὲν ἔξεφυν πατρός,
εἴπερ τὸν σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν·

νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ὡδ' ἔδοξέ που
καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ

τὸ σὸν λέχοις ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
καὶ σ' ἀντιάξω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς

εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἢ συνηλλάχθης ἐμοί,
μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν

τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἔφεις τινί.
ἢ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτῆσας ἀφῆς,

ταύτη νόμιζε κάμε τῇ τόθ' ημέρᾳ
βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο

ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.
καὶ τις πικρὸν πρόσθεγμα δεσποτῶν ἔρει

λόγοις ίάπτων. ἔδετε τὴν ὄμευνέτιν
Αἴαντος, δις μέγιστον ἵσχυσε στρατοῦ,

οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
τοιαῦτ' ἔρει τις· κάμε μὲν δαίμων ἐλᾶ,

σοὶ δ' αἰσχρὰ τάπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει.

495 ἔφεις L (with a superscr. by a late hand), Γ: ἀφεις A, vulg.

496 ει γὰρ θανῆς σὺ καὶ τελευτῆσας ἀφῆς L, vulg.: ἦν γὰρ—A: ει γὰρ θανεῖ σὺ καὶ τελευτῆσεις ἀφεις Γ. ἦ γὰρ Bothe.

ἀλλ' αἰδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
γῆρᾳ προλείπων, αἰδεσαι δὲ μητέρα
πολλῶν ἔτῶν κληροῦχον, ἢ σε πολλάκις
θεοῖς ἀράται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῦν.
οἴκτιρε δ', ὀναξ, παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας ^{τε} μόνος ^{οὐ} ^{οὐ}
τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὄρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνυς, νεμεῖς. ^{τε} μόνος
ἔμοι γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὃ τι βλέπω
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ ἥστωσας δορί, 515
καὶ μητέρ' ἄλλῃ μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν "Αἰδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἔμοι γένοιτ' ἀν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι.
ἀλλ' ἵσχε κάμοῦ μνῆστιν. ἀνδρὶ τοι χρεῶν 520
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τι που πάθοι. ^{αριθμός}
χάρις χάριν γάρ ἔστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί· ^{εἶ} ^{οὐ} ^{οὐ}
ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἀν γένοιτ' ἔθ' οὐτος εὐγενὴς ἀνήρ.

- XO. Αἴας, ἔχειν σ' ἀν οἰκτον ὡς κάγῳ φρενὶ 525
θέλοιμ' ἀν· αἰνοίης γὰρ ἀν τὰ τῆσδ' ἔπη.
AI. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἔμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
TE. ἀλλ', ὁ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
AI. κόμιζέ νύν μοι παῖδα τὸν ἔμόν, ὡς ἕδω. 530
TE. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἔξελυσάμην.
AI. ἐν τοῦσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;
TE. μὴ σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
AI. πρέπον γέ τὰν ἦν δαίμονος τούμοῦ τόδε.
TE. ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι. ^{τε} μόνος 535
AI. ἐπῆγνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.

516 ἀλλῃ. τ: ἀλλ' ἡ L, vulg.—τε L¹, τ: με L^c.

521 πάθοι A, vulg.: πάθη L.

- ΤΕ. τί δῆτ' ἀν ώς ἐκ τῶνδ' ἀν ὠφελοῦμι σε;
 ΑΙ. δός μοι προσειπεῦν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἵδεῖν.
 ΤΕ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
 ΑΙ. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540
 ΤΕ. ὡ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
 ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
 ΑΙ. ἔρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγων;
 ΤΕ. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
 Η ΑΙ. αἰρ' αὐτόν, αἰρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ
 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσων φόνον,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν. 545
 ἀλλ' αὐτίκ' ὡμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
 δεῖ πωλοδαμνεῖν καξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὡ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, 550
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἀν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτο γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,
 ([τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν,]) 554
ἔως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. 555
 ὅταν δ' ἵκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 δείξεις ἐν ἔχθροῖς οἷος ἐξ οἶου τράφης.
 (τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῆδε χαρμονήν.
οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἵδα, μή τις ὑβρίσῃ 560
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὅντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοι
 λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα κεί τανῦν

546 που τόνδε Α: τοῦ τόνδε L: τοῦτον γε Γ. 554 δ. τὸ μὴ φρονεῖν...κακόν] This v. is in the MSS., and was read by the schol. in L, but is omitted by Stobaeus *Flor.* 78. 9 (where he quotes 550—555): del. Brunck. 557 δείξεις L (made from δείξης). The later MSS. are divided between δείξεις and δείξης (or -ης).

τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.)

ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,

565

νῦμν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,

κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως

τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων

Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ', Ἐριβοίᾳ λέγω,

ώς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί ~~Χ~~

570

[μέχρις οὐ μυχὸν κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ].

καὶ τάμα τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς

θήσουσ' Αχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.

ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,

Εὐρύσακες, ἵσχε διὰ πολυρράφου στρέφων

575

πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·

τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.

ἀλλ' ώς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἥδη δέχου,

καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους

δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.

580

πύκαζε θάσσον· οὐ πρὸς ιατροῦ σοφοῦ

θρηνεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

XO. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν·

οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.

TE. ὡς δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί;

585

AI. μὴ κρῦνε, μὴ ἔξεταζε· σωφρονεῖν καλόν.

TE. οἵμ' ώς ἀθυμῶ· καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου

καὶ θεῶν ἴκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.

AI. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς

ώς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὄφειλέτης ἔτι;

590

TE. εὐφῆμα φώνει.

AI. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

TE. σὺ δ' οὐχὶ πείσει;

AI. πόλλα' ἄγαν ἥδη θροεῖς.

571 μέχρις οὖ L, vulg.: μέχρις ἀν r.—Elmsley del.

573 μήθ' δ] Schaefer conj. μήτε.

ΤΕ. ταρβῶ γάρ, ὡναξ.

ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

ΤΕ. πρὸς θεῶν, μαλάσσου.

ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τούμδον ἥθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

595

στρ. α'. ΧΟ. ω̄ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μέν

2 ποὺ ναίεις ἀλίπλακτος εὐδᾶι-

3 μῶν, πασιν περίφαντος ἀεί·

4 ἔγω δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὐ χρόνος 600

5 Ἰδαῖα μίμνων λειμῶνι ἐπαυλα μῆνῶν

6 ἀνήριθμος αἰὲν εὐνῶμαι,

7 χρόνῳ τρυχόμενος,

605

8 κακὰν ἐλπὶδ' ἔχων

9 ἔτι μὲ ποτ' ἀνυσεῖν τὸν ἀπότροφον ἀιδηλὸν^η Αἰδαν.

ἀντ. α'. καὶ μοὶ δυσθεράπευτος Αἴ-

2 ας ξύνεστιν ἔφεδρος, ὦμοι

610

3 μοι, θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος·

4 δν. ἔξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίω-

5 κρατοῦντ' ἐν^η Αρεί· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας

6 φίλοις μέγα πένθος ηὔρηται.

615

7 τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν

8 μεγίστας ἀρετᾶς

9 ἀφιλὰ παρ' ἀφιλοῖς ἐπεστ' ἐπεσε μελέοις Αἰτρεί-
δαις.

620

στρ. β'. ἡ ποὺ παλαιᾶ μὲν σύντροφος ἀφέρα,

2 λευκῷ δὲ γηρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα

625

597 ἀλίπλακτος Γ: ἀλίπλαγκτος L, vulg. 601—3 Ιδαῖα μίμνων |
λειμῶνιά (sic) πολαι μῆλων | ἀνήριθμος αἰὲν εὐνῶμαι L. (Ιδαῖα μίμνων A,
vulg.) Ιδαῖα...λειμῶνι' ἐπαυλα Lobeck: μηνῶν Hermann: εὐνῶμαι Bergk.

610 ὦμοι μοι Brunck: ίώ μοι μοι μοι L (ιώ μοι μοι r). 616 f. χεροῖν |
μεγίστας Triclinius: χεροῖν μέγιστ' L, vulg. 623 σύντροφος Nauck:
ξυντροφος MSS.

3 φρενομόρως ἀκούση,
 4 αἴλινον αἴλινον,
 5 οὐδ' οἰκτρᾶς γόου ὅρνιθος ἀηδοῦς
 6 ἥσει δύσμορος, ἀλλ' ὁξυτόνους μὲν ωδὰς 630
 7 θρηνήσει, χερόπλακτοι δ'
 8 ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
 9 δοῦποι καὶ πολιάς ἄμυγμα χαίτας.

ἀντ. β'. κρείσσων γὰρ "Αιδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, 635
 2 δς ἐκ πατρῷας ἥκων γενεᾶς ἄριστος
 3 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 4 οὐκέτι συντρόφοις

5 ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὄμιλεῖ. 640
 6 ὁ τλάμον πάτερ, οἵαν σε μένει πυθέσθαι
 7 παιδὸς δύσφορον ἄταν,
 8 ἀν οὕπω τις ἔθρεψεν
 9 αἰών Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. 645

AI. ἄπανθ' ὁ μακρὸς κάναριθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται.
 κούκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χώ δεινὸς ὄρκος χαὶ περισκελεῖς φρένες.
 κάγῳ γάρ, δς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, 650
 βαφῆ σίδηρος ὡς, ἔθηλύνθην στόμα
 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτίρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς παιδά τ' ὄρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἰμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ώς ἀν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ
 μῆνιν βαρεῖαν ἔξαλνξωμαι θεᾶς. 655
 μολών τε χῶρον ἔνθ' ἀν ἀστιβῆ κίχω,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τούμόν, ἔχθιστον βελῶν,

634 ἄμυγμα Bothe: ἄμυγματα MSS. 637 ἄριστος add. Triclinius:
 om. L, vulg. 649 χαὶ Brunck: καὶ MSS. 656 ἔξαλνξωμαι
 Hesych. s. v.: ἔξαλεύσωμαi L, vulg.

γαίας ὄρύξας ἔνθα μή τις ὅψεται·

ἀλλ' αὐτὸν νῦξ "Αἰδης τε σφέζοντων κάτω.

660

ἔγὼ γάρ εἴξ οὖ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
παρ' Ἔκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
οὕπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ή βροτῶν παροιμία,
ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κούκ ὀνήσιμα.

665

τοιγάρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδας σέβειν.
ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μήν;
καὶ γάρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς

670

χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει.
ἔξισταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ήμέρᾳ φλέγειν.
δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε

675

στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος

λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.

ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;

ἔγωγ'· ἐπίσταμαι γάρ ἀρτίως ὅτι

ὅ τ' ἐχθρὸς ήμῶν ἐσ τοσόνδ' ἐχθραρτέος,
ώς καὶ φιλήσων αὐθίς, ἐσ τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ώς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γάρ

680

βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἔταιρείας λιμήν.

ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι,
εὗχου τελεῖσθαι τούμὸν ὡν ἐρᾶ κέαρ.
ἡμεῖς θ', ἔταιροι, ταύτα τῇδέ μοι τάδε

685

668 τί μή MSS.: corr. Linwood, Herwerden.

672 αἰανῆς L:

αἰανῆς τ.

678 ἔγωγ' Blaydes (ἔγωγ' ἐπίσταμαι Brunck): ἔγὼ δ'

ἐπίσταμαι MSS.

679 ἐχθραρτέος L¹, τ: ἐχθραντέος L^c, vulg.

683 ἔταιρείας L, vulg.: ἔταιρας τ.

τιμάτε, Τεύκρω τ', ἦν μόλη, σημήνατε
μέλειν μὲν ἡμῶν, εὔνοεῖν δὲ ὑμῖν ἄμα.
ἔγὼ γὰρ εἰμὶ ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον·

690
ὑμεῖς δὲ ἀ φράξω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μὲν ἵσως
πύθοισθε, κεὶ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένου.

στρ. ΧΟ. ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρῆς δὲ ἀνεπτάμαν. ἵω ἵω —

Πᾶν Πᾶν, ¹
2 ὁ Πᾶν Πᾶν ἀλίπλαγκτε Κυλλανίας χιονοκτύ-
που

695

3 πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὁ θεῶν χοροποῖ-
ἄναξ,

4 ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνῶν
ἴάψης.

700

5 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

6 Ἰκαρίων δὲ ὑπὲρ πελαγέων μολὼν ἄναξ Ἀπόλ-
λων ὁ Δάλιος εὔγνωστος

7 ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὔφρων.

705

ἀντ. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπὸ δημάτων Ἀρης. ἵω ἵω —
νῦν αὖ,

2 νῦν, ὁ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος

3 θοᾶν ὡκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν,

4 θεῶν δὲ αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυστ' εὐνομίᾳ
σέβων μεγίστᾳ.

5 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει.

6 κούδεν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἀν., εὗτέ γε ἐξ
ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη

715

7 θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

700 ίάψης r: ίάψεις L.

705 ξυνείη L¹, Γ: ξυνεῖης L^c, vulg.
714 τε καὶ φλέγει after μαραίνει add. MSS. (om. Stobaeus *Ecl. Phys.* I. 9.
24): del. Brunck. 718 θυμοῦ τ' Hermann: θυμὸν τ' A: θυμὸν
(without τ') L, vulg.: θυμῶν Triclinius.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ
κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες ἀμφέστησαν, εἰτ' ὀνείδεσιν
ἥρασσον ἔνθεν κάνθεν οὕτις ἐσθ' ὃς οὐ,
τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ως οὐκ ἀρκέσοι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
ώστ' εἰς τοσοῦτον ἥλθον ὡστε καὶ χεροῖν
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.

λήγει δὲ ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
ἄλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ στιν, ως φράσω τάδε;
τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.

ΧΟ. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἄρτιως, νέας
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

ΑΓ. ίοὺς ίούς.

βραδεῖαν ἡμᾶς ἀρέσκειν, ὃ τήνδε τὴν ὄδὸν
πέμπων ἔπειμψεν, ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς.

ΧΟ. τί δέ ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;

ΑΓ. τὸν ἄνδρα ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
μὴ ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.

ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεῖς
γνώμης, θεοῖσιν ως καταλλαχθῆ χόλου.

ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τάπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὐ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει;
 ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὸν ἐτύγχανον.

ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
 Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα 750
 εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
 θεὶς εἰπε κάπεσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ
 εἰρξαι κατ' ἡμαρ τούμφανὲς τὸ νῦν τόδε
 Αἴλινθ' ὑπὸ σκηναῖσι μηδ' ἀφέντ' ἔân,
 εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῦν θέλοι ποτέ. 755
 ἐλᾶ γὰρ αὐτὸν τῇδε θήμερᾳ μόνη
 δίας Ἀθάνας μῆνις, ώς ἔφη λέγων.
 τὰ γὰρ περισσὰ κάνοντα σώματα
 πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
 ἔφασχ' ὁ μάντις, δοτις ἀνθρώπου φύσιν 760
 βλαστῶν ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρωπον φρονῆ.
 κεῖνος δ' ἀπ' οἰκων εὐθὺς ἔξορμώμενος
 ἄνους καλῶς λέγοντος ηὔρεθη πατρός.
 ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει τέκνον, δορὶ^{τοντον}
 βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν. 765
 ὁ δ' ὑψικόμπως κάφρόνως ἡμείψατο.
 πάτερ, θεοῖς μὲν κὰν ὁ μηδὲν ὥν ὅμοῦ
 κράτος κατακτήσαιτ'. ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
 κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
 τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἰτα δεύτερον
 δίας Ἀθάνας, ήνικ' ὀτρύνουσά νιν 770
 ηὐδάτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
 τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος.
 ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
 ἵστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὕποτ' ἐκρήξει μάχη. 775
 τοιοῖσδέ τοι λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς

747 πάρει Schneidewin: πέρι MSS. 758 κάνοντα MSS.: κάνοντα
 v. l. in Suidas s. v. τὰ γάρ (where, however, the best MS. has κανονητα).
 771 δίαν Ἀθάναν conj. Mehlhorn. 776 τοιοῖσδε τοῖς MSS.: corr.
 Hermann.

ἐκτήσατ' ὄργήν, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῇδε θῆμέρᾳ, τάχ' ἀν
γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.

τοσαῦθ' ὁ μάντις εἰφ'. ὁ δὲ εὐθὺς ἐξ ἕδρας 780
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δὲ ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟ. ὡς δαίτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὅποι ἔπη θροεῖν 785
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕ. τί μὲν αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίστατε;

ΧΟ. τοῦτον εἰσάκουε τάνδρός, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν ἦν ἥλγησ' ἐγώ. 790

ΤΕ. οἵμοι, τί φήσ, ἄνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;
ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δὲ ὅτι,
θυραῖος εἴπερ ἔστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μὲν ὠδίνειν τί φήσ.
ΑΓ. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
σκηνῆς ὑπαυλὸν μηδὲ ἀφιέναι μόνον.

ΤΕ. ποῦ δὲ ἔστι Τεῦκρος, καπὲ τῷ λέγει τάδε;
ΑΓ. πάρεστ' ἐκεῖνος ἀρτί· τὴνδε δὲ ἐξοδον

ὸλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.
ΤΕ. οἵμοι τάλαινα, τοῦ ποτὲ ἄνθρωπων μαθών; 800

ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, δτ' αὐτῷ θάνατον ἡ βίον φέρει. — ~~δε~~

ΤΕ. οἱ γάρ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης,
καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῦν,

οἱ δὲ ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δὲ ἀντηλίους 805
ζητεῦτ' ίόντες τάνδρὸς ἐξοδον κακήν.

ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένη
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.

791 ἄνθρωπε Γ: ὡς ἄνθρωπε vulg. 799 Αἴαντος εἰς ὄλεθρον conj. Blaydes.

οἵμοι, τί δράσω, τέκνουν; οὐχ ἰδρυτέον·

ἀλλ' εἴμι κάγῳ κεῖσ' ὅποιπερ ἀν σθένω.

χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμὴ ^{εναιλεῖτο}
σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν.

XO. χωρεῖν ἔτοιμος, κού λόγῳ δείξω μόνον.
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἄμ' ἔψεται.

AI. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομώτατος
γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἀνδρὸς "Ἐκτορος, ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος ἔχθιστου θ' ὄρᾶν·
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρωάδι,
σιδηροβρῶτι θηγάνη νεηκονής·

ἐπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ,
εὔνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.

οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
σὺ πρῶτος, ὡς Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.

αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. ^{μεταγράψεις}
πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν

Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὡς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,

καὶ μὴ πρὸς ἔχθρῶν τους κατοπτευθεὶς πάρος
ρίφθῳ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ.

τοσαῦτά σ', ὡς Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ δ' ἄμα
πομπαῖνον Ἐρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,

ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.

καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους
ἀεὶ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ως διόλλυμαι τάλας.

812 θέλοντας L¹: θέλοντες L^c, vulg.—ὅς σπεύδῃ] ὃς ἀν σπεύδει (made from σπεύδῃ) L: ὃς σπεύδει A: ὃς ἀν σπεύδῃ r. 831 προστρέπω schol. in L: προτρέπω MSS. 836 ἀεὶ θ' τ: ἀεὶ δ' L, vulg.

- καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ 840
[αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὰς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο].
- ἴτ', ὡς ταχεῖαι ποίημοι τ' Ἐρινύες,
γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
— δ', ὡς τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν 845
"Ηλιε, πατρῷαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδης, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
ἢ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
ὡς Θάνατε Θάνατε, νῦν μὲν ἐπίσκεψαι μολών.
καίτοι σὲ μὲν κάκεῖ προσαυδήσω Ξυνών. 855
σὲ δ', ὡς φαενῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτὴν "Ηλιον προσεννέπω
πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὐθις ὕστερον.
ὡς φέγγος, ὡς γῆς ἰερὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὡς πατρῷον ἐστίας βάθρον, 860
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρῆναι τε ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὡς τροφῆς ἐμοί·
τοῦθ' ὑμὸν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ·
τὰ δ' ἄλλ' ἐν "Αιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει·

πᾶ πᾶ

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

841 f. del. Bothe and Hermann.

κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.

ἰδού,

δοῦπον αὐ κλύω τινά.

HM. B. ήμων γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

HM. A. τί οὖν δή;

HM. B. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

HM. A. ἔχεις οὖν;

HM. B. πόνου γε πλῆθος, κούδεν εἰς ὅψιν πλέον.

HM. A. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανεῖς.

στρ. ΧΟ. τίς ἀν δῆτά μοι, τίς ἀν φιλοπόνων

2 ἀλιαδᾶν ἔχων ἀνπιούσις ἄγρας,

3 ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἢ ρύτῶν

4 Βοσπορίων ποταμῶν,

5 τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι

6 πλαζόμενον λεύσσων

7 ἀπύοι; σχέτλια γὰρ

8 ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

9 οὐρῖψ μὴ πελάσατ δρόμῳ,

10 ἀλλ' ἀμερηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.

ΤΕ. ιι ἵω μοί μοι.

ΧΟ. 12 τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕ. 13 ἵω τλήμων.

ΧΟ. 14 τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ

15 Τέκμησταν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

ΤΕ. 16 ὣχωκ', ὅλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟ. 17 τί δ' ἔστιν;

ΤΕ. 18 Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγής

19 κεῖται, κρυφαίω φασγάνῳ περιπτυχής.

869 κούδεις ἐπίσταται σφε συνναλειν τόπος conj. J.

vulg.: corr. Hermann. 884 ἕδρις after ποταμῶν add. L, vulg.: om. r.

891 ιώ bis L: corr. Triclinius. 896 οἴχωκ' MSS.: corr. Dindorf.

ΧΟ. 20 ὥμοι ἐμῶν νόστων.

21 ὥμοι, κατέπεφνες, ἄναξ,

22 τὸνδε συνναύταν, τάλας.

23 ω̄ ταλατίφρων γῦγαι.

ΤΕ. 24 ω̄ς ὁδε τοῦδε ἔχοντος αἰάζειν πάρα.

ΧΟ. 25 τίνος ποτ' ἀρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος; 905

ΤΕ. 26 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ

27 πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.

ΧΟ. 28 ὥμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἀρ' αἰμάχθης, ἄφρακτος
φίλων. 910

29 ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰδρις,

30 κατημέλησα, πᾶ πᾶ

31 κεῖται ὁ δυστράπελος δύστωνυμος Αἴας;

ΤΕ. οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν
φυσῶντ' ἄνω πρὸς ρῖνας ἐκ τε φοινίας
πληγῆς μελανθεν αἰμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
οἴμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων;
ποὺ Τεῦκρος; ω̄ς ἀκμαῖ ἄν, εἰ βαίη, μόλοι,
πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
ω̄ δύσμορ' Αἴας, οἷος ω̄ν οἵως ἔχεις,
ω̄ς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

ἀντ. ΧΟ. ἐμέλλεις, τάλας, ἐμέλλεις χρόνῳ
2 στέρεοφρων ἀρ' ἔξανύσσειν κακὰν
3 μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοιᾶ μοῖ
4 πάννυχα καὶ φαεθοντ^τ 925

900 f. ὥμοι... | ὥμοι Dindorf: *ἴω μοι...ἴω μοι* L, vulg. 902 τάλας]
ἴω τάλας L, vulg. (ώ τάλας r): corr. Hermann. 908 ὥ μοι Triclinius:
ἴω μοι L, vulg. 920 βαστάσει r: βαστάση L, A. 921 ἀκμαῖ
ἄν Wakefield: ἀκμαῖος MSS. 926 ἔξανύσσειν L: ἔξανύσσειν r, vulg.
(ώδ' ἔξανύσσειν Ersfurdt.)

5 ἀνεστέναξες ώμοφρων
 6 ἔχθοδόπ' Ἀτρείδαις
 7 οὐλίῳ σὺν πάθει.
 8 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 9 πημάτων, ἡμος ἀριστοχειρ
 10 — — ὅπλων ἔκειτ' ἄγων πέρι.

935

ΤΕ. 11 ἵω μοί μοι.

ΧΟ. 12 χωρεῖ πρὸς ἥπαρ, οἶδα, γενναία δύη.

ΤΕ. 13 ἵω μοί μοι.

ΧΟ. 14 οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι, 940
 15 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕ. 16 σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

ΧΟ. 17 ξυναυδῶ.

ΤΕ. 18 οἵμοι, τέκνουν, πρὸς οἴλα δουλείας ζυγὰ
 19 χωροῦμεν, οἶοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί. 945

ΧΟ. 20 ὠμοι, ἀγαλγήτων

21 δισσῶν ἐθρόησας ἀναυδ'

22 ἔργ', Ἀτρείδαιν τῷδ' ἄχει.

23 ἀλλ', ἀπείργοι θεός.

ΤΕ. 24 οὐκ ἀν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα. 950

ΧΟ. 25 ἄγαν ὑπερβριθὲς γὰρ ἄχθος ἥνυσσαν.

ΤΕ. 26 τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς

27 Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὁδυσσέως χάριν. 953

ΧΟ. 28 ἡ· ῥα κελαινῶταν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας / ἀνήρ, /

29 γελᾶ δε τοῦσδε μαινομένοις ἄχεστιν

30 πολὺν γέλωτα, φεῦ φεῦ,

31 ξύν τε διτποῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρείδαι. 960

ΤΕ. οἱ δ' οὖν γελώντων κάπιχαιρόντων κακοῖς
 τοῖς τοῦδ'. ἵσως τοι, κεὶ βλέποντα μὴ πόθουν,

936 χρυσοδέτων conj. Musgrave.

corr. Hermann.

947 f. ἀναυδον | ἔργον MSS.:

951 γὰρ add. Elmsley.

956 ὁ πολύτλας MSS.:

δελ. Porson.

957 τοῖσδε Elmsley: τοῖς L, vulg.

(τοῖσι Triclinius.)

θανόντ' ἀν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
 οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τάγαθὸν χεροῦν
 ἔχοντες οὐκ ἵσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ. 965
 ἐμοὶ πικρὸς τέθυηκεν ἡ κείνοις γλυκύς,
 αὐτῷ δὲ τερπνός· ὃν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν
 ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον ὅνπερ ἥθελεν.
 τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἀν κάτα;
 θεοῖς τέθυηκεν οὔτος, οὐ κείνοισιν, οὐ. 970
 πρὸς ταῦτ' Ὁδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
 Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
 λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ιώ μοί μοι.

ΧΟ. σύγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975
 βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

ΤΕΤ. ω φίλτατ' Αἴας, ω ξύναιμον ὅμμ' ἐμοί,

άρ' ἡμπόληκας ὕσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟ. ὅλωλεν ἄνηρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΤ. ωμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. 980

ΧΟ. ως ωδ' ἔχόντων

ΤΕΤ. ω τάλας ἐγώ, τάλας.

ΧΟ. πάρα στενάζειν.

ΤΕΤ. ω περισπερχὲς πάθος.

ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε.

ΤΕΤ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
 τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρφάδος;

ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

ΤΕΤ. οὐχ ὅσον τάχος 985

δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ώς κενῆς
 σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;

ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε· τοῖς θανοῦσί τοι

964 τάγαθ' ἐν χεροῦν τ.

φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.

ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν 990
ἔφιεθ' ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΤ. ὡς τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ¹
ἄλγιστον ὡν προσεῖδον ὁφθαλμοῖς ἐγώ,
όδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ² 995
μάλιστα τούμδον σπλάγχνουν, ἦν δὴ νῦν ἔβην,
ὡς φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην
μόρον διώκων καξιχνοσκοπούμενος.
οἵενα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος
διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἴχει θανάτῳ.³ 1000
ἀγὰ κλύων δύστηνος ἐκποδὼν μὲν ὡν
ὑπεστέναξον, νῦν δ' ὄρῶν ἀπόλλυμαι.
οἵμοι.

ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἵδω τὸ πᾶν κακόν.

ὦ δυσθέατον ὅμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1005

ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς,
τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;

ἢ πού με Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἄμα,
δέξαιτ' ἀν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἵσως

χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὔχ; ὅτῳ πάρα 1010
μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.

οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακὸν
τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,

τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
σέ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ 1015

κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.

994 πασῶν L^c, A: ἀπασῶν L¹, Γ. (ὁδῶν θ' ἀπασῶν ὁδὸς κ.τ.λ. conj. Brunck.) 1000 δύστηνος L, vulg.: δειλαῖος r. 1008 ἢ πού με] με om. MSS., add. Kuster in Suidas s. v. ποῦ.—θ' ἄμα L (made from τ' ἵσως either by the first hand or by S): of the later MSS. most (including A) have τ' ἵσως, but some θ' ἄμα. 1011 ἥδιον L, vulg.: Ἡεων L, Γ.

- τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς,
έρει, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. 1020
- τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
πολλοὶ μὲν ἔχθροι, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανίντος ηὔρομην.
οἵμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κυνάδοντος, ὡς τάλας, ύφ' οὐ 1025
φονέως ἄρ' ἐξέπινευσας; εἰδεις ως χρόνῳ
ἔμελλε σ' "Εκτωρ καὶ θανὼν ἀποθίσειν;
σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
- "Εκτωρ μέν, φῶς δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι πρισθεὶς ἴππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
ἐκνάπτετ' αἰέν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον.
οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
πρὸς τοῦδ' δλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
ἄρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἔχάλκευσε ξίφος
κάκεινον" Αἰδης, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντα ἀεὶ
φάσκοιμ' ἀν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς.
ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φῆλα,
κεῦνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω κάγὼ τάδε.
- XO. μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
φράξου τὸν ἄνδρα χῶ τι μυθήσει τάχα.
βλέπω γὰρ ἔχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἀν κακοῖς
γελῶν ἂ δὴ κακούργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.
- TET. τίς δ' ἐστὶν δυτινός ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;
- XO. Μενέλαος, φῶς δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045
- TET. ὥρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὃν οὐ δυσπετής.

1022 ὠφελήσιμοι L, vulg.: corr. T. Johnson (London ed., 1722).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῷ, τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ συγκομίζειν, ἀλλ’ ἐᾶν ὅπως ἔχει.

- ΤΕΤ. τίνος χάριν τοσόνδ’ ἀνήλωσας λόγον;
 ΜΕ. δοκοῦντ’ ἐμοί, δοκοῦντα δὲ κραίνει στρατοῦ. 1050
 ΤΕΤ. οὐκον ἀν εἴποις, ἥντιν’ αἰτίαν προθείς;
 ΜΕ. ὅθουνεκ’ αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
ἀγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξηγρομεν ζητοῦντες ἔχθιώ Φρυγῶν.
ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον 1055
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ώς ἔλοι δορί·
κεὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεστεν,
ἡμεῖς μὲν ἀν τήνδ’, ἥν δέ εἴληχεν τύχην, *εἰργαστη*
θανόντες ἀν προύκειμεθ’ αἰσχίστῳ μόρῳ,
οὗτος δέ ἀν ἔξη. νῦν δέ ἐνήλλαξεν θεὸς 1060
τὴν τοῦδ’ ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.
ῶν οὖνεκ’ αὐτὸν οὔτις ἔστ’ ἀνήρ σθένων
τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ,
ἀλλ’ ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος
ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται. 1065
πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἔξαρης μένος.
εὶ γάρ βλέποντος μὴ ’δυνήθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ’ ἄρξομεν, καν μὴ θέλησ,
χερσὶν παρευθύνοντες· οὐ γάρ ἔσθ’ ὅπου 1070
λόγων γ’ ἀκοῦσαι ζῶν ποτ’ ἡθέλησ’ ἐμῶν.
καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἀνδρα δημότην
μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
οὐ γάρ ποτ’ οὔτ’ ἀν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
φέροιντ’ ἄν, ἐνθα μὴ καθεστήκη δέος,
οὔτ’ ἀν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ’ ἔτι 1075
μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ’ αἰδοῦς ἔχων.

1053 ἀγειν L (with ξ superscr.), A, vulg.: ἀξειν τ.

1070 λόγων τ’ L: λόγων τ.

ἀλλ' ἄνδρα χρή, καν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἀν καν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
δέος γὰρ φὶ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο·

1080
ὅπου δὲ ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἀ βούλεται παρῆ,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἔξι οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.

ἀλλ' ἔστατῷ μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἀν ἡδώμεθα
οὐκ ἀντιτείσειν αὐθις ἀν λυπώμεθα.

ἔρπει παραλλάξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἴθων ὑβριστής, νῦν δὲ ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.
καὶ σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.

XO. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς
εἰτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστής γένη.

ΤΕΤ. οὐκ ἄν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὅς μηδὲν ὡν γοναῖσιν εἰτ' ἀμαρτάνει,
οἵτινες εὐγενεῖς πεφυκέναι

1095
τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐθις, ἢ σὺ φῆς ἄγειν
τὸν ἄνδρον Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
οὐκ αὐτὸς ἔξέπλευσεν ὡς αὐτοῦ κρατῶν;

ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν
ἔξεστ' ἀνάστειν ὡν ὅδ' ἥγαγ' οἴκοθεν;

Σπάρτης ἀνάστων ἥλθεις, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
οὐδὲ ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον

ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἢ καὶ τῷδε σέ.
Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρο ἔπλευσας, οὐχ ὅλων
στρατηγός, ὡστ' Αἴαντος ἥγεῖσθαι ποτε.
ἀλλ' ὡνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

1081 παρῆ L, vulg.: πάρα r.

1101 ἥγαγ' Pal.: ἥγειτ' L, vulg. (ἥγεν conj. Porson: ἥγετ' Elmsley.)

κόλαξ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς
εἴθ' ἄτερος στρατηγός, εἰς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο
γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω,
ἀλλ' οὔνεχ' ὅρκων οἶσιν ἦν ἐνώμοτος,
σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας.
πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν
καὶ τὸν στρατηγὸν ἤκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
οὐκ ἀν στραφείην, ἔως ἀν ἃς οἰός περ εἰ.

1110

XO. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ·
τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καὶ ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει.

1115

ME. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν.

1120

TET. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ME. μέγ' ἀν τι κομπάσειας, ἀσπιδ' εἰ λάβοις.

TET. καὶ τὸν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοὶ γ' ὠπλισμένῳ.

ME. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.

TET. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν.

1125

ME. δίκαια γὰρ τόνδε εὐτυχεῖν κτείναντά με;

TET. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ME. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οὐχομai.

TET. μή νυν ἀτίμα θεούς, θεοῦς σεσωσμένος.

ME. ἐγὼ γὰρ ἀν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;

1130

TET. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔᾳς θάπτειν παρών.

ME. τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.

TET. η σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προῦστη ποτέ;

ME. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἡπίστασο.

TET. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποίος ηύρεθης.

1135

ME. ἐν τοῖς δικασταῖς κούκι ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη.

TET. πόλλ' ἀν καλῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά.

1117 ἔως (superscr. in Aug. c), Bonitz, Wunder: ὡς MSS.

1137

καλῶς L (with κ written over λ, perh. by the first hand: but S defends καλῶς by the gl. ἀντὶ τοῦ ἐμπείρως): κακῶς A, vulg.

ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.

ΤΕΤ. οὐ μᾶλλον, ως ἔοικεν, ἡ λυπήσομεν.

ΜΕ. ἐν σοι φράσω· τόνδ' ἔστιν οὐχὶ θαπτέον.

ΤΕΤ. ἀλλ' ἀντακούσει τοῦτον ως τεθάψεται.

ΜΕ. ἥδη ποτ' εἰδουν ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ῳ φθέγμ' ἀν οὐκ ἀν ηὔρει, ἡνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἴματος κρυφεὶς
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.

οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
σμικροῦ νέφους τάχ' ἀν τις ἐκπιεύσας μέγας
χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΤ. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων,
ὅς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
κατ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερῆς ἐμοὶ
ὅργην θ' ὄμοιος εἶπε τοιοῦτον λόγον,
ῶνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.
εἰ γὰρ ποήσεις, ἵσθι πημανούμενος.

τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
όρω δέ τοι νιν, κᾶστιν, ως ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἡ σύ. μῶν ἡνιξάμην;

ΜΕ. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις
λόγοις κολάζειν, φ' βιάζεσθαι πάρα.

ΤΕΤ. ἄφερπέ νυν· κάμοὶ γὰρ αἰσχιστον κλύειν
ἄνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἐπη μυθουμένου.

ΧΟ. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.

ἀλλ' ως δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
σπεῦσον κοιλην κάπετον τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

1141 ἀλλ L, Γ: σὺ δ' ι. 1154 ὕνθρωπε L: ἄνθρωπε A.

1160 πάρα Lc, A, vulg.: παρῇ Γ (παρῇ L¹).

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίοι
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170
ω̄ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
ἰκέτης ἔφαψαι πατρός, ὃς σ' ἐγείνατο.
Θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἴκτήριον θησαυρόν. εἰ̄ δέ τις στρατοῦ 1175
βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἀθαπτος ἐκπέσοι χθονός,
γένους ἅπαντος ρίζαν ἔξημημένος,
αὔτως ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
ἔχ' αὐτόν, ω̄ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε 1180
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
νμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω
τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἄν μηδεὶς ἔῃ.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λήξει πολυπλάγκ-
των ἐτέων ἀριθμός, 1185
2 τὰν ἄπανστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων
ἄταν ἐπάγων
3 ἀν τὰν εὐρώδεα Τρωΐαν, 1190
4 δύστανον δνειδος Ἐλλάνων;

ἀτ. α'. ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν ἢ τὸν πολύ-
κοινον "Αιδαν
2 κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων "Ελλασι
κοινὸν "Αρη. 1195
3 ἵω πόνοι πρόγονοι πόνων·
4 κεῖνος γάρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

1190 ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν MSS.: corr. Ahrens.

1192 ὄφελε Triclinius: ὄφελε L, vulg.

- στρ. β'. ἐκεῖνος οὗτε στεφάνων
 2 οὗτέ βαθειᾶν κυλίκων 1200
 3 νεῦμεν ἐμὸὶ τέρψιν ὄμιλεν,
 4 οὗτε γλυκὺν αὐλῶν ὅτοβου,
 5 δύσμορος, οὗτ' ἐννυχίαν
 6 τέρψιν ἰαύειν.
 7 ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὥμοι. 1205
 8 κεῦμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
 9 ἀεὶ πυκναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας,
 10 λυγρᾶς μηῆματα Τροίας. 1210
- ἀντ. β'. καὶ πρὶν μὲν αἰὲν νυχίου
 2 δείματος ἦν μοι προβολὰ
 3 καὶ βελέων θούριος Αἴας·
 4 νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ
 5 δαιμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν 1215
 6 τέρψις ἐπέσται;
 7 γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
 8 πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
 9 ὑπὸ πλάκα Σουνίου, τὰς ἱερὰς ὅπως
 10 προσείποιμεν Ἀθάνας.
- ΤΕΤ. καὶ μὴν ἴδων ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
 'Αγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὄρμώμενον.
 δῆλος δέ μούστι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. 1220

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ρήματ' ἀγγέλλουσί μοι
 τλῆναι καθ' ἡμῶν ὡδὸν ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;
 σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω·
 ἡ που τραφεὶς ἀν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο

1199 οὗτε στεφάνων Hermann: οὐ στεφάνων MSS. 1211 αἱὲν
 νυχίου G. Wolff: ἐννυχίου MSS. 1228 τὸν ἐκ τῆς L, vulg.: σὲ τὸν
 τῆς Γ.

νύψηλ' ἐφώνεις κάπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις, 1230
 ὅτ' οὐδὲν ὡν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὑπερ,
 κούτε στρατηγοὺς οὕτε ναυάρχους μολεῖν
 ἥμᾶς Ἀχαιῶν οὕτε σοῦ διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ώς σὺ φής, Αἴας ἔπλει.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὡδ' ὑπέρφρονα;
 ποὶ βάντος ἦ ποῦ στάντος, οὐπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἀρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
 πικροὺς ἔσιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων 1240
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε,
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κούκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν οὐδ' ἡσσημένοις
 εἴκειν ἢ τοῖς πολλοῖσιν ἥρεσκεν κριτᾶις,
 ἀλλ' αἰὲν ἥμᾶς ἦ κακοῖς βαλεῦτέ που
 ἦ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε
 κατάστασις γένοιτ' ἄν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκηη νικῶντας ἔξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὅπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς 1250
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
 μάστιγος ὄρθος εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὄρῳ τάχ', εἰ μὴ γοῦν κατακτήσει τινά·
 δος ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἥδη σκιᾶς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις καξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν δος εἰ φύσιν
 ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260

1237 ποὶ βάντος τ: ποῦ βάντος L, vulg.

1253 πλευρὰ τ, Stob. Flor. 3. 5: πλευρᾶ L¹, πλευρὰν L^s: πλευρᾶς A.

ὅστις πρὸς ὑμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἀν μάθοιμ' ἐγώ·
τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἔπατω.

ΧΟ. εἴθ' ύμιν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶν φράσαι. 1265

ΤΕΤ. φεῦ· τοῦ θανόντος ώς ταχεῖά τις βροτοῖς
χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνήρ οὐδέποτε σμικρῶν λόγων,
Αἴας, ἔτ' ἵσχει μυῆστιν, οὐ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προύκαμες ψυχὴν δορί· 1270
ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.

ῳ πολλὰ λέξας ἄρτι κάνοητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἡνίκα
έρκεων ποθ' ύμᾶς οὗτος ἐγκεκλημένους,
ἥδη τὸ μηδὲν δύντας ἐν τροπῇ δορός, 1275

ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἥδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις

πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην "Ἐκτορος τάφρων ὑπερ·

τίς ταῦτ' ἀπειρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
δν οὐδαμοῦ φήσι, οὐ σὺ μή, βῆναι ποδί;

ἄρ' ύμιν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἐνδικα;
χῶτ' αὐθις αὐτὸς "Ἐκτορος μόνος μόνου,

λαχών τε κάκέλευστος, ἥλθ' ἐναντίος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐσ μέσον καθείσ, 1285

ὑγρᾶς ἀρούρας βώλον, ἀλλ' δις εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;

ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δὲ ἐγὼ παρών,
ὁ δούλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.

δύστηνε, ποι βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
οὐκ οἰσθα σοῦ πατρὸς μὲν δις προύφυ πατὴρ

1272 κάνθητ' L (with ν above δ from a later hand), A: κάνθνητ' r.

1281 οὐ σὺ μή, βῆναι J. Krauss, Madvig: οὐδὲ συμβῆναι MSS.

ἀρχαῖον ὅντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἀτρέα δ', ὃς αὐτὸς σ' ἔσπειρε, δυστεβέστατον
 προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἣ 1295
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ
 ἐφῆκεν ἐλλοῦς ἵχθύσιν διαφθοράν.
 τοιοῦτος ὡν τοιῷδ' ὄνειδίζεις σποράν;
 ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἴμι Τελαμῶνος γεγώς,
 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτα ἀριστεύσας ἐμῆν 1300
 ἵσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
 βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νυν
 δώρημ' ἐκείνῳ "δώκεν Ἀλκμήνης γόνος.
 ἄρ' ὡδὸς ἀριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
 βλαστὼν ἀν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἴματος, 1305
 οὓς νῦν σὺ τοιοῦσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὡθεῖς ἀθάπτους, οὐδὲ ἐπαισχύνει λέγων;
 εὖ νυν τόδ' ἵσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χῆμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
 ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
 γυναικός, ἢ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τούμδον, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
 ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς. 1315
 ΧΟ. ἄναξ Ὁδυσσεῦ, καιρὸν ἵσθι ἐληλυθώς,
 εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει.
 ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἥσθόμην
 βοήν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
 ΑΓΑ. οὐ γὰρ κλύοντές ἔσμεν αἰσχίστους λόγους,
 ἄναξ Ὁδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἄνδρὸς ἀρτίως; 1320
 ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἄνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά.

1312 σοῦ γ' Bothe: σοῦ θ' MSS.

- ΑΓΑ. ἡκουσεν αἰσχρά· δρῶν γάρ ἦν τοιαῦτα με.
 ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325
 ΑΓΑ. οὐ φήσ' ἔάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
 ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
 ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάληθῆ φίλω
 σοὶ μηδὲν ἥστον ἢ πάρος ξυνηρετεῖν;
 ΑΓΑ. εἴπ· ἢ γάρ εἴην οὐκ ἀν εὑροῦν, ἐπεὶ 1330
 φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
 ΟΔ. ἀκούε νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
 μὴ τλῆς ἄθαπτον ὅδ' ἀναλγήτως βαλεῖν.
 μηδὲ ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
 τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
 κάμοι γάρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
 ἔξ οὐν 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
 ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας δοντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
 οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
 ἔν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
 ώστ' οὐκ ἀν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
 οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
 φθείροις ἄν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
 βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδὲ ἐὰν μισῶν κυρῆς. 1345
 ΑΓΑ. σὺ ταῦτ', Ὁδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
 ΟΔ. ἔγωγ· ἐμίσουν δ', ἥνικ' ἦν μισεῖν καλόν.
 ΑΓΑ. οὐ γάρ θανόντι καὶ προσεμβῆναι σε χρή;
 ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
 ΑΓΑ. τόν τοι τύραννον εὔσεβεῖν οὐ ράδιον. 1350
 ΟΔ. ἀλλ' εὐ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμᾶς νέμειν.
 ΑΓΑ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.

1329 ξυνηρετεῖν Lobeck: ξυνηρετμεῖν L, vulg. (ξυνηρεμεῖν r). 1339
 οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν Bothe: οὐκ οὖν ἀτιμάσαιμ' ἄν L (οὖν made from ἄν by an early hand): οὐκον (οτ οὐν)—vulg.: οὐκ ἄν ἀτιμάσαιμ' ἄν r (οὐκ ἄν γ'—Triclinius).

- ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
 ΑΓΑ. μέμυνησ' ὅποιφ φωτὶ τὴν χάριν δίδωσ.
 ΟΔ. ὅδ' ἔχθρὸς ἀνήρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν. 1355
 ΑΓΑ. τί ποτε ποήσεις; ἔχθρὸν ὥδ' αἰδεῖ νέκυν;
 ΟΔ. νικᾶ γάρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.
 ΑΓΑ. τοιούδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.
 ΟΔ. ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καῦθις πικροί.
 ΑΓΑ. τοιούσδε ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360
 ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓΑ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῆδε θήμέρᾳ φανεῖς.
 ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν "Ελλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
 ΑΓΑ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔαν;
 ΟΔ. ἔγωγε· καὶ γάρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι. 1365
 ΑΓΑ. ἡ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
 ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἡ 'μαυτῷ πονεῖν;
 ΑΓΑ. σὸν ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
 ΟΔ. ὡς ἀν ποήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.
 ΑΓΑ. ἀλλ' εὐ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ 1370
 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἀν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
 οὗτος δὲ κάκει κάνθαδ' ὧν ἔμοιγ' ὁμῶς
 ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἢ χρῆς.
 ΧΟ. ὅστις σ', 'Οδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνήρ. 1375
 ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τάπο τοῦδε ἀγγέλλομαι,
 ὅσον τότ' ἔχθρὸς ἡ, τοσόνδε εἶναι φίλος.
 καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
 καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων
 χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380
 ΤΕΤ. ἄριστ' 'Οδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
 λόγοισι· καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
 τούτῳ γάρ ὧν ἔχθιστος 'Αργείων ἀνὴρ

1358 βροτῶν L: βροτοῖς Γ.

1373 χρῆς Dindorf: χρή MSS.

1379 ὅσων Porson, Elmsley: ὅσον MSS.

μόνος παρέστης χερσὸν, οὐδὲ ἔτλης παρὼν
 θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα, 1385
 ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολὼν
 αὐτὸς τε χῶ ξύναιμος ἥθελησάτην
 λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
 τοιγάρ σφ' Ὄλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ
 μνήμων τ' Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390
 κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἥθελον
 τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
 σὲ δ', ὡ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός,
 τάφου μὲν ὀκνῷ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔāν,
 μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερές ποιῶ. 1395
 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεῖ τινα στρατοῦ
 θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
 ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
 ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὃν ἐπίστασο.
 ΟΔ. ἄλλ' ἥθελον μέν· εἰ δὲ μή ὅστις σοι φίλον 1400
 πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἰμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΤ. ἄλις· ἥδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
 χρόνος. ἄλλ' οἱ μὲν κοῖλην κάπετον
 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων 1405
 θέσθ' ἐπίκαιρον.
 μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν Ἰλη
 τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
 παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἵσχύεις,
 φιλότητι θιγὼν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ 1410
 τάσδ' ἐπικούφιζ· ἔτι γὰρ θερμαὶ
 σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
 μένος. ἄλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ
 φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1415

κούδενί πω λόγοι θυητῶν.

[Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.]

XO. ἡ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἴδούσιν
γνῶναι· πρὶν ἴδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων, ὃ τι πράξει.

1420

1417 Dindorf, in his ed. of 1825, was the first to reject this v.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω ΤΟΤ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Αγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῦν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὡν πρόθυμος ἥσθ' ἀεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν Ἀργος οὐπόθεις τόδε,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης· 5
αὕτη δ', Ὁρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
Ἡρας ὁ κλεινὸς ναός· οἱ δ' ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὄρâν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε, 10
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κατιγνήτης λαβὼν
ἥνεγκα καξέσωσα καξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὁρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ώς ήμιν ἥδη λαμπρὸν ἥλιον σέλας
ἔῳδα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἔξοδοιπορεῖν στέγης, 20

ξυνάπτετον λόγοισιν· ώς ἐνταῦθ' ἔμεν
ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ώ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ώς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώσ.

ώσπερ γάρ ἵππος εὐγενής, κανὴ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,

ἀλλ' ὄρθὸν οὖς ἵστησιν, ὥσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καύτὸς ἐν πρώτοις ἔπει.

τοιγάρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ
δόξεῖαν ἀκοήν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς,

εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἔγὼ γάρ ήνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν

μαντεῖον, ώς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ²⁵
δίκας ἀρούμην τῶν φονευσάντων πάρα,

χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὃν πεύσει τάχα·
ἀσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ

δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,

σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἵσθι πᾶν τὸ δρώμενον,³⁰

ὅπως ἀν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγεῖλης σαφῆ.

οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδὲ ὑποπτεύσοντας ὡδὸν ἡνθισμένον.

λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἰ

Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γάρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

ἄγγελλε δ' ὄρκον προστιθεὶς ὄθούνεκα
τέθηκε· Ὁρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,⁴⁵

ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων

21 f. ώς ἐνταῦθ' ἴνα | οὐκ ἔστ' ἔτ' ὀκνεῖν καιρός conj. Hotchkis (but with
ἔστω instead of ἔστ' ἔτ').

47 ὄρκῳ MSS.: corr. Reiske.

δίφρων κυλισθείσ· ὁδ' ὁ μῦθος ἐστάτω. 50
 ἥμεις δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
 στέψαντες, εἰτ' ἄψορρον ἔξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῦν, 55
 δὲ καὶ σὺ θάμνοις οἰσθά που κεκρυμμένον,
 ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἥδεῖαν φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς, τούμὸν ὡς ἔρρει δέμας
 φλογιστὸν ἥδη καὶ κατηνθρακωμένον.
 τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν 60
 ἔργοισι σωθῶ καξενέγκωμαι κλέος;
 δοκῶ μέν, οὐδὲν ρῆμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἥδη γὰρ εἰδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἰθ' ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὐθις, ἐκτετίμηνται πλέον·
 ὡς κάμ' ἐπαυχῷ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο 65
 δεδορκότ' ἐχθροῖς ἀστρον ὡς λάμψειν ἔτι.
 ἀλλ', ὡς πατρῷα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι,
 δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σύ τ', ὡς πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
 δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὠρμημένος· 70
 καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
 εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δὲ ἥδη, γέρον,
 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
 νὼ δὲ ἔξιμεν· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσιν 75
 μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοί μοι δύστηνος.

ΠΑ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
 ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνουν.

ΟΡ. ἀρ' ἔστιν ἡ δύστηνος Ἡλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ κάπακούσωμεν γόων;

80

ΠΑ. ἥκιστα· μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου
πειρώμεθ' ἔρδειν κάπò τῶνδ' ἀρχηγετεῦν,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

85

σύστ. ΗΛ. ὦ φάος ἄγνὸν
καὶ γῆς ἴσομοιρ' ἀήρ, ὡς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων φόδας,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥσθουν
στέρνων πληγὰς αίμασσομένων,
ὅπόταν διοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ.
τὰ δὲ πανυγίδων ἥδη στυγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', δὲν κατὰ μὲν βάρβαρον αἰαν
φοίνιος "Αρης οὐκ ἔξενισεν,
μήτηρ δ' ἡμὴ χώ κοινολεχής
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίω πελέκει.
κούδεις τούτων οἴκτος ἀπ' ἄλλης
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.

90

95

100

ἀντισύστ. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,
ἔστ' ἀν παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,
μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὡς τις ἀηδῶν
ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῷών

105

81 κάπακούσωμεν Nauck: κάνακούσωμεν MSS.

87 ίσομοιρος

MSS.: corr. Porson.

105 f. The MSS. have λεύσσω twice, after

ἔστ' ἀν and after ριπάς: Hermann deleted it in the former place.

πρὸ θυρῶν ἡχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
 ὁ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης,
 ω̄ χθόνι' Ἐρμῆ καὶ πότνι' Ἄρα,
 σεμναὶ τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες,
 αἱ τοὺς ἀδίκως θυησκοντας ὄρâθ',
 αἱ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
 ἔλθετ', ἀρήξατε, τείσασθε πατρὸς
 φόνον ἡμετέρου,
 καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν·
 μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῷ
 λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

110

115

120

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ω̄ παῖ, παῖ δυστανοτάτας

2 Ἡλέκτρα ματρός, τὸν ἀεὶ τάκεις ὁδὸς ἀκόρεστον
 οἴμωγὰν
 3 τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατα
 4 ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα
 5 κακᾶ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς ὁ τάδε πορῶν
 6 ὅλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

125

ΗΛ. 7 ω̄ γενέθλα γενναίων,

8 ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
 9 οἰδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὐ τί με
 10 φυγγάνει· οὐδὲ ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
 11 μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
 12 ἀλλ' ω̄ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 13 ἐᾶτέ μ' ὁδὸς ἀλύειν,
 14 αἰαῖ, ἵκνοῦμαι.

130

135

113 f. ὄρâθ', | αἱ τοὺς Dobree: ὄρâτε, | τοὺς MSS. 124 ἀθεωτάτας
 MSS.: corr. Erfurdt, Porson. 129 After γενναίων the MSS. add
 πατέρων (οἱ τοκέων 1): del. Monk, Hermann.

- ἀντ. α'. ΧΟ. ἀλλ' οὐτοι τόν γ' ἔξ 'Αΐδα
 2 παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοις
 οὔτε λιταῖσιν.
 3 ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον 140
 4 ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυνσαι,
 5 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.
 6 τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;
 ΗΛ. 7 νῆπιος ὃς τῶν οἰκτρῶς 145
 8 οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
 9 ἀλλ' ἐμέ γ' ἡ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας,
 10 ἡ "Ιτυν, αἱὲν "Ιτυν ὀλοφύρεται,
 11 ὅρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
 12 ἵω παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, 150
 13 ἦτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
 14 αἱὲν δακρύεις.
- στρ. β'. ΧΟ. οὕτοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
 2 πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἔνδον εἴλι περισσά, 155
 3 οἷς ὁμόθεν εἴλι καὶ γονᾶ ἔνναιμος,
 4 οἴα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
 5 κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,
 6 δλβιος, ὃν ἡ κλεινὰ 160
 7 γᾶ ποτε Μυκηναίων
 8 δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εῦφρονι
 9 βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὁρέσταν.
 ΗΛ. 10 ὃν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος,
 11 τάλαιν' ἀνύμφεντος αἱὲν οἰχνῷ, 165
 12 δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
 13 οἴτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
 14 ὥν τ' ἔπαθ' ὥν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ

139 οὔτε γόοις οὔτε λιταῖσιν L, vulg. (λιταῖς r): οὔτε γόοισιν οὐτ' εὐχαῖς
 conj. Erfurdt (οὔτε γόοισιν οὐτ' ἄνται Hermann). 160—163 The
 MSS. and older edd. give these four vv. to Electra: corr. Tyrwhitt, Reiske.
 164 ὃν γ' ἐγὼ Hermann: ὃν ἔγωγ' MSS.

15 ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
 16 ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,
 17 ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῦ φανῆναι.

αντ. β'. ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνου· ἔτι μέγας οὐρανῷ
 2 Ζεύς, ὃς ἐφορᾶ πάντα καὶ κρατύνει. 175

3 ω̄ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα
 4 μήθ' οἰς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου.
 5 χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.

6 οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρῖσαν 180
 7 βούνομον ἔχων ἀκτὰν

8 παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
 9 οὐθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

ΗΛ. 10 ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλουπεν ἥδη 185
 11 βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·

12 ὅτις ἄνευ τεκέων κατατάκομαι,
 13 ἀς φίλος οὕτις ἄνὴρ ὑπερίσταται,
 14 ἀλλ' ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία
 15 οἰκονομῷ θαλάμους πατρός, ὡδε μὲν
 16 ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
 17 κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

στρ. γ'. ΧΟ. οἴκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά,

2 οἴκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρώαις
 3 δτε οἱ παγχάλκων ἀνταία 195
 4 γενύων ὠρμάθη πλαγά.
 5 δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
 6 δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
 7 μορφάν, εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν

174 ἔτι L¹: ἔστι L^c, A, vulg.—μέγας ἐν οὐρανῷ MSS.: ἐν del. Heath.

180 Κρῖσαν r: Κρίσαν L, vulg. 181 βούνομον L¹: βουνόμον L^c, A.

187 τεκέων Meineke (a conjecture found also in a Vienna MS., cod. Vindob.

281, of the 14th or 15th cent.): τοκέων MSS. 192 ἀμφίσταμαι r: ἀφί-

σταμαι L¹: ἐφίσταμαι L^c, A, vulg. 195 δτε σοι MSS.: corr. Hermann.

8 ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.
 ΗΛ. 9 ὡς πασᾶν κείνα πλέον ἀμέρα
 10 ἐλθοῦσ' ἔχθιστα δή μοι·
 11 ὡς νύξ, ὡς δείπνων ἀρρήτων
 12 ἔκπαγλ' ἄχθη,
 13 τοὺς ἐμὸς ἵδε πατὴρ
 14 θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,
 15 αὖ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον
 16 πρόδοτον, αὐλ' μ' ἀπώλεσαν·
 17 οἵς θεός ὁ μέγας Ὁλύμπιος
 18 ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι,
 19 μηδέ ποτ' ἀγλαῖας ἀποναίατο
 20 τοιάδ' ἀνύσταντες ἔργα.

200

205

210

ἀντ. γ'. ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν.
 2 οὐ γνώμαν ἵσχεις ἐξ οἴων
 3 τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
 4 ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
 5 πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
 6 σὰ δυσθύμῳ τίκτουσ' ἀεὶ
 7 ψυχᾶ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς
 8 οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.

215

ΗΛ. 9 δεινοῖς ἡναγκάσθην, δεινοῖς·
 10 ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὄργα.
 11 ἀλλ' ἐν γάρ δεινοῖς οὐ σχήσω
 12 ταύτας ἄτας,
 13 ὅφρα με βίος ἔχῃ.
 14 τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὡς φιλία γενέθλα,
 15 πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος,
 16 τίνι φρονοῦντι καίρια;
 17 ἄνετέ μ', ἄνετε, παράγοροι·
 18 τάδε γάρ ἄλυτα κεκλήσεται,

220

225

230

19 οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
τὸ ἀνάριθμος ὅδε θρήνων.

ἐπ. ΧΟ. ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῷ,
μάτηρ ώσει τις πιστά,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότατος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις,
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἔκτιμους ἵσχουσα πτέρυγας
δξυτόνων γόων.

εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὡν
κείσεται τάλας, οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἀν αἰδὼς ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν. 250

ΧΟ. ἐγὼ μέν, ὡς παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα
καὶ τούμὸν αὐτῆς ἥλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἄμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μέν, ὡς γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῦν ὑμῖν ἄγαν·
ἀλλ' ἡ βίᾳ γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
σύγγυνωτε. πῶς γάρ, ἦτις εὐγενῆς γυνή,
πατρῷ ὄρῶσα πήματ' οὐ δρῷη τάδ' ἄν,
ἄγὼ κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ²⁵⁵
θάλλοντα μᾶλλον ἡ καταφθίνονθ' ὄρω;
ἡ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἡ μὲν ἐγείνατο
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἴτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κάκ τῶνδ' ἄρχομαι, κάκ τῶνδέ μοι
260

244 γᾶ L, vulg.: γῆ A.

λαβεῖν θ' ὄμοίως καὶ τὸ τητάσθαι πέλει. 265
 ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
 ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἵδω
 τοῦσιν πατρώοις, εἰσίδω δ' ἐσθήματα
 φοροῦντ' ἐκείνῳ ταῦτά, καὶ παρεστίους
 σπένδοντα λοιβὰς ἐνθ' ἐκεῖνον ὥλεσεν, 270
 ἵδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ξὺν τῇ ταλαινῇ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεῶν
 ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμάμενην.
 ἡ δ' ὥδε τλήμων ὥστε τῷ μιάστορι 275
 ξύνεστ', Ἐρινὸν οὕτιν' ἐκφοβουμένη.
 ἀλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
 εὐροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν ἐν ᾧ τότε
 πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν, 280
 ταύτῃ χοροὺς ἵστησι καὶ μηλοσφαγεῖ
 θεοῖσιν ἔμμην' ἰερὰ τοῖς σωτηρίοις.
 ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
 κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
 τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
 αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα 285
 τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
 αῦτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναίᾳ γυνὴ
 φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
 ὡ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατήρ
 τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὕτις ἐν πένθει βροτῶν; 290
 κακῶς ὅλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
 τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
 ἥξοντ' Ὁρέστην· τηνικαῦτα δ' ἔμμανῆς
 βοᾷ παραστᾶσ', οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
 οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἦτις ἐκ χερῶν 295

272 γρ. αὐτοέντην schol. in L: αὐτοφόντην MSS.

- κλέψασ' Ὁρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
 ἀλλ' ἔσθι τοι τείσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
 τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δὲ ἐποτρύνει πέλας
 ὁ κλεινὸς αὐτὴν ταῦτα νυμφίος παρών,
 ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
- ἐγὼ δὲ Ὁρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ³⁰⁰
 παυστήρ³ ἐφήξειν ἡ τάλαιν⁴ ἀπόλλυμαι.
 μέλλων γάρ ἀεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου
 καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
 ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 οὕτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν, ἀλλ' ἐν τοι κακοῖς
 πολλή στάσις ἀνάγκη κάπιτηδεύειν κακά.
- ΧΟ. φέρ⁵ εἰπέ, πότερον ὅντος Αἴγισθου πέλας
 λέγεις τάδε ήμιν, ἡ βεβώτος ἐκ δόμων;³¹⁰
- ΗΛ. ἡ κάρτα· μή δόκει μὲν ἄν, εἰπερ ἦν πέλας,
 θυραιὸν οἰχνεῦν· νῦν δὲ ἀγροῖσι τυγχάνει.
- ΧΟ. ἡ καν⁶ ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
 τοὺς σοὺς ίκοιμην, εἰπερ ὥδε ταῦτα ἔχει;³¹⁵
- ΗΛ. ώς νῦν ἀπόντος ιστόρει· τί σοι φίλον;
- ΧΟ. καὶ δή σε ἐρωτῶ, τοῦ καστυγνήτου τί φήσ,
 ἥξοντος, ἡ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.
- ΗΛ. φησίν γε· φάσκων δέ οὐδὲν ὧν λέγει ποεῖ.
- ΧΟ. φιλεῖν γάρ ὄκνεῦν πρᾶγμα ἀνήρ πράσσων μέγα.³²⁰
- ΗΛ. καὶ μὴν ἔγωγ⁷ ἔσωστε ἐκεῖνον οὐκ ὄκνω.
- ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστε ἀρκεῖν φίλοις.
- ΗΛ. πέποιθ⁸, ἐπει τὰν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.
- ΧΟ. μὴ νῦν ἔτερης μηδέν· ώς δόμων ὁρῶ
 τὴν σὴν ὄμαιμον, ἐκ πατρὸς ταῦτοῦ φύσιν,³²⁵
 Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρός, ἐντάφια χεροῖν
 φέρουσαν, οἴλα τοῖς κάτω νομίζεται.

300 ταῦτα MSS.: corr. Blomfield.

309 πολλῆστ⁹ L: πολλή γ' τ.314 ἡ δέ ἀν L¹, vulg. (ἡ δὲν τ): ἡ καν L^c, A.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὐτὸν τὴνδε πρὸς θυρῶνος ἔξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὡς καστυγνήτη, φάτιν,
κούδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καίτοι τοσοῦτόν γένοις πάντας τούτην, ὅτι
ἀλγῷ πίπτεις παροῦσιν· ὥστ' αὖ, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμι' αὖοις οἴτην φρονῶ.
νῦν δέ ἐν κακοῖς μοι πλεῦν ὑφειμένη δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίγειν δὲ μή.
τοιαῦτα δέ ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποεῖν.
καίτοι τὸ μὲν δίκαιον οὐχί τί γὰρ λέγω,
ἄλλα τί σὺ κρίνεις. εἰ δέ ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὐσαν πατρὸς οὐδὲ σὺ πᾶς ἔφυς
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.

ἄπαντα γάρ σοι τάμα νουθετήματα
κείνης διδακτά, κούδεν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἔπειθ' ἐλοῦ γε θάτερ', τί φρονεῖν κακῶς,
τί τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν.
ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὡς, εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῆσος ἐκδείξειας αὖ.
ἔμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρούμένης

οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.

οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
ἔπειτα δίδαξον, τί μάθ' ἐξ ἔμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτο αὖ τῶνδε ληξάσῃ γόων;
οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδ', ἐπαρκούντως δέ ἔμοι.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθυηκότι
τιμᾶς προσάπτειν, εἴ τις ἐστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δέ ήμίν τί μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,

ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδὲ εἴ μοι τὰ σὰ
 μέλλοι τις οἰσειν δῶρο', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς, 360
 τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος.
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τούμε μὴ λυπεῖν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
 οὐδὲ ἄν σύ, σώφρων γ' οὐσα. νῦν δ' ἔξὸν πατρὸς 365
 πάντων ἀρίστου παιᾶνα κεκλήσθαι, καλοῦ
 τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή,
 θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὄργην πρὸς θεῶν· ώς τοῖς λόγοις
 ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις 370
 τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὗτη πάλιν.

ΧΡ. ἐγὼ μέν, ω̄ γυναικες, ηθάς εἰμι πως
 τῶν τῆσδε μύθων· οὐδὲ ἀν ἐμνήσθην ποτέ,
 εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἴὸν
 ἥκουσ', δ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων. 375

ΗΛ. φέρ' εἰπὲ δή τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδε μοι
 μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἄν ἀντείποιμ' ἔτι.

ΧΡ. ἀλλ' ἔξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
 μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
 ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἥλίου 380
 φέγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
 στέγῃ χθονὸς τῆσδε ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
 πρὸς ταῦτα φράζου, καὶ με μὴ ποθ' ὕστερον
 παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛ. ἡ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποεῖν; 385

ΧΡ. μάλισθ'. ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλη.

ΗΛ. ἀλλ' ἔξικοιτο τοῦδε γ' οὔνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡ. τίν', ω̄ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛ ἐλθεῖν ἔκεινον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

- ΧΡ. ὅπως πάθης τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν; 390
 ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
 ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
 ΗΛ. καλὸς γὰρ οὐμὸς βίοτος ὥστε θαυμάσαι.
 ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἡπίστασο.
 ΗΛ. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν. 395
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.
 ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπευ· οὐκ ἐμοὶς τρόπους λέγεις.
 ΧΡ. καλόν γε μέντοι μὴ ἔτι ἀβούλιας πεσεῖν.
 ΗΛ. πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.
 ΧΡ. πατὴρ δὲ τούτων, οἴδα, συγγνώμην ἔχει. 400
 ΗΛ. ταῦτ' ἔστι τάπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
 ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί;
 ΗΛ. οὐ δῆτα· μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.
 ΧΡ. χωρήσομαι τάρ' οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
 ΗΛ. ποῦ δὲ ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τάδε ἐμπυρα; 405
 ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
 ΗΛ. πῶς εἴπας; ή τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
 ΧΡ. δὲν ἔκταν' αὐτή· τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
 ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἥρεσεν;
 ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. 410
 ΗΛ. ὡς θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
 ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
 ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὅψιν, εἴποιμ' ἄν τότε.
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
 ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο· πολλά τοι σμικροὶ λόγοι 415
 ἔσφηλαν ἥδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
 ΧΡ. λόγος τις αὐτήν ἔστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
 τοῦ σοῦ τε κάμοιν δευτέραν ὄμιλίαν
 ἐλθόντος εἰς φῶς· εἴτα τόνδε ἐφέστιον
 πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὐφόρει ποτὲ 420

413 λέγοις Triclinius: λέγεις L, vulg.

414 σμικρὸν L^c, Γ: σμικροῦ (ορ -ῶι) L¹: σμικρῶν r.

αὐτός, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν, φέτα κατάσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἥνιχ' Ἡλίῳ
δείκνυστι τοῦντα, ἐκλυνον ἐξηγουμένου.

425

πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπτε με κείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρὸς οὐν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν
ἔμοι πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν.

εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν.

430

ΗΛ. ἀλλ', ὡς φίλη, τούτων μὲν ὁν ἔχεις χεροῦν
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις
οὐδὲ ὅσιον ἔχθρας ἀπὸ γυναικὸς ίστάναι
κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
ἀλλ' ἡ πνοαῖσιν ἡ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον οὐν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν. ἀλλ' ὅταν θάνη,
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σφέσθω κάτω.

435

ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἄν ποθ', ὃν γ' ἔκτεινε, τῷδε ἐπέστεφε.
σκέψαι γάρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξεσθαι νέκυς,
ὑφ' ἣς θανῶν ἄτιμος ὥστε δυσμένης

440

ἔμασχαλίσθη, κάπι λουτροῖσιν κάρα
κηλίδας ἔξεμαξεν. ἀρά μὴ δοκεῖς

λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθεις· σὺ δὲ
τεμοῦντα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας
κάμοῦ ταλαινῆς, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
ἄχω, δὸς αὐτῷ, τήνδε ἀλιπαρῆ τρίχα

445

433 ἀπὸ om. L¹, add. L^c (above the line): it is wanting in some of the
later MSS. (as Γ), but present in A, E, and others. 443 δέξεσθαι
Heath: δέξασθαι MSS. 451 τήνδε γ' (τ' J.) ἀλιπαρον conj. Hartung.

καὶ ζῶμα τούμὸν οὐ χλιδᾶς ἡσκημένον.
 αἰτοῦ δὲ προσπίτνουσα γῆθεν εὔμενὴ
 ἥμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἔχθροὺς μολεῦν,
 καὶ παῖδ' Ὁρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
 ἔχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδὶ,
 ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
 χερὶ στέφωμεν ἢ ταῦν δωρούμεθα.
 οἷμαι μὲν οὖν, οἷμαί τι κάκείνῳ μέλον
 πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα·
 ὅμως δ', ἀδελφή, σοί θ' ὑπούργησον τάδε
 ἐμοὶ τ' ἀρωγά, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
 πάντων, ἐν "Αἰδον κειμένῳ κοινῷ πατρί.

XO. πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει· σὺ δέ,
 εἰ σωφρονήσεις, ὡς φίλη, δράσεις τάδε.

XP. δράσω· τὸ γάρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
 δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
 πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
 σιγὴ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔστω, φίλαι·
 ὡς εἰ τάδ' ἢ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
 δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

στρ. XO. εἰ μὴ γὰρ παράφρων μάντις ἔφυν
 2 καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς, εἰσιν ἀ πρόμαντις 475
 3 Δίκα, δίκαια φερομένα χεροῦν κράτη·
 4 μέτεισιν, ὡς τέκνουν, οὐ μακροῦ χρόνου.
 5 ὑπεστί μοι θάρσος, ἀδυπνόων κλύουσαν
 6 ἀρτίως ὄνειράτων·
 7 οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας σ' Ἐλλάνων ἄναξ,
 8 οὐδὲ ἀ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς, 485
 9 ἀ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις.

479 θάρσος L (made by an early hand, perh. the first, from θράσος),
 A, vulg.: θράσος r. 480 κλύουσαν L: κλυούσῃ (or -ῃ) r. 482 ὁ
 φύσας σ'] σ' om. mss., add. Fröhlich.

- ἀντ. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ
 2 ἀ δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἐρινύς.
 3 ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων 491
 4 γάμων ἀμιλλήμαθ' οἶσιν οὐ θέμις.
 5 πρὸ τῶνδε τοί μ' ἔχει μή ποτε μή ποθ' ἡμῖν 495
 6 ἀψεγές πελᾶν τέρας
 7 τοῦς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἦ τοι μαντεῖαι βροτῶν
 8 οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὄνείροις οὐδὲν θεσφάτοις, 500
 9 εὶ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει.
- ἐπ. ὡς Πέλοπος ἀ πρόσθεν πολύπονος ἵππείᾳ, 505
 ώς ἔμολες αἰανῆς τᾶδε γὰ.
 εὗτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχρυσέων δίφρων δυστάνοις αἰκίαις 510
 πρόρριζος ἐκριφθεὶς, οὐ τί πω
 ἐλειπεν ἐκ τοῦδε οἴκου πολύπονος αἰκία. 515

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνειμένη μέν, ως ἕοικας, αὐ στρέφει·
 οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγυσθος, ὃς σ' ἐπεῦχ' ἀεὶ
 μὴ τοι θυραίαν γ' οὔσαν αἰσχύνειν φίλους·
 νῦν δ' ως ἀπεστ' ἐκεῦνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἐμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ 520
 ἔξειπας ως θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
 ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δ' ὑβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
 λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
 πατὴρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ 525

495 f. πρὸ τῶνδε...ἡμῖν] So A and most MSS. The second μή ποτε is absent from L, Γ, and a few others. After ἔχει, Γ, Aug. c, and Pal. add θάρσος. A possible reading is, πρὸ τῶνδε τοι θάρσος ἰσχει με, μή ποθ' ἡμῖν. 506 αἰανῆς L¹: αἰανὴ L^c, vulg. 510 παγχρύσων MSS.: corr. Hermann. 513 οὐ τὶς πω MSS.: corr. Hermann. 514 ἐλειπεν L, A, vulg.: ἐλιπεν Γ.—οἴκου L (but with traces of an erased σ), vulg.: οἴκους Triclinius: οἴκον conj. Dobree.

ώς ἐξ ἐμοῦ τέθυκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι·
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἰλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ἡ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες.
ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σός, δὲν θρηνεῖς ἀεί,
τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ἐλλήνων ἔτλη
θύσαι θεοῖσιν, οὐκ ἵσον καμὼν ἐμοὶ⁵³⁰
λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ.
εἰεν, δίδαξον δή με, τοῦ χάριν, τίνων
ἔθυσεν αὐτήν; πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν
τāμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἡσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θυήσκειν, πατρὸς⁵⁴⁰
καὶ μητρὸς δύντας, ἡς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
ἢ τῶν ἐμῶν "Αἰδης τιν' Ἰμερον τέκνων
ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παιδῶν πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;⁵⁴⁵
οὐ ταῦτ' ἀβούλουν καὶ κακοῦ γυνώμην πατρός;
δοκῶ μέν, εἰ καὶ σῆς δίχα γυνώμης λέγω.
φαίη δ' ἀν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἴμι τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς,⁵⁵⁰
γυνώμην δικαίαν σχοῦσα τοὺς πέλας ψέγε.

- ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὡς ἄρξασά τι
λυπηρόν, εἴτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὑπο·
ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθυκότος θ' ὑπερ
λέξαιμ' ἀν ὄρθως τῆς καστιγνήτης θ' ὁμοῦ.⁵⁵⁵
- ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ· εἰ δέ μ' ὡδ' ἀεὶ λόγους
ἐξῆρχες, οὐκ ἀν ἡσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτεῖναι. τίς ἀν
τούτου λόγος γένοιτ' ἀν αἰσχίων ἔτι,
εἴτ' οὖν δικαίως εἴτε μή; λέξω δέ σοι,
ώς οὐδὲ δίκη γ' ἔκτεινας, ἀλλά σ' ἔσπασεν
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, φ' τανῦν ξύνει.
ἔροῦ δὲ τὴν κυναγὸν "Αρτεμιν, τίνος
πουνὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὔλιδι·
ἥ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐθέμις μαθεῖν. 560
πατήρ ποθ' οὐμός, ως ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παιζῶν κατ' ἄλσος ἔξεκίνησεν ποδοῦν
στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὐ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητώα κόρη 570
κατεῖχ' Ἀχαιούς, ως πατήρ ἀντίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.
ῳδ' ἡν τὰ κείνης θύματ'. οὐ γὰρ ἡν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἰκον οὐδὲ εἰς "Ιλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ κάντιβάς μόλις 575
ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ' οὖν, ἔρω γὰρ καὶ τὸ σόν, κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
χρῆν αὐτὸν οὐνεκ' ἐκ σέθεν; ποίω νόμῳ;
ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς 580
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῆς.
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
ἄλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὐσαν τίθης.
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν 585
αἰσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὐ
πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἔξαπώλεσας,

564 ἔσχ' ἐν L, vulg.: ἔσχεν τ. 581 τίθης L: τιθῆς A, vulg.

584 τιθῆς L, vulg.: τιθῆς τ.

καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις. 590
πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ ταῦτ' ἐρεῖς
ώς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγης· οὐ γὰρ καλὸν
ἔχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὔνεκα.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε, 595
ἢ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ώς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν
ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἢ ζῷ βίον μοχθηρόν, ἐκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου. 600
οἱ δ' ἄλλοι ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
τλήμων Ὁρέστης δυστυχῆ τρίβει βίον.
ὸν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπηπτιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἔσθι. τοῦδέ γ' οὔνεκα 605
κήρυσσέ μ' εἰς ἀπαντας, εἴτε χρῆς κακῆν
εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἔδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟ. ὥρῳ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ. 610

ΚΛ. ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὑβρισεν,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἀρά σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἄν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ; 615

ΗΛ. εὖ νυν ἐπίστω τῶνδε μ' αἰσχύνην ἔχειν,
κεὶ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὄθούνεκα
ἔξωρα πράσσω κούκ οὐκέτη προσεικότα.
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ

593 αἰσχρῶς δ' L, A, vulg.: δ' om. Γ.
603 δή με σοὶ Brunck: δή μέ σοι L, vulg. 606 χρῆς Wunder: χρὴ MSS.

- ἔργ' ἔξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ· 620
 αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.
- ΚΛ. ὡς θρέμμ' ἀναιδές, η σ' ἐγὼ καὶ τάμ' ἔπη
 καὶ τάργα τάμα πόλλ' ἄγαν λέγειν ποεῖ.
- ΗΛ. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποεῖς
 τούργον· τὰ δὲ ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. 625
- ΚΛ. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν "Ἄρτεμιν θράσους
 τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὐτ' ἀν Αἴγισθος μόλῃ.
- ΗΛ. ὁρᾶς; πρὸς ὁργὴν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
 λέγειν ἢ χρήζοιμ', οὐδὲ ἐπίστασαι κλύειν.
- ΚΛ. οὔκουν ἔάσεις οὐδὲ ὑπ' εὐφήμου βοῆς 630
 θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
- ΗΛ. ἐῶ, κελεύω, θῦε· μηδὲ ἐπαιτιῶ
 τούμὸν στόμ', ὡς οὐκ ἀν πέρα λέξαιμ' ἔτι.
- ΚΛ. ἐπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ή παροῦσά μοι
 πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους 635
 εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἢ νῦν ἔχω.
 κλύοις ἀν ἥδη, Φοῖβε προστατήριε,
 κεκρυμμένην μου βάξιν· οὐ γὰρ ἐν φίλοις
 δοῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
 πρὸς φῶς παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί, 640
 μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
 σπείρη ματαιαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν.
 ἀλλ' ὡδὲ ἄκονε· τῇδε γὰρ κύγω φράσω.
 ἢ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
 δισσῶν ὄνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ, 645
 εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα,
 εἰ δὲ ἔχθρά, τοὺς ἔχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες·
 καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
 δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς,
 ἀλλ' ὡδέ μ' ἀεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ 650
 δόμους "Ατρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
 φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν

εὐημεροῦσαν καὶ τέκνων ὕστερον ἐμοὶ⁶⁵⁵
 δύσνοια μὴ πρόσεστιν ἢ λύπη πικρά.
 ταῦτ', ὡς Λύκει' Ἀπολλον, ἔλεως κλύνων
 δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἔξαιτούμεθα.
 τὰ δὲ ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ
 ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὅντ' ἔξειδέναι·
 τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

- ξέναι γυναικες, πῶς ἀν εἰδείην σαφῶς
 εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;
ΧΟ. τάδ' ἐστίν, ὡς ξέν'. αὐτὸς ἥκαστας καλῶς.
ΠΑ. ἢ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
 κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
ΧΟ. μάλιστα πάντων· ἥδε σοι κείνη πάρα.
ΠΑ. ὡς χαῖρ', ἄνασσα· σοὶ φέρων ἥκω λόγους
 ἥδεις φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.
ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ρήθεν· εἰδέναι δέ σου
 πρώτιστα χρῆζω, τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.
ΠΑ. Φανοτεύς ὁ Φωκεύς, πράγμα πορσύνων μέγα.
ΚΛ. τὸ ποῖον, ὡς ξέν'; εἰπέ· παρὰ φίλου γὰρ ὧν
 ἀνδρός, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
ΠΑ. τέθυηκ' Ὁρέστης· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
ΗΛ. οἱ γὰρ τάλαιν', δλωλα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΚΛ. τί φής, τί φής, ὡς ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύνε.
ΠΑ. θανόντ' Ὁρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω.
ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.
ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ', ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
 τάληθες εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
ΠΑ. καπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω.
 κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
 676 πάλαι λέγω L, vulg.: τότ' ἐννέπω A (a v. l. noted by schol. in L).

ὅτ' ἥσθετ' ἀνδρὸς ὄρθιῶν κηρυγμάτων
δρόμου προκηρύξαντος, οὐ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας· 685
δρόμου δ' ἵσώσας τάφεσει τὰ τέρματα
νίκης ἔχων ἔξηλθε πάντιμον γέρας.
χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
ἐν δ' ἵσθ'. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
[δρόμων διαιύλων πένταθλ' ἢ νομίζεται,]
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τάπινίκια
ἀλβίζετ', 'Αργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' 'Ορέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν 'Ελλάδος
'Αγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε. 695
καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'. ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἀν οὐδ' ἀν ἴσχύων φυγεῖν.
κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἵππικῶν
ἥν ἥλιου τέλλοντος ὠκύπους ἀγών,
εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα. 700
εἰς ἥν 'Αχαιός, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται.
κάκεῖνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
ξανθᾶισι πώλοις· ἔβδομος Μάγνης ἀνήρ. 705
ὁ δ' ὅγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
ἔνατος 'Αθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὅχον.
στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
κλήρους ἐπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους, 710
χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἥξαν· οἱ δ' ἄμα

686 τάφεσει Musgrave: τῇ φύσει MSS. 691 Michaelis, Tournier
and J. would reject this v., and read ἄθλων instead of τούτων in 692.
709 ὅθ' αὐτοὺς L, vulg. (ὅτ' αὐτοὺς Γ): ἦν αὐτοὺς Nauck. 710 κλήρους
MSS.: corr. Wunder.

ἵπποις ὁμοκλήσαντες ἡνίας χεροῦν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
φορεῖθ· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμυγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἵππικά.
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἴηφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
κεῦνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ᔹχων
ἐχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιὸν δ' ἀνεὶς
σειραιὸν ἵππον εἴργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὅρθοὶ πάντες ἐστασαν δίφροι·
ἐπειτα δ' Αἰνιάνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς,
τελοῦντες ἕκτον ἐβδομόν τ' ἥδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὅχοις·
κάντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἐνὸς κακοῦ
ἐθραυε κάνεπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναναγίων Κρισαίον ἵππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἐξει παρασπὰ κάνοκωχεύει παρεὶς
κλύδων' ἐφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
ἡλαιυνε δ' ἐσχατος μὲν ὑστέρας ᔹχων
πῶλους Ὁρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων·
ὅπως δ' ὁρᾶ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
δέξῃν δι' ὕπτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
πῶλοις διώκει, κάξισώσαντε ξυγά
ἡλαιυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
κάρα προβάλλων ἵππικῶν ὄχημάτων.

721 δεξιὸν τ' Triclinius. 732 κάνοκωχεύει MSS.: corr. Cobet.
734 ὑστέρας ᔹχων L¹: ὑστέρας δ' ᔹχων L^c (a late hand), A, vulg.
736 ὅπως δ' L¹, Γ: ὅδ' ὡς δ' L^c: ὅδ' ὡς or ὁ δ' ὡς r. 738 κάξισώσ-
αντε L: -εις A, vulg.

καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ῳρθοῦθ' ὁ τλήμων ὄρθὸς ἐξ ὄρθῶν δίφρων·
ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν

κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δὲ ἄξονος μέσας χνόας,
καὶ ἀντύγων ὥλισθε· σὺν δὲ ἐλίσσεται
τμητοῦς ἴμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμου.

στρατὸς δὲ ὅπως ὄρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,

οἵ ἔργα δράσας οἴλα λαγχάνει κακά,
φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ’ οὐρανῷ
σκέλῃ προφαίνων, ἔστε νιν διφρηλάται,
μόλις κατασχεθόντες ἵππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἴματηρόν, ὥστε μηδένα

γνῶναι φίλων ἰδόντ’ ἀν ἄθλιον δέμας.

καὶ νιν πυρᾳ κέαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός.

τοιαῦτά σοι ταῦτ’ ἔστιν, ως μὲν ἐν λόγῳ
ἀλγεινά, τοῦς δὲ ἰδούσιν, οὕπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων ὡν ὅπωπ’ ἐγὼ κακῶν.

XO. φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόρριζον, ως ἕοικεν, ἔφθαρται γένος.

KL. ὡ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εύτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δὲ ἔχει,
εἰ τοῦς ἐμαυτῆς τὸν βίον σφέω κακοῖς.

PA. τί δὲ ὡδὲ ἀθυμεῖς, ὡ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

KL. δεινὸν τὸ τίκτειν ἔστιν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι μῆσος ὡν τέκη προσγίγνεται.

757 κήαντες L (κείαντες Triclinius): corr. Brunck, Erfurdt.

760 ἐκλάχῃ τ: ἐκλάχοι L, vulg.

ΠΑ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ώς ἔοικεν, ἥκομεν.

ΚΛ. οὗτοι μάτην γε· πῶς γὰρ ἀν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια

προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,
μαστῶν ἀποστάς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς

ἀπεξενοῦτο· καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἔξηλθεν, οὐκέτ' εἰδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι

φόνους πατρώους δείν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ώστ' οὕτε νυκτὸς ὑπνον οὔτ' ἔξημέρας

ἐμὲ στεγάζειν ἥδυν, ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.

νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
πρὸς τῆσδε ἔκείνου θ'. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη

ξύνοικος ἦν μοι, τούμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ⁷⁸⁵
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα—νῦν δ' ἔκηλά που

τῶν τῆσδε ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν.

ΗΛ. οἵμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἴμωξαι πάρα,
Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφοράν, ὅθ' ὅδ' ἔχων

πρὸς τῆσδε ὑβρίζει μητρός. ἄρ' ἔχει καλῶς;

ΚΛ. οὗτοι σύ· κεῖνος δ' ὡς ἔχει καλῶς ἔχει.

ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛ. ἥκουσεν ὡν δεῖ κάπεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛ. ὑβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

ΚΛ. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε;

ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛ. πολλῶν ἀν ἥκοις, ὡς ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
εἰ τήνδ' ἔπαυστας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑ. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

ΚΛ. ἥκιστ· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
πράξειας οὕτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.

783 ἀπήλλαγμαι (sic) L, prob. made by the first hand from ἀπηλλάγην, the reading of Γ and of Suidas (s. v. προστατῶν): but A and most MSS. have the perf. 797 τυχεῖν A, vulg. (made in L from φιλεῖν τ (φιλος Γ)).

ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοθεν βοῶν
ἔα τά θ' αἴτης καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

Η.Λ. ἀρ' ύμιν ώς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ 805
τὸν νιὸν ἡ δύστηνος ὥδ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
'Ορέστα φίλταθ', ώς μ' ἀπώλεσας θανών.
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς
αἴ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι, 810
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε
κάμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ είμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
καὶ πατρός. ἥδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἔχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ 815
φονεῦσι πατρός. ἀρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὐ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος εἴσειμ', ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλη
παρεῖσ' ἐμαυτὴν ἄφιλος αὐλανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, 820
τῶν ἔνδον ὅντων· ώς χάρις μέν, ἦν κτάνη,
λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

στρ. α'. Χ.Ο. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἡ ποῦ φαέθων
2 "Αλιος, εὶ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἔκηλοι; 826

Η.Λ. 3 ἐ ἔ, αἰαῖ.

Χ.Ο. 4 ὡς παῖ, τί δακρύεις;

Η.Λ. 5 φεῦ. Χ.Ο. μηδὲν μέγ' ἀντηγ. Η.Λ. ἀπολεῖς. Χ.Ο.
πῶς; 831

Η.Λ. 6 εὶ τῶν φανερῶς οἰχομένων

7 εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας
8 μᾶλλον ἐπεμβάσει. 835

ἀντ. α'. Χ.Ο. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις

818 εἴσειμι Hermann: ἔσσομι L, vulg.

- 2 ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν· καὶ νῦν ὑπὸ γαίας
ΗΛ. 3 ἐ ἔ· ἵώ. 840
- ΧΟ.** 4 πάμψυχος ἀνάσσει.
- ΗΛ.** 5 φεῦ. **ΧΟ.** φεῦ δῆτ· ὀλοὰ γὰρ **ΗΛ.** ἐδάμη. **ΧΟ.** ναι.
- ΗΛ.** 6 οἰδ' οἰδ· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ 846
 7 ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δὲ οὔτις ἔτ' ἔσθ· δὲς γὰρ
 ἔτ' ἥν,
 8 φροῦδος ἀναρπασθείς.
- στρ. β'.* **ΧΟ.** δειλαία δειλαίων κυρεῖς.
- ΗΛ.** 2 κάγῳ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ, 850
 3 πανσύρτω παμμήνω πολλῶν
 4 δεινῶν στυγνῶν τ' αἰῶνι.
- ΧΟ.** 5 εἴδομεν ἀθρήνεις.
- ΗΛ.** 6 μή μέ νυν μηκέτι
 7 παραγάγγεις, ἵν' οὐ **ΧΟ.** τί φής;
- ΗΛ.** 8 πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι 856
 9 κοινοτόκων
 10 εὐπατριδᾶν ἀρωγαί.
- ἀντ. β'.* **ΧΟ.** πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος. 860
- ΗΛ.** 2 ἡ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
 3 οὕτως ὡς κείνω δυστάνω
 4 τμητοῖς ὄλκοῖς ἐγκύρσαι;
- ΧΟ.** 5 ἄσκοπος ἀ λώβα.
- ΗΛ.** 6 πῶς γὰρ οὐκ; εἰ ξένος 865
 7 ἄτερ ἐμᾶν χερῶν **ΧΟ.** παπαῖ.
- ΗΛ.** 8 κέκευθεν, οὔτε του τάφου
 9 ἀντιάσας
 10 οὔτε γόων παρ' ἥμῶν. 870

838 After γυναικῶν the MSS. add ἀπάταις: del. Brunck. 852 αἰῶνι Hermann: ἀχέων L, vulg.: ἀχαίων A. 853 ἀθρήνεις Dindorf: ἀ θροῖς MSS. 856 After τί φής, the MSS. add αὐδᾶς δὲ ποῖον; del. Triclinius. 859 εὐπατριδᾶν τ' MSS.: τ' om. Suidas s. v. παραγάγγεις.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

νόφ' ήδονής τοι, φιλτάτη, διώκομαι
τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῦ.
φέρω γὰρ ήδονάς τε κανάπαυλαν ὡν
πάροιθεν εἰχεις καὶ κατέστενες κακῶν.

- ΗΛ. πόθεν δ' ἀν εὔροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων 875
ἄρηξιν, οἷς ἵασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;
ΧΡ. πάρεστ' Ὁρέστης ἡμίν, ἵσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύνουσ', ἐναργῶς, ἀσπερ εἰσορᾶς ἐμέ.
ΗΛ. ἀλλ' ἡ μέμηνας, ὡς τάλαινα, κάπι τοῖς
σαντῆς κακοῖσι κάπι τοῖς ἐμοῖς γελᾶς; 880
ΧΡ. μὰ τὴν πατρώαν ἔστιαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ' ὅδε πιστεύεις ἄγαν;
ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κούκι ἄλλης σαφῆ 885
σημεῖ' ἴδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.
ΗΛ. τίν', ὡς τάλαιν', ἴδοῦσα πίστιν; εἰς τί μοι
βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;
ΧΡ. πρός νυν θεῶν ἄκουσον, ώς μαθοῦσά μου
τὸ λοιπὸν ἡ φρονοῦσαν ἡ μώραν λέγης. 890
ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ήδονή.
ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἡλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὅρῳ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῇ κύκλῳ 895
πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἴδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.
ώς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,

τύμβου προσείρπον ἀσσον· ἐσχάτης δ' ὄρῳ 900
 πυρᾶς νεώρη βόστρυχον τετμημένου·
 κεύθυς τάλαιν' ὡς εἰδον, ἐμπαίει τί μοι
 ψυχῆ σύνηθες ὅμμα, φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ὁρέστου τοῦθ' ὄρᾶν τεκμήριον· 905
 καὶ χερσὶ βαστάσασα δυσφημῷ μὲν οὐ,
 χαρᾶ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὅμμα δακρύων.
 καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἔξεπίσταμαι
 μή τον τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
 κάγῳ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 910
 οὐδὲ αὖ σύ· πῶς γάρ; ή γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
 τοιαῦτα πράσσειν οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν· 915
 ἀλλ' ἔστ' Ὁρέστου ταῦτα τάπιτύμβια.
 ἀλλ', ὡ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
 οὐχ αὐτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
 νῷν ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἵσως
 πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

- ΗΛ. φεῦ τῆς ἀνοίας, ὡς σ' ἐποικτίρω πάλαι. 920
 ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
 ΗΛ. οὐκ οἰσθ' ὅποι γῆς οὐδὲ ὅποι γνώμης φέρει.
 ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἣ γ' εἰδον ἐμφανῶς;
 ΗΛ. τέθνηκεν, ὡ τάλαινα· τάκείνου δέ σοι
 σωτήρι ἔρρει· μηδὲν εἰς κείνον γ' ὄρα. 925
 ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἥκουσας βροτῶν;
 ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος ἡνίκ' ὥλυτο.
 ΧΡ. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.
 ΗΛ. κατ' οἶκον, ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.

914 ἐλάνθαν' ἄν Heath: ἐλάνθανεν MSS. (written ἐλάνθαντ in L).
 ἐληθεν ἄν conj. Meineke. 915 τάπιτίμια MSS.: corr. Dindorf.

- XP. οἵμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα; 930
- ΗΛ. οἴμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὁρέστου ταῦτα προσθεῦναι τινα.
- XP. ὡς δυστυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα 935
ἴν' ἥμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, δοθὲ ικόμην,
τά τ' ὅντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.
- ΗΛ. οὔτως ἔχει σοι ταῦτ· ἐὰν δέ μοι πίθη,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
- XP. ἡ τοὺς θανόντας ἔξαναστήσω ποτέ; 940
- ΗΛ. οὐκ ἔσθ' ὁ γ' εἰπον· οὐ γὰρ ὡδὸς ἀφρων ἔφυν.
- XP. τί γὰρ κελεύεις ὡν ἐγὼ φερέγγυος;
- ΗΛ. τλῆναι σε δρῶσαν ἀν ἐγὼ παραινέσω.
- XP. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
- ΗΛ. ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 945
- XP. ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἀν σθένω.
- ΗΛ. ἄκουε δή νυν ἡ βεβούλευμαὶ ποεῖν.
παρουσίαν μὲν οἰσθα καὶ σύ που φίλων
ώς οὔτις ἥμιν ἐστιν, ἀλλ' "Αιδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε καὶ μόνα λελείμμεθον. 950
- ἐγὼ δὲ ἔως μὲν τὸν κασίγνητον βίω
θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρός.
νῦν δὲ ἥνικ' οὐκέτ' ἐστιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῷου φόνου 955
- ξὺν τῇδε ἀδελφῆ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
Αἴγισθον· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποι γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, ἐσ τίν' ἐλπίδων

941 ἔσθ' δ γ' A, vulg.: ἔσθ' δδ' L (with γ superscr.): ἐσ τδδ' r.

947 ποεῖν] τελεῖν A. 950 λελείμμεθον L, vulg.: λελείμμεθα r.

952 θάλλοντ' ἔτ' Reiske, Musgrave: θάλλοντά τ' L, vulg. (θάλλοντά γ' r.)

956 κατοκνήσεις r: κατοκνήσῃς L, vulg.

βλέψασ' ἔτ' ὁρθήν; οὐ πάρεστι μὲν στένειν
 πλούτου πατρώου κτῆσιν ἐστερημένη,
 πάρεστι δ' ἀλγεῖν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
 ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
 καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσης ὅπως
 τεύξει ποτ· οὐ γὰρ ὡδὸς ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
 Αἴγισθος ὥστε σόν ποτ' οὐ κάμὸν γένος
 βλαστεῖν ἔᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
 ἀλλ' οὐ εἰπίσπη τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν,
 πρῶτον μὲν εὔσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἴσει τοῦ καστυγνήτου θ' ἄμα·
 ἔπειτα δ', ὥσπερ ἔξέφυς, ἐλευθέρα
 καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαξίων
 τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν.
 λόγων γέ μὴν εὐκλειαν οὐχ ὄρᾶς ὅσην
 σαυτῇ τε κάμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
 τίς γάρ ποτ' ἀστῶν οὐξένων ἡμᾶς ἵδων
 τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται,
 ἵδεσθε τώδε τῷ καστυγνήτῳ, φίλοι,
 ὃ τὸν πατρῷον οἶκον ἔξεσωσάτην,
 ὃ τοῖσιν ἔχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
 ψυχῆς ἀφειδήσαντε προύστητην φόνου·
 τούτῳ φιλεῖν χρή, τώδε χρή πάντας σέβειν.
 τώδ' ἐν θ' ἔορταῖς ἐν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν ἄπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών.
 τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἔξερεῖ βροτῶν,
 ξώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος.
 ἀλλ', ὃ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί,
 σύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
 παῦσον δὲ σαυτήν, τοῦτο γιγνώσκουσ', δτι
 ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.
 ΧΟ. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν οὐ προμηθία

960

965

970

975

980

985

990

καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡ. καὶ πρὸν γε φωνεῦν, ὡς γυναικεῖς, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν’ αὐτῇ μὴ κακῶν, ἐσφύζετ’ ἀν
τῆν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σφύζεται.

ποῖ γάρ ποτ’ ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος
αὐτή θ’ ὄπλίζει καմ’ ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾶς; γυνὴ μὲν οὐδὲ ἀνὴρ ἔφυς,
σθένεις δὲ ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαιμῶν δὲ τοῖς μὲν εὔτυχῆς καθ’ ἡμέραν,
ἡμῖν δὲ ἀπορρεῖ κάπι μηδὲν ἔρχεται.

995

τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἐλεῖν
ἄλυπος ἄτης ἔξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ’, εἴ τις τούσδε ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ήμᾶς οὐδὲν οὐδὲ ἐπωφελεῖ
βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν.
οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ’ ὅταν θανεῖν
χρήζων τις εἴτα μηδὲ τοῦτ’ ἔχῃ λαβεῖν.
ἀλλ’ ἀντιάζω, πρὸν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ήμᾶς τ’ ὀλέσθαι κάξερημῶσαι γένος,
κατάσχεις ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄρρητ’ ἐγώ σοι κάτελη φυλάξομαι,
αὐτὴ δὲ νοῦν σχέεις ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ,
σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.

1005

ΧΟ. πείθου· προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

1015

ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δὲ
ἥδη σ’ ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην.
ἀλλ’ αὐτόχειρί μοι μόνη τε δραστέον
τούργον τόδε· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ’ ἀφήσομεν.

1020

999 εὔτυχῆς A, vulg.: εὐτυχεῖ L (but with ἦς superscr. by the first hand), r. 1015 πείθου L, A, vulg.: πιθοῦ r. 1019 αὐτόχειρί μοι L, A: αὐτοχειρί μοι r.

XP. φεῦ·

εἴθ' ὥφελες τοιάδε τὴν γυνώμην πατρὸς
θυήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἀν κατειργάσω.

HL. ἀλλ' ἡ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.

XP. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰώνος μένειν.

HL. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.

1025

XP. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.

HL. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.

XP. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγης.

HL. ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθης τόδε.

XP. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χώ λοιπὸς χρόνος.

1030

HL. ἄπειλθε· σοὶ γὰρ ὥφέλησις οὐκ ἔνι.

XP. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.

HL. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῆ.

XP. οὐδ' αὐ τοσοῦτον ἔχθος ἔχθαιρω σ' ἐγώ.

HL. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἱ μὲν ἀτιμίας ἄγεις.

1035

XP. ἀτιμίας μὲν οὖ, προμηθίας δὲ σοῦ.

HL. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;

XP. δταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἥγήσει σὺ νῷν.

HL. ἡ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἔξαμαρτάνειν.

XP. εἴρηκας ὁρθῶς φέ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.

1040

HL. τί δ; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;

XP. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χή δίκῃ βλάβην φέρει.

HL. τούτοις ἐγὼ ξῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

XP. ἀλλ' εἰ ποήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.

HL. καὶ μὴν ποήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.

1045

XP. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲν βουλεύσει πάλιν;

HL. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἔστιν ἔχθιον κακῆς.

XP. φρονεῦν ἕοικας οὐδὲν ὅν ἐγὼ λέγω.

HL. πάλαι δέδοκται ταῦτα κού νεωστί μοι.

XP. ἄπειμι τοίνυν· οὕτε γὰρ σὺ τάμ' ἐπη

1050

τολμᾶς ἐπαινεῖν οὕτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

1022 πάντα γὰρ ἀν L (ἀν partly erased): πάντα γὰρ r: corr. Dawes.

ΗΛ. ἀλλ' εἴσιθ'. οὐ σοι μὴ μεθέφομαι ποτε,
οὐδὲ ἦν σφόδρ' ίμείρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηράσθαι κενά.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἥδη βεβήκης, τাম' ἐπαινέσεις ἔπη.

στρ. α'. ΧΟ. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰων-
2 οὺς ἐσορώμενοι τροφᾶς
3 κηδομένους ἀφ' ὡν τε βλάστ-
4 ωσιν ἀφ' ὡν τ' ὄνασιν εὔρ-
5 ωσι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἵσας τελοῦμεν;
6 ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν
7 καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
8 δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι.
9 ὁ χθονία βροτοῦσι φά-
10 μα, κατά μοι βόασον οἰκ-
11 τρὰν ὅπα τοῦς ἔνερθ' Ἀτρεί-
12 δαις, ἀχόρευτα φέρουσ' ὄνείδη.

ἀντ. α'. ὅτι σφιν ἥδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ
2 δή, τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ
3 φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦ-
4 ται φιλοτασίῳ διαι-
5 τᾳ. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
6 Ἡλέκτρα, τὸν ἀεὶ πατρὸς
7 δειλαία στενάχουσ', ὅπως
8 ἀ πάνδυρτος ἀηδών,
9 οὕτε τι τοῦ θανεῖν προμη-
10 θής, τό τε μὴ βλέπειν ἔτοι-

1063 ἀλλ' οὐ μὰ τὰν MSS.: corr. Turnebus.
σφισιν L, vulg. 1071 δή add. Triclinius.
παῖς, οἶτον conj. Heath.

1070 σφιν Schaefer:
1075 Ἡλέκτρα, τὸν] ἀ πανόδυρτος MSS.: corr. Porson.

11 μα, διδύμαν ἐλοῦσ' Ἐρι-
12 νύν. τίς ἀν εὐπατρις ὁδε βλάστοι;

στρ. β'. ουδεὶς τῶν ἀγαθῶν γὰρ
2 ζῶν κακῶς εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει
3 νώνυμος, ω παῖ παῖ.
4 ώς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἶλου, 1085
5 τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ,
6 σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλησθαι.

ἀντ. β'. ζώης μοι καθύπερθεν
2 χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἔχθρῶν ὅσον
3 νῦν ὑπόχειρ ναίεις.
4 ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλῷ
5 βεβῶσαν· ἀ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα, τῶνδε
φερομέναν 1095
6 ἄριστα τὰ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀρ', ω γυναικες, δρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
δρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἐνθα χρήζομεν;
ΧΟ. τί δ' ἐξερευνᾶς καὶ τί βουληθεὶς πάρει; 1100
ΟΡ. Αἴγισθον ἔνθ' φέρηκεν ἴστορῷ πάλαι.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ θ' ίκάνεις χώ φράσας ἀζήμιος.
ΟΡ. τίς οὖν ἀν ύμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἀν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
ΧΟ. ἥδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών. 1110
ΟΡ. ἵθ', ω γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

1081 τίς ἀν οὖν L, vulg.: corr. Triclinius. 1082 γὰρ add.
Hermann. 1087 καθοπλίσασα] ἀπολακτίσασα conj. J. H. H.
Schmiat. 1088 ἐν ἐνὶ] ἐν add. Brunck. 1091 τεῶν
Hermann: τῶν MSS. 1092 ὑπόχειρ Musgrave: ὑπὸ χείρα MSS.
1097 Ζηνὸς Triclinius (from schol., γρ. ἄριστα ταξηνός): Διὸς MSS.
1099 δρθῶς θ' r: δρθῶς δ' A, vulg. (δρθῶς L¹: δ' add. S.)

- ΗΛ. οἵμοι τάλαιν', οὐ δή ποθ' ἡς ἡκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. ἀλλά μοι γέρων
ἐφεῖτ' Ὁρέστου Στρόφιος ἄγγεῖλαι πέρι. 1110
- ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὡς ξέν'; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος.
ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὄρᾶς, κομίζομεν.
- ΗΛ. οἱ γὰρ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῦν' ἥδη σαφὲς
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι. 1115
- ΟΡ. εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὁρεστείων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἵσθι σῶμα τούκεινου στέγον.
- ΗΛ. ὡς ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὄμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κάποδύρωμαι σποδῷ. 1120
- ΟΡ. δόθ', ἥτις ἔστι, προσφέροντες οὐ γάρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὐσ' ἐπαιτεῖται τάδε,
ἀλλ' ἡ φίλων τις ἡ πρὸς αἷματος φύσιν. 1125
- ΗΛ. ὡς φιλτάτου μνημείον ἀνθρώπων ἐμοὶ¹¹²⁷
ψυχῆς Ὁρέστου λοιπόν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γάρ οὐδὲν ὅντα βαστάζω χεροῖν.
δόμων δέ σ', ὡς παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ. 1130
ώς ὥφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
κλέψασα τοῦνδε κάνασσώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρώου κοινὸν εἰληχώς μέρος. 1135
- νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κάπι γῆς ἄλλης φυγὰς
κακῶς ἀπώλου, σῆς καστυγήτης δίχα·
κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ

1127 ὡς σ'] σ' add. Brunck.

1128 ὧνπερ L, vulg. (ὦνπερ Harl.): ὦσπερ τ.

λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὕτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ώς εἰκός, ἀθλιον βάρος.

1140

ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
σμικρὸς προσήκεις ὅγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἵμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὕτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ' ἡσθα μᾶλλον ἢ κάμοῦ φίλος,
οὕθ' οἱ κατ' οἴκουν ἡσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός,
ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηνδώμην ἀεί.

1145

νῦν δὲ ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντι σὺν σοί. πάντα γάρ συναρπάσας
θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
τέθυηκ' ἐγὼ σοί· φροῦδος αὐτὸς εἰ θανών.
γελῶσι δὲ ἔχθροι· μαίνεται δὲ ὑφ' ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἥσ εἶμοι σὺ πολλάκις
φήμας λάθρᾳ προϋπεμπεις ώς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' οὐ δυστυχήσῃ
δαιμῶν ὁ σός τε κάμδος ἔξαφείλετο,
ὅς σ' ὠδέ μοι προϋπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἵμοι μοι.

1150

ὦ δέμας οἰκτρόν, φεῦ φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἵμοι μοι,
πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ως μὲν ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ', ως κασίγνητον κάρα.

1155

τοιγάρ τον δέξαι μὲν ἐσ τὸ σὸν τόδε στέγος,
τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν, ώς σὺν σοὶ κάτω
ναιώ τὸ λοιπόν. καὶ γάρ ἡνίκ' ἡσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἵσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου.

1160

1139 λουτροῖς σ' τ: σ' om. L and most MSS.

1152 ἐγὼ σοὶ J.: ἐγὼ σοι MSS. and edd.

- τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὄρῳ λυπουμένους. 1170
 ΧΟ. θυητοῦ πέφυκας πατρός, Ἡλέκτρα, φρόνει·
 θυητὸς δ' Ὁρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
 πᾶσιν γὰρ ήμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.
 ΟΡ. φεῦ φεῦ, τί λέξω; ποὶ λόγων ἀμηχανῶν
 ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω. 1175
 ΗΛ. τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
 ΟΡ. η σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἡλέκτρας τόδε;
 ΗΛ. τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
 ΟΡ. οἵμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
 ΗΛ. οὐ δή ποτ', ω̄ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; 1180
 ΟΡ. ω̄ σῶμ' ἀτίμως κάθεως ἐφθαρμένου.
 ΗΛ. οὕτοι ποτ' ἄλλην η̄ μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
 ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
 ΗΛ. τί δή ποτ', ω̄ ξέν', ωδ' ἐπισκοπῶν στένεις;
 ΟΡ. ώς οὐκ ἄρ' ἡδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185
 ΗΛ. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
 ΟΡ. ὄρῶν σὲ πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.
 ΗΛ. καὶ μὴν ὄρᾶς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
 ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἀν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;
 ΗΛ. ὁθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος. 1190
 ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἔξεσήμηνας κακόν;
 ΗΛ. τοῖς πατρός· εἴτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
 ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῆδε προτρέπει βροτῶν;
 ΗΛ. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἔξισον.
 ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσίν, η̄ λύμη βίου; 1195
 ΗΛ. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς.
 ΟΡ. οὐδ' οὐπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;
 ΗΛ. οὐ δῆθ'. δις η̄ν γάρ μοι σὺ προϊθηκας σποδόν.
 ΟΡ. ω̄ δύσποτμ', ως ὄρῶν σ' ἐποικτίρω πάλαι.

1174 ἀμηχανῶν τ: ἀμηχάνων L, vulg. 1180 οὐ was read by the schol. in L (ἄρα οὐ περὶ ἐμοῦ τάδε;). τι L (with 'ou' superscr. by the first hand), vulg. 1187 σὲ J. (ed. 1867): σε MSS. 1193 ἀνάγκη τ: ἀνάγκη L, A, vulg.

- ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἵσθ' ἐποικτίρας ποτέ. 1200
 ΟΡ. μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
 ΗΛ. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
 ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.
 ΗΛ. ἀλλ' ἐστὶν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
 ΟΡ. μέθεις τόδ' ἄγγος νυν, δπως τὸ πᾶν μάθης. 1205
 ΗΛ. μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτο μ' ἐργάσῃ, ξένε.
 ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι κούχῳ ἀμαρτήσει ποτέ.
 ΗΛ. μὴ, πρὸς γενείου, μὴ ἔξελη τὰ φίλτατα.
 ΟΡ. οὐ φήμ' ἔάσειν. ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. 1210
 ΟΡ. εὔφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;
 ΟΡ. οὐσι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὗτως ἀτιμός εἴμι τοῦ τεθνηκότος;
 ΟΡ. ἀτιμός οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν. 1215
 ΗΛ. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
 ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἐστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;
 ΟΡ. οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὡν λέγω. 1220
 ΗΛ. ἡ ζῆ γὰρ ἀνήρ; ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἡ γὰρ σὺ κεῖνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μου
 σφραγῖδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς. ΟΡ. φίλτατον, συμμαρτυρῶ.
 ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθη. 1225
 ΗΛ. ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
 ΗΛ. ὦ φίλταται γυναικες, ὦ πολίτιδες,
 ὄρατ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
 θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.
 ΧΟ. ὄρωμεν, ὦ παῖ, κάπι συμφοραῖσι μοι 1230
 γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὁμμάτων ἄπο.

1201 τοῖσι σοῖς L^c, A, vulg. : τοῖς ἵσοις L¹. 1207 πιθοῦ γ: πείθου L, vulg.1226 ἔχοις L¹: ἔχεις L^c, A, vulg.

- στρ. ΗΛ. *iώ γοναί,*
2 γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
3 ἐμόλετ' ἀρτίως,
4 ἐφήγυρετ', ἥλθετ', εἰδεθ' οὐδεὶς ἔχρηζετε. 1235
- ΟΡ. *5 πάρεσμεν· ἀλλὰ σūγ' ἔχουσα πρόσμενε.*
- ΗΛ. *6 τί δ' ἔστιν;*
- ΟΡ. *7 συγάν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύη.*
- ΗΛ. *8 ἀλλ' οὐ μὰ τὴν ἀδμητὸν αἰὲν Ἀρτεμιν*
9 τόδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1240
10 περισσὸν ἄχθος ἔνδον
11 γυναικῶν ὃν ἀεί.
- ΟΡ. *12 ὅρα γε μὲν δὴ κάν γυναιξὶν ως Ἀρης*
13 ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
- ΗΛ. *14 ὀτοτοτοῖ τοτοῖ,* 1245
15 ἀνέφελον ἐνέβαλες
16 οὐ ποτε καταλύσιμον,
17 οὐδέ ποτε λησόμενον
18 ἀμέτερον οἶον ἔφυ κακόν. 1250
- ΟΡ. *19 ἔξοιδα καὶ ταῦτ· ἀλλ' ὅταν παρουσία*
20 φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.
- ἀντ. ΗΛ. *ό πᾶς ἐμοί,*
2 ὁ πᾶς ἀν πρέποι παρὼν ἐννέπειν
3 τάδε δίκα χρόνος. 1255
4 μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.
- ΟΡ. *5 ξύμφημι κάγω· τοιγαροῦν σῳζου τόδε.*
- ΗΛ. *6 τί δρῶσα;*
- ΟΡ. *7 οὐ μή στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.*

1239 ἀλλ' οὐ τὰν Ἀρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμηταν MSS. (οὐ μὰ τὰν τ): corr.
 Fröhlich (but with *τὰν γ*: *τὴν* Hermann). 1245 ὀτοτοτοῖ τοτοῖ
 Hermann (= 1265): ὀτοτοῖ L, ὀττοτοῖ A. 1246 ἐνέβαλες schol. in
 L on 1245: ἐπέβαλες L, vulg.: ὑπέβαλες τ. 1251 παρουσία L, A,
 vulg. (as the schol. in L also read): παρρησία τ.

ΗΛ. 8 τίς οὖν ἀν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος
 9 μεταβάλοιτ' ἀν ὁδε σιγὰν λόγων;
 10 ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως
 11 ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

1260

ΟΡ. 12 τότ' εἰδεις, εὗτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν
 υ-υ-υ-υ-

ΗΛ. 14 ἔφρασας ὑπερτέραν
 15 τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
 16 εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν
 17 ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα.
 18 δαιμόνιον αὐτὸς τίθημ' ἐγώ.

1265

ΟΡ. 19 τὰ μέν σ' ὄκνῳ χαίρουσαν εἰργαθεῖν, τὰ δὲ
 20 δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

1270

ἐπ. ΗΛ. ἵω χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν
 ὅδὸν ἐπαξιώσας ὁδέ μοι φανῆναι,
 μή τί με, πολύπονον ὁδὸν ἰδὼν

1275

ΟΡ. τί μὴ ποήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσῃς
 τῶν σῶν προσώπων ἀδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡ. ἡ κάρτα κὰν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛ. ξυναινεῖς;

ΟΡ. τί μὴν οὖ;

ΗΛ. ὡ φίλαι, ἔκλυνον ἀν ἐγὼ
 οὐδὲ ἀν ἥλπισ' αὐδάν.
 οὐδὲ ἀν ἔσχον ὀρμὰν
 ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα.

τάλαινα· νῦν δὲ ἔχω σε· προύφανης δὲ
 φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
 ἃς ἐγὼ οὐδὲ ἀν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

1280

1285

1260 ἀν ἀξίαν τ: ἀν om. L¹, add. L^c (above the line).

1264 εὗτε

J. : ὅτε MSS.—ἐπώτρυναν Reiske, Brunck: ὡτρυναν MSS.

1267 ἐπόρισεν

Dindorf, Fröhlich: ἐπώρσεν L¹, A, vulg. (ἐπόρσεν L^c.)

1275 πολύπονον

τ: πολύστονον L, A, vulg. 1281 ἀν ἐγὼ τ: ἀν ἐγὼ L.

1283 οὐδὲ ἀν

before ἔσχον add. Arndt.—ὅρμὰν Blomfield: ὥργὰν MSS.

- ΟΡ. τὰ μὲν πέρισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
 καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
 μήθ’ ὡς πατρώαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
 ἀντλεῖ, τὰ δ’ ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
 χρόνου γὰρ ἂν σοὶ καιρὸν ἔξειργοι λόγος.
 ἀ δ’ ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ
 σήμαιν’, ὅπου φανέντες ἡ κεκρυμμένοι
 γελῶντας ἔχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
 οὕτω δ’ ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται
 φαιδρῷ προσώπῳ νῷν ἐπελθόντοι δόμους.
 ἀλλ’ ὡς ἐπ’ ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένη
 στέναξ· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
 χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.
- ΗΛ. ἀλλ’, ὡς κασίγνηθ’, ὥδ’ ὅπως καὶ σοὶ φίλον
 καὶ τούμὸν ἔσται τῇδ’· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
 πρὸς σοῦ λαβούστα κούκι ἐμὰς ἐκτησάμην.
 κούδ’ ἂν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ¹²⁹⁰
 αὐτῇ μέγ’ εὐρέν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς
 ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι.
 ἀλλ’ οἰσθα μὲν τάνθένδε, πῶς γὰρ οὐ; κλύων
 ὁθούνεκ’ Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
 μήτηρ δ’ ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσης ποθ’ ὡς
 γέλωτι τούμὸν φαιδρὸν ὅψεται κάρα.
 μῆσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι,
 κάπει σ’ ἐσεῖδον, οὐ ποτ’ ἐκλήξω χαρᾶ¹²⁹⁵
 δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ’ ἐγώ,
 ἥτις μιᾶ σε τῇδ’ ὁδῷ θανόντα τε
 καὶ ζῶντ’ ἐσεῖδον; εἴργασαι δέ μ’ ἄσκοπα.
 ὡστ’ εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ’ ἂν

1297 ἐπελθόντοι A: -ων L. 1298 λελεγμένη A, vulg.: δεδεγ-
 μένη L, with λ λ superscr. by an early hand. 1304 δεξαίμην r:
 λεξαίμην L, with γρ. βουλοίμην βραχὺ in marg.: βουλοίμην A, vulg.
 1306 ὑπηρετοίμην MSS.: corr. Musgrave, Elmsley.

τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὄρâν.

ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἔξήκεις ὁδὸν,

ἄρχ' αὐτὸς ὡς σοι θυμός· ὡς ἐγὼ μόνη

οὐκ ἀν δυοῖν ἥμαρτον· ἦ γὰρ ἀν καλῶς

ἔσωσ' ἐμαυτήν, ἦ καλῶς ἀπωλόμην.

1320

ΟΡ. σιγᾶν ἐπήνεστ· ὡς ἐπ' ἔξόδῳ κλύω

τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος. ΗΛ. εἴσιτ', ὡς ξένοι,

ἄλλως τε καὶ φέροντες οἶ' ἀν οὔτε τις

δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἀν ἡσθείη λαβών.

1325

ΠΑ. ὡς πλεῖστα μῷροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,

πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,

ἢ νοῦς ἔνεστιν οὕτις ὑμὶν ἐγγενής,

ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς

τοῖσιν μεγίστοις δύντες οὐ γιγνώσκετε;

1330

ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ κύρουν ἐγὼ

πάλαι φυλάσσων, ἦν ἀν ὑμὶν ἐν δόμοις

τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·

νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προύθέμην ἐγώ.

καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων

1335

καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾶ βοῆς

εἴσω παρέλθεθ', ως τὸ μὲν μέλλειν κακὸν

ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τάντεῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑ. καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναι τινα.

1340

ΟΡ. ἥγγειλας, ως ἔοικεν, ως τεθνηκότα.

ΠΑ. εἰς τῶν ἐν "Αἰδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὧν ἀνήρ.

ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;

ΠΑ. τελουμένων εἴποιμ' ἄν· ως δὲ νῦν ἔχει,

καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

1345

ΗΛ. τίς οὖτός ἔστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν φράσον.

ΟΡ. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω.

ΟΡ. οὐκ οἰσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χέρας ποτέ;

ΗΛ. ποίω; τί φωνεῖς; ΟΡ. οὐ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθη σῆ προμηθίᾳ χεροῖν.

1350

ΗΛ. ἡ κεῖνος οὗτος ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσηῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;

ΟΡ. ὅδ' ἔστι· μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.

ΗΛ. ὡς φίλτατον φῶς, ὡς μόνος σωτὴρ δόμων
'Αγαμέμνονος, πῶς ἥλθες; ἡ σὺ κεῖνος εἰ,
ὅς τόνδε κάμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὡς φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες οὐδὲ ἔφαινες, ἀλλά με
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοὶ;
χαῖρ', ὡς πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἵσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἥχθηρα καφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

1355

ΠΑ. ἀρκεῦν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους,
πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἵσαι,
αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἡλέκτρα, σαφῆ.
σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῦν παρεστώτοιν ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη.
νῦν οὕτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἔφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.

1365

ΟΡ. οὐκ ἀν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἀν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοῦργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἔδη
θεῶν, ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.

1370

ΗΛ. ἄναξ Ἀπολλον, Ἰλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἢ σε πολλὰ δὴ
ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προῦστην χερί.
νῦν δ', ὡς Λύκει Ἀπολλον, ἐξ οἴων ἔχω

1375

1365 κυκλοῦνται L¹ (changed to κυκλοῦσι by a later hand, but afterwards restored, *vta* being written above the line), Γ : κυκλοῦσι A, vulg.

αἰτῶ, προπίπτω, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων 1380
 ἥμιν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τάπιτίμια
 τῆς δυσσεβείας οἴλα δωροῦνται θεοί.

- στρ. ΧΟ. ἵδεθ' ὅπου προνέμεται 1385
 2 τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἀρης.
 3 βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
 4 μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
 5 ἄφυκτοι κύνες,
 6 ὥστ' οὐ μακρὰν ἐτ' ἀμμενεῖ
 7 τούμδον φρενῶν δύνειρον αἰωρούμενον. 1390

- άντ. παράγεται γὰρ ἐνέρων
 2 δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
 3 ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια,
 4 νεακόνητον αἷμα χειροῦν ἔχων.
 5 ὁ Μαλας δὲ παῖς 1395
 6 Ἐρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ
 7 κρύψας πρὸς αὐτὸν τέρμα, κούκέτ' ἀμμένει.

- στρ. ΗΛ. ὡς φίλταται γυναικεῖς, ἄνδρες αὐτίκα
 τελοῦνται τοῦργον· ἀλλὰ σῦντα πρόσμενε.
 ΧΟ. πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν; ΗΛ. ἡ μὲν ἐς τάφον
 λέβητα κοσμεῖ, τῷ δ' ἐφέστατον πέλας. 1401
 ΧΟ. σὺ δ' ἐκτὸς ἥξας πρὸς τί; ΗΛ. φρουρήσουσ' ὅπως
 Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθη μολὼν ἔσω.
 ΚΛ. αἰαῖ· ίὼ στέγαι

1380 προπίπτω J.: προ πίτνω (from προ πίτνω) L: προπίτνω A, vulg. (προσπίτνω r.) 1389 ἀμμενεῖ Wunder: ἀμμένει L, vulg. 1394 νεακόνητον MSS.: νεοκόνητον Aldine ed. (1502 A.D.), and lemma of schol. on v. 1394 as edited by J. A. Lascaris (Rome, 1518). 1396 σφ' ἄγει Γ: ἄγει (with an erasure after ἄ, rather larger than the space for one letter) L: ἐπάγει A: ἐπεισάγει E. 1403 ἡμᾶς om. MSS. (superscr. in cod. Ienensis, 14th cent.): add. Reiske.

φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.

1405

ΗΛ. βοῷ τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ', ὡ φίλαι;

ΧΟ. ἥκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φρίξαι.

ΚΛ. οἴμοι τάλαιν· Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὧν κυρεῖς;

ΗΛ. ἴδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις. ΚΛ. ὡ τέκνου τέκνου, 1410
οἴκτιρε τὴν τεκοῦσαν. ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ῳκτίρεθ' οὗτος οὐδὲ ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟ. ὡ πόλις, ὡ γενεὰ τάλαινα, νῦν σοι
μοῖρα καθαμερία φθίνει φθίνει.

1414

ΚΛ. ὕμοι πέπληγμαι. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.

ΚΛ. ὕμοι μάλ' αὐθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἴγισθω γ' ὁμοῦ.

ΧΟ. τελοῦσ' ἄραι· ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπὰ λείμενοι.
παλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων
οἱ πάλαι θανόντες.

1421

ἀντ. καὶ μὴν πάρεισιν οἴδε· φοινία δὲ χείρ
στάζει θυηλῆς Ἀρεος, οὐδὲ ἔχω ψέγειν.

ΗΛ. Ὁρέστα, πῶς κυρεῖτε; ΟΡ. τὰν δόμοισι μὲν
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν.

1425

ΗΛ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΟΡ. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῶν ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

ΧΟ. παύσασθε· λεύστω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

ΗΛ. ὡ παῖδες, οὐκ ἄψορρον; ΟΡ. εἰσοράτε ποῦ 1430
τὸν ἄνδρ'; ΗΛ. ἐφ' ἡμῖν οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθώς — — — — —

1413 νῦν σοι R. Whitelaw (a conjecture made also by Hermann, who, however, kept σε): σε MSS. 1414 φθίνει bis L: semel A. (φθίνειν Hermann.) 1416 Αἴγισθω γ'] γ' Hermann: θ' L, vulg.: δ' r. 1419 παλίρρυτον Bothe: πολύρρυτον MSS. 1422 f. The MSS. give these two vv. to Electra: corr. Hermann. 1423 ψέγειν Erfurdt: λέγειν MSS. 1424 κυρεῖτε Reisig, Elmsley: κυρεῖ L, vulg. (κυρεῖ γε Triclinius: κυρεῖ δὲ Hermann.) 1431 L and most MSS. divide the words thus: τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; ΗΛ. οὗτος κ.τ.λ. 1432 After γεγηθώς the rest of a trimeter is lost. Hermann conj. κάρτα σὺν σπουδῇ ποδός.

- XO. βâτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα,
νῦν, τὰ πρὸν εὐ θέμενοι, τάδ' ως πάλιν.
OP. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἦ νοεῖς ἐπειγέ νυν. 1435
OP. καὶ δὴ βέβηκα. ΗΛ. τάνθάδ' ἀν μέλοιτ' ἐμοί.
XO. δὶ' ὡτὸς ἀν παῦρά γ' ως ἡπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ως ὁρούσῃ
πρὸς δίκας ἀγῶνα. 1441

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

- τίς οἰδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὓς φασ' Ὁρέστην ἥμὶν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' ἵππικοῦσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος 1445
χρόνῳ θρασεῖαν· ως μάλιστα σοὶ μέλειν
οἴμαι, μάλιστα δ' ἀν κατειδυῖαν φράσαι.
ΗΛ. ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἀν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.
AI. ποῦ δῆτ' ἀν εἰεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με. 1450
ΗΛ. ἔνδον· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.
AI. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ως ἐτητύμως;
ΗΛ. οὐκ, ἀλλὰ κάπεδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.
AI. πάρεστ' ἄρ' ἥμὶν ὥστε κάμφανῃ μαθεῖν;
ΗΛ. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄξηλος θέα. 1455
AI. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἴπας οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. χαίροις ἀν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.
AI. σιγᾶν ἄνωγα κάναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὄρāν,

1437—1441 δὶ' ὡτὸς...ἀγῶνα] These vv. are given by the MSS. to Electra: corr. Triclinius. 1445 ναὶ σὲ Reiske: καὶ σὲ MSS.

1449 τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης τ., vulg.: τῶν ἐμῶν τε φιλτάτων I. (but with the reading τῆς φιλτάτης indicated by the first hand), A. A few MSS. have τῶν ἐμῶν τῶν φιλτάτων. 1457 τυγχάνει A, vulg.: τυγχάνοι I.

ώς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἔξηρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν
στόμια δέχηται τάμα, μηδὲ πρὸς βίαν
ἔμοιν κολαστοῦ προστυχῶν φύσῃ φρένας.

1460

ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἔμοιν· τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

1465

ΑΙ. ὡς Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
πεπτωκός· εἰ δὲ ἐπεστὶ νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλάτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κάπ' ἔμοιν θρήνων τύχῃ.

ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταξ· οὐκ ἔμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν, 1470
τὸ ταῦθ' ὄρâν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως.

ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δέ,
εἴ που κατ' οἰκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡ. αὐτῇ πέλας σοῦ· μηκέτ' ἀλλοσε σκόπει.

ΑΙ. οἵμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν' ἀγνοεῖς;

ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις 1476
πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδῆς ἵσα;

ΑΙ. οἵμοι, ξυνῆκα τοῦπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
οδὸς οὐκ Ὁρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἔμε. 1480

ΟΡ. καὶ μάντις ὧν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι;

ΑΙ. δῆλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλά μοι πάρες
κἄν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα
πρὸς θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.

τί γὰρ βροτῶν ἀν σὺν κακοῖς μεμιγμένων
θυησκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρόθες
ταφεῦσιν ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,
ἀποπτον ἡμῶν· ὡς ἔμοὶ τόδ' ἀν κακῶν
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

1490

- OP. χωροῖς ἀν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἔστιν ἄγων, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
AI. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοῦργον, σκότου δεῦ, κού πρόχειρος εἰ κτανεῖν;
OP. μὴ τάσσε· χώρει δ' ἐνθαπέρ κατέκτανες 1495
πατέρα τὸν ἀμόν, ως ἀν ἐν ταύτῳ θάνης.
AI. ἡ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;
OP. τὰ γοῦν σ'. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.
AI. ἀλλ' οὐ πατρῷαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1500
OP. πόλλα' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἔρφ'. AI. ὑφηγοῦ. OP. σοὶ βαδιστέον
πάρος.
AI. ἡ μὴ φύγω σε; OP. μὴ μὲν οὖν καθ' ἥδονὴν
θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, 1505
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἀν ἦν πολύ.
XO. ὡς σπέρμ' Ἄτρεως, ώς πολλὰ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες
τῇ νῦν ὄρμῇ τελεωθέν. 1510

1496 ὡς ἀν ἐν Triclinius: ὡς ἐν L, A, vulg.: ὡς ἀν (without ἐν) r.
1506 πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων] πέρα τι τῶν νόμων πράσσειν Nicephorus
Vasilákes (*circ.* 1180 A.D.), *Προγυμνάσματα* c. 6, where he quotes 1505—1507
(Walz, *Rhet. Gr.* vol 1. p. 461).—θέλει L^c, A: θέλοι L¹, Γ. 1507
πανοῦργον] κακοῦργον Nicephorus 1. c.

ΤΡΑΞΙΝΙΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΔΟΥΛΗ ΤΡΟΦΟΣ.

ΥΔΔΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΛΙΧΑΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΟΓΟΣ μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεῖς,
ώς οὐκ ἀν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἀν
θάνη τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὔτ' εἴ τῳ κακός·
ἔγὼ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς "Αἰδου μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν· 5
ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως,
ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρῶνι, νυμφείων ὕκνουν
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὸς γυνή.
μηνστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω,
ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἔξῆται πατρός, 10
φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
βούπρωρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ' ἔγὼ μηνστῆρα προσδεδεγμένη 15
δύστηνος ἀεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην
πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτε.
χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μέν, ἀσμένῃ δέ μοι,
οἱ κλεινὸς ἥλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε πᾶς·

7 ἔτ' add. Erfurdt, om. L. ναίουσ' ἐνὶ Α : ναίουσα δ' γ. — ὕκνον] γρ.
ὅτλον schol. in L. 12 f. κύτει | βούπρωρος Strabo 10. 458: τύπῳ |
βούκρανος MSS.

δις εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης
 ἐκλύεται με. καὶ τρόπον μὲν ἀν πόνων
 οὐκ ἀν διείποιμ· οὐ γὰρ οἶδ· ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας, ὅδ' ἀν λέγοι·
 ἐγὼ γὰρ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
 μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἔξεύροι ποτέ.
 τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
 ξυστᾶσ' ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
 κείνου προκηραίνουσα· νῦν γὰρ εἰσάγει
 καὶ νῦν ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
 κἀφύσαμεν δὴ παῖδας, οὖς κεῖνός ποτε,
 γῆτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών,
 σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἄπαξ.
 τοιοῦτος αἰών εἰς δόμους τε κάκ δόμων
 ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπειμπε λατρεύοντά τῷ.
 νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελῆς ἔφυ,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
 ἐξ οὖ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
 ἥμειν μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
 ξένω παρ' ἄνδρὶ ναίομεν, κεῖνος δ' ὅπου
 βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
 ὡδῖνας αὐτοῦ προσβαλῶν ἀποίχεται.
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαι τι πῆμ' ἔχοντά νιν.
 χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ' ἥδη δέκα
 μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ' ἀκήρυκτος μένει.
 κάστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
 δέλτον λιπῶν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
 θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΤΡΟΦΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
 κατεῖδον ἥδη πανδάκρυτ' ὁδύρματα

20

25

30

35

40

45

50

τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γωμένην·
 νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
 γνώμαισι δούλαις, κάμε χρὴ φράσαι τὸ σόν·
 πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
 ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά,
 μάλιστα δ' ὅνπερ εἰκὸς "Τλλον, εἰ πατρὸς
 νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
 ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρῷσκει δόμους·
 ὥστ' εἴ τι σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
 πάρεστι χρῆσθαι τάνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

55

ΔΗ. ὡς τέκνον, ὡς παῖ, καξ ἀγεννήτων ἄρα
 μύθοι καλῶς πίπτουσιν· ἦδε γὰρ γυνὴ
 δούλη μέν, εἱρηκεν δὲ ἐλεύθερον λόγον.

60

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.

ΔΗ. σὲ πατρὸς οὗτῳ δαρὸν ἔξενωμένου
 τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ στιν, αἰσχύνην φέρειν.

65

ΤΛ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών.

ΔΗ. καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἴδρυσθαι χθονός;

ΤΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μῆκει χρόνου
 Λυδῆ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν.

70

ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΤΛ. ἀλλ' ἔξαφεῖται τοῦδέ γ', ως ἐγὼ κλύω.

ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;

ΤΛ. Εὔβοιδα χώραν φασίν, Εύρυτου πόλιν,
 ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἢ μέλλειν ἔτι.

75

ΔΗ. ἀρ' οἰσθα δῆτ', ως τέκνον, ως ἔλειπέ μοι
 μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;

ΤΛ. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

53 τὸ σόν an early corrector of L (perh. S), r: τόσον L¹, A.
 L, A, vulg.: νέμει r. 57 νέμοι

66 φέρει MSS.: corr. Valckenaer.

60 τοῖς τ' L: τ' om. r. (τοῖς γ' Hermann.)

ΔΗ. ώς ἡ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἡ τοῦτον ἄρας ἀθλὸν εἰς τό γ' ὑστερον
τὸν λοιπὸν ἥδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.

80

ἐν οὖν ῥοπῆ τοιάδε κειμένῳ, τέκνον,
οὐκ εἰ ἔννέρξων; ἡνίκ' ἡ σεσώσμεθα
[ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἔξολωλότος]
κείνου βίον σώσαντος, ἡ οἰχόμεσθ' ἄμα.

85

ΤΛ. ἀλλ' εἴμι, μῆτερ· εὶ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατήδη τῶνδε, κὰν πάλαι παρῇ.
νῦν δ' ὁ ἔννήθης πότμος οὐκ εἴα πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
νῦν δ' ώς ἔννίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

90

ΔΗ. χώρει νυν, ὡς πᾶν· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολῶ.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. δν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα

95

2 τίκτει κατευνάζει τε φλογιζόμενον,

3 "Αλιον, "Αλιον αἵτω

4 τοῦτο καρῦξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι πᾶς

5 ναίει ποτ', ὡς λαμπρᾶ στεροπᾶ φλεγέθων,

6 ἡ ποντίας αὐλῶνας, ἡ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς.

7 εἴπ', ὡς κρατιστεύων κατ' ὅμμα.

101

ἀντ. α'. ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι

2 τὰν ἀμφινεικῇ Δηιάνειραν ἀεί,

105

3 οἴλα τιν' ἄθλιον ὅρνιν,

79 ώς ἡ τ: ὤς ol L. 80 εἰς τὸν ὑστερον MSS.: corr. Reiske.

81 τὸν λοιπὸν L, vulg.: τὸ λοιπὸν τ. 84 del. Bentley. 87 παρῇ Elmsley, Dindorf: παρῆν MSS. 88 εἴα Vauvilliers: ἐἷ MSS. 90 μὴ MSS.: μὴ οὐ Brunck. 98 πόθι μοι πόθι μοι πᾶς L, vulg.: corr. Triclinius. 100 ποντίας L (with ov written above α by the first hand): ποντίους τ.

4 οὐποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
 5 εῦμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ
 6 ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν 110
 7 δύστανον ἐλπίζουσαν αἰσαν.

στρ. β'. πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἡ νότου ἡ βορέα τις
 2 κύματ' ἀν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἵδοι, 115
 3 οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ στρέφει, τὸ δ' αὔξει βιίτου
 πολύπονον ὕσπερ πέλαγος
 4 Κρήσιον. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον "Αἰδα
 σφε δόμων ἐρύκει. 120

ἀντ' β'. ὅν ἐπιμεμφομένα σ' αἰδοῖα μέν, ἀντία δ' οἴσω.
 2 φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 125
 3 χρῆναι σ'. ἀνάλγητα γὰρ οὐδὲ ὁ πάντα κραίνων
 βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας·
 4 ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον
 ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. 130

ἐπ. μένει γὰρ οὗτ' αἰόλα
 νῦξ βροτοῖσιν οὔτε κῆρες
 οὔτε πλοῦτος, ἀλλ' ἄφαρ
 βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται
 χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι. 135
 ἀ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
 τάδ' αἰὲν ἵσχειν· ἐπεὶ τις ὠδε
 τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; 140

ΔΗ. πεπυσμένη μέν, ως ἀπεικάσαι, πάρει
 πάθημα τούμόν· ως δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
 μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἀπειρος εἰ.

108 τρέφουσαν Casaubon: φέρουσαν MSS. 114 κύματ' εὐρέϊ MSS.: ἀν add. Porson, Wakefield. 117 στρέφει Reiske: τρέφει MSS.
 118 ὕσπερ A: ὥστε L. 120 ἀναμπλάκητον schol. in L: ἀμπλάκητον
 A, vulg.: ἀπλάκητον L. 123 αἰδοῖα Musgrave: ἀδεῖα MSS.

τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῦσδε βόσκεται
 χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
 οὐδὲ ὅμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ’ ἥδοναῖς ἀμοχθον ἔξαιρει βίον
 ἐς τοῦθ’, ἔως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
 κληθῆ, λάβῃ τ’ ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
 ἥτοι πρὸς ἀνδρὸς ἥ τέκνων φοβουμένη. 145
 τότ’ ἀν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 πρᾶξιν, κακοῦσιν οἵς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ’ ἔγωγ’ ἐκλαυσάμην.
 ἐν δ’, οἷον οὕπω πρόσθεν, αὐτίκ’ ἔξερω. 150
 ὁδὸν γὰρ ἥμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
 ὡρμᾶτ’ ἀπ’ οἴκων Ἡρακλῆς, τότ’ ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ’, ἀμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτέ,
 πολλοὺς ἀγώνας ἔξιών, οὕπω φράσαι,
 ἀλλ’ ὡς τι δράσων εἶρπε κού θανούμενος. 155
 νῦν δ’ ὡς ἔτ’ οὐκ ὧν εἰπε μὲν λέχους ὅ τι
 χρείη μ’ ἐλέσθαι κτῆσιν, εἰπε δ’ ἦν τέκνοις
 μοῖραν πατρῷας γῆς διαιρετὸν νέμοι,
 χρόνον προτάξας, ὡς τρίμηνον ἥνικα
 χώρας ἀπείη κάνιαύσιος βεβώς, 160
 τότ’ ἥ θανεῖν χρείη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
 ἥ τοῦθ’ ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
 τὸ λοιπὸν ἥδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
 τοιαῦτ’ ἔφραζε πρὸς θεῶν είμαρμένα
 τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, 165
 ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη.
 καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου

163 νέμοι L, vulg.: μένειν A. 164 τρίμηνον MSS. (-ος conj. Wakefield.)—ἥντικ’ ἀν MSS.: corr. Dawes. 165 κάνιαύσιος MSS. (-ον conj. Brunck.)

τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών·

ῶσθ' ἡδέως εῦδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ

φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

ΧΟ. εὐφημίαν νῦν ἵσχ'. ἐπεὶ καταστεφῆ
στείχονθ' ὄρῳ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων

180

ὅκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα κάκ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗ. τιν' εἶπας, ὡς γεραιέ, τόνδε μοι λόγον;

ΑΓ. τάχ' ἐσ δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

185

ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἡ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓ. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦδ' ἐγὼ κλύων
ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῷμην χάριν.

190

ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἀπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓ. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἄπας λεὼς
κρίνει παραστάς, οὐδὲ ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν ἔκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἀν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὅψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.

195

ΔΗ. ὡς Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον δις λειμῶν' ἔχεις,
ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.
φωνήσατ', ὡς γυναῖκες, αἱ τ' εἰσω στέγης
αἱ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὅμμ' ἐμοὶ

200

196 τὰ γὰρ ποθεῖν' conj. E. Thomas.

φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

- ΧΟ. ἀνολολυξάτω δόμοις ἐφεστίοις 205
 ἀλαλαγαῖς ἀ μελλόνυμφος, ἐν δὲ
 κοινὸς ἀρσένων ἵτω
 κλαγγὰ τὸν εὐφαρέτραν
 Ἀπόλλω προστάταν· ὅμοῦ δὲ
 παιᾶνα παιᾶν' ἀνάγετ', ὡς παρθένοι,
 βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον 210
 Ἀρτεμιν Ὁρτυγίαν ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,
 γείτονάς τε Νύμφας. 215
 ἀείρομ', οὐδὲ ἀπώσομαι
 τὸν αὐλόν, ὡς τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.
 ἵδού μ', ἀναταράσσει
 εὐοὶ μ'
 ὁ κισσός, ἄρτι βακχίαν 220
 ὑποστρέφων ἄμιλλαν.
 ἵω ἵω Παιάν.
 ἵδ', ὡς φίλα γύναι,
 τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι
 βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.
- ΔΗ. ὁρῶ, φίλαι γυναικες, οὐδέ μ' ὅμματος 225
 φρουρὰν παρῇλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον.
 χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προύννέπω, χρόνῳ
 πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἔγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
 γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς 230
 πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

- 205 ἀνολολύξετε L: ἀνολολύξατε r: corr. Burges. 206 ἀλα-
 λαγαῖς r: ἀλαλαῖς L, A.—ά μελλόνυμφος Erfurdt: ὁ μελλόνυμφος MSS.
 209 Ἀπόλλωνα MSS.: corr. Dindorf. 220 βακχείαν MSS.: corr.
 Brunck. 222 ἵδ' Dindorf: ἵδε ἵδ' MSS. 226 φρουρὰ MSS.: corr.
 Musgrave. 228 φέρεις L: φέρει r.

ΔΗ. ὡς φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἀπρῶτα βούλομαι
δίδαξον, εἰς ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι.

ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἵσχύοντά τε
καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κού νόσῳ βαρύν. 235

ΔΗ. ποῦ γῆς, πατρώας εἴτε βαρβάρου; λέγε.

ΛΙ. ἀκτή τις ἐστ' Εὐβοιής, ἔνθ' ὄριζεται
βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίφ Διό.

ΔΗ. εὔκταῖα φαίνων, ἦ πό μαντείας τινός;

ΛΙ. εὐχαῖς, ὅθ' ἥρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ¹
χώραν γυναικῶν ών ὁρᾶς ἐν δύμασιν. 240

ΔΗ. αὗται δέ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;
οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσι με.

ΛΙ. ταύτας ἐκεῖνος Εὐρύτου πέρσας πόλιν
ἔξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν. 245

ΔΗ. ἦ καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;

ΛΙ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὡς φήσ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον, 250

γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῆ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὁμφάλη τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἔξεπλησεν, ώς αὐτὸς λέγει.

χούτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦνειδος λαβὼν
ώσθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἥ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.

κούχη ἡλιώσει τούπος, ἀλλ' ὅθ' ἀγνὸς ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους.
ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,

255

260

238 τέλη L, vulg.: τελεῖ A. 240 εὐχαῖς L, vulg.: εὔκται¹ A.

243 ξυμφοραὶ A: ξυμφορᾶι L (the i added by S), vulg.

ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾶ φρενί,
λέγων, χεροῦν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη
τῶν ὡν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν,
φωνεῖ δέ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
ῥαίοιτο· δείπνοις δ', ἡνίκ' ἦν φυνωμένος,
ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὡν ἔχων χόλον,
ώς ἵκετ' αὐθις Ἰφιτος Τιρυνθίαν

265

πρὸς κλιτύν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὅμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἥκε πυργώδους πλακός.

270

ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
ο τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὄλύμπιος
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδὲ ἥνεσχετο,
όθουνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν. εὶ γὰρ ἐμφανῶς ἡμύνατο,
Ζεύς τὰν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
νβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
κεῖνοι δ' ὑπερχλίοντες ἐκ γλώσσης κακῆς
αὐτοὶ μὲν "Αἰδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες,
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ἄσπερ εἰσορᾶς,
ἔξ ὀλβίων ἄξηλον εύροῦσαι βίον

280

χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
ἐφεῦτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὡν κείνῳ τελῶ.

285

αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὗτ' ἀν ἀγνὰ θύματα
ρέξη πατρῷφ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,
φρόνει νιν ὡς ἥξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν.

290

- XO. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένῃ λόγῳ.
ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ

281 ὑπερχλίοντες L¹ (and lemma of schol.): ὑπερχλιδῶντες L^s, vulg.

292 τὰ δὲ Scaliger: τῶν δὲ MSS.

κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
 πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
 ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὐ σκοπουμένοις
 ταρβεῖν τὸν εὐ πράσσοντα, μὴ σφαλῆ ποτε.
 ἐμοὶ γὰρ οἰκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
 ταύτας ὄρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης
 χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,
 αὖ πρὶν μὲν ἡσαν ἔξ ἐλευθέρων ἵσως
 ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἵσχουσιν βίον.
 ὡ Ζεῦ τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
 πρὸς τούμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
 μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.
 οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὀρωμένη.

295

ὡ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἴ νεανίδων;
 ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
 πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
 Λίχα, τίνος ποτ' ἔστιν ἢ ξένη βροτῶν;
 τίς ἢ τεκοῦσσα, τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
 ἔξειπ'. ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ὥκτισα
 βλέπουσ', ὅσῳπερ καὶ φρονεῖν οἰδεν μόνη.

300

305

310

ΛΙ. τί δ' οἰδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἵσως
 γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.

315

ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὔρύτου σπορά τις ἦν;

ΛΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδὲ ἀνιστόρουν μακράν.

ΔΗ. οὐδὲ ὄνομα πρὸς του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;

ΛΙ. ἥκιστα· σιγῇ τούμὸν ἔργον ἥνυτον.

ΔΗ. εἴπ', ὡ τάλαιν', ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
 καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἰ.

320

ΛΙ. οὐ τάρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἔξ ἵσου
 χρόνῳ διήσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ

308 τεκνοῦσσα Brunck: τεκνοῦσα L, A, vulg.: τεκνοῦσσα Triclinius.

316 τῶν τυράννων L, A, vulg.: του τυράννων τ. 323 διήσει
 Wakefield: διοίσει MSS.

προύφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα,
ἀλλ' αἰὲν ὡδίνουσα συμφορᾶς βάρος
δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.

325

ΔΗ. ἡ δ' οὖν ἑάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὗτοις ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσιν ἄλλην πρός γ' ἐμοῦ λύπην λάβῃ.
ἄλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἥδη πάντες, ως σύ θ' οἱ θέλεις
σπεύδης, ἐγὼ δὲ τάνδον ἔξαρκή τιθῶ.

330

ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασ', ὅπως
μάθης ἄνευ τῶνδ' οὔστινάς τ' ἄγεις ἔσω,
ων τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθης ἢ δεῖ.
τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.

335

ΔΗ. τί δ' ἐστί; τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;

ΑΓ. σταθεῖσ' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἥκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

340

ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὐθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ 'μοὶ ταῖσδέ τ' ἔξειπεν θέλεις;

ΑΓ. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.

ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χώ λόγος σημαινέτω.

345

ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ων ἔλεξεν ἀρτίως
φωνεῖ δίκης ἐς ὁρθόν, ἀλλ' ἡ νῦν κακός,
ἡ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.

ΔΗ. τί φής; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
ἀλλ' οὐδὲν γὰρ ἔξειρηκας ἀγνοίᾳ μ' ἔχει.

350

ΑΓ. τούτου λέγοντος τάνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ,
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ως τῆς κόρης
ταύτης ἔκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἔλοι

331 τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπην λάβοι L, vulg.: τοῖς οὖσιν
ἄλλην Triclinius: λάβῃ Blaydes. (λύπην...διπλῆν conj. F. W. Schmidt.)

343 ἢ 'μοὶ Groddeck: ἢ μοὶ MSS.

τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν, "Ερως δέ νιν
μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε,

355

οὐ τάπι Λυδοῖς οὐδ' ὑπ' Ὁμφάλη πένων
λατρεύματ', οὐδ' ὁ ριπτὸς Ἰφίτου μόρος·
δὲν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει.

ἀλλ' ἥνικ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παιδα δοῦναι, κρύφιον ώς ἔχοι λέχος,

360

ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας
ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν τῷ
τὸν Εὔρυτον τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,
κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε καὶ πόλιν
ἔπερσε. καὶ νῦν, ώς ὄρᾶς, ἥκει δόμους
ώς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τόδε·

365

οὐδὲ εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλώσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέση Τραχινίων
ἀγορᾶ συνεξήκουνον ὡσαύτως ἐμοί,
ώστ' ἔξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι, τὸ δὲ ὄρθον ἔξειρηχ' ὅμως.

370

ΔΗ. οἵμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος;
τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
λαθραῖον; ὡς δύστηνος ἄρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμυντο;

375

ΑΓ. ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄνομα καὶ φύσιν·
πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὔρυτον ποτὲ
Ἰόλη καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ
βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ίστορῶν.

380

356 ὑπ' Ὁμφάλη] ὑπ' Herwerden: ἐπ' L (perh. made from ὑπ'), vulg.: ἀπ' r. 362—364 Hartung rejects from τὴν ταύτης to πατέρα (those words included). 363 τὸν Εὔρυτον τόνδ'] τόνδ' r: τῶνδ' L, A, vulg. 379 ἡ κάρτα Canter: ἡ καὶ τὰ MSS.—ὄνομα Fröhlich: ὄνμα MSS.

- ΧΟ. ὅλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέπονθ' αὐτῷ κακά.
ΔΗ. τί χρὴ ποεῖν, γυναικες; ὡς ἐγὼ λόγοις
τοῦς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ. 385
- ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τάνδρός, ὡς τάχ' ἀν σαφῆ
λέξειεν, εἴ τιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
ΔΗ. ἀλλ' εἰμι· καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.
ΑΓ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποεῖν;
ΔΗ. μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων
ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται. 390
- ΛΙ. τί χρή, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῦ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἔρποντος, ὡς ὄρᾶς, ἐμοῦ.
ΔΗ. ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν
ἀσσεις, πρὶν ἡμᾶς κάννεώσασθαι λόγους. 395
- ΛΙ. ἀλλ' εἴ τι χρήζεις ἴστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
ΔΗ. ἢ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμεῖς;
ΛΙ. ἴστω μέγας Ζεύς, ὃν γ' ἀν ἔξειδὼς κυρῶ.
ΔΗ. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἦν ἥκεις ἄγων; 400
- ΛΙ. Εὐβοιής· ὃν δ' ἔβλαστεν οὐκ ἔχω λέγειν.
ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὁδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
ΛΙ. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἔρωτήσας ἔχεις;
ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὃ σ' ἴστορῶ.
ΛΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως 405
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.

391 f. These two vv. are given by L to Deianeira, but by A and most MSS. to the Chorus. 394 ὡς ὄρᾶς Wakefield and Wunder: *eisopras* MSS. 396 καὶ νεώσασθαι MSS.: corr. Hermann. 397 and 399 are given by A and most MSS. to Lichas, but by L to the Messenger. 398 νέμεις MSS.: corr. Nauck. 402—433 Throughout this passage L either omits to indicate the persons, or gives them wrongly, substituting ΔΗ. for ΑΓ., and ΑΓ. for ΛΙ. The Aldine substitutes ΔΗ. for ΑΓ. throughout, but has ΛΙ. in the right places. Cp. on 403, 412. 403 ἔρωτήσασ' ἔχεις L: ἔρωτήσασ' ἔχεις A, vulg., and Ald.: corr. Tyrwhitt.

- ΑΓ. τοῦτ' αὐτ' ἔχρηξον, τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ.
- ΑΓ. τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἡν εὑρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὡν; 410
- ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
- ΑΓ. οὐδέν· σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
- ΛΙ. ἄπειμι· μῶρος δ' η πάλαι κλύων σέθεν.
- ΑΓ. οὐ, πρίν· γ' ἀν εἴπης ἴστορούμενος βραχύ. 415
- ΛΙ. λέγ', εἴ τι χρήζεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἰ.
- ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἥν ἔπειμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δήπου; ΛΙ. φημί· πρὸς τί δ' ἴστορεῖς;
- ΑΓ. οὔκουν σὺ ταύτην, ἥν ὑπ' ἀγνοίας ὄρᾶς,
Ίόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; 420
- ΛΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν πάρα;
- ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾶ πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὅχλος.
- ΛΙ. ναί·
κλύειν γ' ἔφασκον. ταῦτὸ δ' οὐχὶ γύγνεται 425
δόκησιν εἰπεῖν κάξακριβώσαι λόγον.
- ΑΓ. ποίαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
- ΛΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος. 430
- ΑΓ. δο σοῦ παρὼν ἥκουσεν ως ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείη πᾶσα, κούχη ή Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.
- ΛΙ. ἄνθρωπος, ω δέσποιν', ἀποστήτω· τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.
- ΔΗ. μή, πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οίτανον νάπος 435

412 ποικίλας' ἔχεις L (' add. S): ποικίλασ' ἔχεις A, vulg. (ποικίλλασ'
Ald.): corr. Tyrwhitt. 422 πάρα Bothe: παρών MSS.

Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψης λόγου.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἔρεῖς κακῆ,
οὐδὲ ἡτις οὐ κάτοιδε τάνθρωπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.

440

Ἐρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ·
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
κάμοῦ γε· πῶς δὲ οὐ χάτέρας οἵας γένεται
ώστ’ εἴ τι τῷμῳ τ’ ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ;
ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,

445

ἥ τῇδε τῇ γυναικὶ, τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδὲ ἐμοὶ κακοῦ τινος.

οὐκ ἔστι ταῦτ· ἀλλ’ εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις.
εἰ δὲ αὐτὸς αὐτὸν ὥδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὁφθήσει κακός.
ἀλλ’ εἰπὲ πᾶν τάληθές· ως ἐλευθέρῳ
ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.

450

ὅπως δὲ λίγεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται·
πολλοὶ γὰρ οἱς εἴρηκας, οἱ φράσουσ’ ἐμοὶ.
κεὶ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ’ ἀλγύνειεν ἄν·
τὸ δὲ εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χάτέρας
πλείστας ἀνήρ εἰς Ἡρακλῆς ἔγημε δή;

455

κούπω τις αὐτῶν ἔκ γένεται,
ἥνεγκατ’ οὐδὲ ὄνειδος· ἥδε τ’ οὐδὲ ἀν εἰ
κάρτ’ ἐντακείη τῷ φιλεῖν, ἐπεί σφ’ ἔγὼ

460

ῳκτυρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ’, ὅτι

τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,

465

καὶ γῆν πατρῷαν οὐχ ἐκοῦσα δύσμορος

ἐπερσε κάδουλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν

ρέίτω κατ’ οὐρον· σοὶ δὲ ἔγὼ φράξω κακὸν

πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δὲ ἔμ’ ἀψευδεῖν ἀεί.

- ΧΟ. πιθοῦ λεγούση χρηστά, κού μέμψει χρόνῳ
γυναικὶ τῆδε, καπ’ ἐμοῦ κτήσει χάριν. 470
- ΛΙ. ἀλλ’, ὡς φίλη δέσποιν’, ἐπεί σε μανθάνω
θυητὴν φρονοῦσαν θυητὰ κούκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω τὰληθὲς οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως ὕσπερ οὗτος ἐννέπει. 475
ταύτης ὁ δεινὸς Ἰμερός ποθ’ Ἡρακλῆ
διηλθε, καὶ τῆσδ’ οὔνεχ’ ἡ πολύφθορος
καθηρέθη πατρῷος Οἰχαλίᾳ δορί.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὕτ’ εἰπε κρύπτειν οὕτ’ ἀπηρνήθη ποτέ, 480
ἀλλ’ αὐτός, ὡς δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ’ ἀμαρτίαν νέμεις.
ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ’ ἐπίστασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἵσου κοινὴν χάριν 485
καὶ στέργε τὴν γυναικα καὶ βούλου λόγους
οὓς εἶπας ἐς τήνδ’ ἐμπέδως εἰρηκέναι.
ὡς τᾶλλος ἐκεῖνος πάντ’ ἀριστεύων χεροῦν
τοῦ τῆσδ’ ἔρωτος εἰς ἅπανθ’ ἥστων ἔφυ.
ΔΗ. ἀλλ’ ὡδε καὶ φρονοῦμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν, 490
κοῦτοι νόσον γ’ ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ’ εἴσω στέγης
χωρῶμεν, ὡς λόγων τ’ ἐπιστολὰς φέρης,
ἄ τ’ ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ’ ἄγγης· κενὸν γὰρ οὐ δίκαια σε 495
χωρεῖν, προσελθόνθ’ ὡδε σὺν πολλῷ στόλῳ.
- στρ.
1 ΧΟ. μέγα τι σθένος ἀ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί.
2 καὶ τὰ μὲν θεῶν
3 παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν οὐ λέγω, 500

470 πελθον MSS.: corr. Dindorf. 476 ἡρακλῆ A: ἡρακλεῖ L.

491 ἐξαρούμεθα γ: ἐξαρούμεθα L, vulg.

4 οὐδὲ τὸν ἔννυχον "Αἰδαν,
 5 ἡ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·
 6 ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
 7 τίνεις ἀμφίγυνοι κατέβαν πρὸ γάμων, 505
 8 τίνεις πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ'
 ἀγώνων;

ἀντ. ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω τετραόρου
 2 φάσμα ταύρου,
 3 Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν· ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ 510
 4 ἥλθε παλίντονα Θήβας
 5 τόξα καὶ λόγχας ρόπαλόν τε τινάσσων,
 6 παις Διός· οἱ τότ' ἀολλεῖς
 7 ἵσαν ἐς μέσον ἴέμενοι λεχέων.
 8 μόνα δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ραβδονόμει
 ξυνοῦσα. 516

ἐπ. τότ' ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος,
 ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων.
 ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες,
 ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
 πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.
 ἀ δ' εὐώπις ἀβρὰ
 τηλαυγεῖ παρ' ὅχθῳ
 ἥστο, τὸν δὲν προσμένουσ' ἀκοίταν. 525
 ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἴα φράζω·
 τὸ δ' ἀμφινείκητον ὅμμα νύμφας
 ἐλεινὸν ἀμμένει.
 κάπο ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,
 ὥστε πόρτις ἐρήμα. 530

504 τίνεις ἀμφίγυνοι] τίνεις add. Hermann. 510 βακχεῖας MSS.: corr. Brunc. 526 ἐγὼ δὲ μάτηρ MSS.: ἀγῶν δὲ μαργῆ conj. J. 528 ἐλεεινὸν MSS.: corr. Porson.

ΔΗ. ήμος, φίλαι, κατ' οίκον όξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ώς ἐπ' ἔξόδῳ,
 τῆμος θυραῖος ἥλθον ώς ὑμᾶς λάθρᾳ,
 τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
 τὰ δὲ οἰα πάσχω συγκατοικτιουμένη. 535

κόρην γάρ, οἷμαι δὲ οὐκέτ', ἀλλ' ἔζευγμένην,
 παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 καὶ νῦν δύο οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ⁵⁴⁰
 χλαιίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς,
 ὁ πιστὸς ἡμῶν κάγαθὸς καλούμενος,
 οἰκούρι ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
 ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
 νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.⁵⁴⁵

τὸ δὲ αὖ ἔνυοικεῦν τῇδε ὄμοῦ τίς ἀν γυνὴ
 δύναιτο, κοινωνοῦσα τῷν αὐτῷν γάμων;
 ὅρω γάρ ἥβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
 τὴν δὲ φθίνουσαν· ὡν ἀφαρπάξειν φιλεῖ
 ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῷν δὲ ὑπεκτρέπει πόδα.⁵⁵⁰

ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
 ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δὲ ἀνήρ.
 ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὄργαινειν καλὸν
 γυναικα νοῦν ἔχουσαν· οὐδὲ ἔχω, φίλαι,
 λυτήριον λώφημα, τῇδε ὑμῖν φράσω.⁵⁵⁵

ἢν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
 θηρός, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,
 ὃ παῖς ἔτ' οὖσα τοῦ δασυστέρον παρὰ
 Νέσσου φθίνοντος ἐκ φουῶν ἀνειλόμην,
 δι τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς⁵⁶⁰
 μισθοῦν πόρευε χερσὶν, οὕτε πομπίμοις
 κώπαις ἐρέσσων οὔτε λαίφεσιν νεώς.

551 καλῆται Α: καλεῖται Ι.

554 λώφημα Ι.: λύπημα MSS.

ὅς κάμέ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμην,
 φέρων ἐπ' ὥμοις, ἡνίκ' ἦ μέσῳ πόρῳ,
 ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἡῦσ' ἐγώ·
 χώ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας χεροῦν
 ἥκεν κομήτην ἴόν· ἐς δὲ πλεύμονας
 στέρνων διερροίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
 τοσοῦτον εἶπε· πᾶν γέροντος Οἰνέως,
 τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθη,
 πορθμῶν, ὅθούνεχ' ὑστάτην σ' ἐπεμψ' ἐγώ·
 ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἦ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ἴοντος θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
 ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον
 τῆς Ἡρακλείας, ὡστε μήτιν' εἰσιδῶν
 στέρξει γυναῖκα κείνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
 τοῦτ' ἐννοήσασ', ὡς φίλαι, δόμοις γὰρ οὗ
 κείνου θανόντος ἐγκεκληγμένον καλῶς,
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα
 ζῶν κείνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ.
 φύλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,
 μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
 πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι.

XO. ἀλλ' εἴ τις ἔστι πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
 δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.

ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ως τὸ μὲν δοκεῖν
 ἔνεστι, πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω.

XO. ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν· ως οὐδὲ εἰ δοκεῖς

565

570

575

580

585

590

562 τὴν πατρῷον ἡνίκ' ἐς πόλιν conj. J.

570 πιθῆ (sic) A: πιθῆ L (with γρ. πι+).

- ἔχειν, ἔχοις ἀν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.
- ΔΗ. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
θυραιὸν ἥδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται. 595
- μόνον παρ' ὑμῶν εὐ στεγοίμεθ'. ὡς σκότῳ
κἄν αἰσχρὰ πράστης, οὕποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ.
- ΛΙ. τί χρὴ ποεῖν; σήμαινε, τέκνου Οἰνέως,
ὡς ἐσμὲν ἥδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.
- ΔΗ. ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα, 600
ἔως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῷ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε ταναῦφη πέπλον,
δώρημ' ἔκείνῳ τάνδρῳ τῆς ἐμῆς χερός.
διδοὺς δὲ τόνδε φράξ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῦ, 605
- μηδ' ὄψεται νιν μήτε φέγγος ἡλίου
μήθ' ἔρκος ἱερὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κεῦνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
- οὔτω γὰρ ηγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους 610
ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανδίκως,
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', δὲ κεῦνος εὐμαθὲς
σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται. 615
- ἀλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ πιθυμεῖν πομπὸς ὧν περισσὰ δρᾶν·
ἔπειθ' ὅπως ἀν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κάμοῦ ξυνελθοῦσ' ἐξ ἀπλῆς διπλῆ φανῆ.
- ΛΙ. ἀλλ' εἴπερ Ἐρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην 620
βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,

602 τόνδε ταναῦφη Wunder: τόνδε γ' εὐσφῆ MSS. (ἀ· written over εὐ
in L by S: schol. γρ. ἀψφῆ ἀντὶ τοῦ λεπτούσφῆ.) 615 ἐπὸν μαθήσεται
Billerbeck: ἐπ' δημα θήσεται MSS. 621 οὐ τι Α: οὐ τοι L.

λόγων τε πίστιν ὡν λέγεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στείχοις ἀν ἥδη· καὶ γὰρ ἔξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

625

ΛΙ. ἐπίσταμαι τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἰσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὄρῶν
προσδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως.

ΛΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τούμὸν ἥδονῇ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἀν ἄλλο γ' ἐννέπους; δέδοικα γὰρ
μὴ πρῷ λέγοις ἀν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τάκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

630

στρ. α'. ΧΟ. ὁ ναύλοχα καὶ πετραῖα

2 θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους

*3 Οἴτας παραναιετάοντες, οἵ τε μέσσαν Μηλίδα πὰρ
λίμναν*

635

4 χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,

5 ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ

6 Πυλάτιδες κλεόνται.

ἀντ. α'. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῦν

640

2 αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν

*3 ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον
μούσας.*

4 ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος

645

5 σοῦται πάσας ἀρετᾶς

6 λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους.

στρ. β'. ὅν ἀπόπτολιν εἴχομεν παντᾶ,

2 δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι

3 χρόνον, πελάγιον, ἔδριες οὐδέν.

623 λέγεις Wunder: ἔχεις MSS. 628 αὐτὴν Α: αὐτὴν θ' L, vulg.

636 πὰρ Triclinius: παρὰ MSS. (παραλίμναν L.) 639 κλέονται Musgrave: καλέονται MSS. 642 ἀχῶν Elmsley: ιάχων L, vulg. (ιαχῶν r.)

644 ἀλκμήνας τε κόρος MSS. (κοῦρος Α): τε del. Triclinius. 645 σοῦται Blomfield, Elmsley: σεῦται MSS.

4 ἀ δέ οἱ φίλα δάμαρ 650

5 τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν

6 πάγκλαυτος αἰὲν ὥλλυτο.

7 νῦν δ' Ἀρης οἰστρηθεὶς

8 ἔξελυσ' ἐπίπονον ἄμέραν.

ἀντ. β'. ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ σταίη 655

2 πολύκωπον ὅχημα ναὸς αὐτῷ,

3 πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,

4 νασιώτιν ἔστιαν

5 ἀμείψας, ἔνθα κλήζεται θυτήρ.

6 ὅθεν μόλοι πανίμερος,

7 τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ

8 συγκραθεὶς ἐπὶ προφάσει φάρους.

ΔΗ. γυναικες, ώς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως; 665

ΔΗ. οὐκ οἰδ̄· ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗ. μάλιστά γ'. ὥστε μήποτ' ἀν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν.

ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.

ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἶον, ἦν φράσω,
γυναικες, ὑμᾶς θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.

ῳ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως

ἔχριον, ἀργῆς οἰὸς εὐέρους πόκος,

τοῦτ' ἡφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς

670

675

660 πανίμερος Mudge: πανάμερος MSS. 662 συγκραθεῖς] συντακεῖς

conj. F. A. Paley.—φάρους M. Haupt: θηρός MSS. 672 ἦν Erfurdt:

ἄν MSS. 673 ὑμᾶς J.: ὑμᾶν L, vulg. (ἡμῶν τ.)—μαθεῖν A, vulg.:
λαβεῖν L (with μ written above λ, and θ above β, by the first hand):

παθεῖν τ. 675 ἀργῆς...πόκος Wunder, Lobeck: ἀργῆ...'...πόκω MSS.

τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἔξ αὐτοῦ φθίνει,
καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὡς δὲ εἰδῆς ἅπαν,
ἥ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῷ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὡν ὁ θὴρ με Κένταυρος πονῶν 680
πλευρὰν πικρᾶ γλωχῖνι προύδιδάξατο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσφέζόμην,
χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν.
καὶ μοι τάδε ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἐδρων.
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ 685
θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ,
ἔως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμί που.
κᾶδρων τοιαῦτα. νῦν δέ, ὅτε ἦν ἐργαστέον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῆ 690
μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην,
κᾶθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἥλιου
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὕσπερ εἴδετε.
εἰσω δέ ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως 695
τῆς οἰός, φῶ προύχριον, ἐς μέσην φλόγα,
ἀκτῖν' ἐς ἥλιωτιν· ὡς δέ ἐθάλπετο,
ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,
μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὕστε πρίονος
ἐκβρώματ' ἀν βλέψεις ἐν τομῇ ξύλου. 700
τοιόνδε κεῖται προπετέος. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
προύκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
γλαυκῆς ὀπώρας ὕστε πίονος ποτοῦ
χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
ὕστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω. 705
ὅρῳ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἢς ἔθνησχ' ὑπερ;

οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
 χρήζων ἔθελγέ μ· ὡν ἐγὼ μεθύστερον,
 ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
 μόνη γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἔξαποφθερῶ·
 τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημήναντα, χῶνπερ ἀν θίγη,
 φθείρει τὰ πάντα κυνώδαλ· ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
 σφαγῶν διελθὼν ἵὸς αἴματος μέλας
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
 καίτοι δέδοκται, κεῦνος εἰ σφαλήσεται,
 ταῦτη σὺν ὄρμῇ κάμε συνθανεῖν ἄμα·
 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν,
 ἥτις προτιμᾶ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

ΧΟ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαῖως ἔχει·
 τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
 οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἐκουσίας
 ὅργη πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.

ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἀν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
 κοινωνός, ἀλλ' φιλητός μηδέν ἔστ' οἴκοι βαρύ.

ΧΟ. σιγᾶν ἀν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
 εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
 πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς δις πρὶν φένετο.

ΥΛΛΟΣ.

ῳ μῆτερ, ως ἀν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
 ἡ μηκέτ' είναι ζῶσαν, ἡ σεσωσμένην
 ἄλλου κεκλήσθαι μητέρ', ἡ λώους φρένας

735

715 χῶνπερ Wakefield: χ' ὕσπερ L, vulg. (χῶσαπερ ἀν θίγη τ.)

720 ὄρμῃ L (with γ superscr. by the first hand): ὄργη A. 730 οἴκοις
 MSS.: corr. Wakefield. 731 λόγον] γρ. λόγον schol. in L: χρόνον MSS.

- τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθεν.
 ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ὡς παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;
 ΤΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἔσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
 πατέρα, κατακτείναστα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. 740
- ΔΗ. οἵμοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὡς τέκνον, λόγον;
 ΤΛ. δὲν οὐχ οἰόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
 φανθὲν τίς ἀν δύναιτ' ἀν ἀγένητον ποεῖν;
 ΔΗ. πῶς εἶπας, ὡς παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
 ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής; 745
- ΤΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν δύμασιν
 πατρὸς δεδορκῶς κού κατὰ γλῶσσαν κλύων.
 ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τάνδρὶ καὶ παρίστασαι;
 ΤΛ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
 οὐδὲν ἔρπε κλεινὴν Εὔρύτου πέρσας πόλιν, 750
 νίκης ἄγων τροπαῖα κάκροθίνια,
 ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
 Κήναιον ἔστιν, ἐνθα πατρῷῳ Διὶ
 βωμοὺς ὄρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα·
 οὐ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἀσμενος πόθῳ. 755
 μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
 κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἴκειος Λίχας,
 τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
 δὲν κεῖνος ἐνδύς, ὡς σὺ προύξεφίεσο,
 ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων 760
 λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὅμοι
 ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.
 καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος ἵλεω φρενὶ
 κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο·
 ὅπως δὲ σεμνῶν ὄργιῶν ἐδαίετο 765
 φλὸξ αἰματηρὰ κάππο πιείρας δρυός,
 ἰδρῶς ἀνήγει χρωτί, καὶ προσπτύσσεται
 πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,

χιτὼν ἄπαν κατ' ἄρθρον· ἥλθε δὲ ὁ στέων
ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἴτα φοινίας
ἐχθρᾶς ἔχιδνης ἵὸς ὡς ἐδαίνυτο. 770
ἐνταῦθα δὴ βόησε τὸν δυσδαιμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης
δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένου. 775
κάκεῖνος ὡς ἥκουσε καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
μάρφας ποδός νιν, ἄρθρον ἢ λυγίζεται,
ρίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν· 780
κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσον
κρατὸς διασπαρέντος αἴματός θ' ὁμοῦ.
ἄπας δὲ ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεώς,
τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
κούδεις ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῦν. 785
ἐσπάτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
Βοῶν, ἴνξων· ἀμφὶ δὲ ἐκτύπουν πέτραι,
Λοκρῶν τ' ὅρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.
ἐπεὶ δὲ ἀπεῦπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ρίπτων ἑαυτόν, πολλὰ δὲ οἰμωγῇ Βοῶν, 790
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
οἶνον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου,
τότεν ἐκ προσέδρου λιγνύός διάστροφον
όφθαλμὸν ἄρας εἶδε μὲν πολλῷ στρατῷ 795
δακρυρροοῦντα, καί με προσβλέψας καλεῖ·
ὡς παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τούμὸν κακόν,
μηδὲ εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·

770 ὀδαγμὸς MSS.: corr. Brunck. 778 πλευμόνων
L. 783 ἀνευφήμησεν Brunck: ἀνευφώνησεν A, vulg. (ἄνευ φωνῆσ
εν L.) 788 Δοκρῶν τ'] τ' om. MSS., add. Diogenes Laertius 10. 137.

ἀλλ' ἀρον ἔξω, καὶ μάλιστα μέν με θὲς
ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὅψεται βροτῶν. 800
εἰ δ' οἰκτον ἵσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ώς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
τοσαῦτ' ἐπισκῆψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε πρὸς γῆν τὴνδ' ἐκέλσαμεν μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι· καὶ νιν αὐτίκα 805
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὡν σε ποίνιμος Δίκη
τείσαιτ' Ἐρινύς τ· εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προύβαλες, 810
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ¹
κτείνασ', ὅποιον ἄλλον οὐκ ὅψει ποτέ.

ΧΟ. τί σὺν ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα
ξυνηγορεῦς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;
ΤΛ. ἕατ' ἀφέρπειν· οὐρος ὁφθαλμῶν ἐμῶν 815
αὐτῇ γένοιτ' ἀπωθεν ἐρπούσῃ καλός.
ὅγκον γὰρ ἄλλως ὄνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἥτις μηδὲν ώς τεκοῦσα δρᾶ;
ἄλλ' ἐρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἦν
τῷμῷ δίδωσι πατρί, τὴνδ' αὐτὴ λάβοι. 820

στρ. α'. ΧΟ. ἵδ' οἶον, ω παιδεις, προσέμειξεν ἀφαρ
2 τοῦπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
3 τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
4 ὃ τ' ἔλακεν, ὅπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
5 δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων 825
6 τῷ Διὸς αὐτόπαιδι· καὶ τάδ' ὀρθῶς
7 ἔμπεδα κατουρίζει. πῶς γὰρ ἀν ὁ μὴ λεύσσων
8 ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον πόνων ἔχοι θανὼν λα-
τρείαν; 830

799 με θὲς Wakefield: μέθες MSS. 816 καλός Brunck (from schol.): καλῶς MSS. 830 πόνων add. Gleditsch.

- ἀντ. α'. εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ
 2 χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
 3 πλευρά, προστακέντος ἵον,
 4 δὸν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
 5 πῶς ὅδ' ἀν δέλιον ἔτερον ἢ τὰ νῦν ἰδοι, 835
 6 δεινοτάτῳ μὲν ὑδρας προστετακώς
 7 φάσματι; μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει
 8 Νέσσου ὑποφόνια δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα. 840
- στρ. β'. ὡν ἄδ' ἀ τλάμων ἄοκνος, μεγάλαν προσορῶσα
 δόμοισι βλάβαν νέων
 2 ἀίσσονταν γάμων, τὰ μὲν αὐτὰ προσέβαλε· τὰ
 δ' ἀπ' ἀλλόθρου
 3 γυνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς 845
 4 ἢ που ὀλοὰ στένει,
 5 ἢ που ἀδινῶν χλωρὰν
 6 τέγγει δακρύων ἄχναν.
 7 ἀ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν
 8 καὶ μεγάλαν ἄταν. 850
- ἀντ. β'. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων· κέχυται νόσος, ὡ πόποι,
 οἷον ἀναρσίων
 2 οὕπω ἀγακλειτὸν Ἡρακλέους ἐπέμολε πάθος
 οἰκτίσαι.
 3 ἵω κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός, 856

833 πλευρᾶ MSS.: corr. Triclinius, Erfurdt. 834 ἔτρεφε Lobeck:
 ἔτεκε MSS. 837 μελαγχαίτα δ'] δ' Wakefield: τ' L, vulg. 839 f.
 νέσσου θ' ὑποφόνια δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα L. So most MSS. (some
 with νέσσον): but V² has νέσσου θ' ὑποφόνια. Hermann, omitting Νέσσον
 θ', wrote ὑπόφονα δολιόμυθα. The reading in the text is that of Gleditsch.
 841 ἄοκνον MSS.: corr. Musgrave. 842 δόμοις MSS.: corr. Triclinius.
 843 ἀίσσοντων MSS.: corr. Nauck.—αὐτὰ Blaydes: οὕ τι MSS. 844 ἀλλο-
 θρόου MSS.: corr. Erfurdt. 845 ὀλεθρίαις MSS.: corr. Triclinius.
 853 ff. οἷον ἀναρσίων | οὕπω ἀγακλειτὸν | ἥρακλέους ἀπέμολε πάθος οἰκτίσαι
 L, vulg. (ἥρακλέα τ: ἐπέμολε Triclinius.) Ἡρακλέους was prob. a gloss.
 οἷον ἀναρσίων | ὑπ' οὕπω τοῦδε σῶμ' ἀγακλειτὸν ἐπέμολε κ.τ.λ. conj. J.

- 4 ἀ τότε θοὰν νύμφαν
 5 ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 6 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ·
 7 ἀ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄναυδος φανερὰ 860
 8 τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

HM. A. πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
 οἴκτου δὶ' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου;

τί φημί;

865

HM. B. ἡχεῖ τις οὐκ ἄσημον ἀλλὰ δυστυχῆ
 κωκυτὸν εἴσω, καὶ τι καινίζει στέγη.

XO. ξύνες δὲ

τήνδ' ὡς ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη
 χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.

870

ΤΡΟΦΟΣ.

ῳ παιδεῖς, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
 ἥρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

XO. τί δ', ὡς γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις;

TP. βέβηκε Δηγάνειρα τὴν πανυστάτην
 ὁδῶν ἀπασῶν ἔξ ἀκινήτου ποδός.

875

XO. οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα; TP. πάντ' ἀκήκοας.

XO. τέθυηκεν ἡ τάλαινα; TP. δεύτερον κλύεις.

κομμός. XO. τάλαιν', δλεθρία· τίνι τρόπῳ θανεῦν σφε φῆς;

TP. σχετλιώτατά γε πρὸς πρᾶξιν. XO. εἰπὲ τῷ μόρῳ,
 γύναι, ξυντρέχει.

880

TP. αὐτὴν διητίστωσε. XO. τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι,
 τάνδ' αἰχμᾶ βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
 πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα;

885

869 ἀήθης MSS.: ἀηδῆς London ed. of 1722: ἀγηθῆς conj. J. 879
 σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξιν MSS.: corr. J. H. H. Schmidt. 883 τάνδ'
 αἰχμᾶν L, vulg.: corr. Hermann.

- TP. στονόεντος ἐν τομῷ σιδάρου.
 XO. ἐπεῖδες, ὡς ματαία, τάνδ' ὕβριν;
 TP. ἐπεῖδον, ως δὴ πλησία παραστάτις.
 XO. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ. 890
 TP. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
 XO. τί φωνεῖς; TP. σαφηνῆ.
 XO. ἔτεκεν ἔτεκε δὴ μεγάλαν
ἀ νέορτος ἄδε νύμφα
δόμοις τοῖσδε Ἐρινύν. 895
- TP. ἄγαν γε· μᾶλλον δ', εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσσες οἱ ἔδρασε, κάρτ' ἀν φκτισας.
 XO. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χείρ γυναικεία κτίσαι;
 TP. δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί. 900
ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω μόνη,
καὶ παιδὸν ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῦλα δέμνια
στορυνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῷη πατρί,
κρύψασ' ἑαυτὴν ἐνθα μή τις εἰσίδοι,
βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι
γένοιντ' ἔρημοι, κλαῖε δ' ὄργάνων ὅτου 905
ψαύσειεν οἷς ἔχρητο δειλαία πάρος·
ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
εἰ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλούμενη 910
καὶ τῆς ἐπ' ἄλλοις ἐσ τὸ λοιπὸν οὔσιας.
ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἔξαιφνης σφ' ὄρῳ
τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
κάγῳ λαθραῖον ὅμμ' ἐπεσκιασμένη

893 ἔτεκε δὴ J. H. H. Schmidt: ἔτεκεν MSS. 894 ἀ νέορτος
schol.: ἀν ἔορτος L: ἀνέορτος A, vulg. 895 δόμοισι MSS.: corr. Nauck.
905 γένοιτ' ἔρημη MSS.: corr. Nauck. 911 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐσ τὸ
λοιπὸν οὔσιας MSS.: corr. J.

φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
 καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὔνατηρίοις,
 καὶ δακρύων ρήξασα θερμὰ νάματα
 ἔλεξεν· ω λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά,
 τὸ λοιπὸν ἥδη χαίρεθ', ώς ἔμ' οὕποτε
 δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνάτριαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ⁹¹⁵
 λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἢ χρυσήλατος
 προῦκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν
 πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
 κάγὼ δρομαία βᾶσ', ὕσονπερ ἔσθενον,
 τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 κάν φ' τὸ κεῖσε δεῦρο τ' ἔξορμώμεθα,
 ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ⁹²⁰
 πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
 ἰδὼν δ' ὁ παῖς φύμαξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
 τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
 δψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἰκον οῦνεκα
 ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.⁹²⁵
 κάνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
 ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφὶ νιν γοώμενος,
 οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
 πλευρὰν παρεὶς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ὡς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῆ,⁹³⁰
 κλαίων ὀθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἄμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὡρφανισμένος βίον.
 τοιαῦτα τάνθάδ' ἔστιν· ὥστ' εἴ τις δύο
 ἦ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,

918 εὐναστηρίοις MSS.: corr. Dindorf. 924 ἢ Wakefield: φ MSS.
 931 ὑφ' L, vulg.: ἐφ' A. 942 βίον MSS.: corr. Wakefield.
 944 ἢ καὶ πλείους τις L, vulg. (ἢ καὶ πλέον τις τ): corr. Dindorf.

μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἡ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθη τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

945

- στρ. α'.* ΧΟ. πότερα πρότερον ἐπιστένω,
2 πότερα μέλεα περαιτέρω,
3 δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ.

ἀντ. α'. τάδε μὲν ἔχομεν ὅρᾶν δόμοις,

950

- 2 τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
3 κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.

στρ. β'. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις

- 2 γένοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αὔρα,
3 ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
4 τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
5 μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
6 μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
7 ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὁδύναις
8 χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν
9 ἄσπετόν τι θαῦμα.

955

960

ἀντ. β'. ἀγχοῦ δ' ἄρα κού μακρὰν

- 2 προύκλαιον, ὁξύφωνος ὡς ἀηδών.
3 ξένων γὰρ ἔξομιλος ἦδε τις βάσις.
4 πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
5 προκηδομένα βαρεῖαν
6 ἄψιφον φέρει βάσιν.
7 αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
8 τί χρή, θανόντα νιν, ἡ καθ'
9 ὕπνον ὅντα κρῖναι;

965

970

947 πότερα πρότερον Dindorf: πότερ' ἀν πρότερα L (πότερα πρότερ' ἀν r).

948 μέλεα Musgrave: τέλεα MSS. 951 μένομεν Erfurdt: μέλλομεν
MSS. 956 Ζηνὸς Triclinius: Διὸς MSS. 963 After ἀηδών L and
most MSS. add ξένοι: del. Triclinius. 966 προκηδομένα A: -αν L.

969 θανόντα] θάνατον conj. Bothe, φθίμενον Hermann.

ΤΛ. οἴμοι ἐγὼ σοῦ,
πάτερ, οἴμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τι δὲ μήσομαι; οἴμοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

- σίγα, τέκνου, μὴ κινήσης
ἀγρίαν ὁδύνην πατρὸς ωμόφρονος. 975
ξῆ γὰρ προπετής· ἀλλ’ ἵσχε δακῶν
στόμα σόν. ΤΛ. πῶς φήσ, γέρον; ή ξῆ;
ΠΡ. οὐ μὴ ἔειγερεῖς τὸν ὑπνῷ κάτοχον,
κάκκινήσεις κάναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν
νόσον, ὡς τέκνου. ΤΛ. ἀλλ’ ἐπὶ μοι μελέω
βάρος ἅπλετον· ἐμμέμονε φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

- ὦ Ζεῦ,
ποὶ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις
δόδύναις; οἴμοι μοι ἐγὼ τλάμων.
ἢ δ’ αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.
ΠΡ. ἀρ’ ἔξήδη σ’ ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ’ ἀπὸ κρατὸς 990
βλεφάρων θ’ ὑπνον; ΤΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἀν
στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων.
ΗΡ. ὡς Κηναία κρηπὶς βωμῶν,
ἰερῶν οἵαν οἵων ἐπὶ μοι
μελέω χάριν ἡνύσω, ὡς Ζεῦ. 995

971 f. ὕιμοι ἐγώ σου πάτερ | ὕιμοι ἐγώ σου μέλεος L, vulg. (σοῦ bis Brunck: οἴμοι bis Dindorf.) The defect in the anapaestic dimeter (972) could be removed by substituting πάτερ, ὡς for the second σοῦ. 986 οἴμοι μοι] μοι add. Brunck. 988 ἔξήδη σ’ Wecklein: ἔξηδησ L, vulg. 994 οἵων F. J. Martin: ἀνθ’ οἵων θυμάτων MSS.

οῖαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οῖαν·
 ἦν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῦν ὁ τάλας
 ὥφελον ὅσσοις, τόδ' ἀκήλητον
 μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
 τίς γάρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης
 ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην
 χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
 θαῦμ' ἀν πόρρωθεν ἴδοιμην.

στρ. α'. ἐ ἔ,

2 ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύσμορον ὕστατον,
 3 ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι.

1000
1005

στρ. β'. πᾶ πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
 2 ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.
 3 ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύση.

ἥπταί μου, τότοτοῦ, ἥδ' αὐθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ὡς
 πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ 1011
 πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατά τε δρία πάντα καθαίρων
 ὠλεκόμαν ὁ τάλας· καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
 οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;

ἀντ. α'. ἐ ἔ,

2 οὐδ' ἀπαράξαι κράτα βίᾳ θέλει
 3 μολὼν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ.

1015

ΠΡ. ὡς πᾶν τοῦδ' ἀνδρός, τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει
 ἥ κατ' ἐμὰν ῥώμαν, σὺ δὲ σύλλαβε, σοὶ γάρ ἑτοίμα
 ἐς πλέον ἥ δι' ἐμοῦ σφίζειν. ΤΛ. ψαύω μὲν ἔγωγε,

1005 [ὕστατον] εὐνᾶσαι L: εἰνάσαι A, vulg.: corr. Wunder from schol. in L (γραφ. ὕστατον). 1006 [ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι] ἐᾶτέ με δύστατον εὐνᾶσαι L (εἰνάσαι A: εἰνᾶσθαι Ellendt): corr. Hermann. 1007 πᾶ πᾶ Seidler: πᾶ MSS.

1009 ἀντέτροφας L, vulg.: corr. Erfurdt. 1011 oὐς MSS.: oὐς Wakefield. 1013 ἐπιτρέψει γ: ἀποτρέψει L, vulg.

1016 βίᾳ Wakefield: βίον MSS. 1019 f. σοὶ γάρ ἑτοίμα | ἐς πλέον]

σοὶ τε γάρ ὅμιλα | ἔμπλεον MSS. (ἔμπλεων γ): corr. J.

λαθίπονον δ' ὁδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν
ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον· τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

στρ. γ'. ΗΡ. ὡς παῖ, ποῦ ποτ' εἰ; τὰδέ με τὰδέ με
2 πρόσλαβε κουφίσας. ἐ ἔ, ἵω δαῖμον. 1025

ἀντ. β'. Θρώσκει δ' αὖ, Θρώσκει δειλαία
2 διολοῦσ' ἡμᾶς
3 ἀποτίθατος ἄγρια νόσος. 1030

ὡς Παλλὰς Παλλάς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἵω
παῖ,

τὸν φύτορ' οἰκτίρας ἀνεπίφθονον εἴρυστον ἔγχος,
παῖστον ἡμᾶς ὑπὸ κλῆδος, ἀκοῦ δ' ἄχος, ως μ'
ἔχόλωσεν

σὰ μάτηρ ἄθεος· τὰν ὥδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν 1038
αὐτῶς, ὥδ' αὐτῶς, ως μ' ὕλεσεν. ὡς γλυκὺς "Αἰδας,

ἀντ. γ'. ὡς Διὸς αὐθαίμων, εὕνασον εὕνασόν μ' 1041
2 ὡκυπέτᾳ μόρῳ τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς, φίλαι,
ἄνακτος, οἵας οἶος ὡν ἐλαύνεται. 1045

ΗΡ. ὡς πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοὺ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἔγώ·
κούπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ή Διὸς
προῦθηκεν οὐθ' ὁ στυγνὸς Εὔρυσθεὺς ἐμοί,
οἵον τόδ' ή δολῶπις Οἰνέως κόρη 1050

1021 f. ὁδυνᾶν...βίοτον Musgrave: ὁδύναν...βίότου MSS.—θύραθεν | ᔁστι] θύρας" ἔν|εστι L (with θ written above ξ by the first hand), vulg.
1023 ὡς παῖ Seidler: ὡς παῖ παῖ L, vulg. 1031 ὡς Παλλὰς Παλλάς Dindorf: ἵω Παλλὰς MSS. 1033 τὸν φύτορ' Dindorf: τὸν φύσαντ' MSS.
1038 τὰν Seidler, Erfurdt: ἄν MSS. 1039 f. ὡς Διὸς αὐθαίμων,
| ως γλυκὺς 'Αἰδας MSS.: corr. Seidler. 1041 εὕνασόν μ' εὕνασον
L, vulg.: corr. Erfurdt, Bergk. 1046 κοὺ λόγῳ Bothe: καὶ λόγῳ
MSS.

καθῆψεν ὅμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, φὶ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
πέπωκεν ἥδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδη.
κού ταῦτα λόγχη πεδιάς, οὐθ' ὁ γηγενὴς
στρατὸς Γιγάντων οὔτε θήρειος βία,
οὐθ' Ἐλλὰς οὐτ' ἄγλωσσος οὐθ' ὕσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ἵκόμην, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δέ, θῆλυς φῦσα κούκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
ῳ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἑτήτυμος γεγώς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον.
δός μοι χεροῦν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ώς εἰδῶ σάφα
εἰ τούμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἡ κείνης ὄρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ', ὡς τέκνουν, τόλμησον· οἰκτιρόν τέ με
πολλοῖσιν οἰκτρόν, ὅστις ὥστε παρθένος
βέβρυχα κλαίων· καὶ τόδ' οὐδὲ ἀν εἰς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμην κακοῖς.
νῦν δέ ἐκ τοιούτου θῆλυς ηὔρημαι τάλας.
καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός,
σκέψαι δέ όποίας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἰδού, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
ὅρατε τὸν δύστηνον, ώς οἰκτρῶς ἔχω.
αἰαῖ, ὡς τάλας, αἰαῖ,

1062 φῦσα Nauck: οὖσα MSS.

1074 εἰπόμην schol. *At.* 317, 1: ἐσπόμην L, vulg.

ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὅδ' αὐ,
διῆξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἔân
ἔοικεν ἡ τάλαινα διαβόρος νόσος.

ῳναξ Ἀΐδη, δέξαι μ',
ῳ Διὸς ἀκτίς, παῖσον.

1085

ἔνσεισον, ὠναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὐ πάλιν,
ἥνθηκεν, ἔξώρμηκεν. ὡς χέρες χέρες,
ῳ νῶτα καὶ στέρν', ὡς φίλοι βραχίονες,

1090

ἡμεῖς δὲ κεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἴ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
λέοντ', ἀπλατον θρέμμα κάπροσήγορον,
βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,

1095

διφυῖ τ' ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
Ἄιδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων

1100

δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.
ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,

κούδεὶς τροπαῖ ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
νῦν δ' ὡδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,

1105

ὅ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὧνομασμένος,

ὅ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.

ἄλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἵστε, καν τὸ μηδὲν ὡς
καν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κάκ τῶνδε προσμόλοι μόνον,
ἴν' ἐκδιδαχθῆ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι

1110

καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτεισάμην.

XO. ὡς τλῆμον Ἐλλάς, πένθος οἰον εἰσορῶ

1091 ἡμεῖς δε (sic) κεῖνοι L: ἡμεῖς ἐκεῖνοι A, vulg.

1096 ὑπερόχον MSS.: corr. Bentley, S. Clarke.

ἔξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται.

ΤΛ. ἐπεὶ παρέσχεις ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχὼν κλῦθι μου, νοσῶν ὅμως.

αἰτήσομαι γάρ σ' ὃν δίκαια τυγχάνειν.
δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσούτον ὡς δάκνει
θυμῷ δύσοργος· οὐ γὰρ ἀν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμεῖ κάν δῖτοις ἀλγεῖς μάτην.

1115

HP. εἰπὼν δὲ χρήζεις λῆξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν
οὐδὲν ξυνίημ' ὃν σὺ ποικίλλεις πάλαι.

1120

ΤΛ. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς
νῦν ἔστιν, οἷς θ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία.

HP. ὡς παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρός, ὡς κλύειν ἐμέ;

1125

ΤΛ. ἔχει γὰρ οὔτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.

HP. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἥμαρτημένοις.

ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἥμέραν ἔρεις.

HP. λέγ', εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.

ΤΛ. λέγω· τέθυηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.

1130

HP. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΤΛ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.

HP. οἵμοι· πρὶν ως χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

ΤΛ. κάν σοῦ στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

HP. δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἰπὲ δ' ἦ νοεῖς.

1135

ΤΛ. ἄπαν τὸ χρῆμ', ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη.

HP. χρήστ', ως κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρᾶ;

ΤΛ. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν
ἀπήμπλαχ', ως προσεῦδε τοὺς ἔνδον γάμους.

HP. καὶ τὶς τοσούτος φαρμακεὺς Τραχινίων;

1140

ΤΛ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἔξεπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

HP. ίοὺ ίοὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας·

ὅλωλ' ὅλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι.

1136 μωμένη r, Heath: μνωμένη L, vulg.

οῖμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν.

1145

ἴθ', ὡς τέκνου· πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι·

κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὄμαιμόνων,

κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς

μάτην ἄκοιτιν, ως τελευταίαν ἐμοῦ

φήμην πύθησθε θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ.

1150

ΤΛ. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ

Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν,

παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦνσ' αὐτὴ τρέφει,

τοὺς δ' ἀν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·

ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρή, πάτερ,

πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

1155

ΗΡ. σὺ δ' οὖν ἄκουε τούργον· ἐξήκεις δ' ἵνα

φανεῖς ὁποῖος ὡν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῦ.

ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,

τῶν ἐμπινεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο,

1160

ἀλλ' ὅστις "Αἰδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.

ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ως τὸ θεῖον ἦν

πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.

φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἵσα

μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,

1165

ἀ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ

Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην

πρὸς τῆς πατρῷας καὶ πολυγλώσσου δρυός,

ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν

ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ

1170

λύσιν τελεῖσθαι· κάδοκουν πράξειν καλῶς·

τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.

τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθοις οὐ προσγίγνεται.

ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνου,

δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρὶ σύμμαχον,

1175

1158 φανεῖς γ: φανῆις L, vulg.
θανεῖν ὑπο MSS.: corr. Erfurdt.

1160 πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς
τούτοις οὐδὲν προσγίγνεται.
1172 τὸ δ' L¹: τόδ' L^s, vulg.

καὶ μὴ πιμεῖναι τούμὸν ὁξῦναι στόμα,
ἀλλ’ αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἔξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΤΛ. ἀλλ’, ὡς πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ’ ἐπελθών, πείσομαι δὲ ἄστοι δοκεῖ.

1180

ΗΡ. ἐμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.

ΤΛ. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ’ ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡ. οὐ θᾶσσον οἴστεις μηδὲ ἀπιστήσεις ἐμοί;

ΤΛ. ἵδού, προτείνω, κούδεν ἀντειρήσεται.

ΗΡ. ὅμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα.

1185

ΤΛ. ἡ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ’ ἔξειρήσεται;

ΗΡ. ἡ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΤΛ. ὅμνυμ’ ἔγωγε, Ζῆν’ ἔχων ἐπώμοτον.

ΗΡ. εἰ δὲ ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.

ΤΛ. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ· εὔχομαι δὲ ὅμως.

1190

ΗΡ. οἰσθ’ οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὑψιστον πάγον;

ΤΛ. οἰδέ, ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

ΗΡ. ἐνταῦθά νυν χρὴ τούμὸν ἔξαραντά σε

σῶμ’ αὐτόχειρα καὶ ξὺν οἷς χρήζεις φίλων,

πολλὴν μὲν ὑλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς

κείραντα, πολλὸν δὲ ἄρσεν’ ἐκτεμόνθ’ ὄμοῦ

ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τούμὸν ἐμβαλεῖν,

καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας

πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ·

ἀλλ’ ἀστένακτος κάδακρυτος, εἴπερ εἰ

τοῦδ’ ἀνδρός, ἔρξον· εἰ δὲ μή, μενῶ σ’ ἔγῳ

καὶ νέρθεν ὧν ἀραιοῖς εἰσαεὶ βαρύς.

1195

1200

ΤΛ. οἴμοι, πάτερ, τί δὲ εἰπας; οἴά μ’ εἱργασται.

ΗΡ. ὅποια δραστέ ἐστιν· εἰ δὲ μή, πατρὸς

ἄλλου γενοῦ του μηδὲ ἐμὸς κληθῆς ἔτι.

1205

ΤΛ. οἴμοι μάλ’ αὐθις, οἴά μ’ ἐκκαλεῖ, πάτερ,

φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.

ΗΡ. οὐ δῆτ’ ἔγωγέ, ἀλλ’ ὧν ἔχω παιώνιον

- καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
- ΤΛ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἀν ἴφμην τὸ σόν; 1210
 ΗΡ. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἔργασαι.
- ΤΛ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.
 ΗΡ. ἡ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;
 ΤΛ. ὅσον γ' ἀν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·
 τὰ δ' ἄλλα πράξω, κού καμεὶ τούμδον μέρος. 1215
 ΗΡ. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
 χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.
- ΤΛ. εὶ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἔργασθήσεται.
 ΗΡ. τὴν Εὔρυτείαν οἰσθα δῆτα παρθένον;
 ΤΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὡς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ. 1220
 ΗΡ. ἔγνως. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνου·
 ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν
 βούλει, πατρῷων ὄρκίων μεμυημένος,
 προσθοῦ δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί·
 μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ 1225
 κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβῃ ποτέ,
 ἀλλ' αὐτός, ω παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
 πιθοῦ· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
 σμικροῖς ἀπιστεῦν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.
- ΤΛ. οἵμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν,
 τὸ δ' ωδὸν φρονοῦντα τίς ποτ' ἀν φέροι; 1230
 ΗΡ. ώς ἔργασείων οὐδὲν ὅν λέγω θροεῖς.
- ΤΛ. τίς γάρ ποθ', ἡ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
 μεταίτιος σοὶ δ' αὐθις ώς ἔχεις ἔχειν,
 τίς ταῦτ' ἀν, ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
 ἔλοιτο; κρεῦσσον κάμέ γ', ω πάτερ, θανεῖν 1235
 ἡ τοῖσιν ἔχθιστοισι συνναίειν ὁμοῦ.

1211 τἄλλα γ' A: τἄλλα μ' L. 1220 ως γ' Schaefer: ωστ' L,
 vulg. 1226 λάβοι MSS.: corr. Elmsley. 1228 πείθου L, vulg.:
 corr. Brunck. 1234 σοι δ' Schaefer: σοι τ' MSS. 1238 νεμεῖν
 Brunck: νέμειν MSS.

- HP. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις. 1240
 ΤΛ. οἵμοι, τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.
- HP. σὺ γάρ μ' ἀπ' εύνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
 ΤΛ. δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τάπορεῖν ἔχω.
 HP. οὐ γάρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
 ΤΛ. ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ; 1245
 HP. οὐ δυσσέβεια, τούμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
 ΤΛ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
 HP. ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
 ΤΛ. τοιγάρ ποήσω κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον· οὐ γάρ ἄν ποτε κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ. 1250
 HP. καλῶς τελευτᾶς· κάπι τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν, ὡς παῖ, πρόσθες, ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἢ τιν' οἰστρον ἐς πυράν με θῆς. ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε· παῦλά τοι κακῶν αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη. 1255
 ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε, ἐπεὶ κελεύεις καξαναγκάζεις, πάτερ.
- HP. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον, ὡς ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ', ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπίχαρτον τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον. 1260
 ΤΛ. αἴρετ', ὁπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτῳ· θέμενοι συγγνωμοσύνην, μεγάλην δὲ θεῶν ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων, 1265

1242 ἀπ' εύνασθέντος L : ἀπευνασθέντος A, vulg.

1263 τελέουσ' Billerbeck : τελέως MSS.

οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
 πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
 τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾶ,
 τὰ δὲ νῦν ἐστῶτ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
 αἰσχρὰ δὲ ἐκείνοις,
 χαλεπώτατα δὲ οὖν ἀνδρῶν πάντων
 τῷ τήνδε ἄτην ὑπέχοντι.

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
 μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ,
 κούδεν τούτων δὲ τι μὴ Ζεύς.

1275 $\epsilon\pi'$ οἴκων schol. (as a v. l.), T: $\alpha\pi'$ οἴκων L, A, vulg.
 1277 kal add. Bentley.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΚΤΗ μὲν ἥδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῦ ἀστιπτος οὐδ' οἰκουμένη.
ἔνθ', ὡς κρατίστου πατρὸς Ἐλλήνων τραφεῖς,
Ἄχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Ποίαντος νιὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὅποι,
γόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα,
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὶν οὔτε θυμάτων
παρῆν ἑκῆλοις προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀὲλ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις,
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῶν λόγων,
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κάκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἴρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἥδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν,
σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα,
τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἀν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν.

5

10

15

20

ἄ μοι προσελθὼν σῆγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει
χῶρον τὸν αὐτὸν τόνδ' ἔτ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ,
ώς τάπιλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύης,
έγὼ δὲ φράζω, κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῦν ἵη.

25

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀναξ Ὁδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις.
δοκῶ γὰρ οἶν εἶπας ἀντρον εἰσορᾶν.

- ΟΔ. ἄνωθεν, ἡ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
 NE. τόδ' ἐξύπερθε· καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.
 ΟΔ. ὅρα καθ' ὑπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῆ. 30
 NE. ὁρῶ κενὴν οἰκησιν ἀνθρώπων δίχα.
 ΟΔ. οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;
 NE. στιπτή γε φυλλὰς ώς ἐναυλίζοντί τῳ.
 ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κούδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;
 NE. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρόνυργον τινος
τεχνήματ' ἀνδρός, καὶ πυρεῖ ὁμοῦ τάδε. 35
 ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.
 NE. ίὸν ίού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.
 ΟΔ. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
κάστ' οὐχ ἕκας που· πῶς γὰρ ἀν νοσῶν ἀνὴρ
κῶλον παλαιὰ κηρὶ προσβαίη μακράν;
ἄλλ' ἡ πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
ἡ φύλλον εἴ τινώδυνον κάτοιδέ που. 40
τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν,
μὴ καὶ λάθη με προσπεσών· ώς μᾶλλον ἀν
ἔλοιτό μ' ἡ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.
 NE. ἄλλ' ἔρχεται τε καὶ φυλάξεται στίβος·
σὺ δ' εἴ τι χρήζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

23 τὸν αὐτὸν Blaydes: πρὸς αὐτὸν MSS.—τόνδ' ἔτ', εἴτ'] τόνδ', ἦτ'
L (τόνδ' εἴτ' ορ τόνδε γ' εἴτ' γ): corr. Elmsley. 25 ἵη Camerarius:
εἴη MSS. 30 καταυλισθεῖς L: κατακλιθεῖς A.

ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἦν τι καινόν, ὃν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύης, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.

NE. τί δῆτ' ἄνωγας; ΟΔ. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἰκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθῆρας μέγα,
οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν,
μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἡξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
ἀλλ' αὕτ' Ὁδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἀν
θῆλης καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἔσχάτων κακά.
τούτῳ γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δὲ ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δὲ ὁμιλία
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ¹
οὔτ' ἔξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἔστ' ἀρνήσιμον.
ῶστ' εἴ με τόξῳ ἐγκρατής αἰσθήσεται,
ὅλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῷ ξυνών.
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῦν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά·

61 μόνην Α: μόνην δ' L. 66 τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς
L^s (οὐδέμι' L¹), vulg.: corr. Buttmann. 79 παῖ Eifurdt: καὶ MSS.

ἀλλ' ἡδὺ γάρ τι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
τόλμα· δίκαιοι δ' αὐθις ἐκφανούμεθα.

νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ⁸⁵
δός μοι σεαυτόν, κάτα τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.

- ΝΕ. ἔγὼ μὲν οὖς ἀν τῶν λόγων ἀλγὼ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῷ·
ἔφυν γάρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς οὐθ', ὡς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμ' ἑτοῖμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν
καὶ μὴ δόλοισιν⁹⁰ οὐ γὰρ ἐξ ἐνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης ὁκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς. 95

- ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καύτὸς ὃν μέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἰχον ἐργάτιν·
νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιών δρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τάργα, πάνθ' ἡγουμένην.
ΝΕ. τί μ' οὖν ἀνωγαστὸν πλὴν ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. λέγω σ' ἔγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.
ΝΕ. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
ΟΔ. οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἀν λάβοις.
ΝΕ. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἵσχυος θράσος;
ΟΔ. ιοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον. 100
ΝΕ. οὐκ ἀρ' ἔκείνῳ γ' οὐδὲ προσμεῖξαι θρασύ;
ΟΔ. οὖ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ως ἔγὼ λέγω.
ΝΕ. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναι γε τὸ ψεῦδος φέρει.
ΝΕ. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν; 110
ΟΔ. ὅταν τι δρᾶς εἰς κέρδος, οὐκ ὁκνεῖν πρέπει.

81 τι L: τοι A. 100 τί μ' οὖν Wakefield: τι οὖν μ' MSS.

110 λακεῖν L¹: λαλεῖν L^c, vulg.

ΝΕ. κέρδος δ' ἔμοὶ τί τοῦτον εἰς Τροίαν μολεῖν;

ΟΔ. αἴρει τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.

ΝΕ. οὐκ ἀρ' ὁ πέρσων, ως ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ;

ΟΔ. οὔτ' ἀν σὺ κείνων χωρὶς οὕτ' ἐκεῖνα σοῦ.

ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἄν, εἴπερ ἀδ' ἔχει.

ΟΔ. ως τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα.

ΝΕ. ποίω; μαθὼν γάρ οὐκ ἄν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.

ΟΔ. σοφός τ' ἄν αὐτὸς κάγαθὸς κεκλῆγε ἄμα.

ΝΕ. ἵτω ποήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.

ΟΔ. ή μυημονεύεις οὖν ᾧ σοι παρήνεστα;

ΝΕ. σάφ' ἵσθι, ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεστα.

ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχου,

ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,

καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν.

καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι

κατασχολάζειν, αὐθις ἐκπέμψω πάλιν

τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόποις

μορφὴν δολώσας, ως ἄν ἀγνοίᾳ προσῆγεν

οὐδῆτα, τέκνουν, ποικίλως αὐδωμένου

δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.

ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἰμι, σοὶ παρεὶς τάδε·

Ἐρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷγυ,

Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς, ἡ σφέζει μ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. τί χρή, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον

2 στέγειν ἡ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;

3 φράζε μοι. τέχνα γάρ

4 τέχνας ἑτέρας προῦχει

5 καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον

6 Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.

135

116 θηρατέ' οὖν Triclinius: θηρατέα L, A, vulg.

129 ἀγνοίᾳ L, A, vulg.: ἀγνοίᾳ Triclinius.

7 σὲ δ', ὁ τέκνου, τόδ' ἐλήλυθεν
 8 πᾶν κράτος ὡγύγιον· τό μοι ἔννεπε,
 9 τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

σύστ. α'. ΝΕ. νῦν μέν, ἵσως γὰρ τόπου ἐσχατιαῖς
 προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται,
 δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλη
 δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' οὐκ μελάθρων,
 πρὸς ἐμὴν αἱὲ χεῖρα προχωρῶν
 πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

145

ἀντ. α'. ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, 150
 2 φρούρεῦν-ὅμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·
 3 νῦν δέ μοι λέγ', αὐλὰς
 4 ποίας ἔνεδρος ναίει
 5 καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
 6 μαθεῖν οὐκ ἀπόκαιριον,
 7 μὴ προσπεσών με λάθη ποθέν·
 8 τίς τόπος, ἢ τίς ἔδρα; τίν' ἔχει στίβον,
 9 ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

155

σύστ. β'. ΝΕ. οἴκον μὲν ὄρᾶς τόνδ' ἀμφίθυρον
 πετρίνης κοίτης.

160

ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἅπεστιν;

ΝΕ. δῆλον ἔμοιγ' ὡς φορβῆς χρείᾳ
 στίβον ὄγμεύει τῇδε πέλας-που.
 ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
 λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
 πτηνοῖς ἴοις στυγερὸν στυγερῶς,
 οὐδέ τιν' αὐτῷ
 παιῶνα κακῶν ἐπινωμάν.

165

147 οὐκ J.: ἐκ MSS. σὸν: del. Triclinius. Hermann.

150 After ἄναξ, L and most MSS. add τὸ

156 μὴ με λάθη προσπεσών ποθεν MSS.: corr. Blaydes: τόνδε MSS. (τήνδε Γ.).

- στρ. β'. ΧΟ. οἰκτίρω νιν ἔγωγ', ὥπως,
 2 μή του κηδομένου βροτῶν
 3 μηδὲ ξύντροφον δύμ' ἔχων,
 4 δύστανος, μόνος αἰεί,
 5 νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
 6 ἀλύει δ' ἐπὶ παντὶ τῷ
 7 χρείας ἴσταμένῳ. πῶς ποτε, πῶς δύσμορος ἀντέχει;
 8 ὡς παλάμαι θεῶν.
 9 ὡς δύστανα γένη βροτῶν,
 10 οἷς μὴ μέτριος αἰών.

- ἀντ. β'. οὔτος, πρωτογόνων ἵσως
 2 οἴκων οὐδενὸς ὕστερος,
 3 πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
 4 κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
 5 στικτῶν ἡ λασίων μετὰ
 6 θηρῶν, ἐν τ' ὁδύναις ὁμοῦ
 7 λιμῷ τ' οἰκτρός, ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων· ὀρεί-
 8 α δ' ἀθυρόστομος
 9 Ἀχὼ τηλεφανῆς πικραῖς
 10 οἰμωγαῖς ὑπακούει.

- σύστ. γ'. ΝΕ. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ·
 θεῖα γάρ, εἴπερ κάγω τι φρονῶ,
 καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν
 τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,
 καὶ νῦν ἡ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
 οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτη,
 τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
 τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,

177 θεῶν Lachmann: θνητῶν MSS. 187 f. ὀρείᾳ Mekler:
 βαρεῖᾳ δ' L, A, vulg. (βαρεῖ· | ἡ δ' Vat. b.) 189 f. πικρᾶς |
 οἰμωγᾶς ὑπόκειται MSS.: πικρᾶς | οἰμωγᾶς ὑπακούει Auratus, Brunck (πικρᾶς
 ...οἰμωγᾶς Blaydes). 196 ὡς Porson: ὥπως MSS.

πρὶν ὅδ' ἐξῆκοι χρόνος, ὡς λέγεται
χρῆναι σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

200

στρ. γ. ΧΟ. εὔστομ' ἔχε, πᾶν. ΝΕ. τί τόδε; ΧΟ. πρού-
φάνη κτύπος,

2 φωτὸς σύντροφος—ώς τειρομένου του,

3 ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων.

4 βάλλει βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του στίβον κατ'
ἀνάγκαν

206

5 ἔρποντος, οὐδέ με λάθει

6 βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ
θροεῖ.

ἀντ. γ. ἀλλ' ἔχε, τέκνον,— ΝΕ. λέγ' ὁ τι. ΧΟ. φρον-
τίδας νέας.

210

2 ως οὐκ ἐξεδρος, ἀλλ' ἐντοπος ἀνήρ,

3 οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,

4 ως ποιμὰν ἀγροβότας, ἀλλ' ἢ που πταίων ὑπ'
ἀνάγκας

215

5 βοῶ τηλωπὸν ἰωάν,

6 ἢ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὄρμον· προβοῶ τι γὰρ
δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι·

τίνες ποτ' ἐστι γῆν τήνδε κάκ ποίας πάτρας
κατέσχετ' οὔτ' εὐορμον οὔτ' οἰκουμένην;
ποίας πάτρας ἀν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε
τύχοιμ' ἀν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·

203 τειρομένου του] του add. Porson. 218 τι γὰρ Wunder: γάρ
τι MSS. 220 κάκ ποίας πάτρας L: ναυτίλω πλάτη A. 222 πάτρας]
πόλεως conj. J.—ἀν ὑμᾶς ἢ γένους L: ὑμᾶς ἀν ἢ γένους A: corr. Triclinius.

φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὅκνῳ 225
δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένου,
ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
ἔρημον ὡδε κάφιλον κακούμενον,
φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.

ἀλλ' ἀνταμείψασθ'. οὐ γὰρ εἰκὸς οὕτ' ἐμὲ 230
ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτο γ' οὐθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

NE. ἀλλ', ὡς ξέν', ἵσθι τοῦτο πρώτον, οὗνεκα
"Ελληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

ΦΙ. ὡς φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν 235
πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἄνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
τίς σ', ὡς τέκνουν, προσέσχε, τίς προσήγαγεν
χρεία; τίς ὄρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἰ.

NE. ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου 240
Σκύρου· πλέω δ' ἐσ οἰκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
'Αχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἰσθα δὴ τὸ πᾶν.

ΦΙ. ὡς φίλτατου παῖ πατρός, ὡς φίλης χθονός,
ὡς τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν, πόθεν πλέων;

NE. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τανῦν γε ναυστολῶ. 245

ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ησθα ναυβάτης
ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἰλιον στόλου.

NE. ή γὰρ μετέσχεις καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;

ΦΙ. ὡς τέκνουν, οὐ γὰρ οἰσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾶς;

NE. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἰδον οὐδεπώποτε; 250

ΦΙ. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ησθου ποτ' οὐδέν, οἰς ἐγὼ διωλλύμην;

NE. ὡς μηδὲν εἰδότ' ἵσθι μ' ὧν ἀνιστορεῖς.

ΦΙ. ὡς πόλλα ἐγὼ μοχθηρός, ὡς πικρὸς θεοῖς,
οὐ μηδὲ κληδῶν ὡδ' ἔχοντος οἰκαδε

255

228 καλούμενον MSS.: corr. Brunck.

251 οὐδ' ὄνομ' οὐδὲ L, vulg. (οὐδ' οὔνομ' οὐδὲ A): ἄρ' add. Erfurdt.

μηδ' Ἐλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ πω·
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ
γελῶσι σῦγ- ἔχοντες, ἡ δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε κάπι μεῖζον ἔρχεται.

ω̄ τέκνου, ω̄ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως,
ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἵσως
τῶν Ἡρακλείων δόντα δεσπότην ὅπλων,
οἱ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης, ὃν οἱ
δισσοὶ στρατηγοὶ χώρα Κεφαλλήνων ἄναξ
ἔρριψαν αἰσχρῶς ωδὸς ἔρημον, ἀγρίᾳ
νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
πληγέντ' ἔχιδνης ἀγρίῳ χαράγματι.
ξὺν ἥ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
φέρουντ' ἔρημον, ήνικ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτη στόλῳ.

τότ' ἄσμενοί μ' ως εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλον
εῦδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρᾳ,
λιπόντες φέρουθ', οἵα φωτὶ δυσμόρῳ
ράκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
ἐπωφέλημα σμικρόν, οἵ τις τύχοι.

σὺ δή, τέκνου, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στήναι τότε;
ποῖος ἐκδακρύνσαι, ποῖος ἀποιμῶξαι κακά;
όρῶντα μὲν ναῦς, ἀς ἔχων ἐναυστόλουν,
πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον,
οὐχ ὄστις ἀρκέσειεν, οὐδέ ὄστις νόσου
κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν
ηὗρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν,
τούτου δὲ πολλὴν εὔμάρειαν, ω̄ τέκνου.

οἱ μὲν χρόνος δή διὰ χρόνου προῦβαινέ μοι,
καδει τι βαιᾶ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον

256 πω r, Blaydes: ποι L, vulg. 266 τῆς Auratus: τῆσδ' MSS.

272 πέτρῳ MSS.: corr. Blaydes.

διακονεῖσθαι· γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἔξηρισκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἀν τάλας 290
εἰλινόμην, δύστηνον ἔξέλκων πόδα
πρὸς τοῦτ' ἀν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καὶ που πάγου χυθέντος, οὐλαχείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἀν ἔξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἰτα πῦρ ἀν οὐ παρῆν, 295
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σφέζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γάρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

φέρ', ὡς τέκνουν, οὐν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης. 300
ταύτη πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἔκών·
οὐ γάρ τις ὄρμος ἐστίν, οὐδὲ ὅποι πλέων
ἔξεμπολήσει κέρδος, ή ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γάρ τάδε 305
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἀν ἀνθρώπων χρόνῳ.
οὐτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὡς τέκνουν, λόγοις
ἔλεοῦσι μέν, καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτίραντες, η τινα στολήν·
ἔκεινο δ' οὐδείς, ήνικ' ἀν μνησθῶ, θέλει,
σῶσαι μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας 310
ἔτος τόδ' ἥδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι, βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαι μ' η τ' Ὁδυσσέως βία,
ὡς παῖ, δεδράκαστ' οἶ 'Ολύμπιοι θεοὶ 315
δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.

XO. ἕοικα κάγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἵσα

291 δύστηνος MSS.: corr. Canter. 300 μάθης L, A, vulg. (μάθε τ): μάθοις T: κἀν...μάθοις M. Seyffert. 315 οἶ' Porson: οἰς MSS.

- ξένοις ἐποικτίρειν σε, Ποίαντος τέκνου.
 NE. ἐγὼ δὲ καυτὸς τοῦσδε μάρτυς ἐν λόγοις
 ώς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχῶν κακῶν
 ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὁδυσσέως βίας. 320
- ΦΙ. ή γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
 ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμούνσθαι παθών;
 NE. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρώσαι ποτε,
 ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη θ' ὅτι 325
 χὴ Σκύρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
 ΦΙ. εὖ γ', ὡς τέκνον· τίνος γὰρ ὁδε τὸν μέγαν
 χόλον κατ' αὐτῶν ἔγκαλῶν ἐλήλυθας;
 NE. ὡς παῖ Ποίαντος, ἐξερῷ, μόλις δ' ἐρῷ,
 ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών. 330
- ΦΙ. οἵμοι· φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἀν μάθω
 πρῶτον τόδ· η τέθυηχ' ὁ Πηλέως γόνος;
 NE. τέθυηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὑπο,
 τοξευτός, ώς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς. 335
- ΦΙ. ἀλλ' εὐγενῆς μὲν ὁ κτανών τε χώθανών.
 ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὡς τέκνον, τὸ σὸν
 πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, η κεῖνον στένω.
 NE. οἶμαι μὲν ἀρκεῦν σοί γε καὶ τὰ σ', ὡς τάλας,
 ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν. 340
- ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας· τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
 αὐθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.
 NE. ἡλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα
 διός τ' Ὁδυσσεὺς χώτροφεὺς τούμοῦ πατρός,
 λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην, 345
 ώς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
 πατὴρ ἐμός, τὰ πέργαμ' ἄλλον η μ' ἐλεῖν.
 ταῦτ', ὡς ξέν', οὕτως ἐννέποντες οὐ πολὺν

320 συντυχῶν L, A, vulg.: γὰρ τυχῶν τ.

324 θυμῷ...χεῖρα MSS.: corr. Brunck.

χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ,
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ίμέρῳ, 350
ὅπως ἵδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην·
ἔπειτα μέντοι χώ λόγος καλὸς προσῆν,
εὶ τάπι Τροίᾳ πέργαμ' αἴρησοιμ' ἵων.
ἥν δ' ἡμαρ ἥδη δεύτερον πλέοντί μοι,
κάγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτη 355
κατηγόμην· καὶ μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκβάντα πᾶς ἡσπάζετ', ὅμνύντες βλέπειν
τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ· ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ δάκρυσα κεῖνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ 360
ἔλθων Ἀτρεΐδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
τά θ' ὅπλ' ἀπήτουν τοῦ πατρὸς τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
οἱ δ' εἶπον, οἵμοι, τλημονέστατον λόγον·
ω σπέρμ' Ἀχιλλέως, τὰλλα μὲν πάρεστί σοι
πατρῷ ἐλέσθαι, τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνήρ 365
ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.
κάγὼ δακρύσας εὐθὺς ἔξανίσταμαι
ὅργῃ βαρείᾳ, καὶ καταλγήσας λέγω·
ω σχέτλι', ἢ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινε
δοῦναι τὰ τεύχη τάμα, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; 370
οἱ δ' εἰπ' Ὁδυσσεύς, πλησίον γὰρ ὧν κυρεῖ,
ναί, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε·
ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα κάκεῖνον παρών.
κάγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἥρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεής ποιούμενος, 375
εὶ τάμα κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
οἱ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὥν,
δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ὥδ' ἡμείψατο·
οὐκ ἡσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὐ σ' ἔδει·
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, 380
οὐ μήποτ' ἐσ τὴν Σκύρον ἐκπλεύσῃς ἔχων.

τοιαῦτ' ἀκούσας κάξονειδισθεὶς κακὰ
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κάκ κακῶν Ὁδυσσέως.
κούκ αἰτιώμαι κεῖνον ώς τοὺς ἐν τέλει. 385
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων
στρατός τε σύμπας· οἱ δὲ ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς· οὐδὲ Ἀτρεΐδας στυγῶν
ἔμοι θ' ὄμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος. 390

στρ. ΧΟ. ὁρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μάτερ αὐτοῦ Διός,
2 ἀ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
3 σὲ κάκεῦ, μάτερ πότνι', ἐπηυδώμαν, 395
4 ὅτ' ἐσ τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὑβρις πᾶσ' ἔχωρει,
5 ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,
6 ἵω μάκαιρα ταυροκτόνων
7 λεόντων ἔφεδρε, τῷ Λαρτίου,
8 σέβας ὑπέρτατον.

ΦΙ. ἔχοντες, ώς ἕοικε, σύμβολον σαφὲς
λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὡς ξένοι, πεπλεύκατε.
καὶ μοι προσάρδεθ', ὥστε γιγνώσκειν ὅτι
ταῦτ' ἔξ Ἀτρειδῶν ἔργα κάξ Ὁδυσσέως.
ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἀν λόγου κακοῦ
γλώσση θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἡς
μηδὲν δίκαιον ἐσ τέλος μέλλοι ποεῖν.
ἀλλ' οὐ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρὰν 410
Αἴας οὐ μείζων ταῦθ' ὄρῶν ἡνείχετο.

ΝΕ. οὐκ ἡν ἔτι ζῶν, ὡς ξέν'. οὐ γὰρ ἀν ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.
ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' η χοῦτος οἴχεται θανὼν;
ΝΕ. ώς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει.
ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,

409 μέλλοι L: μέλλει A, vulg. 414 ἀλλ' om. L, add. A, vulg.

- οὐδ' ούμπολητὸς Σισύφου Δαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι· τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
- NE. οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'· ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ. 420
- ΦΙ. τί δ'; οὐ παλαιὸς κάγαθὸς φίλος τ' ἐμός,
Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; οὐτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ' ἔξήρυκε, βουλεύων σοφά.
- NE. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος δις παρῆν γόνος. 425
- ΦΙ. οἴμοι, δύ' αὖ τώδ' ἄνδρ' ἔλεξας, οἶν ἐγὼ
ἥκιστ' ἀν ηθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.
φεῦ φεῦ· τι δῆτα δεῖ σκοπεῖν, δοθ' οἵδε μὲν
τεθνᾶσ', Ὁδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κάνταῦθ', ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;
- NE. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαί σοφαὶ
γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά. 430
- ΦΙ. φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, δις σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;
- NE. χοῦτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ
τοῦτ' ἐκδιδάξω· πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.
- ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἔξερήσομαι,
γλώσση δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ. 440
- NE. ποίου δὲ τούτου πλήν γ' Ὁδυσσέως ἐρεῖς;

421 τί δ' ὡ παλαιὸς L (ὡ made from ὡ by the first hand, which has also written ·δ· above): τί δ' δι παλαιὸς r: corr. Burges, Meineke.

425 δσπερ ἦν γόνος MSS.: corr. Musgrave. 426 δύ' αὖ τως (from αῦ τως) δειν' (sic) .. ἔλεξας L, with an erasure of two letters after δειν', to which the apostrophe has been added by S. The other MSS. vary only between αὕτως and αὕτως. Schol. in L, γρ. δύ' αὐτῷ δ' ἔξεδειξας: whence Porson conj. δύ' αὖ τώδ' ἔξεδειξας. Corr. J. (*Journ. Philol.* vol. II. p. 72, 1869), and Blaydes (ed. 1870). 435 σ' ἐν βραχεῖ] ἐν om. MSS., add. Erfurdt.

- ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
δις οὐκ ἀν· εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐφῆ· τοῦτον οἰσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτόν, ἡσθόμην δ' ἔτ' ὅντα νιν. 445
- ΦΙ. ἔμελλο· ἐπεὶ οὐδέν πω κακόν γ' ἀπώλετο,
ἀλλ' εὑ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαιμονες,
καὶ πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ
χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ "Αἰδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστος ἀποστέλλουσ' ἀεί. 450
ποὺ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποὺ δ' αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὔρω κακούς;
- ΝΕ. ἐγὼ μέν, ω γένεθλον Οὐταίου πατρός,
τὸ λοιπὸν ἥδη τηλόθεν τό τ' Ἱλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι· 455
ὅπου θ' ὁ χείρων τάγαθοῦ μεῖζον σθένει,
κάποιοθίνει τὰ χρηστὰ χώ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ·
ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. 460
νῦν δ' εἰμι πρὸς ναῦν· καὶ σύ, Ποίαντος τέκνου,
χαῖρ' ως μέγιστα, χαῖρε· καὶ σε δαιμονες
νόσου μεταστήσειαν, ως αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δ' ἵωμεν, ως ὁπηνίκ' ἀν θεὸς
πλοῦν ἡμὶν εἴκη, τηνικαῦθ' ὄρμώμεθα. 465
- ΦΙ. ἥδη, τέκνου, στέλλεσθε; ΝΕ. καιρὸς γὰρ καλεῖ
πλοῦν μὴ ἔτι ἀπόπτου μᾶλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν.
- ΦΙ. πρὸς νῦν σε πατρὸς πρός τε μητρός, ω τέκνου,
πρὸς τ' εἴ τι σοι κατ' οἰκόν ἔστι προσφιλές,
ἰκέτης ἴκνοῦμαι, μὴ λίπης μ' οὕτω μόνου, 470
ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οὖσι ὁρᾶς
ὄσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μέν,

ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος.
 ὅμως δὲ τλῆθι· τοῖσι γενυαῖσι τοι
 τό τ' αἰσχρὸν ἔχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές. 475
 σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν,
 δράσαντι δ', ὡς παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
 ἐὰν μόλω 'γὰ ζῶν πρὸς Οἴταίαν χθόνα.
 ἵθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὀλης μιᾶς. 480
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην, ὅπου
 ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἰκεσίου, τέκνου, 485
 πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὡν
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου·
 ἀλλ' ἡ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
 ἡ πρὸς τὰ Χαλκάδοντος Εὐβοίας σταθμά· 490
 κάκεῦθεν οὖ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος
 Τραχινίαν· τε δειράδ' ἥδ' ἐσ εὔροον
 Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὡς δείξης φίλῳ,
 δὸν δὴ παλαιὸν-ἔξ-δτου δέδοικ' ἐγὼ
 μή μοι βεβήκῃ. πολλὰ γὰρ τοῖς ἴγμένοις
 ἔστελλον αὐτὸν ἰκεσίους πέμπων λιτάς, 495
 αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἔκσωσαι δόμους.
 ἀλλ' ἡ τέθνηκεν, ἡ τὰ τῶν διακόνων,
 ὡς εἰκός, οἷμαι, τούμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
 ποιούμενοι τὸν οἴκαδ' ἥπειγον στόλον.
 νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καυτὸν ἄγγελον 500
 ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
 ὡς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς
 κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.

491 δειράδα καὶ τὸν εὔροον MSS. (δειράδα Toup): corr. J. 493 πα-
 λιὰν L (παλαλ' ἀν οτ πάλαι ἀν τ): corr. Triclinius. 494 βεβήκῃ τ:
 βεβήκοι L, A, vulg. 495 δόμοις MSS.: corr. Wunder.

χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δείν' ὄρᾶν,
χάταν τις εὐ̄ ξῆ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεὶς λάθη.

505

ἀντ. ΧΟ. οἴκτιρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων

2 ἀθλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

510

3 εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ, ἔχθεις Ἀτρεΐδας,

4 ἐγὼ μὲν τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος

515

5 μετατιθέμενος, ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν,

6 ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς

7 πορεύσαιμ' ἀν ἐς δόμους, τὰν θεῶν

8 νέμεσιν ἐκφυγών.

ΝΕ. ὄρα σὺ μὴ νῦν μέν τις εὐχερῆς παρῆς,
ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς.

520

ΧΟ. ἥκιστα τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοῦνειδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι, πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς.
χῆ ναῦς γὰρ ἄξει κούκ ἀπαρνηθήσεται.
μόνον θεοὶ σφέζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

525

ΦΙ. ω̄ φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἥδιστος δ' ἀνήρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἀν ὑμὶν ἐμφανῆς
ἔργῳ γενοίμην ὡς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.
ἴωμεν, ω̄ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω
ἄσικον εἰσοίκησιν, ὡς με καὶ μάθης

530

509 οἷα conj. Porson (preferring, however, ἄσσα): δόσσα L, A, vulg.
(δόσα r.) 517 τὰν ἐκ θεῶν MSS.: ἐκ del. Hermann. 533 προσ-
κύσαντε Porson: προσκύσαντες MSS. (προσκύσοντες Γ'): but L and A have
dots over the final s. 534 εἰ σοἰκησιν (sic) L: εἰσοίκησιν vulg.

ἀφ' ὧν διέζων ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος. 535
 οἷμαι γὰρ οὐδὲ ἀν ὅμμασιν μόνην θέαν
 ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε.
 ἐγὼ δ' ἀνάγκη προῦμαθον στέργειν κακά.

XO. ἐπίσχετον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δύο,
 ὁ μὲν νεώς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους, 540
 χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὐθις εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

'Αχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
 δος ἦν νεώς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
 ἐκέλευστ' ἐμοὶ σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
 ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὐ, 545
 τύχῃ δέ πως πρὸς ταῦτὸν ὄρμισθεὶς πέδον.
 πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος οὐ πολλῷ στόλῳ
 ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἴκον ἐς τὴν εὐθοτρυν
 Πεπάρηθον, ὡς ἥκουσα τοὺς ναύτας ὅτι
 σοὶ πάντες εἰεν συννεναυστοληκότες, 550
 ἔδοξέ μοι μὴ σὺγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
 τὸν πλοῦν ποεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἵσων.
 οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαντοῦ πέρι,
 ἀ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
 βουλεύματ' ἐστί, κού μόνον βουλεύματα, 555
 ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα.

NE. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας, ξένε,
 εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλῆς μενεῖ.
 φράσον δ' ἄπερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
 νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις. 560

EM. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ

538 κακά Valckenaer (from schol. in L): τάδε MSS. 548 ἀπ' L:

ἔξ τ. 550 συννεναυστοληκότες Dobree: οἱ νεναυστοληκότες MSS.

554 ἀμφὶ σ' οὐνεκα L, vulg. (ἀμφὶ σοῦ νεκα τ): corr. Auratus. 559

ἄπερ γ' ἔλεξα A: γ' om. L, vulg.

- Φοῖνιξ ὁ πρέσβυς οὗ τε Θησέως κόροι.
NE. ώς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν;
EM. οὐκ οἰδ̄· ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι.
NE. ἢ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοὶ ξυνναυβάται 565
οὕτω καθ' ὅρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
EM. ώς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.
NE. πῶς οὖν Ὁδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος
πλεῦν ἦν ἑτοῖμος; ἢ φόβος τις εἰργέ νιν;
EM. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς 570
ἔστελλον, ήνίκ' ἔξανηγόμην ἔγώ.
NE. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσευς ἔπλει;
EM. ἦν δή τις—ἄλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον
τίς ἔστιν· ἀν λέγης δὲ μὴ φώνει μέγα.
NE. δᾶς ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε. 575
EM. μή νύν μ' ἔρη τὰ πλείον', ἄλλ' ὅσον τάχος
ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβθὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
ΦΙ. τί φησίν, ὡς παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;
NE. οὐκ οἰδά πω τί φησί· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 580
εἰς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ κάμε τούσδε τε.
EM. ὡς σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλῃς στρατῷ
λέγονθ' ἀ μὴ δεῖ· πόλλ' ἔγώ κείνων ὕπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οὐλ' ἀνὴρ πένης.
NE. ἔγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι 585
φίλος μέγιστος, οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ.
δεῖ δή σ', ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγων
κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.
EM. ὄρα τί ποιεῖς, παῖ. NE. σκοπῶ κάγῳ πάλαι.
EM. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον. NE. ποιοῦ λέγων. 590
EM. λέγω. πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ' ὥπερ κλύεις,

572 πρὸς ποῖον αὖ τόνδ'] αὖ Dobree: ἀν MSS. 584 χρηστά θ']
θ' Dobree: γ' MSS. 587 λόγων Burges: λόγον L, A, vulg. (λόγῳ θ.)
588 μηδέν' MSS.

ὅ Τυδέως παῖς ἡ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοτοι πλέουσιν ἡ μὴν ἡ λόγῳ
πείσαντες ἄξειν, ἡ πρὸς ἵσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἥκουν σαφῶς 595
Ὀδυσσέως λέγοντος· οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου δράσειν τάδε.

ΝΕ. τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδ' ἐπειστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὅν γ' εἶχον ἡδη χρόνιον ἐκβεβληκότες; 600
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἡ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

ΕΜ. ἐγώ σε τοῦτ', ἵσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενῆς,
Πριάμου μὲν υἱός, ὅνομα δ' ὠνομάζετο 605
Ἐλευνος, διν οὗτος νυκτὸς ἔξελθὼν μόνος,
ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν.
ὅς δὴ τά τ' ἀλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν, 610
καὶ τάπι Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
ἄγοιντο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἣς ναίει τὰ νῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἥκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο 615
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων.
οἴοιτο μὲν μάλισθ' ἔκούσιον λαβών,
εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών.
ἥκουσας, ὡς παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι 620
καύτῳ παραινῶ κεῖ τινος κήδει πέρι.

ΦΙ. οἴμοι τάλας· ἡ κεῖνος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὥμοσεν πείσας στελεῖν;

600 δν γ' Heath: δν τ' MSS. 608 δέσμιόν τ'] τ' L, vulg.: δ' A.

- πεισθήσομαι γάρ ὡδε καξ "Αιδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ. 625
- ΕΜ. οὐκ οἰδ' ἐγὼ ταῦτ· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἰμ' ἐπὶ⁶²⁵
ναῦν, σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.
- ΦΙ. οὐκούν τάδ', ω παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἀν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεώς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;⁶³⁰
- ούν· θᾶσσον ἀν τῆς πλεύστον-ἐχθίστης ἐμοὶ⁶³⁰
κλύνοιμ⁶³⁰ ἐχίδνης, ή μ' ἔθηκεν ὡδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
τολμητά· καὶ νῦν οἰδ' ὁθούνεχ' ἵξεται.
ἀλλ', ω τέκνουν, χωρῶμεν, ώς ήμᾶς πολὺ⁶³⁵
πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
ἴωμεν· ή τοι καίριος σπουδὴ πόνου
ληξαντος ὑπνον κάναπαυλαν ἥγαγεν.
- ΝΕ. οὐκούν ἐπειδὰν πνεῦμα τούκ πρῷρας ἀνῇ,⁶⁴⁰
τότε στελοῦμεν· νῦν γάρ ἀντιοστατεῖ.
- ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.
- ΝΕ. οὐκ, ἀλλὰ κάκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
- ΦΙ. οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,⁶⁴⁵
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χάρπασαι βίᾳ.
- ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
- ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
- ΝΕ. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔπι;
- ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, φ^ω μάλιστ' ἀεὶ⁶⁵⁰
κοιμῶ τόδ' ἐλκος, ὥστε πραῦνειν πάνυ.
- ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γάρ ἔτ' ἀλλ' ἐρᾶς λαβεῖν;
- ΦΙ. εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρερρύηκεν, ώς λίπω μή τῷ λαβεῖν.

636 ὁρίζει MSS.: corr. Reiske, Brunck. 639 ἀνῇ Pierson: ἀγῇ L:
ἀγῆ A (with gl. πέσῃ, θραυσθῇ). 648 ἐπι conj. London ed. (1747),
Heath, and others: ἐνι MSS.

- NE. ἡ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξον ἀ νῦν ἔχεις;
 ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλ' ἔστι, ἄλλ' ἀ βαστάζω χεροῖν. 655
 NE. ἀρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν,
 καὶ βαστάσαι με προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;
 ΦΙ. σοί γ', ὡς τέκνουν, καὶ τοῦτο κᾶλλο τῶν ἐμῶν
 όποιον ἄν σοι ξυμφέρη γενήσεται.
 NE. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἐρωθ' οὔτως ἔχω· 660
 εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρεσ.
 ΦΙ. ὅσιά τε φωνεῖς ἔστι τ', ὡς τέκνουν, θέμις,
 ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσαρᾶν ἐμοὶ φάος
 μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οίταίαν ἴδεῖν,
 ὅς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν 665
 ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὅντ' ἀνέστησας πέρα.
 Θάρσει, παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν
 καὶ δόντι δοῦναι κάξεπεύξασθαι βροτῶν
 ἀρετῆς ἔκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
 εὐεργετῶν γὰρ καύτος αὐτὸς ἐκτησάμην. 670
 NE. οὐκ ἄχθομαι σ' ἴδων τε καὶ λαβὼν φίλον·
 ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
 παντὸς γένοιτο ἄν κτήματος κρείσσων φίλος.
 χωροῖς ἄν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. 675

στρ. α'. ΧΟ. λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα,
 2 τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς
 3 κατὰ δρομάδ' ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλεν παγ-
 κρατῆς Κρόνου παῖς· 680
 4 ἄλλον δ' οὐτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδὲ ἐσιδῶν
 μοίρᾳ
 5 τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα

655 ἄλλ' ἔστι ἄλλ' ἄ Γ: ἄλλ' ἔσθ' ἄ L: ἄλλά γ' ἔσθ' ἄ A. 671—673

The MSS. give these three vv. to Philoctetes: corr. Doederlein. 679 f.

'Ιξενα κατ' ἄμπυκα δὴ | δρομάδα δέσμιον ὡς | ἔλαβ' ὁ παγκρατῆς Κρόνου παῖς
L, vulg. (ἔβαλεν instead of ἔλαβ', Vat.): corr. Erfurdt, Schneidewin.

6 θνατῶν, ὃς οὔτ' ἔρξας τιν', οὐ τι νοσφίσας,
 7 ἀλλ' ἵσος ὡν ἵσοις ἀνήρ, 685
 8 ἄλλυθ' ωδ' ἀναξίως.
 9 τόδε τοι θαῦμά μ' ἔχει,
 10 πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλάκτων ροθίων μόνος
 κλύων, πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὔτω βιοτὰν
 κατέσχεν· 690

ἀντ. α'. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν,
 2 οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
 3 παρ' φέτονον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ-
 σειεν αἴματηρόν· 694

4 ὃς τὰν θερμοτάταν αἰμάδα κηκιομέναν ἐλκέων
 5 ἐνθήρου ποδὸς ἥπιοισι
 6 φύλλοις κατευνάστειεν, εἴ τις ἐμπέσοι,
 7 φορβάδος ἐκ γαίας ἐλών. 700
 8 εἰρπε δ' ἄλλοτ' ἄλλαχά
 9 τότ' ἀν εἰλυόμενος,
 10 παῖς ἄτερ ώς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρ-
 χοι πόρου, ἀνίκ' ἔξανείη δακέθυμος ἄτα· 705

στρ. β'. οὐ φορβὰν ἴερᾶς γᾶς σπόρου, οὐκ ἄλλων
 2 αἴρων τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφησταί,
 3 πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων
 4 πτανοῖς ιοῖς ἀνύστειε γαστρὶ φορβάν. ὡς μελέα
 ψυχά,

- 684 οὔτε νοσφίσας MSS.: corr. Schneidewin. 685 ἵσος (ἵσως L)
 ἐν ἵσοις MSS.: corr. F. Schultz, Lachmann. 687 τόδε θαῦμ' ἔχει με
 MSS.: τοι add. Dindorf: θαῦμά μ' ἔχει Erfurdt. 691 πρόσουρος MSS.:
 πρόσουρον conj. Bothe. 695 ὃς τὰν] οὐδ' ὃς τὰν MSS.: corr. Hermann.
 700 ἐκ γαίας Dindorf: ἐκ τε γῆς MSS.—ἐλών Reiske, Schneidewin: ἐλεῖν
 MSS. 701 εἰρπε Bothe: ἔρπει MSS.—ἄλλαχά Campbell: ἄλλᾳ MSS.
 704 πόρου Wakefield: πόρον L; πόρων A, vulg. 711 πτανῶν ἀνύστειε
 πτανοῖς L: πτανῶν πτανοῖς ἀνύστειε A: corr. Brunck.

5 δις μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ, 715
6 λεύσσων δ' ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ^τ
προσενώμα.

ἀντ. β'. νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
2 εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων. 720
3 ὃς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
4 πολλῶν μηνῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλὰν Μα-
λιάδων νυμφᾶν, 725
5 Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθας, ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ
θεοῖς
6 πλάθει πατρὸς θείῳ πυρὶ παμφαῆς, Οἴτας ὑπὲρ
ὄχθων.

ΝΕ. ἔρπ', εἰ θέλεις. τί δή ποθ' ὡδ' ἐξ οὐδενὸς 730
λόγου σιωπᾶς κάποπληκτος ὡδ' ἔχει;

ΦΙ. ἀ ἀ ἀ ἀ.

ΝΕ. τί δ' ἔστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἵθ', ὡ
τέκνουν.

ΝΕ. μῶν ἄλγος ἵσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;
ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ. 735
ἰὼ θεοί.

ΝΕ. τί τοὺς θεοὺς οὔτως ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙ. σωτῆρας αὐτοὺς ἡπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ἀ ἀ ἀ ἀ.

ΝΕ. τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὡδ' ἔσει 740
σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῷ φαίνει κυρῶν.

ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνουν, κού δυνήσομαι κακὸν

715 δεκέτει χρόνῳ L: δεκέτη χρόνον A. 724 πατρίαν Porson:
πατρίαν MSS. 727 πατρὸς J.: πᾶσι L, vulg. (πᾶσιν Triclinius.)
733 τι ἔστιν MSS.: corr. Erfurdt. 736 f. ίὼ θεοί. | τι τοὺς θεοὺς
ἀναστένων καλεῖς; L. Some edd., writing ὡ θεοί, read the whole as one v.,
either with or without the addition of ὡδ' after θεούς. The reading in the
text is that of A.

κρύψαι παρ' ὑμῖν, ἀτταταῖ· διέρχεται,
διέρχεται. δύστηνος, ὡς τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα, τέκνου· βρύκομαι, τέκνου· παπᾶι, 745
ἀπαππαπᾶι, παππαπαπαπαπαπαπαπαῖ.
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνου, πάρα
ξίφος χεροῦν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμησον ως τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ἴθ' ὡς παῖ.

750

- NE. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἔξαιφνης, ὅτου
τοσήνδ' ἴνγην καὶ στόνον σαυτοῦ ποεῖ;
ΦΙ. οἰσθ', ὡς τέκνου. NE. τί δ' ἔστιν; ΦΙ. οἰσθ', ὡς
παῖ. NE. τί σοί;
οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἰσθα; παππαπαπαπαῖ.
NE. δεινόν γε τούπίσαγμα τοῦ νοσήματος. 755
ΦΙ. δεινὸν γὰρ οὐδὲ ρήτον· ἀλλ' οἴκτιρέ με.
NE. τί δῆτα δράσω; ΦΙ. μὴ με ταρβήσας προδῷς.
ἥκει γὰρ αὔτη διὰ χρόνου, πλάνοις ἵσως
ώς ἔξεπλήσθη. NE. ἵω ἵω δύστηνε σύ,
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς. 760
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτο γ'. ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἐλὼν
τάδ', ὕσπερ ἢτου μ' ἀρτίως, ἔως ἀνὴ⁷⁶⁵
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν,
σφᾶς' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἔξιη τόδε·
κούκ τῇσι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἐᾶν χρεὼν
ἔκηλουν εῦδειν. ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἔκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
ἐκόντα μήτ' ἄκοντα μήτε τῷ τέχνῃ 770
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἄμα
κάμ', ὅντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένη.
NE. θάρσει προνοίας οῦνεκ'. οὐ δοθήσεται
πλὴν σοί τε κάμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε. 775

ΦΙ. ἵδού, δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδὲ ὅπως
ἔμοι τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.

ΝΕ. ὡς θεοί, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὔριός τε κεύσταλής, ὅποι ποτὲ 780
θεὸς δικαιοῖ χώ στόλος πορσύνεται.

ΦΙ. ἀλλ' ὄκνος, ὡς παῖ, μὴ ἀτέλεστ' εὔχῃ μ' ἔχει·
στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκίον αἷμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.
παπᾶ, φεῦ. 785

παπᾶ μάλ', ὡς πούς, οἴλα μ' ἐργάσει κακά.
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴμοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῆ.
ἀττατᾶ. 790

ὡς ξένε Κεφαλλήν, εἴθε σοῦ διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε. φεῦ, παπᾶ,
παπᾶ μάλ' αὐθις. ὡς διπλοῖ στρατηλάται,
Ἄγάμεμνον, ὡς Μενέλαε, πῶς ἀν ἀντ' ἐμοῦ
τὸν ἵστον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
ὦμοι μοι. 795

ὡς Θάνατε Θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὕτω κατ' ἥμαρ οὐ δύνα μολεῖν ποτε;
ὡς τέκνον, ὡς γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν
τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ 800
ἔμπρησον, ὡς γενναῖε· κάγω τοι ποτὲ
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἄνυν σὺ σφέζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φής, παῖ;

τί φής; τί συγάς; ποῦ ποτ' ὕν, τέκνον, κυρεῖς; 805

782 ἀλλὰ δέδοικ', ὡς παῖ, μή μ' ἀτελῆς εὐχή L, A, vulg. (ἀλλ' οὖν
δέδοικα μή μ' ἀτελῆς εὐχή, τέκνον, Triclinius): corr. J. 798 δύνη
MSS.: corr. Porson.

- NE. ἀλγῶ πάλαι δὴ τάπι σοὶ στένων κακά.
 ΦΙ. ἀλλ', ὡς τέκνου, καὶ θάρσος ἵσχ'. ὡς ἥδε μοι
 ὁξεῖα φοιτᾶ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται.
 ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπης μόνον.
 NE. θάρσει, μενοῦμεν. ΦΙ. ἢ μενεῖς; NE. σαφῶς
 φρόνει. 810
- ΦΙ. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνου.
 NE. ως οὐ θέμις γ' ἐμοῦστι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
 ΦΙ. ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν. NE. ἔμβάλλω μενεῖν.
 ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε NE. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω
 NE. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλου; 815
 ΦΙ. μέθεις μέθεις με. NE. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθεις ποτέ.
 NE. οὐ φήμ' ἔάσειν. ΦΙ. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἦν προσθήγης.
 NE. καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς.
 ΦΙ. ὡς γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.
 τὸ γάρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὄρθοῦσθαι μ' ἔᾶ. 820
 NE. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὑπνος οὐ μακροῦ χρόνου
 ἔξειν· κάρα γάρ ὑπτιάζεται τόδε.
 ἴδρως γέ τοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
 μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς
 αίμορραγῆς φλέψ. ἀλλ' ἔάσωμεν, φίλοι, 825
 ἔκηλον αὐτόν, ως ἀν εἰς ὑπνον πέσῃ.
- στρ. ΧΟ. "Τπν' ὁδύνας ἀδαής, "Τπνε δ' ἀλγέων,
 2 εὐαὲς ἡμῖν ἔλθοις,
 3 εὐαίων εὐαίων, ὠναξ.
 4 ὅμμασι δ' ἀντίσχοις 830
 5 τάνδ' αἴγλαν ἀ τέταται ταυῦν.
 6 ἵθι ἵθι μοι παιών.
 7 ὡς τέκνου, ὤρα ποῦ στάσει,

818 μεθίημ', εἴ τι δὴ Hermann: μεθίημι. τι δὴ L (τι δὲ δὴ A).
 828 εὐαής MSS. (εὐμενής Γ'): corr. Hermann. 830 ἀντίσχοις Musgrave, Brunck: ἀντέχοις MSS.

8 ποῖ δέ μοι τάνθένδε βάσει

9 φροντίδος. ὄρᾶς ἥδη.

835

10 πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;

11 καιρός τοι πάντων γνώμαν ἵσχων

12 πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

μεσ. NE. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν, ἐγὼ δ' ὄρῶ οὕνεκα
θήραν

τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες. 840

τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.

κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.

ἀντ. ΧΟ. ἀλλά, τέκνου, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται·

2 ὡν δ' ἀν ἀμείβῃ μ' αὐθις,

3 βαιάν μοι, βαιάν, ὡς τέκνου, 845

4 πέμπε λόγων φάμαν·

5 ώς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς

6 ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.

7 ἀλλ' ὅτι δύνα μάκιστον

8 κεῖνο δή μοι, κεῖνο λάθρᾳ

850

9 ἔξιδον ὅπᾳ πράξεις.

10 οἰσθα γὰρ ἀν αὐδῶμαι,

11 εἰ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἵσχεις,

12 μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη. 854

ἐπ. οὐρός τοι, τέκνου, οὐρος·

ἀνὴρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων

ἀρωγὰν ἐκτέταται νύχιος,

(ἀλεής ὕπνος ἐσθλός,)

οὐ χερός, οὐ ποδός, οὐ τινος ἄρχων, 860

834 f. ποῖ δέ μοι τάνθένδε βάσει J.: ποῖ δὲ βάσει πῶς δέ μοι τάντεῦθεν
mss. 838 πολύ τι add. Hermann. 850 κεῖνο δῆ add.

Hermann. 852 ἀν αὐδῶμαι] ἀν Hermann: ὡν L (with 'ον' superscr.

by S), r: δν A, vulg. 853 ταύταν Γ: ταύταν (sic) L: ταυτάν A
(τὴν αὐτὰν τ.).

ἀλλά τις ὡς Ἀΐδᾳ πάρα κείμενος.
 ὅρα, βλέπ' εἰ καίρια
 φθέγγει. τὸ δ' ἀλώσιμον
 ἐμῷ φροντίδι, παῖ,
 πόνος δὲ μὴ φοβῶν κράτιστος.

NE. σιγᾶν κελεύω, μηδὲ ἀφεστάναι φρενῶν.
 κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὅμμα κάναγει κάρα.

865

ΦΙ. ὡς φέγγος ὑπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων
 ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
 οὐ γάρ ποτ', ὡς παῖ, τοῦτ' ἀν ἐξηγηστὸν ἐγώ,
 τλῆναι σ' ἐλεινῶς ὡδε τάμα πήματα
 μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
 οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως
 οὕτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.
 ἀλλ' εὐγενὴς γὰρ ή φύσις καξε εὐγενῶν,
 ὡς τέκνουν, ή σή, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ
 ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
 καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
 λήθη τις εἶναι κάναπαυλα δή, τέκνουν,
 σύ μ' αὐτὸς ἄρον, σύ με κατάστησον, τέκνουν,
 ἵν', ἥνικ' ἀν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ,
 ὁρμώμεθ ἐς ναῦν μηδὲ ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.

875

NE. ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδῶν παρ' ἐλπίδα
 ἀνώδυνον βλέποντα κάμπινέοντ' ἔτι·
 ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαια σου
 πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
 νῦν δὲ αἴρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
 οἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
 ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοὶ τε δρᾶν.

885

ΦΙ. αἰνῶ τάδ', ὡς παῖ, καὶ μ' ἔπαιρ', ὕσπερ νοεῖς·

861 τις ὡς Wunder: δστις L (with ω superscr. by the first hand): ὡς τις
 vulg. 862 ὅρα M. Seyffert, βλέπ' εἰ Hermann; ὅρᾳ βλέπει MSS.
 872 εὐφόρως Brunck: εὐπόρως MSS.

τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθώσιν κακῆ
δόσμη πρὸ τοῦ δέοντος· οὐπὶ νηὶ γὰρ
ἄλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.

890

- NE. ἔσται τάδ· ἀλλ' ἵστω τε καύτὸς ἀντέχου.
 PI. θάρσει· τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
 NE. παπαῖ· τί δῆτ' ἀν δρῷμ' ἐγὼ τοὺνθένδε γε; 895
 PI. τί δ' ἔστιν, ὡς παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
 NE. οὐκ οἰδ' ὅποι χρὴ τάπορον τρέπειν ἔπος.
 PI. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ', ὡς τέκνον, τάδε.
 NE. ἀλλ' ἐνθάδ' ἥδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
 PI. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος 900
 ἔπεισεν ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
 NE. ἄπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
 ὅταν λιπών τις δρᾶ τὰ μὴ προσεικότα.
 PI. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
 δρᾶς οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν. 905
 NE. αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
 PI. οὐκουν ἐν οἷς γε δρᾶς· ἐν οἷς δ' αὐδᾶς, δύνω.
 NE. ὡς Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακός,
 κρύπτων θ' ἀ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἰσχιστ' ἐπῶν;
 PI. ἀνὴρ ὅδ', εἴ μη γὰρ κακὸς γνώμην ἔφυν, 910
 προδούς μ' ἔοικε κάκλιπών τὸν πλοῦν στελεῖν.
 NE. λιπών μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
 πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
 PI. τί ποτε λέγεις, ὡς τέκνον; ως οὐ μανθάνω.
 NE. οὐδέν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915
 πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
 PI. οἵμοι, τί δ' εἶπας; NE. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς.
 PI. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαι ποτε;
 NE. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
 ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών. 920

895 τί δῆτ' ἀν δρῷμ'] ἀν add. Schaefer.—γε Α: λέγε L.

917 τί δ' εἶπας;] δ' add. J.

- ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
- ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὡς ξένε,
δέδρακας; ἀπόδος ως τάχος τὰ τόξα μοι.
- ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν 925
τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποεῖν.
- ΦΙ. ὡς πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἴλα μ' εἰργάσω,
οἵη ἡπάτηκας· οὐδὲ ἐπαισχύνει μ' ὄρῶν
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἵκέτην, ὡς σχέτλιε; 930
ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξα ἐλών.
- ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρῷων, τὸν βίον με μὴ ἀφέλη.
ῶμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
ἀλλ' ως μεθήσων μῆποθ', ὡδὸς ὁρᾶ πάλιν. 935
ὡς λιμένες, ὡς προβλῆτες, ὡς ξυνουσίαι
θηρῶν ὄρείων, ὡς καταρρῶγες πέτραι,
ὑμῶν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἴδ' ὅτῳ λέγω,
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
οἵη ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ 'Αχιλλέως. 940
ὅμόστας ἀπάξειν οἴκαδ' ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
προσθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
ιερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς 'Ηρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν 'Αργείοισι φήνασθαι θέλει.
- ώς ἄνδρ' ἐλών ἴσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, 945
κούκ οἴδ' ἐναίρων νεκρὸν ἡ καπνοῦ σκιάν,
εἴδωλον ἄλλως· οὐ γὰρ ἀν σθένοντά γε
εἶλέν μ'. ἐπεὶ οὐδὲ ἀν ωδὸς ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ' ἡπάτημαι δύσμορος. τί χρή με δρᾶν;
ἀλλ' ἀπόδος, ἄλλα νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦν. 950

933 μὴ μ' ἀφέλης L, vulg. (μὴ μου 'φέλης A): corr. Elmsley.
942 προσθείς L: προθείς r. 945 ἐλών (sic) μ'.. ἐκ βίας μ' ἄγει L:
ἐλών μ', ἐκ βίας ἄγει A, vulg. 950 ἀλλ' ἀπόδος] ἀπόδος L, vulg.
(ἀπόδος σύ γ' r): ἄλλ' add. Turnebus.

τί φής; σιωπᾶς· οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ω σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὐθις αὐ πάλιν
 εἴσειμι πρός σε ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὅρνιν οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην 955
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὡν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνου φόνου δὲ ῥύσιον τείσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν. 960

ὅλοιο—μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σὸν καὶ τὸ πλεῦν ἡμᾶς, ἄναξ,
 ἥδη στὶ καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῦν λόγοις.

ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἰκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 965
 τοῦδ' ἀνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.

ΦΙ. ἐλέησον, ω παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
 σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.

ΝΕ. οἴμοι, τί δράσω; μήποτ' ὥφελον λιπεῖν
 τὴν Σκύρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι. 970

ΦΙ. οὐκ εἰ κακὸς σύ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθῶν
 ἔοικας ἥκειν αἰσχρά· νῦν δ' ἀλλοισι δοὺς
 οἷς εἰκός, ἔκπλει, τάμα μοι μεθεὶς ὅπλα.

ΝΕ. τί δρῶμεν, ἄνδρες; ΟΔ. ω κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾶς;
 οὐκ εἰ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν; 975

ΦΙ. οἴμοι, τίς ἀνήρ; ἀρ' Οδυσσέως κλύω;

ΟΔ. Οδυσσέως, σάφ' ἵσθ', ἐμοῦ γ', διν εἰσορᾶς.

ΦΙ. οἴμοι· πέπραμαι κάπολωλ· ὅδ' ἦν ἄρα
 ὁ ξυλλαβών με κάπονοσφίσας ὅπλων.

ΟΔ. ἐγώ, σάφ' ἵσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογώ τάδε. 980

ΦΙ. ἀπόδος, ἄφεις μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο μέν,
 οὐδ' ἦν θέλη, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ

- στείχειν ἄμ' αὐτοῖς, ἡ βίᾳ στελοῦσί σε.
- ΦΙ. ἔμ', ὡς κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε,
οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; ΟΔ. ἦν μὴ ἕρπης ἑκών. 985
ΦΙ. ὡς Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
'Ηφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά,
εἴ μ' οὐτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
- ΟΔ. Ζεύς ἐσθ', ἵν' εἰδῆς, Ζεύς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεύς, φῶς δέδοκται ταῦθ'. ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 990
- ΦΙ. ὡς μῆσος, οἷα κάξανευρίσκεις λέγειν.
θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.
- ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ἡ δ' ὄδὸς πορευτέα.
- ΦΙ. οὐ φήμ'. ΟΔ. ἐγὼ δὲ φημί. πειστέον τάδε.
- ΦΙ. οἵμοι τάλας. ἥμας μὲν ὡς δούλους σαφῶς 995
πατήρ ἄρ' ἔξεφυσεν οὐδ' ἐλευθέρους.
- ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
- ΦΙ. οὐδέποτέ γ'. οὐδ' ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἔως γ' ἀνὴρ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον. 1000
- ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κράτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἀνωθεν αἰμάξω πεσών.
- ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.
- ΦΙ. ὡς χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι. 1005
ὡς μηδὲν ὑγιεὶς μηδὲ ἐλεύθερον φρονῶν,
οἵ τινες μὲν ὑπῆλθεις, ὡς μὲν ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαντοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοὶ,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δὲ ἐμοῦ,
ὅς οὐδὲν γέδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποεῖν, 1010
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἔξημαρτεν οἷς τ' ἐγὼ παθον.

992 τιθεῖς MSS. (τιθεῖς B): corr. Auratus, Porson. 1000 ἔως γ']
γ' add. Triclinius. 1003 ξυλλάβετ' L: ξυλλάβετέ γ' A: corr. Bernhardy. 1007 οἵ τινες μηδὲν ὑγιεὶς μηδὲ ἐλεύθερον φρονῶν (οἵ τινες r.)

ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ¹⁰¹⁵
ψυχή νιν ἀφυά τ' ὄντα κού θέλονθ' ὅμως
εὖ προύδιδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.

καὶ νῦν ἔμ', ὡς δύστηνε, συνδήσας νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ἡ με προύβάλου
ἀφίλον ἕρημον ἄπολιν ἐν ζῶσιν νεκρόν.
φεῦ.

ὅλοιο· καὶ σοι πολλάκις τόδ' ηὔξαμην.¹⁰²⁰
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἥδυ μοι,
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὐθ' ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως
διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.

καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κάναγκη ξυγεὶς¹⁰²⁵
ἔπλεις ἄμ' αὐτοῖς, ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἐκόντα πλεύσανθ' ἐπτὰ ναυσὶ ναυβάτην
ἄτιμον ἔβαλον, ως σὺ φής, κεῖνοι δὲ σέ.
καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
ὅς οὐδέν είμι καὶ τέθνηχ' ὑμῶν πάλαι.¹⁰³⁰

πῶς, ὡς θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ είμι σοι
χωλός, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἔξεσθ', ὁμοῦ
πλεύσαντος, αἴθειν ιερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.

κακῶς ὅλοισθ'. ὅλεῖσθε δ' ἡδικηκότες¹⁰³⁵
τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
ἔξιδα δ' ώς μέλει γ'. ἐπεὶ οὕποτ' ἀν στόλον
ἐπλεύσατ' ἀν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θείον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

ἀλλ', ὡς πατρῷα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι,¹⁰⁴⁰
τείσασθε τείσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ἔξυμπαντας αὐτούς, εἴ τι καῦμ' οἴκτιρετε.

1014 ἀφυῆ MSS.: corr. L. Dindorf. 1032 ἔξεσθ', ὁμοῦ] ἔξεστ' (ἐμοῦ)
Pierson: εὐξεσθ' MSS. (ξεσθ' V^c). — ὁμοῦ Gernhard: ἐμοῦ MSS.

ώς ξῶ μὲν οἰκτρῶς, εὶ δ' ἵδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῦμ' ἀν τῆς νόσου πεφευγέναι.

- ΧΟ. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν 1045
τήνδ' εἰπ', Ὁδυσσεῦ, κούχ ύπεικουσαν κακοῖς.
- ΟΔ. πόλλα' ἀν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ̄ μοι παρείκοι· νῦν δέ ένος κρατῶ λόγου.
οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
χώπου δικαίων κάγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, 1050
οὐκ ἀν λάβοις μου μᾶλλον οὐδένεν εὔσεβῆ.
νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῆζων ἔφυν,
πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἐκὰν ἐκστήσομαι.
ἀφετε γὰρ αὐτόν, μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι·
ἔατε μίμνειν. οὐδὲ σοῦ προσχρήζομεν, 1055
τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'. ἐπεὶ πάρεστι μὲν
Τεῦκρος παρ' ήμιν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἷμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἀν
τούτων κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερί·
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. 1060
ήμεις δ' ἴωμεν· καὶ τάχ' ἀν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἦν σὲ χρῆν ἔχειν.
- ΦΙ. οἵμοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ύπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;
- ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ώς στείχοντα δή. 1065
ΦΙ. ὡ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτός, ἀλλ' οὕτως ἀπει;
ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε, γενναιός περ ὥν,
ήμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.
- ΦΙ. ἡ καὶ πρὸς ὑμῶν ὡδ' ἔρημος, ὡς ξένοι,
λειφθήσομαι δὴ κούκ ἐποικτερεῦτέ με;
ΧΟ. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἀν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χήμεις φαμέν.

1051 μου Α, vulg. (σὺ Β): om. L.

1071 λειφθήσομ' ηδη MSS.: corr. Wakefield.

ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως
 πρὸς τοῦδε· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ, 1075
 χρόνον τοσοῦτον εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεώς
 στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
 χοῦτος τάχ' ἀν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
 λώρ τιν' ἥμιν. νὰ μὲν οὖν ὄρμώμεθον,
 ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὄρμᾶσθαι ταχεῖς. 1080

στρ. α'. ΦΙ. ὁ κοίλας πέτρας γύαλον
 2 θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὡς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὁ
 τάλας,
 3 λείψειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνείσει.
 4 ὕδμοι μοί μοι. 1086
 5 ὁ πληρέστατον αὔλιον
 6 λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν,
 7 τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἀμαρ
 8 ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι
 9 σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος;
 10 πέλειαι δ' ἄνω
 11 πτωκάδες δέξτόνου διὰ πνεύματος
 12 ἐλῶσιν· οὐκέτ' ἵσχω.

ΧΟ. 13 σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας, 1095
 14 ὁ βαρύποτμε, κούκ
 15 ἄλλοθεν ἔχει τύχα
 16 τᾶδ' ἀπὸ μείζονος.
 17 εὗτέ γε παρὸν φρονῆσαι
 18 τοῦ λώρονος δαίμονος εἶλον τὸ κάκιον αἰνεῖν. 1101

1079 ὄρμώμεθον L, A, vulg. (ὄρμώμεθα Γ.) 1085 συνοίσει MSS.:
 corr. Reiske. 1089 τίπτ' Bothe: τι ποτ' MSS. 1092 ff. εἴροι
 αἰθέρος ἄνω | πτωκάδες δέξτόνου διὰ πνεύματος | ἐλῶσι μ'. οὐ γὰρ ισχύω MSS.
 (ἐλῶσι μ' B.)—ἐλῶσιν Erfurdt: ἵσχω Heath: πέλειαι δ' J. 1100 f. τοῦ
 λώρονος MSS.: but the first schol. in L indicates a v. l., τοῦ πλέονος.—
 αἰνεῖν Hermann: ἐλεῖν MSS.—κυρῆσαι | λώρονος αὖ δαίμονος conj. J.

ἀντ. α'. ΦΙ. ὡ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ
 2 καὶ μόχθῳ λωβατός, δος ἥδη μετ' οὐδενὸς ὑστερον
 3 ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναιών ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,
 4 αἰαῖ αἰαῖ, 1107
 5 οὐ φορβάν ἔτι προσφέρων,
 6 οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων
 7 κραταιαῖς μετὰ χερσὶν 1110
 8 ἵσχων· ἀλλά μοι ἄσκοπα
 9 κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός·
 10 ἰδοίμαν δέ νιν,
 11 τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἵσον χρόνον
 12 ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. 1115

ΧΟ. 13 πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ',
 14 οὐδὲ σέ γε δόλος
 15 ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἀμ-
 16 ἀς· στυγερὰν ἔχε
 17 δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις. 1120
 18 καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ.

στρ. β'. ΦΙ. οἴμοι μοι, καί που πολιὰς
 2 πόντου θινὸς ἐφήμενος
 3 ἐγγελῷ, χερὶ πάλλων
 4 τὰν ἐμὰν μελέον τροφάν,
 5 τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν.
 6 ὡ τόξον φίλον, ὡ φίλων
 7 χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
 8 ἡ που ἐλεινὸν ὄρᾶς, φρένας εἴ τινας 1130
 9 ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον
 10 ἄρθμιον ὠδέ σοι
 11 οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον,
 12 ἄλλου δ' ἐν μεταλλαγῇ

1116 πότμος *semel* MSS., *bis* Erfurdt. 1118 f. ἕσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμὰς
 MSS.: corr. Bergk. 1125 ἐγγελῷ J.: γελῷ μου MSS. 1132 ἄρθμιον
 Erfurdt: ἄθλιον MSS. 1134 ἄλλου δ' Hermann: ἄλλ' MSS.

13 πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει, 1135
 14 ὄρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας, στυγνόν τε φῶτ'
 ἐχθοδοπόν,
 15 μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' ὃς ἐφ' ἡμῖν κάκ'
 ἐμήσατ', ὡς Ζεῦ.

XO. 16 ἀνδρός τοι τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν εἰπεῖν, 1140
 17 εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν
 18 ἐξώσαι γλώσσας ὁδύναν.
 19 κεῖνος δ' εἴς ἀπὸ πολλῶν
 20 ταχθεὶς τῷνδ' ἐφημοσύνᾳ
 21 κοινὰν ἥνυσσεν ἐς φίλους ἀρωγάν. 1145

ἀντ. β'. ΦΙ. ὡς πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ'
 2 ἔθιη θηρῶν, οὐδὲ δέ ἔχει
 3 χῶρος οὐρεσιβώτας,
 4 μηκέτ' ἀπ' αὐλίων φυγᾶ
 5 πηδᾶτ· οὐ γάρ ἔχω χεροῖν 1150
 6 τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,
 7 ὡς δύστανος ἐγὼ τανῦν·
 8 ἀλλ' ἀνέδην, οὐ δὲ χῶρος ἄρ' οὐκέτι
 9 φοβητός, οὐκέθ' ὑμῖν,
 10 ἔρπετε· νῦν καλὸν 1155
 11 ἀντίφονον κυρέσαι στόμα πρὸς χάριν
 12 ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας·
 13 ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
 14 πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ὡδ' ἐν αὔραις
 τρέφεται,
 15 μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος
 αἴα; 1161

1138 ὃς Bothe: ὅσ' MSS. 1139 ὡς Zeuß Dindorf: 'Οδυσσεύς MSS.

1140 τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν Arndt: τὸ μὲν εὖ δίκαιον MSS. 1144 τῷνδ'
 Gernhard, Thudichum: τοῦδ' MSS. 1149 f. φυγᾶ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων |
 πελᾶτ' MSS.: corr. J. (μηκέτ' for μ' οὐκέτ', Auratus and Canter.) 1153 ff.
 ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται | οὐκέτι φοβητός ὑμῶν | ἔρπετε MSS.: corr. J.

- ΧΟ. 16 πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον,
 17 εὐνοίᾳ πάσῃ πελάταν.
 18 ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ἐπὶ σοὶ
 19 κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν. 1165
 20 οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαής δ'
 21 ἔχειν μυρίον ἄχθος δὲ ξυνοικεῖ.
- ἀνομοι- ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας, ω̄
 ὅστρ. λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων. τί μ' ὠλεσας; τί μ'
 εἰργασαι;
- ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας; ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἔμοὶ^ν
 στυγερὰν Τρῳάδα γάν μ' ἥλπισας ἄξειν. 1175
- ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον. ΦΙ. ἀπό νύν με λείπετ'
 ἥδη.
- ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἐκόντι τε
 πράσσειν.
 ἵωμεν ἵωμεν
 ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται. 1180
- ΦΙ. μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθης, ἵκετεύω. ΧΟ. με-
 τρίαξ.
- ΦΙ. ω̄ ξένοι, μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς; 1185
- ΦΙ. αἰᾶι αἰᾶι,
 δαιίμων δαιίμων ἀπόλωλ' ὁ τάλας.
 ω̄ ποὺς πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
 τεύξω τῷ μετόπιν τάλας;
 ω̄ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὐθις. 1190
- ΧΟ. τί ρέξοντες ἀλλοκότῳ
 γνώμᾳ τῶν πάρος, ω̄ν προύφαινες;
- ΦΙ. οὔτοι νεμεσητόν,
 ἀλύοντα χειμερίῳ
 λύπᾳ καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν. 1195

1165 ἐπὶ σοὶ M. Seyffert: δτι σοι (or σοὶ) MSS.

1168 δ ξυνοικεῖ L: φ—A.

- ΧΟ. βâθι νυν, ὡς τάλαν, ὡς σε κελεύομεν.
 ΦΙ. οὐδέποτ', οὐδέποτ', ἵσθι τόδ' ἔμπεδον,
 οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητής
 βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἰσι φλογίζων.
 ἐρρέτω Ἰλιον, οἴ θ' ὑπ' ἐκείνῳ
 πάντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον
 ἀπῶσαι.
- ἀλλ', ὡς ξένοι, ἐν γέ μοι εὐχος ὁρέξατε.
- ΧΟ. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; ΦΙ. ξίφος, εἰ ποθεν,
 ἥ γένυν, ἥ βελέων τι, προπέμψατε. 1205
- ΧΟ. ώς τίνα δὴ ρέξης παλάμαν ποτέ;
- ΦΙ. χρῶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί·
 φονᾶ φονᾶ νόος ἥδη.
- ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων. 1210
- ΧΟ. ποῖ γᾶς; ΦΙ. ἐς Ἀιδου.
- οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι.
 ὡς πόλις ὡς πατρία,
 πῶς ἀν εἰσίδοιμί σ', ἄθλιός γ' ἀνήρ,
 ὃς γε σὰν λιπὼν ἴερὰν 1215
 λιβάδ' ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
 ἀρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.
- ΧΟ. ἐγὼ μὲν ἥδη καὶ πάλαι νεὸς ὄμοῦ
 στείχων ἀν ἥ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
 Ὁδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως
 γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἵόντ' ἐλεύσσομεν. 1220
- ΟΔ. οὐκ ἀν φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος
 κέλευθον ἔρπεις ὠδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
- ΝΕ. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
- ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἥ δ' ἀμαρτία τίς ἥν; 1225
- ΝΕ. ἥν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ

1199 βροντᾶς αὐγαῖς schol.: βροντᾶς αύταις MSS. 1207 χρῶτ'
 Hermann: κρᾶτ' MSS. 1213 ὡς πόλις ὡς πόλις πατρία MSS.: corr. Dindorf.

- ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὡν οὐ σοι πρέπον;
 ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἐλών.
 ΟΔ. τὸν ποῖον; ὥμοι· μῶν τι βουλεύει νέον;
 ΝΕ. νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ 1230
 ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὡς μ' ὑπῆλθε τις φόβος.
 ΝΕ. παρ' οὐπερ ἐλαβον τάδε τὰ τόξ', αὐθις πάλιν
 ΟΔ. ὁ Ζεῦ, τί λέξεις; οὐ τί που δοῦναι νοεῖς;
 ΝΕ. αἰσχρῶς γάρ αὐτὰ κού δίκη λαβὼν ἔχω.
 ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; 1235
 ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τάληθή λέγειν.
 ΟΔ. τί φής, Ἀχιλλέως πᾶν; τίν' ἔρηκας λόγον;
 ΝΕ. δὶς ταῦτα βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῦν μ' ἔπη;
 ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἀν οὐδ' ἄπαξ ἐβουλόμην.
 ΝΕ. εὐ νῦν ἐπίστω πάντ' ἀκηκοώς λόγον. 1240
 ΟΔ. ἐστιν τις, ἐστιν, ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
 ΝΕ. τί φής; τίς ἐσται μ' οὐπικωλύσων τάδε;
 ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός, ἐν δὲ τοῖς ἐγώ.
 ΝΕ. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἔξαυδῆς σοφόν.
 ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά. 1245
 ΝΕ. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
 ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἦ γ' ἐλαβεῖς βουλαῖς ἐμαῖς,
 πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; ΝΕ. τὴν ἀμαρτίαν
 αἰσχρὰν ἀμαρτὼν ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
 ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε; 1250
 ΝΕ. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
 ΟΔ. * * * * * * *
 ΝΕ. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. οὐ τἄρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα.
 ΝΕ. ἐστω τὸ μέλλον. ΟΔ. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾶς

1231 τί χρῆμα A, vulg.: τί χρῆμα· τί L, Γ. 1243 τοῖς r, Buttmann (conj.), Hermann: τοῖσδ' L, A, vulg. 1251 Hermann was the first to point out that a v. has been lost between 1251 and 1252. That loss had led to the parts of NE. and ΟΔ. being interchanged in 1252—1258.

κώπης ἐπιψαύουσαν; ΝΕ. ἀλλὰ κάμε τοι
ταύτον τόδ' ὅψει δρῶντα κού μέλλοντ' ἔτι.

1255

ΟΔ. καίτοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθών, ὅς σε τιμωρήσεται.

ΝΕ. ἐσωφρόνησας· καν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῆς,
ἴσως ἀν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.

1260

σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.

ΦΙ. τίς αὐτὸς παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ῶμοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι νέα
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακά;

1265

ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὓς ἡκώ φέρων.

ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὸν γάρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶν ἐπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.

ΝΕ. οὐκούν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;

1270

ΦΙ. τοιοῦτος ἡσθα τοῖς λόγοισι χῶτε μου
τὰ τόξ' ἔκλεπτες, πιστός, ἀτηρὸς λάθρᾳ.

ΝΕ. ἀλλ' οὐ τι μὴν νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκται σοι μένοντι καρτερεῖν,

ἢ πλεῦν μεθ' ἡμῶν. ΦΙ. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα·
μάτην γάρ ἀν εἴπης γε πάντ' εἰρήσεται.

1275

ΝΕ. οὕτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ', ἵσθ', ἢ λέγω.

ΝΕ. ἀλλ' ἥθελον μὲν ἀν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων

κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γάρ φράσεις μάτην·
οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,

1281

ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, κάτα νουθετεῖς ἐμὲ

ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.

ὅλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ

1285

1265 f. νέα...κακά Bergk: μέγα...κακα (sic) L, with *ov* written above the final *a*: μέγα...κακόν A, vulg.

- ό Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. NE. μὴ πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
- ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀρα δεύτερον δολούμεθα;
NE. ἀπώμοσ' ἄγνοῦ Ζηνὸς ὑψιστον σέβας.
- ΦΙ. ὡ φίλατα' εἰπών, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1290
NE. τοῦργον παρέσται φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
- ΟΔ. ἐγὼ δὲ ἀπαυδῶ γ', ως θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
- ΦΙ. τέκνουν, τίνος φώνημα; μῶν Ὁδυσσέως 1295
ἐπηγσθόμην; ΟΔ. σάφ' ἵσθι· καὶ πέλας γ' ὁρᾶς,
ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελὼ βίᾳ,
ἔαν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἔαν τε μὴ θέλῃ.
- ΦΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὁρθωθῆ βέλος.
NE. ἀ, μηδαμῶς, μή, πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος. 1300
- ΦΙ. μέθεις με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλατον τέκνουν.
- NE. οὐκ ἀν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλον μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
- NE. ἀλλ' οὕτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.
- ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἵσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς 1305
ὄντας πρὸς αἰχμῆν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
- NE. εἰεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κούκ τεσθ' ὅτου
ὁργὴν ἔχοις ἀν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
- ΦΙ. ξύμφημι· τὴν φύσιν δὲ ἔδειξας, ὡ τέκνουν, 1310
ἐξ ἥς ἔβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρός,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν
ἥκου ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων.
- NE. ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε

1294 ὑπέρ τ' *τ*: ὑπέρ L, vulg.
τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ MSS.: corr. Wakefield.

A, vulg. (*τοι τ*).—ὅτου Turnebus: ὅπου MSS.

θ' om. L.

1304 ἀλλ' οὕτ' ἐμοὶ καλὸν
1308 δὴ om. L, add.

1312 ζώντων θ' A:

θ' om. L.

αὐτὸν τέ μ'. ὡν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,
ἀκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν.
ὅσοι δὲ ἔκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
ώσπερ σύ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιόν ἔστιν οὕτ' ἐποικτίρειν τινά.

1315

σὺ δὲ ἡγρίωσαι, κοῦτε σύμβουλον δέχει,
έάν τε νουθετή τις εὐνοίᾳ λέγων,

στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δὲ ὄρκιον καλῶ·

καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω.

1325

σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,

Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·

καὶ παῦλαν ἵσθι τῆσδε μήποτ' ἀν τυχεῖν
νόσουν βαρεῖας, ἔως ἂν αὐτὸς ἥλιος

1330

ταύτη μὲν αἴρῃ, τῷδε δὲ αὖ δύνη πάλιν,
πρὶν ἀν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλης,

καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν
νόσουν μαλαχθῆς τῆσδε, καὶ τὰ πέργαμα

ξὺν τοῖσδε τόξοις ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῆς.

1335

ώς δὲ οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ' ἔγὼ φράσω.

ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἔστιν ἐκ Τροίας ἀλούς,

"Ελευνος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς

ώς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδε ἔτι,
ώς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους

1340

Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἦ δίδωσ' ἐκὼν
κτείνειν ἑαυτόν, ἦν τάδε ψευσθῆ λέγων.

ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.

1314 ἀμδν Triclinius: ἀμδν MSS.: πάτερά τε τὸν ἀμδν Aldine (A having τε superscr.) 1322 εὐνοίᾳ λέγων Triclinius: εὐνοίᾳ σοι λέγων L. 1329 ἀν τυχεῖν Porson: ἐντυχεῖν MSS. 1330 ἔως ἀν ὠντὸς Scaliger (αὐτὸς Doederlein, Heath): ὡς ἀν αὐτὸς MSS.

καλὴ γὰρ ἡ πίκτησις, Ἐλλήνων ἔνα
κριθέντ' ἄριστον τοῦτο μὲν παιωνίας
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἴτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἐλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

- ΦΙ. ὡς στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ’ ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κούκ άφῆκας εἰς "Αἰδου μολεῖν;
οἵμοι, τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδε, ὃς εὔνους ὧν ἐμοὶ παρήνεσεν;
ἄλλ’ εἰκάθω δῆτ’; εἴτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς τάδε ἔρξας εἴμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ως τὰ πάντα ἰδόντες ἀμφ’ ἐμοὶ κύκλοι,
ταῦτ’ ἔξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως
ἐμὲ ξυνόντα παισίν, οἵ μ’ ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τᾶλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
ἄλλ’ οἴα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν· οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακούς.
καὶ σοῦ δέ ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.
χρῆν γάρ σε μήτ’ αὐτόν ποτ’ εἰς Τροίαν μολεῖν,
ἡμᾶς τ’ ἀπείργειν· οἵ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλῶντες· [οἱ τὸν ἄθλιον
Αἴανθ’ ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκη
'Οδυσσέως ἔκριναν·] εἴτα τοῦσδε σὺ
εἰς ξυμμαχήσων, καμ’ ἀναγκάζεις τόδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἄλλ’, ἂ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καυτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.
χοῦτω διπλῆν μὲν ἔξ ἐμοῦ κτήσει χάριν,
διπλῆν δὲ πατρός· κού κακοὺς ἐπωφελῶν
δόξεις ὄμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

1361 κακούς Dobree, Doederlein: κακά MSS. 1365 ff. [οἱ τὸν
ἄθλιον...ἔκριναν] rej. Brunck. 1368 καμ’ Brunck: καὶ μ’ MSS.

- NE. λέγεις μὲν εἰκότ· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις
φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῦν χθονός. 1375
- ΦΙ. ἡ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον οὐδὲν τῷδε δυστήνω ποδί;
- NE. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυνον βάσιν
παύσοντας ἄλγους κάποισάσοντας νόσου.
- ΦΙ. ὦ δεινὸν αἰνον αἰνέσας, τί φής ποτε; 1380
- NE. ἀ σοὶ τε κάμοὶ λῷσθ' ὄρῳ τελούμενα.
- ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς;
- NE. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἀν ὠφελῶν φίλους;
- ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρείδας ὀφελος ἡ π' ἐμοὶ τόδε;
- NE. σοὶ που, φίλος γ' ὥν· χώ λόγος τοιόσδε μου. 1385
- ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;
- NE. ὦ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
- ΦΙ. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
- NE. οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ' οὐ σε μανθάνειν.
- ΦΙ. ἐγὼ οὐκ Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἴδα με; 1390
- NE. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ' ὅρα.
- ΦΙ. οὐδέποθ', ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
- NE. τί δῆτ' ἀν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω;
- ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ 1395
ζῆν, ὥσπερ ἥδη ζῆς, ἄνευ σωτηρίας.
- ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἄπερ παθεῖν με δεῖ·
ἀ δ' ἥνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι 1400
Τροίας· ἄλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

1379 κάποισψοντας MSS.: corr. Heath. 1381 λῷσθ' ὄρῳ Dindorf:

καλῶς ὄρῳ L, vulg. (κάλ' ὄρῳ r.) 1383 ὠφελῶν φίλους Buttmann:

ὠφελούμενος MSS. 1390 ἐγὼ οὐκ Hermann: ἔγωγ' οὐκ L: ἔγωγ' A,

vulg. 1392 ἰδεῖν A, vulg.: ἐλεῖν L (but with ἰδεῖν superscr. by the

first hand), Γ (with γρ. ἐλθεῖν): Burges conj. μολεῖν.

NE. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. ΦΙ. ὡς γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.

NE. ἀντέρειδε υῦν βάσιν σήν. ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

NE. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; ΦΙ. μὴ φροντίσῃς.

NE. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; ΦΙ. ἐγὼ παρὼν

1405

NE. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; ΦΙ. βέλεσι τοῖς Ἡρα-
κλέους

NE. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρξω πελάζειν. NE. στείχε
προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μῆπω γε, πρὶν ἀν τῶν ἡμετέρων
ἀΐης μύθων, παῖ Ποίαντος*

1410

φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν.

τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν οὐρανίας
ἔδρας προλιπών,

τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι,
κατερητύσων θ' ὁδὸν ἦν στέλλει.

1415

σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.

καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους

ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὄρāν.

1420

καὶ σοί, σάφ' ἵσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.

ἔλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,

1406 Ἡρακλέους Brunck: ἡρακλεῖος MSS.
ἡρακλεῖος the MSS. have σῆς πάτρας. NE. ἀλλ' εἰ δρᾶς ταῦθ', ὕσπερ
αὐδᾶς: rej. Dindorf.

1407 Between πελά-

ζειν and στείχε

ἀρετὴ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος 1425
 Πάριν μέν, δὸς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
 τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
 πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ
 πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα. 1430
 ἀ δ' ἀν λάβης σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἐμῶν μιημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
 κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνου,
 παρήνεστ'. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
 ἐλεῦν τὸ Τροίας πεδίον οὕθ' οὗτος σέθεν. 1435
 ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον
 οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
 παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἰλιον.
 τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεῶν
 τόξοις ἀλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν 1440
 πορθῆτε γαῖαν, εὐσέβειν τὰ πρὸς θεούς.
 ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἥγεῖται πατὴρ
 Ζεύς· οὐ γὰρ ηὐσέβεια συνθυήσκει βροτοῖς.
 κὰν ζῶσι κὰν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙ. ὡ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας, 1445
 χρόνιός τε φανείς,
 οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕ. καγὼ γνώμην ταύτη τίθεμαι.

ΗΡ. μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
 καιρὸς καὶ πλοῦς

1450

ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.
 χαῖρ', ω μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί,

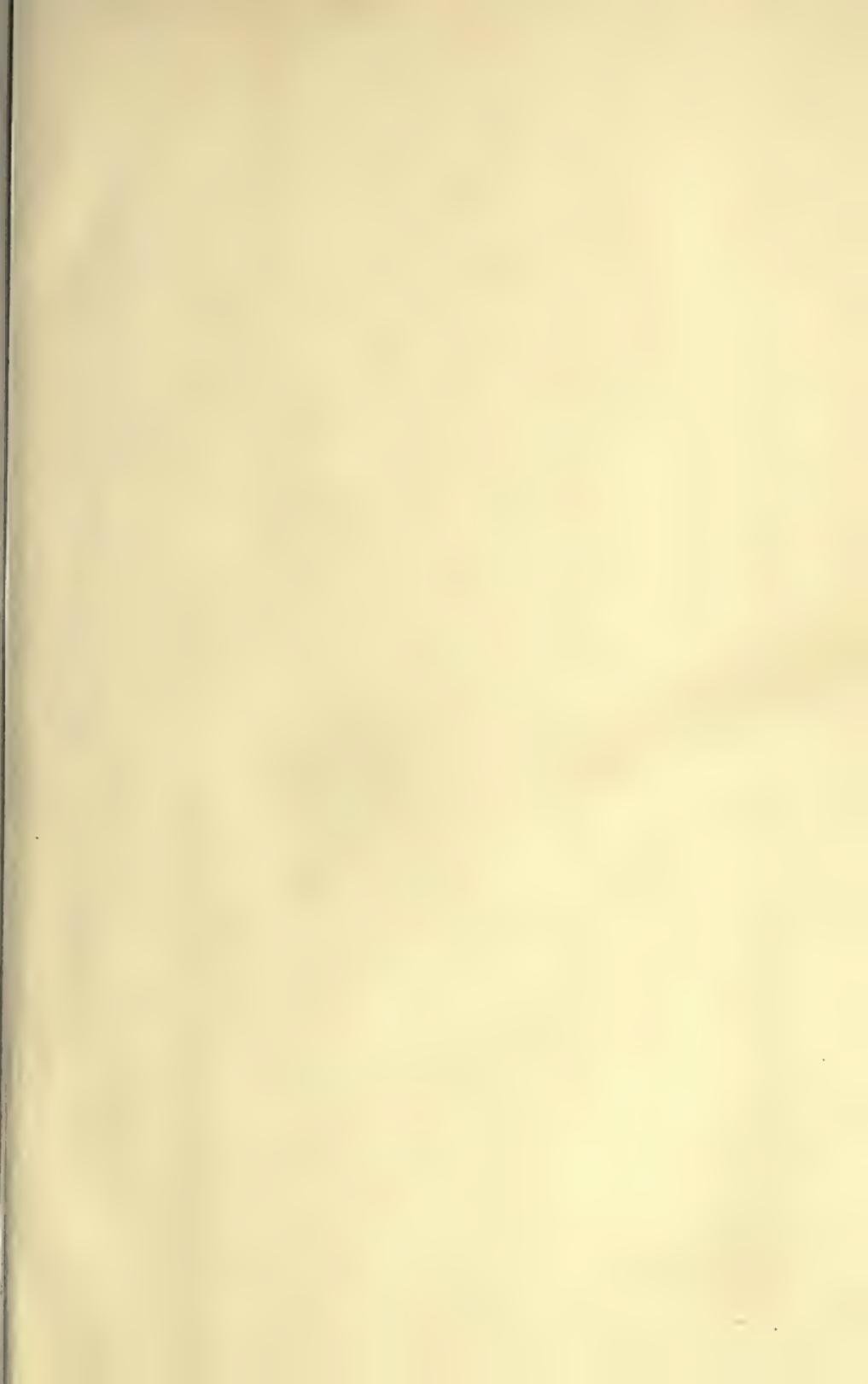
1429 ἐκβαλὼν MSS.: corr. Turnebus. 1440 ἐννοεῖσθ' MSS.:
 corr. Elmsley. 1443 οὐ γὰρ εὐσέβεια T. Gataker (ηὐσέβεια Dawes):
 ἡ γὰρ εὐσέβεια MSS. 1448 γνώμη (sic) ταύτη L: γνώμῃ ταύτῃ vulg.
 (γνώμην ταύτην τ): corr. Lambinus, Toup.

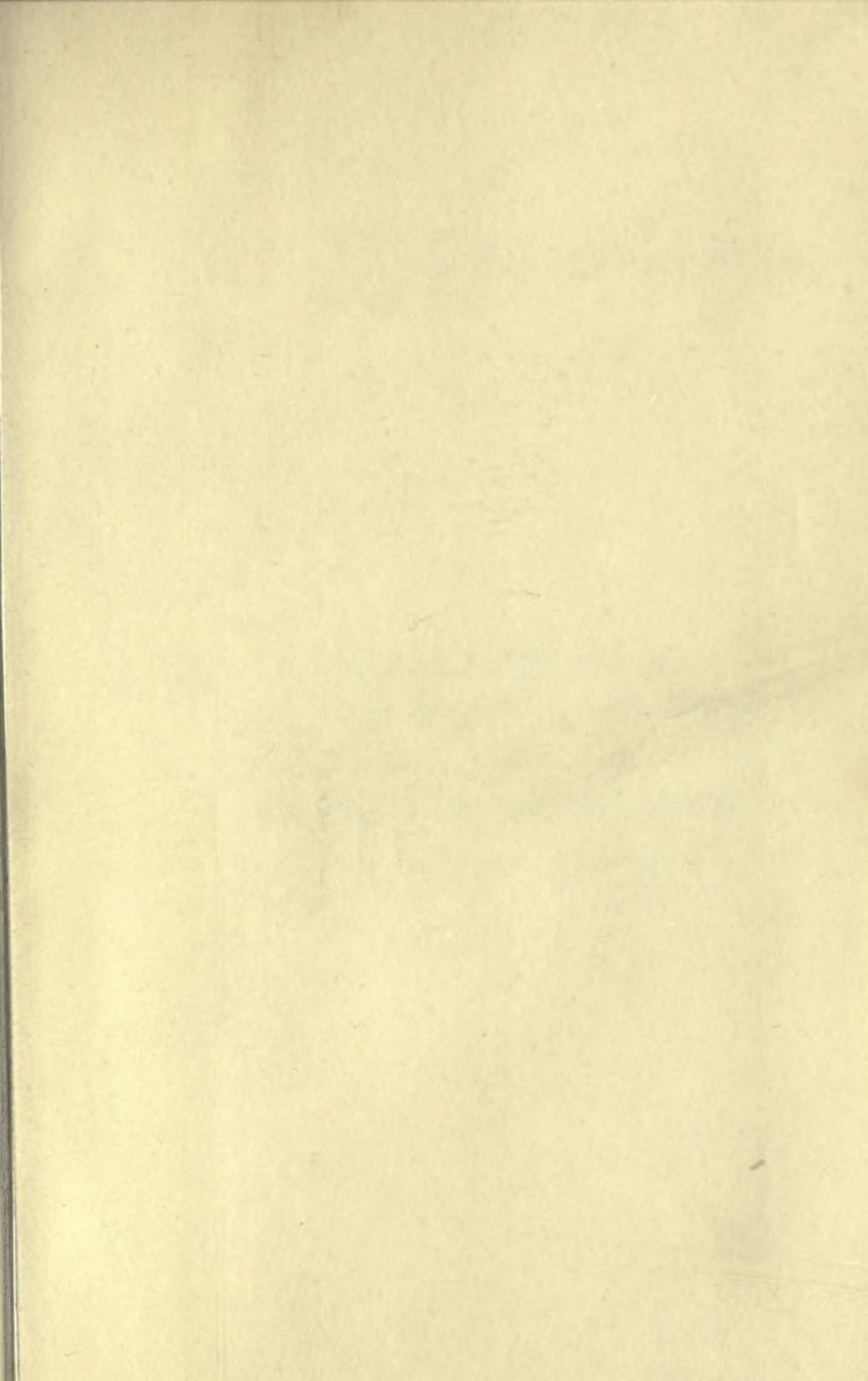
Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κτύποις ἄρσην πόντου προβολῆς,
οὐ πολλάκι δὴ τούμὸν ἐτέγχθη
κράτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ήμετέρας
Ἐρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ¹⁴⁵⁵
στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.

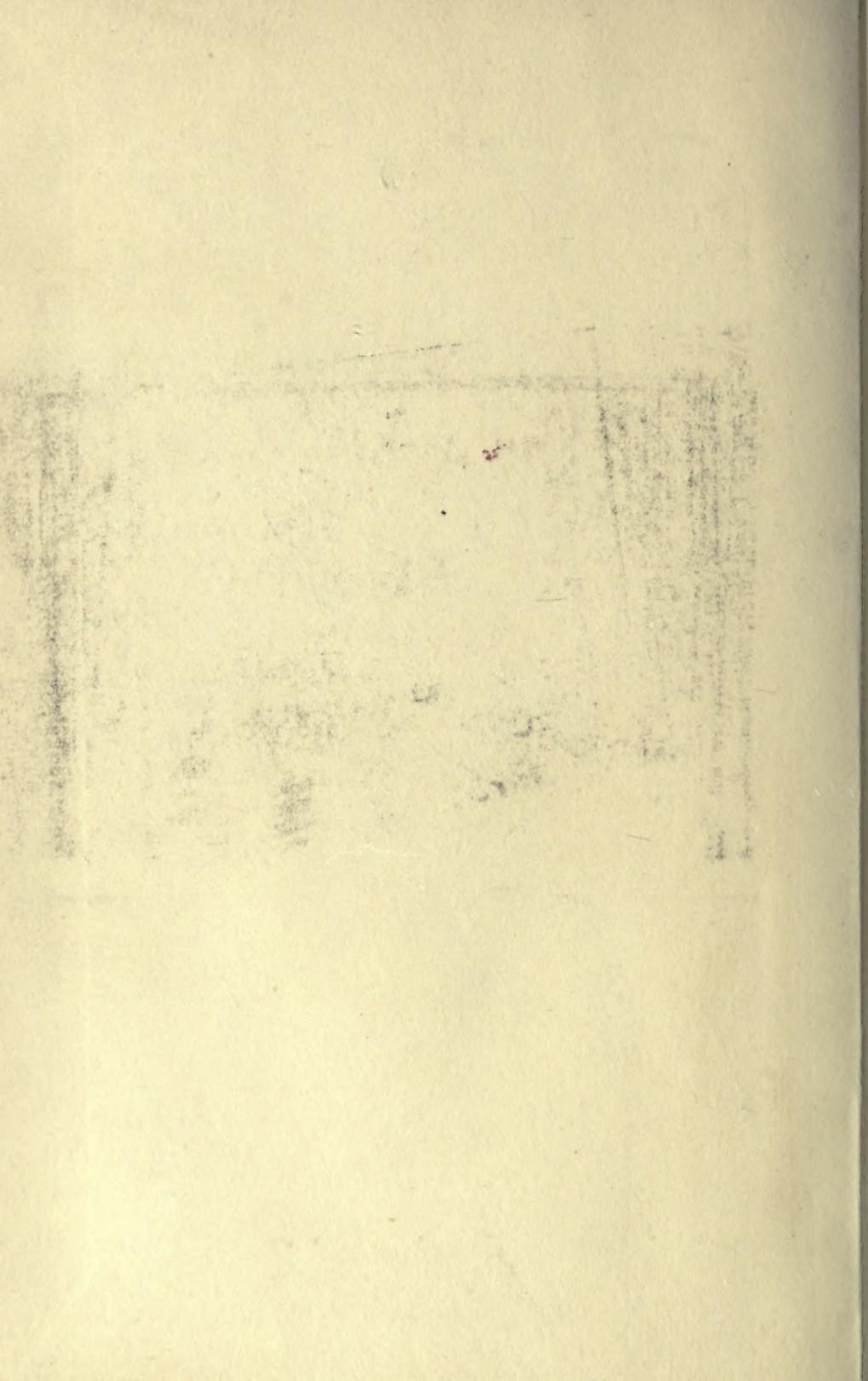
νῦν δ', ὡς κρήναι Λύκιόν τε ποτόν,
λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἥδη,
δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
χαῖρ', ὡς Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
καὶ μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,¹⁴⁶⁰
ἔνθ' η μεγάλῃ Μοῖρα κομίζει
γνώμη τε φίλων χώ πανδαμάτωρ
δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

ΧΟ. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἀλίαισιν ἐπευξάμενοι
νόστου σωτῆρας ίκέσθαι.

1455 προβολῆς Hermann: προβλῆς MSS. 1461 Δύκιον schol.:
γλύκιον MSS. 1469 δὴ Hermann: ἥδη L, vulg. (ἴδοι A.)

BINDING SECT. MAY 8 - 1968

PA Sophocles
4413 Sophocles; the text of the
A2 seven plays
1897b

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
